

ဒီလေးမော်ဒန်

အိမ်အိမ်

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE CLASSIC

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတူးဖော်သူ

သိုက်ဆရာအန္တရာယ်

ဆေးရုံပေါ်ကတစ္ဆေ

အသားထဲကမိုး

လင်အဖောင့်အောင်မှီခိုမိသမား

22 OCT 2014

အမှတ် ၂၃၀၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်

BURMESE CLASSIC

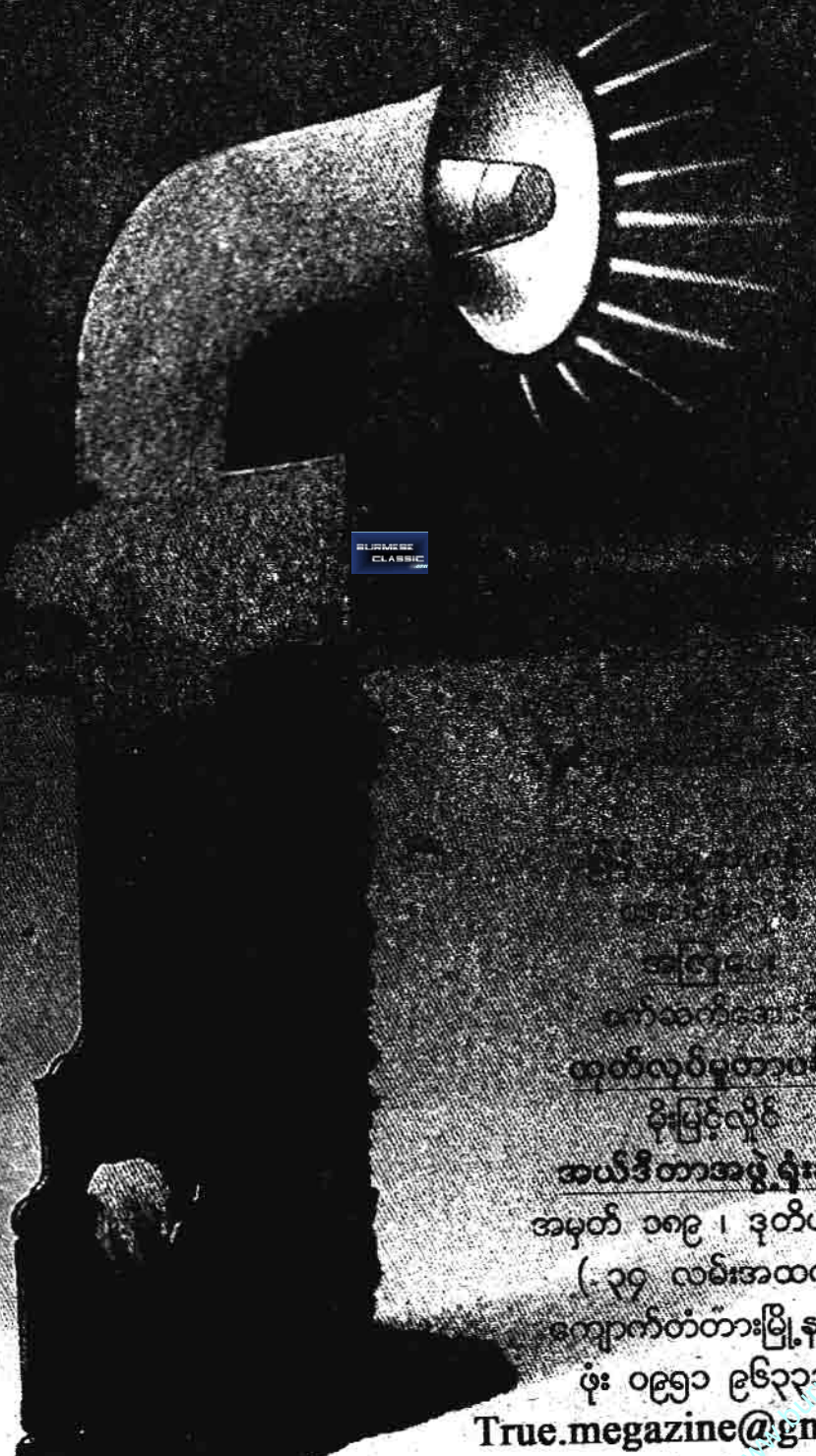
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတူးဖော်သူ
သိုက်ဆရာအန္တရာယ်
ဆေးရုံပေါ်ကတစ္ဆေ
အသားထဲကမိုး
လင်အဖျားအောင်မှတ်သား

အယ် ဒီ တာ အ ဇွဲ

အမှတ် ၁၈၉၊ ဒုတိယထပ် (၃၄လမ်းအထက်) ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရုံး ၀၉ ၅၁၉၆၃၃၁

Email ; True.megazine@ gmail.com www.facebook.com/true.megazine

www.burmeseclassic.com

BURMESE CLASSIC

မြန်မာ့အသံ
 ဝန်ထမ်းများ
 အကြံပေး
 မက်ဆက်အေး
 စုတ်လုပ်မှုတာဝန်ခံ
 မိုးမြင့်လှိုင်
 အယ်ဒီတာအဖွဲ့မှူးခန့်
 အမှတ် ၁၈၉ ၊ ဒုတိယထပ်
 (-၃၄ လမ်းအထက်)
 ကျောက်တံတားမြို့နယ် ၊
 ပဲခူး ၀၉၅၁ ၉၆၃၃၁ ၊

True.megazine@gmail.com

www.burmeseclassic.com

ကရားရောင်ကောက်

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

CRIME

မူခင်းကျဆင်းရေးနှင့် အရက်ပြစ်မှုပြဿနာများ

မူခင်းကျဆင်းရေးနှင့် အရက်ပြစ်မှုများပြဿနာဟာ ကျွန်တော်ခေါင်းထဲမှာ ငြိတွယ်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ အထူးသဖြင့်တော့ ဒီနေ့ထွက်နေတဲ့ မူခင်းဆိုင်ရာကျနသံတွေကို ဖတ်မိတဲ့အခါ အရက်ပြစ်မှု ပြဿနာဟာ ကြီးထွားလာနေတာကို သတိပြုမိပါတယ်။ အဲဒီမူခင်းဆိုင်ရာ ကျနသံတွေမှာပါတဲ့ သတင်းတွေရဲ့ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ဟာ အရက်စပြီးဖြစ်ပွားခဲ့ရတဲ့ ပြစ်မှုတွေဖြစ်နေတာပါလား။ လူသတ်မှု၊ လူသေမှု၊ ဆိုးခိုးရိုက်နှက်မှုကအစ ရမ်းကားမှုအဆုံး ပြစ်မှုအတော်များများဟာအရက်နဲ့ ပတ်သက်ပေါ်ပေါက်လာတာကို တွေ့ရပါတယ်။

သေရည်သေရက်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို ရူးစေ၊ ရိုင်းစေ၊ ခက်ထန်၊ ကြမ်းတမ်းစေရုံမျှမက စဉ်းစားချင့်ချိန် ဉာဏ်ကိုပါ ကင်းပျောက်စေမြဲဖြစ်ပါတယ်။ အရက်မကောင်းကြောင်းကိုလည်း လူတိုင်း သိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရက်ဟာ လူတော်တော်များများအတွက် စိတ်ညစ်လည်းသောက်၊ စိတ်ပျော်လည်းသောက် အဆင့်ကို ရောက်လာပါတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ရာမှာလည်း အရက်ပါတယ်။ ရှင်ပြုရာမှာလည်း အရက်ပါတယ်။ အိမ်မိုးရာမှာလည်း အရက်ပါတယ်။ အသုဘလိုနေရာမျိုးမှာလည်း အရက်ပါတယ်။

အရက်...အရက် အဲဒီအရက်ကြောင့်ပဲ ဘာမှမပြောပလောက်တဲ့ကိစ္စကို အကြောင်းပြုလို့ လူစိတ်ပျောက်ပြီး သူငယ်ချင်းညီအစ်ကိုခြင်း တူဝရီးခြင်း၊ သားအဖခြင်း သတ်ကြဲဖြတ်ကြဲ၊ သေကြဲ ထောင်ကျကြဲ၊ ဘဝပျက်ကြဲနဲ့ သင်ခန်းစာယူစရာကောင်းလှပါတယ်။

အရက်ကဲ့စတဲ့ ပြစ်မှုပေါင်းများစွာထဲက မကြာမီကမှဖြစ်ခဲ့တဲ့ သံတင်းနှစ်ပုဒ်ကိုကြည့်ပါ။ တစ်ခုက နယ်က၊ တစ်ခုက ရန်ကုန်တိုင်းကပါ။ နယ်သတင်းက ရှင်ပြုအလှူပွဲကျင်းပဖို့အတွက် မဏ္ဍပ်ဆောက်တာကအစ အလှူကြံစွဲ ဝိုင်းကူတဲ့ ကာလသွားတွေကို ညဘက်မှာ အရက်နဲ့စည့်ခဲ့တယ်။ ဒါက ကျေးလက်တောနယ်တွေရဲ့ အလေ့အထပါ။ အရက်ဝိုင်းဆိုတာ ထုံးစံအတိုင်းအပျော်နဲ့စလို့ အငိုနဲ့သိမ်းရမြဲ။ ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စနဲ့အရက်မူးတော့ အလှူရှင်စားထိုးခံရပြီးသေတယ်။ ရှင်ပြု မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ဟာ အသုဘမဏ္ဍပ်ဖြစ်သွားရသတဲ့။ အဲဒီအဖြစ်က သံဝေဂယူစရာကောင်းသလို ရင်နှင့်စရာကောင်းတယ်။ ရန်ကုန်တိုင်းက သတင်းတစ်ခုကတော့ လူငယ်တစ်စုအပျော်အရက် စုသောက်ရာက မူးတော့ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ရိုက်ကြနက်ကြ ပစ်ကြခတ်ကြတော့ အချင်းချင်းပစ်တဲ့ အုတ်ခဲဝိုင်း ကျိုးတစ်ခုဟာ သူ့လမ်းသူ့သွားနေတဲ့ ၁၂ နှစ်ရွယ် သူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို တိုက်ရိုက်မှန်လို့ သေရရှာတယ်။

အရက်သောက်တာဟာ ဥပဒေအရ အပြစ်မရှိပေမယ့် မူးပြီးရမ်းမယ်ဆိုရင်တော့ ဥပဒေနဲ့ငြိုသွားမှာပဲ။ အချို့ကမူးပြီး အပျော်သဘောနဲ့ မီးရထားကို ခဲနဲ့ပေါက်လိုပေါက်၊ တချို့က မူးမူးရူးရူးနဲ့ ကားတက်မောင်းလို့ တိုက်ကြမောက်ကြ၊ အချို့က အရပ်ထဲမှာ ဆူပူရမ်းကား၊ မယားကို ရိုက်၊ အိမ်ကို မီးနဲ့တိုက်လို့ တစ်ရွာလုံး ပြောင်လိုပြောင်။ အဲဒါက အရက်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုထိခိုက်ရတဲ့ အဖြစ်တွေ။

အရက်ကျေးကျွန်ဘဝနဲ့ ဦးနှောက်ပျက် ရူးသွားသူ၊ အသည်းကျွမ်းသေသူ၊ စီးပွားပျက် ဘဝပျက်ရသူ၊ မူးမူးနဲ့ ရထားလမ်းပေါ်တက်အိပ်လို့ ခေါင်းနဲ့ကိုယ်အိုစားကွဲရသူစတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပျက်၊ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်သိမ်းသူတွေ အကြောင်းကိုတော့ မပြောလိုပါဘူး။ မဆန်းတော့ဘူးလို့လည်း ထင်ပါတယ်။

အရက်ကိုကြိုက်လို့ပဲသောက်သောက်၊ စိတ်ညစ်လို့ပဲသောက်သောက်၊ ပျော်လို့ပဲသောက်သောက် သောက်ချင်သလိုသောက်မှောက်ချင်သလို မှောက် အဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မထိပါးဖို့တော့လိုပါတယ်။

ရန်ကုန်မြို့လို့ ကားအသွားအလာထူထပ်တဲ့ ဒေသမျိုးမှာ ကားမောင်းသူတွေ အရက်သောက်မောင်းတာဟာ အန္တရာယ်ကြီးလှပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ခရီးသည်တင်ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာတွေ အရက်သောက် မောင်းတာကို ခွင့်မပြုသင့်ပါဘူး။ တိုက်မှ၊ မှောက်မှ၊ သေမှအရေးယူတာထက် ကြိုတင်ကာကွယ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ဘတ်စ်ကားတွေ၊ လိုင်းကားတွေနားတဲ့ ဂိတ်စဂိတ်ဆုံးလိုနေရာမျိုးမှာ ကားသမားတွေ ဈေးသက်သာတဲ့ ထမင်း ဆိုင်လေးတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို ထမင်းဆိုင်တွေမှာ အရက်ပုန်းလည်း ရောင်းတယ်။ ခွက်ပုန်းလည်းရတယ်။ ကြိုက်တတ်တဲ့ ကားဆရာတွေအတွက်ပေါ့။

တစ်ခါက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်စီးလာတဲ့ လိုင်းကားဟာ အဲဒီထမင်းဆိုင်ရှေ့မှာကားရပ်ပြီး ခွက်ပုန်း ဝင်ဆွဲတယ်။ ဓာတ်သိအဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က မမောင်းဖို့ အော်တယ် တားတယ်။ ကားကခုမှ ဂိတ်စ ထွက်မှာဆိုတော့ ခရီးသည်တွေကြောက်တာလည်း အပြစ်မဆိုသာပါဘူး။ စပယ်ရာလေးက ဘာပြောလဲဆိုတော့ ခရီးသည်တွေ မကြောက်ကြပါနဲ့။ ကျွန်တော်ဆရာက နှစ်ခွက်လောက်ဝင်သွားမှ မောင်းလို့ကောင်းတာ။ မသောက်ဘဲမောင်းရင် အန္တရာယ်ရှိသတဲ့။ နောက်သလို ပြောင်သလို ပြန်ပြောတယ်။

အဲဒီကားပဲမှတ်တိုင်တောင် မရောက်သေးဘူး ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နဲ့ လမ်းဘေးထိုးဆင်းသွားပါရောလား။ အော်သံတွေ သောသောညံသွားတယ်။ ခရီးသည်တွေ အသေအပျောက်မရှိပေမယ့် အကွဲအပြဲသွေးထွက် သံယိုတွေတော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် လက်မောင်းကွဲသွားတယ်။

တစ်ခါကလည်း ၄၃ ကား မ/ဥတ္တလာကစီးလာတယ်။ ဒရိုင်ဘာကအရက်မူးပြီး အရမ်းမောင်း ကျော်တက်၊ ပြိုင်မောင်းလုပ်လို့ ခရီးသည်တွေလန်ပြီးဘုရားတလာကြတယ်။ ကျွန်တော်က စပယ်ယာကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းဖို့ ပြောခိုင်းတော့ အင်တာကွန်းကနေ ဒရိုင်ဘာက ကြားသွားတယ်ထင်တယ်။ သူစပယ်ယာကို အော်ပြောတယ်။ ဒါလှည်းမောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကားမောင်းနေတာကွဲတဲ့၊ ကြောက်ရင် နောက်ကားပြောင်းစီးခိုင်းတဲ့။

ဆူးလေအထိ ပိုက်ဆံပေးထားတဲ့ လူတစ်ဝက်လောက် လမ်းနီလေးမှာ ဆင်းပြေးကြတယ်။ ဒရိုင်ဘာ မူးနေတာ သိသွားကြပြီလေ။ ကျွန်တော်က ရွှေဂုံတိုင်မှာ ဆင်းရမှာကို မဆင်းဘဲ ဆူးလေထိလိုက်သွားပြီး ဆူးလေပျိုင့်က ယာဉ်ထိန်းရဲတို့တိုင်တယ်။

“မူးရင်းမမောင်းနဲ့” ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ် အရင်တုန်းကတော့ ရှိတယ်။ ခုတော့ မတွေ့ပြန်တော့ဘူး။ ခရီးသည် တွေ အသက်အန္တရာယ်ကို တာဝန်ယူထားတဲ့ ကားဒရိုင်ဘာတွေ မူးယစ်သောက်စား၊ ရမ်းကားစွာ မောင်းခြင်းကို လုံးဝ လစ်လျူရှု မထားသင့်ပါဘူး။ ဒရိုင်ဘာအရက်သောက်ထားသော်လည်း မတိုက်ရင်၊ ယာဉ်စည်းကမ်း မဖောက်ရင် အရေးယူတာမတွေ့ပါဘူး။ မူးယစ်မောင်းနှင်တာ ဒီနေ့မဖြစ်ပေမယ့် တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ဖြစ်မှာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်ကြာတော့ နောက်ကျသွားပြီလေ။

ဥရောပနိုင်ငံအချို့မှာ ကားဒရိုင်ဘာ အရက်သောက်ထားခြင်း ရှိမရှိကို မသင်္ကာလျှင် ရဲကစစ်ဆေး ခွင့်ရှိပါတယ်။ မမူးသော်လည်း ယာဉ်စည်းကမ်းမချိုးဖောက်သော်လည်း အရက်သောက်မောင်းခြင်း၊ ပေါ်လာလျှင်တော့ အရေးယူ ပါတယ်။ ဒါဟာ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုပါ။

ဟန်ဂေရီ ပိုလန်၊ ရူမေးနီးယား၊ ချက်ကိုစလိုဗေးကီးယား၊ ဂျာမနီ၊ ရုရှားစတဲ့နိုင်ငံတွေမှာ နှမ့်တော်ကား မမောင်းမီနဲ့ မောင်းဆဲအချိန်မှာ အရက်သောက်ခြင်းကို လုံးဝပိတ်ပင်တားမြစ်ထားပါတယ်။

အချို့နိုင်ငံတွေမှာဆိုရင် အရက်သောက်၊ အရက်မူးမောင်းခြင်းကို မဆိုထားဘိ၊ အရက်သောက်ပြီး ကားဆီသို့ သွားခြင်းကိုပင် ရဲကအရက်သောက်မောင်းသည်ဟု ယူဆလျှင် ကြိုတင်အရေးယူနိုင်ပါတယ်။ ဒီအချက်ကို ကြည့်လျှင်ပင် အရက်နဲ့ ယာဉ်အန္တရာယ်ဟာ ဒွေးယောယုက်တင် ရှိနေပုံကို ညွှန်းဆိုနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ ဒီလောက်ထိ မလိုအပ်သေးပါဘူး။ ကားဆရာတွေ လွယ်လွယ် မသောက်ဖြစ်အောင် လို ကားဂိတ်က အရက်ပုန်းဆိုင်လေးတွေကို ကားဂိတ်နဲ့ဝေးဝေးကို ရွှေ့ပစ်ဖို့ (ဒါမှ မဟုတ်) ခေါက်ရည်ပြော့သောကဲ့ ကားဆရာတွေကို အရက်မရောင်းဖို့ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် သတိပေးဖို့ပဲ လိုအပ်ပါတယ်။

နီလေးမောင် မြန်မာ့မဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၂၃၀၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၀၁၄ ခုနှစ်

- လူသတ်မှု၊ လူသေမှု ဆိုးဆိုးဆိုးဆိုးနက်နက်အစ ရင်းကားမှုအဆုံး ပြစ်မှုအတော်များများဟာအရက်နဲ့ ပတ်သက်
မှုခင်းကျဆင်းရေးနှင့် အရက်ပြစ်မှုများပြဿနာများ - နီလေးမောင် ----- ၄

- မယားပါသမီးတစ်ဦးကို လွန်ခဲ့သော ၄နှစ်ကပင် သားမယားပြုကျင့်ခဲ့သည်မှာ ထိုကလေးအလက် ၁၅နှစ်ရှိသည်ထိ
နိုင်ငံတကာသတင်း - ညိုမင်းလွင်(မော်ဂျွန်နီ) ----- ၁၇

- အကြမ်းခက်မှုတွေ မဖြစ်ပွားမီက ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းနိုင်မယ့် နည်းလမ်းတွေနဲ့ ဖြစ်ပွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ
အကြမ်းခက်သမားများအား စုံစမ်းထောက်လှမ်းရာဝယ် - ခင်မမမျိုး ----- ၂၆

- အမျိုးသမီး တိုယ်ဝန်ဆောင်အသွင်ဆောင်၍ ခွဲစိတ်ပြီး ဗုံးကို ဝမ်းဗိုက်အတွင်းထည့်သွင်းထားနိုင်သည်။
အသားထဲကဗုံး - လှဦး ----- ၃၂

- ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း အရက်ဖြတ်ပြီး သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် အလိုလိုစကားပြောသံများ ကြားရပြန်သည်။
အဆိပ် - ဒေါက်တာအုန်းမောင် ----- ၄၁

- ထတ်သမှု ပညာစွမ်းတွေသာကုန်သွားသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပီပြင်သောကောက်ချက်တစ်စုံတရာမချနိုင်။
တခြားကမ္ဘာက လူလား - ညီညီနိုင် ----- ၄၆

- ညီမလေးကိုသေသေချာချာကြည့်ပြီး နယ်စပ်မှာရှိတဲ့ အလှပြင်ဆိုင်မှာစရိတ်ငြိမ်းတစ်သိန်းခွဲနှင့်အလုပ်ရမယ်။
ပြည်သူ့အကျိုးမော်ဆောင်ရာဝယ် - ရွှေမိုး (ရပ်စောက်) ----- ၅၃

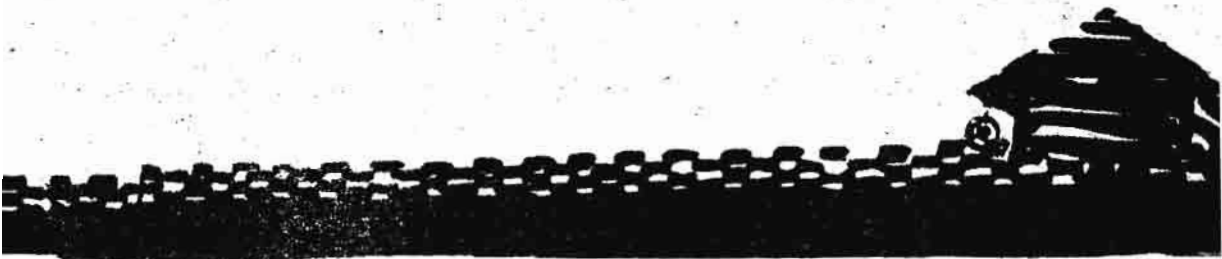
- ယမကာလုလင်တွေကို 'သက်စွန့်သောက်စားယမကာလုလင်များ'ဆို တဲ့ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်ပေးဖို့ကောင်းနေပြီ"
ကားနဲ့တိုက်ခန်းယူမလား - ဇော်သူကျော် ----- ၅၈

- ရန်ဖြစ်လို့ တစ်ဖက်အမျိုးသမီးရဲ့ နားရွက်ကိုပါးစပ်နဲ့ကိုက်လိုက်တာ နားရွက်ပြတ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာနော်"
"တိုက်ဘဲကိုက်နိုင်လွန်း သည့် ပါးစပ်" - မောင်မောင်အောင်မင်း (ဒဿနိက) ----- ၆၀

- အိပ်မောကျနေတုန်း ခြင်ထောင်ထဲကိုလူတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး မအေးမြရဲ့နံ့ဘေးမှာဝင်လှဲအိပ်လိုက်တော့
လင်အတုမှဒိမ်းမှု - ခရီးသွားသတင်းသမား ----- ၆၆

- မြီးပြတ်သေးသောမည်သည့်ပြစ်မှုကိုမဆို ဝေဖန်ချက်၊ ဆောင်းပါးရေးသားချက်၊ ဝေဖန်ရေးသားဖော်ပြခွင့်မရှိပါ။
သည့်ဥပဒေသင်သိပါသလား - ကေတီအောင်သိန်း (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်) ----- ၇၃

- တုတ္တေတစ်ကောင်တည်းက သူတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ချိန်စီခြောက်လှန့်နေခဲ့တာပေါ့။
ဆေးရုံပေါ်ကတစ္ဆေ - မောင်ခိုင်ညို (ချောင်းနီ) ----- ၇၆

- အိမ်ခန်းအောက်တည့်တည့်တွင် သွေးများအိုင်ထွန်းနေသည်။ ကြမ်းပြင်မှလည်းသွေးများတစ်စက်စက်ကျနေသည်။
သွေးစက်နီဂုံး - အောင်ဘုန်းဝေ ----- ၈၄

- “မကြောက်ပါနဲ့ အချစ်ကလေးရယ်၊ စိတ်ချပါ သူတို့က သဘောမတူလျှင် နင်ကို ခိုးပြေးပြီးပေါင်းမယ် ယုံပြီလား”
စုံဒေသမျှ ကုန်းတော့မှပေါ် - ကျော်သောင်း (ဘုတလင်) ----- ၉၂

- ကျုပ်ပါးစပ်ကိုပလာစတာနဲ့ ပိတ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ကျုပ်ကိုလက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီးဆိုင်နောက်ဖက်ခေါ်သွားတယ်။
ပြည်သူပိုင်ကုန်စုံဆိုင် ဖောက်ထွင်း လုယက်မှု - တောင်တွင်းတင်အေး ----- ၁၀၀

- ရထားကြိတ်သွား ပါမယ်” လို့ပြောပြီး လူကြီးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ရထားလမ်းပေါ်က အတင်းဆွဲဖယ်နေတယ်။
ရထားလမ်းပေါ်ကလူတစ်ယောက် - ရထားဝန်ထမ်းတစ်ဦး (ငြိမ်း) ----- ၁၁၇

- ကျွန်တော်ယူလာသော ပဒိုင်းသီးကိုစားနေချေပြီ။ ပဒိုင်းသီးစေ့များမှာမာလကာသီးစေ့နှင့် တူပါသည်။
မှူးယစ်စိတ်ပြောင်း တစေ့တစောင်း - တင်ဖေသော်(သထုံ) ----- ၁၂၄

- အိမ်ရှင်သည်လူကြမ်း အိမ်ဖော်သည်သနားစရာမျက်နှာမွှေးမင်းသမီးအဖြစ်တွေ့ပါ။ အချို့အဝက်လည်းဟုတ်မည်။
အိမ်ဖော်မိသော် - ပြည်စုံမိုးဟိန်း ----- ၁၃၈

- သမီးအပျိုလေးကို လူတစ်ယောက်က အမွေကျင့်စော်ကားခဲ့ရင် ဘယ်လို ခံစားနိုင်မလဲ။
ကီလေသာ ပိုးထတဲ့သူ - တမာသင်းနိုင် (စက်မှုလယ်ယာ) ----- ၁၄၆

- “ရဲစခန်းက ဖမ်းဆီးအရေးယူဆောင်ရွက်တော့မယ်ဆိုရင် ခိုင်လိုတဲ့ သက်သေခံအထောက်အထားရှိဖို့လိုတယ်။
ကျော်ကြီးနဲ့ မာစတာကီး - ဝင်းသောင် (ရမည်းသင်း) ----- ၁၅၄

- နတ်ကန္တာလည်းဆက်ကနေသည်နတ်ချောသူများလည်းဆိုင်းဝိုင်းအားလက်ပစ်ကြေးပေးပေးပြီးနတ်ချောနေကြသည်။
သံသယ - ရာမည မောင်မောင်ကျော် ----- ၁၆၈

- သိုက်ဆရာကြီးကတော့ သူ့အိမ်အရင်အောင်လို့ သူတို့ ချမ်းသာတော့မယ် လို့ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေတယ်။
သိုက်ဆရာနှင့်ရွေးဟောင်းရတနာ - ဦးကျော်လှဖြူ (မဟာဝိဇ္ဇာ) ----- ၁၇၂

- တိုက်ခိုက်သွားခဲ့သော ဓားပြမှုကြီးများနှင့် မှတ်သက်၍ခြေရာခံမိသမျှမှာသွေးနှင့်လူသေအလောင်းများသာဖြစ်သည်။
မရဏကမ္ဘာသို့ ချိန်းဆိုသောနေ့လယ်စာ - စလင်းညို (နီလာဒိုင်းမြေ) ----- ၁၈၆

- ထွက်လပ်စွာသဘောထားကဲ့လဲ့ခွင့်ဆိုတဲ့ အသံအခန်းကိုဖမ်းပြပြီးပဲ့ဆုအောင်လပ်နေကြတဲ့ပဲ့လူများ

အဖို့တော်ပစ္စည်းကုန်ပစ္စည်းကုန်ပစ္စည်း
 ပြေးအေးခံကုန်၊
 အိမ်ကုန်ကုန်ပစ္စည်းတော်၊ ကျေးဇူးပြေးပေး
 အကုန်ပစ္စည်းတော်၊ အိမ်ကုန်ပစ္စည်းတော်
 အကုန်ပစ္စည်းတော်၊ အကုန်ပစ္စည်းတော်
 တွက်ပေးရန်အဖို့အဖို့၊ မှတ်တမ်း
 ပုံရိပ်တော်၊ တွက်ပေးရန်
 အဖို့အဖို့အဖို့
 အဖို့အဖို့အဖို့
 အဖို့အဖို့အဖို့
 အဖို့အဖို့အဖို့

မြို့နယ်အင်းကြီးပျံ
ပဋိပက္ခတွေ
ဖြောင့်ပေးတာပေါ့

ဟေ့ အင်းကြီးက
ဖြောင့်ပေးတာပဲ
မရှိတော့ဘူးလား

BURMESE CLASSIC

BURMESE CLASSIC

အိုစာမရှိနဲ့ဝေး

နေ့အင်းဂြိုဟ်အင်းဝေမင်
 အမ္ဘါးအမီးဝါစီပိုးဝံဗု
 အဲဒါအိုးအိတ်အိတ်
 ဝေ့ကံဗြဲးဝါး...

ဒုဂ္ဂါနိအမ္ဘါးအိုး
 ဝေ့ကံဗြဲးဝါး...

အဲဒါအိုးအိတ်
 ဝေ့ကံဗြဲးဝါး...

CLASSIC CLASSIC

အဲဒါအိုးအိတ်

အခုရက်တွေရောက်တာ
ငါ့လိုအင်္ကျီအင်္ကျီ
တောင်မရည်ကြတော့ဘူး

ဟာဝမ်းသာ
ရမယ်လို့ထင်
ကုန်ခဲ့တော့က
တံ့ရ

မိတ်ဆွတ်
အခုရက်တွေ
ကမေး...

B.C
J.M.C
1955

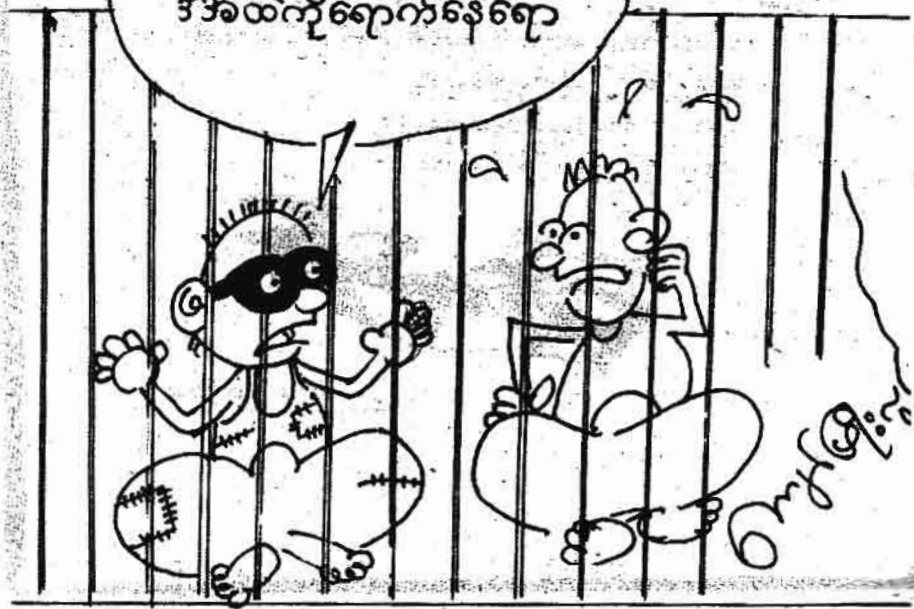
ကျေးဇူးတင်စားရတာပဲ...
ဒါကတော့ အကျိုးစေတနာပဲ...
အဲ... ယောက်ျား ဥပဒေ
အကျိုးစေတနာပဲ...
ဟဲ့ဟဲ့.....

၁၄
EHC

အရက်ဆိုတာ လုံးဝမကောင်းပါဘူးကွာ
 ငါအလုပ်လုပ်မဲ့အိမ်ကို တံခါးဖွင့်အဝင်မှာ
 စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ပုလင်းကို မြင်တာနဲ့
 တစ်ပုလင်းလုံး ကောက်ဖော့လိုက်တာ.....

အဲ- အမူးလည်းပြောရော၊
 ဒီအထဲကိုရောက်နေရော

ဘာကြောင့် မြစ်ပူမြစ်ပွားရလဲ
မှမ်းကျောင်းအောင် တယ်လီလုပ်ရမလဲ

- မြစ်ပူမြစ်ပွားခြင်း၏ အခြေအကြောင်းအရင်းများ
- ရာဇဝတ်ကောင်တို့၏ အမှုအကျင့်၊ အစေ့အထား လုပ်နည်း၊ ကိုင်နည်းများ
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်းမှ မှမ်းကျောင်းစု၊ အောင်ရွတ်ရွတ်များ
- ခဲခဲအရှက်တွေ့ရုံ ပြန်အပ်ပေးတာပါလျှင်
- အထက်တန်းစားမဂ္ဂဇင်းသော်လည်း အမှတ်စဉ်မှာ တွေ့ရလက်ဆည်တူတော
ကောင်း တော်သူအိမ်ဆည် မြစ်ခါးပါ

ခါကြောင့်

သောသ၊ စခံသ၊ ဓမ္မာယ တရားတို့၏ ဆိုးကျွံကို မီးဖောင်းထိုးပြကာ
အူယစ်အေးဝင်း တိုက်ပျက်စေရန်
မှမ်းမား သော့နည်းကျောင်းစုလို
ယသော ဦးဆောင်ချက်ဖြင့် ထုတ်ဝေနေတော

သက်ရှိပြု ဝတ်ရွှေ မြစ်မျှော်

ကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာနိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာ နိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်း
ကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာနိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာ နိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်း
ကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာနိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာ နိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်း
ကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာနိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာ နိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်း
ကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာနိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာ နိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်း
ကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာနိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာ နိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်း
ကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာနိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာ နိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်း
ကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာနိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာ နိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်း
ကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာနိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာ နိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်း
ကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာနိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်းလွှာ နိုင်ငံတကာသတင်းလွှာနိုင်ငံသတင်း

CRIME REPORT နှစ်ပတ်လည်

ခရစ်ယာန် သီလရှင်ဟန်ဆောင်သူများထံမှ မူးယစ်ဆေးမိ

ဝတ်ဆင်ထားသော ဝတ်ရုံများက လည်း အစစ်မှန် မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရှိသဖြင့် မသင်္ကာမှုဖြင့် စစ်ဆေးသောအခါ ဝတ်စုံ ဂါဝန်အောက်ခြေထောက်များတွင် ရစ်ပတ် ချည်နှောင်ထားသည့် အလေးချိန် ၂ ကီလိုဂရမ်ကျော် ကိုကင်းထုတ်များ ဖမ်းဆီးရမိသည်။ ၎င်းတို့သည် အသက် ၂၀၊ ၃၂၊ ၃၇ အရွယ်ခန့် ရှိကြသောအမျိုးသမီးများ ဖြစ်ကြသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်း/ဝယ်မှုဖြင့် တရားစွဲထားသည်။

ကိုလံဘီယာ လေဆိပ်တွင် ခရစ်ယာန်သီလရှင်များ သဏ္ဍာန်ဟန်ဆောင်ထားသော အမျိုးသမီး ၅ ဦးထံမှ မူးယစ်ဆေး ကိုကင်းများ ဖမ်းဆီးရမိကြောင်း သတင်းထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ အင်ဒရက်ကျွန်းသို့ အားလပ်ရက်ခရီးထွက်ကြသူများနှင့် အတူ သီလရှင် ၅ ဦး ပါလာသည်။ ရဲပညာ မျက်စိဖြင့် ကြည့်သောအခါ အဆိုပါ သီလရှင်များသည် အစစ်မဟုတ်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိသည်။ တစ်ဖန် ၎င်းတို့

Ref: Internet News

အယောင်ဆောင်ရဲများက ထောင်အတွင်းဝင်ရောက်သဖြင့် ပစ်ခတ်မှုဖြစ်ပွား

living another prisoner, state prosecutors said. simply a rivalry between two criminal groups," said a security official, who spoke on condition of anonymity.

Inmates lie on the ground as riot policemen keep watch after a shooting in the Tuxpan prison in Iguala, in the Mexican State of Guerrero on 3 Jan, 2014.

REUTERS

မက္ကစီကိုနိုင်ငံ ဂူယာယာအို ဒေသရှိ အကျဉ်းထောင် တစ်ခု အတွင်းသို့ အယောင်ဆောင် ရဲ အရာရှိများက ဝင်ရောက်စီးနင်း ရာမှ ပစ်ခတ်မှုဖြစ်ပွားသဖြင့် အကျဉ်းသားများ သေဆုံးပြီး၊ ဒဏ်ရာရသောသူများ ရှိခဲ့ကြောင်း သတင်းစာတွင် ဖော်ပြလိုက်သည်။

ဂူယာယာအို ဒေသသည်

ဒုစရိုက်ထူပြောသော ဒေသဖြစ်ပြီး၊ မူးယစ်ဆေး ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းများ ထူပြောသော အရပ်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုဒေသရှိ အကျဉ်းထောင်အတွင်း ဂိုဏ်းပေါင်းစုံမှ ပြစ်ဒဏ် ကျခံရသော အကျဉ်းသားများ ရှိခဲ့သည်။ ရုံးအရာရှိဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော လူမီးဦးသည် အကျဉ်းသား လာပို့သည့် သဏ္ဍာန်ဖြင့် အကျဉ်း

ထောင်ပင်မ တံခါးသို့ရောက်လာသည်။ ဂိတ်ဝလုံခြုံရေး တာဝန်ခံများကလည်း စာရွက်စာတမ်းပြည့်စုံစွာပါသဖြင့်၊ ထိုအယောင်ဆောင်ရဲမီးဦးကို ထောင်အတွင်းဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ထောင်အတွင်း ရောက်သည်နှင့် ထိုရဲအတုတို့က စတင် ပစ်ခတ်ခဲ့ပြီး၊ အကျဉ်းထောင်ဗဟို မျှော်စင်ကို ပစ်ခတ်ကြပြန်သည်။ ဗဟိုမျှော်စင်လုံခြုံရေးများက တုံ့ပြန်ပစ်ခတ်ခဲ့ရာမှ အကျဉ်းသား ၄ ဦးနှင့် ရဲအတု ၅ ဦး သေဆုံးခဲ့သည်။ အခြားအကျဉ်းသား ၁ ဦးနှင့် ရဲအတု ၁ ဦးတို့ ဒဏ်ရာရပြီးဆေးရုံ တင်ထားရသည်။

အယောင်ဆောင် ရဲများ၏ ယင်းကဲ့သို့ စီးနင်းဝင်ရောက်ခြင်းသည်ယင်းတို့၏ အကျဉ်းကျနေသော ဒုစရိုက် ဂိုဏ်းဝင်များ လွှတ်မြောက်ရန် ဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့် ပြိုင်ဘက် အခြားဂိုဏ်းဝင်များကို သတ်ဖြတ်လုပ်ကြံခြင်းပင်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။ ထိုဒေသတွင် ဇီတဝစ်ဂိုဏ်းနှင့် ကနိုက်တင်ပဏ္ဍာ ဂိုဏ်းတို့သည် နယ်စပ်ဖြတ်ကျော် မူးယစ်ဆေး ဖောင်းခိုလမ်းကို ထိန်း

ချုပ်နိုင်ရန် ယှဉ်ပြိုင်နေသော အခြေအနေရှိကြောင်း သတင်းက ဆိုသည်။

Ref:Reuters

ရေခဲရှိက် ကြက်သေ့များ၏ နိုက်ထပ်မှ ဆေးခြောက်များ ဝမ်းဆီးရပေ

ဘရာဇီးနိုင်ငံ၏ မြို့တော်ကြီးဖြစ်သော ဂူအာရီဟိုစ်မြို့တော်တွင် ရေခဲသေတ္တာ၊ ကုန်တင်ကားပေါ်မှ ကြက်အသေကောင်များအတွင်း လျှို့ဝှက်စွာ ဖွက်ထားသို့လှောင် သယ်ယူလာသည့် ဆေးခြောက်၊ ဆေးပြားတစ်တန်ကို ပြည်သူ့လုံခြုံရေး

တပ်ဖွဲ့က ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ကြောင်း သတင်း၌ ဖော်ပြလိုက်သည်။

ညသန်းခေါင်တွင် ဂူအာရီဟိုစ် မြို့တော်၏ ပြည်သူ့လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ဆေးအိုပူလို အရပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသည်။ ထိုစဉ်အအေးခန်းပါသော ကွန်တိန်နာကားတစ်စီးသည် ရှေ့ပြေးလုံခြုံရေးကားတစ်စီး ဦးဆောင်မှုပြီး သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာသည်။ အအေးခန်းပါသော ကားကို အက်စကော့ကားဖြင့် စောင့်ရှောက်ခြင်းမှာ မသင်္ဘောဖွယ်ရာဖြစ်၍ တပ်ဖွဲ့ဝင်များက ထိုယာဉ် ၂ စီးကို ရပ်တံ့

ရှာဖွေသောအခါ ရေခဲသေတ္တာကုန်တင်ကားအတွင်းရှိ အေးခဲထားသော ကြက်အသေကောင်များတွင် လျှို့ဝှက်ထည့်ထားသော အမှုန်အဲပြုလုပ်ထားသည့် ဆေးခြောက်၊ ဆေးပြား စုစုပေါင်းတစ်တန်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ၎င်းဆေးခြောက်၊ ဆေးပြားများကို ကြက်သေ့သေတ္တာ ၂၃ လုံးတွင် ထည့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အက်စကော့ကားမှ လူ ၂ ဦးနှင့် ရေခဲသေတ္တာကားမှ လူ ၂ ဦးကို ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးပြီး မူးယစ်ဝိတ်ကို စုံစမ်းနေသည်။

Ref: Xinhua

Brazil seizes one-ton drugs smuggled in frozen chicken crates

RIO DE JANEIRO, 7 Brazilian police seized one ton of marijuana hidden inside frozen chicken crates being shipped aboard a refrigerated truck, and arrested four suspects, officials

been pressed into tablets and stored in 23 boxes labeled "fragile", according to authorities. Two men arrested were in the refrigerated truck and the other two were riding

ဘရုစလီ (ကွန်ပူးဘူရင်) ၏ ဖြစ်ရပ်မှန်အချစ်ပုံပြင်

Bruce Lee had 'shotgun union'

Beijing - Actress Betty Ting Pei, 63, in whose home Bruce Lee died in 1973, has spilled the beans on the gongfu legend's marriage to his wife Linda, saying it was a shotgun union.

Claiming she was not to be blamed for

၂၇-၁၁-၂၀၁၄ နေ့သည် ကွယ်လွန်ခဲ့သော ကွန်ပူးဘူရင် ဘရုစလီ (ရုပ်ရှင်မင်းသား) ၏ အသက် ၇၄ ပြည့်မွေးနေ့ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမွေးနေ့ ကာလနှင့် တိုက်ဆိုင်၍ ကွန်ပူးဘူရင်၏ အချစ်ဟောင်း၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဘက်တီတင်ပေ ၆၇ နှစ်က ဘရုစလီ၏ရှေ့ ဟောင်းဒဏ္ဍာရီ ဆန်သော အချစ်ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်မှ လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ထုတ်ဖော် ပြောကြားလိုက်ကြောင်း သတင်းစာတွင် ဖော်ပြလိုက်သည်။

ဘက်တီတင်ပေ၏ ပြော

ကြားချက်မှာ မင်းသား ဘရုစလီသည် မစ္စလင်ဒါနှင့် တွဲနေရာမှ ကိုယ်ဝန် ရှိလာသဖြင့် ကမန်းကတန်း လက်ထပ်ခြင်း (Ashortgun Union) ပြုလုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဘက်တီအနေဖြင့် ဘရုစလီ သေဆုံးခြင်းအတွက် အပြစ်မဖို့လိုသော်လည်း ဘရုစလီနှင့် လင်ဒါတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်မေတ္တာခံစားချက် အပြန်အလှန်မရှိကြဘဲ၊ ထမင်းစားတာတောင် တစ်စားပွဲတည်း စားလေ့မရှိဟု ဘက်တီက ပြောကြားခဲ့သည်။ ဆက်လက်၍ ပြောကြားခဲ့သည်မှာ

ဘရုစလီ၏ လက်ထပ်ပွဲတွင်သူမသည် ကြားလူအဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံပြောကြားခဲ့သည်။ ဘရုစလီသေဆုံးခြင်းအတွက် သူမကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက အပြစ်ဖို့ခံခြင်းမှာ ရယ်ဖွယ် ကောင်းကြောင်းနှင့် သူမအနေဖြင့် ဘရုစလီကို အမိဖမ်းခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူ့ခြေ/ သူ့လက်ဖြင့် သူ့သဘော သူ့ဆောင်ပြီး ဘက်တီထံ လာခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော် ပြောကြားခဲ့သည်။

ဘက်တီကို ရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်သူ မစ္စတာရေမွန်က ဘရု

စလီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သဖြင့် စတင် သိကျွမ်းခဲ့ကြသည်။ ထိုမှ စ၍ ရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးရေးကိစ္စ ဆွေးနွေးကြစဉ် စားပွဲခုံအောက်ရှိ ဘက်တီ၏ ညာလက်ကို ဘရ စလီက ယုယကြင်နာ တင်းတင်းကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားကာ သူ့မျက် ဝန်းများကလည်း အချစ်ရည် လွှမ်းနေကြောင်း ဘက်တီတွေ့ခဲ့ရ သည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် ဘရစလီသည် သူမကိုနှစ်ကြိုက် သဘောကျနေ ကြောင်းသိခဲ့ရ သည်။ မင်းသားလက်ထပ်ပြီး နောက်၃ ဦးသားအဆင့်အတန်း တူ ခင်မင်မပျက် နေထိုင်ခဲ့ကြပြီး ဘရစလီ၏ အိမ်ထောင်ရေး ပြု ကွဲခြင်းကို လိုလားခြင်း အလျဉ်း မရှိခဲ့ဟု ပြောကြားခဲ့သည်။

ကွန်ဖူးဘုရင် ဘရစလီ သည် အသက် ၂၃ အရွယ်၌ ကွန်ဖူး ရုပ်ရှင်ကားများတွင် ဇာတ်ဆောင်အဖြစ် လျှမ်းလျှမ်း တောက် ကျော်ကြားနေစဉ် ရုတ် တရက် သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ၎င်း သေဆုံးသည့်နေရာမှာ ဘက်တီ တင်ပေ၏ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဖြစ် နေ၍ ဘရစလီကိုချစ်သော ပရိ သတ်တို့က ဘက်တီကို အပြစ်ဖို့

ခဲ့ကြကြောင်း သတင်းစာတွင် ဖော်ပြလိုက်သည်။

Ref: TST

သက်တမ်းမှာ ၂၀၁၅ ရောက်မှ ပျက်စီးမည်ဟု ငါးသေတ္တာဘူး ခွဲများ၌ ပါရှိသည်။ သို့ရာတွင်

**ဝိဿမ
လောဘသား
တို့ကြောင့် အစာ
အဆိပ်သင့်**

အိဂျစ်နိုင်ငံ နိုင်းမြစ်ဝှမ်း ဒေသရှိ ဇာဂါဇင်တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသားကျောင်းသူ (အဆောင် နေ) ၁၄၇ ဦးသည် အစာအဆိပ် သင့်ပြီး မူးဝေအော့အန် သတိ လစ်ကာ နီးစပ်ရာ ဆေးရုံများကို ပေးပို့ခဲ့ရသည်။ ထိုနေ့တွင် ကျွေး မွေးသော အစားအစာတွင် တူနာ ငါးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ငါး သေတ္တာဟင်းဖြစ်ပြီး အာမခံ

ဝိဿမလောဘသားတို့က ရက် လွန်ငါးသေတ္တာများကို ရက်စွဲ ပြောင်းပြီး လတ်လတ် ဆတ် ဆတ်ဖြစ်ဟန် ပြုလုပ်ထားသည် ဟုကောက်ချက်ချသည်။ နောင် တွင် ဤကဲ့သို့ တစ်စုတစ်ဝေး တည်း ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းချက် ဖြစ်ပါက ကုသပေးနိုင်ရန် အမြဲ တမ်း တက္ကသိုလ်ဆေးရုံ ထားရန် စီစဉ်နေရသည်။ တက္ကသိုလ်သို့ စားသောက်ဖွယ် တင်သွင်းသော ကန်ထရိုက်များကို သက်ဆိုင်ရာ က စစ်ဆေးနေသည်။

Ref: Xinhua

အိန္ဒိယ နိုင်ငံမှ မုဒိမ်းကောင်များ အတွက် ဆေးထိုး သင်းကွပ်ခြင်းဥပဒေ

says Indian judge Castrate rapists,

အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် အမျိုးသမီး ထုအတွက် မခံမရပ်နိုင်အောင် သိသာထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပွားလာ သည့် ကလေးများ/အရွယ် မရောက်သူများအပေါ် ဆက် တိုက်သော်လည်းကောင်း၊ ပင်ကို စရိုက် အကျင့်ကြောင့်သော် လည်းကောင်း မုဒိမ်း ကျင့်မှုများ မြင့်တက် လာနေခြင်းအပေါ် လက်ရှိ သုံးစွဲနေသော ဥပဒေ အစား၊ တရားခံကို ခွဲစိပ် သင်း

ကွပ်ခြင်း/ ဓာတုဆေးထိုးသွင်း၍ သင်းကွပ်ခြင်း အပြစ်ဒဏ်ပေး သင့်ကြောင်း နယူးဒေလီမှတရား သူကြီးအမျိုးသမီးက တောင်းဆို ချက်ကို သတင်းစာတွင် ဖော်ပြ လိုက်သည်။

မယားပါသမီး တစ်ဦးကို လွန်ခဲ့သော ၄ နှစ်ကပင် သား မယားပြု ကျင့်ခဲ့သည်မှာ ထို ကလေးအသက် ၁၅ နှစ်ရှိသည် ထိတိုင်အောင် ကြာမြင့်ခဲ့သည့်

မုဒိမ်းမှုကို တရားခံက အပြစ် ဒဏ် လျော့စေရန် အပြစ်ရှိ ကြောင်း ဝန်ခံချက်ဖြင့် ထောင် ဒဏ် ၁၀ နှစ်ချမှတ်ခဲ့သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ လက်ရှိ တည်ဆဲ ဥပဒေအရ မုဒိမ်းသမားကိုအမြင့် ဆုံး ထောင်ဒဏ် တစ်သက်ပေး ရန် သတ်မှတ်ထားသော်လည်း ၎င်းမှခင်းများ ကျဆင်းခြင်း မရှိ တော့သဖြင့် ဥပဒေသည် မလုံ လောက်တော့ဘဲ အနောက်နိုင်ငံ များတွင် ကျင့်သုံးသည့် ခွဲစိပ်- သင်းကွပ်ခြင်း Surgical Castration နှင့် ဆေးထိုးသွင်း သင်း ကွပ်ခြင်း Chemical Castration အပြစ်ပေးသည့် ဥပဒေကို ထပ်မံဖြည့်စွက် သင့်ကြောင်း ထောက်ပြခဲ့သည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ ရာဇဝတ်မှု မှတ်တမ်းအရ ၁၉၉၀ ခုနှစ်တွင် မုဒိမ်းမှု ၁၀၁၀၆၅ မှ ၂၀၀၀

အမေ့ပြုကျင့်ပြီးသတ်ဖြတ် ခံစားထားသော အိန္ဒိယအမျိုးသမီးတစ်ဦး

ခုနှစ်တွင် ၂၁,၃၉၇ မှု ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး စီရင်ချက်မချရသေးသည့် အမှု ပေါင်း ၈ သောင်းနီးပါး ရှိသည် ဟု ဖော်ပြထားသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ကာလီဖိုးနီးယား၊ ကာလီဖိုးနီးယား ဖလောရီဒါ၊ ဗြိတိန်၊ ဒိန်းမတ်၊ ဆွီဒင်နှင့် ဂျာမနီ တို့တွင် ကလေးငယ်များကိုမုဒိမ်း ကျင့်သည့်တရားခံနှင့် အဆက်မပြတ် မုဒိမ်းသမား Serialrape များကို ခွဲစိပ်ခြင်း၊ ဆေးထိုးသွင်းခြင်းဖြင့် သင်းကွပ်သည့် အပြစ်ဒဏ် ပေးလျက်ရှိသည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင်ပိုလန်၌ ယင်းကဲ့သို့ဥပဒေဖြင့် တိုးမြှင့်အပြစ်ပေးရန် အတည်ပြုခဲ့သည်။ ဤဥပဒေမျိုး သတ်မှတ်ရန် ဗဟိုတရားရုံးချုပ် ရှေ့နေက ထောက်ခံပြီး အထူးသဖြင့် ကလေးများအပေါ် ကျူးလွန်သည့်တရားခံကို ထိုပြစ်ဒဏ် မျိုးပေးထိုက်ကြောင်း ဆို၏။

ဖော်ပြပါ ပြစ်ဒဏ် ၂ မျိုးအတွက် အနောက်နိုင်ငံများတွင် လူ့အခွင့်အရေး သမားများက ဥပဒေမှာ ရိုင်းစိုင်းပြင်းထန်လွန်းသည်ဟု အငြင်းပွားပြောဆိုကြသော်လည်း ထိုဥပဒေကြောင့်

မုဒိမ်းမှု ကာကွယ်ရေးကို ထိရောက်ကြောင်း သတင်းစာတွင် ဖော်ပြပါရှိသည်။

Source: gnirmala@sph.com.sg

ကြီးကို လည်ဝင်း၍ ချည်စော့တစားရာမှ ကြီးဆွဲ၍ လူငယ်တစ်ဦးသေဆုံး

ဆွဲချသကဲ့ဖြစ်ကာ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြောင်း သတင်းစာတွင် ဖော်ပြလိုက်သည်။

ယင်ကီလစ် (၁၄) နှစ်သည် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ပြီး ရွှင်လန်းတက်ကြွသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ဖာနင်ဗယ်ဂါးဒင်းတွင် ပညာသင်ကြားနေသည်။ ၎င်း ဝါသနာနှင့် အကျင့်မှာ ထိုင်ဝမ် (တရုတ်) မှ ထုတ်လွှင့်သော မော်ဝီဒွာ ဇာတ်လမ်း၊ လက်လှည့်၊ မျက်လှည့် စီးရီးများကို မလွတ်တမ်းကြည့်ပြီး အတုခိုးလိုက်လုပ်တတ်သည်။ ၎င်းလုပ်ဆောင်နေသည်များကိုလည်း အခြားသူများ မမြင်စေရန် တံခါးချက်ချပြီး လုပ်လေ့ရှိသော စိတ်ရောဂါဆန်သော အပြုအမူများရှိခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၂) နှစ်က ယင်ကီလစ်သည် သူ့၏ ခြေနှင့်

စင်ကာပူနိုင်ငံ၊ အင်မိုကို အရပ်ရှိ နေအိမ်တစ်လုံးတွင် ဆယ်ကျော်သက် လူငယ်တစ်ဦး ကြီးနှင့် ကစားရင်း မိမိကိုယ်မိမိ ကြီး

Teen hanged himself by accident

လက်တို့ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကြိုးတုပ်ကစားသဖြင့် မိဘများက ခက်ခက်ခဲခဲဖြေရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မိဘများသည် အိမ်တွင် ရှိသမျှ ကြိုးအားလုံးကို သော့ခတ်သိမ်းခြင်း မလိုသည်များ စွန့်ပစ်ခြင်းပြုခဲ့ကြသည်။ ယင်ကီလစ်၏ အိပ်ခန်း (စာကြည့်ခန်းပါ) အပိုသော့တစ်ချောင်းကို ဆောင်ထားကြလေသည်။

ယင်ကီလစ်၏ မိခင် (၅၇) နှစ်သည် အလုပ်ရှိရာ စတိုးဆိုင်သို့ (၁:၃၀) နာရီထွက်ခွာခဲ့သည်။ ဖခင် (၆၂) နှစ်ကလည်း ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရောင်းရန် စီစဉ်နေသည်။ ယင်ကီလစ်၏ အစ်ကို (၁၇) နှစ်ကလည်း ကွန်ပျူတာဖြင့် အလုပ်များနေသည်။ ယင်ကီလစ်ကလည်း သူ့အခန်းတွင်

ကစားနေသည်။ ဤသို့ အသီးသီးကိုယ့်အလုပ်၊ ကိုယ်လုပ်နေကြစဉ် ညနေ (၄) နာရီတွင် ယင်ကီလစ်၏ အခန်းသည် ထူးခြားစွာတိတ်ဆိတ်နေသည်ကို အစ်ကို ဖြစ်သူက မသင်္ကာသဖြင့် အခန်း တံခါးခေါက် အချက်ပေးသော်လည်း အတွင်းမှ တုံ့ပြန်မှု မရခဲ့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဖခင်ကို အော်ခေါ်ပြီး ရိုထားသော အခန်းသော့ဖြင့် သားအဖ (၂) ယောက် တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်သောအခါ (ယင်ကီလစ်သည် ကုတင်ဘေးတွင်တစောင်း လျောကျနေပြီး လည်ပင်းတွင် ကြိုးချည်ထားကာ ၎င်းကြိုးစသည် ပြုတင်းပေါက် သံပန်းတံခါးတွင် ချည်ထားသည်) မျက်နှာမှာလည်း ပြာနုမ်းနေသဖြင့် ဖခင်က ရှေးဦးသူနာပြု

နည်းဖြင့် ပြုစုပြီး ဆေးရုံပို့သော်လည်း ယင်ကီလစ်မှာ သေဆုံးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သေမှု သေခင်း စစ်ဆေးရေး အရာရှိတို့က ယင်ကီလစ်အလောင်းကို မှုခင်းဆေးပညာဖြင့်စစ်ရာ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် အခြားဒဏ်ရာမရှိခြင်း၊ ကြိုးကိုလည်ပင်းတွင် ချည်၊ သံပန်းတံခါး (ပြုတင်း) တွင် တုပ်ထား၍ ဆော့ကစားရာမှ ပြုတ်ကျပြီး အသက်ရှူကျပ်ကာ သေဆုံးခဲ့သည်ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။

မိမိ၏ သားသမီးများ၏ထူးခြားသော အပြုအမူ စိတ်ရောဂါဆန်သော ကစားနည်းများကို တွေ့ရှိပါက မိဘများသည် ကျွမ်းကျင်သူ ဆေးပညာရှင်များထံ ပြသခြင်းနှင့် အန္တရာယ်ရှိသော ကစားနည်းများကို ကြိုတင်တားမြစ်သင့်ကြောင်း သတင်းစာတွင် ဖော်ပြထားသည်။

Ref: Internet News

အစားပေးတတ်သော်လည်း ကြောင့် ဆေးရုံရောက် အစာအဆိပ်သင့်သူများ

တရုတ်နိုင်ငံ အနောက် မြောက် ဘက်ရှိရှာအန်စီ စီရင်စု ဒေသတွင်ရှိသော အခြေခံပညာ မူလတန်းကျောင်းမှာ ကျောင်း သား/ ကျောင်းသူ ၂၁ ဦးသည် အစာ အဆိပ်သင့်သောကြောင့် ဆေးရုံတင်ပို့ခံရကြောင်း သတင်း စာ၌ ဖော်ပြလိုက်သည်။

ဘေးစစ်ဟူရန် အခြေခံပညာ မူလတန်းကျောင်းတွင် ကျား/မ ကလေးပေါင်း ၁၃၄ ဦး ပညာ သင်ကြားနေကြသည်။ ထို ကျောင်းတွင် နေ့လယ်စာအဖြစ် မိမိ နှစ်သက်ရာကို စိတ်တိုင်းကျ ရယူစားသုံးနိုင်သော စားသောက် ဆိုင် Cafeteria ဆိုင်ကိုလည်း ဖွင့်လှစ်ပေးထားသည်။ အသား၊ ငါး၊ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်မှစ၍ အကြော် အလှော်စုံလင်စွာ ထား ထားသည်။ ထိုနေ့ နေ့လယ်စာ စားချိန် ကျောင်းဆင်းသောအခါ ကလေးများသည် ထိုစား သောက်ဆိုင်တွင် နေ့လယ်စာ စားပြီးနောက် ကျောင်းသား/သူ ၂၁ ဦးသည် ကိုယ်လက် မအီ

မသာ ဖြစ်လာ၍ ဆေးရုံပို့လိုက် ရသည်။ အလားတူ ထိုကင်တင်း မှာပင် စားကြသော ဆရာ/ ဆရာမအပါအဝင် ကျောင်းသား / ကျောင်းသူ ၁၁၃ ဦးကတော့ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ကြပေ။

အမျိုးစုံလှသော ဟင်းများ အတွင်း အဆိပ် ဖြစ်စေတတ် သော သားငါးဟင်းကို ပေါင်း စပ် စားမိသဖြင့် (ဥပမာ မင်း ဝွတ်သီးနှင့် သကြား/ ဘဲဥနှင့် ဖရဲသီး) အစာအဆိပ် သင့်ဖွယ်

ရာဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ချက်ပေး သော်လည်း ကျောင်းအုပ်ဆရာ ကြီးကိုတော့ တာဝန်ပေးလျော့ သည်ဆိုကာ ရာထူးချပြီးအစစ် ဆေးခံရနေရသည်။ ထို့နေ့ကစား သောက်ဖွယ်ရာ လက်ကျန်များ ကို ဓာတ်ခွဲခန်းပို့ပြီး မည်သည့် အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ရသည်ကို အဖြေ ရှာနေရသည်။

Ref: Internet News

ညိုမင်းလွင် (မော်ကျွန်း)

Possible food poisoning sickens 21 students in NW China

Xi'an, 5 July—Twenty-one primary students become sick after eating at a school cafeteria in north-west China's Shaanxi Province on Thursday, local authorities said on Friday. Students at the Baishuyuan Primary School in the Yaozhou District of the city of Tongchuan experienced stomachaches and nausea after eating lunch at the school's cafeteria on Thursday, according to a statement from district government.

have been sent to the local health department for testing. Another 113 students and teachers who ate the same food as the sickened children did not exhibit symptoms. Fourteen of the sickened children are being treated at a local hospital. All are in stable condition. The school's principal has been suspended from his post in relation to the incident. A further investigation into the incident

www.burmeseclassic.com

အကြမ်းဖက် သမားများအား စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်း

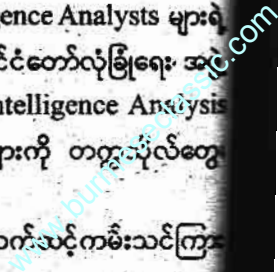

အကြမ်းဖက်သမားများအား စုံစမ်းထောက်လှမ်းရာဝယ်

အကြမ်းဖက်မှုတွေကို ထိထိရောက်ရောက် တိုက်ဖျက်နှိမ်နင်းနိုင်ရေးအတွက် သတင်းအချက်အလက်တွေကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းနိုင်ရေးဟာ အဓိက အကျဆုံးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ အကြမ်းဖက်မှုတွေ မဖြစ်ပွားမီက ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းနိုင်မယ့် နည်းလမ်းတွေနဲ့ ဖြစ်ပွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ အကြမ်းဖက်သမားတွေကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းတွေကို စနစ်တကျ အသုံးပြုနိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

အကြမ်းဖက်မှုများ နှိမ်နင်းရေး တာဝန်ရှိသူတွေအနေနဲ့ ထိရောက်မယ့် မူဝါဒတွေ ချမှတ်နိုင်ရေးနဲ့ အကြမ်းဖက်သမားများ၊ အကြမ်းဖက်မှုပြုလုပ်သော အဖွဲ့အစည်းများနဲ့ ထောက်ခံအားပေးသူများကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရေးအတွက် အကြမ်းဖက်မှု နှိမ်နင်းရေးဆိုင်ရာ Terrorist Intelligence Analysts များရဲ့ အခန်းကဏ္ဍဟာ အရေးကြီးလှပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းက နိုင်ငံတော်လုံခြုံရေး အဖွဲ့အစည်းတွေ၊ နိုင်ငံတကာ လုံခြုံရေး အဖွဲ့အစည်းတွေတိုင်းမှာ Terrorist Intelligence Analysis သင်တန်းတွေ ဖွင့်လှစ်ပြီး သက်ဆိုင်ရာ ပညာရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူများကို တက္ကသိုလ်တွေ၊ သုတေသန စင်တာတွေကနေ ခေါ်ယူ သင်တန်းပေးကြပါတယ်။

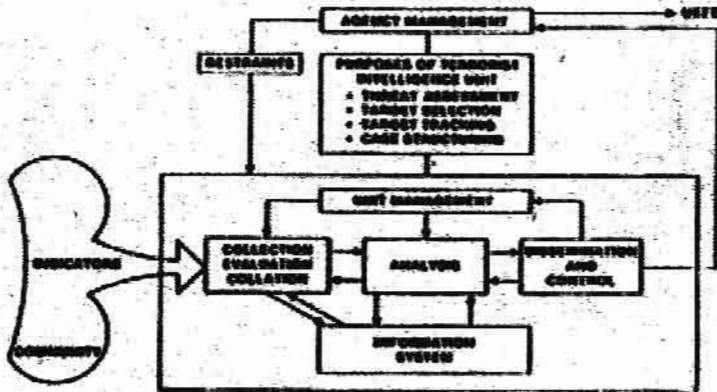
လက်တွေ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာများကိုလည်း အတွေ့အကြုံရှိသူများက လက်သင့်ကမ်းသင်ကြား

ပို့ချပေးကြပါတယ်။ အဲဒီကနေ တစ်ဆင့် Terrorist Intelligence Unit တွေကို သက်ဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းတွေမှာ တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းနေကြပါတယ်။ ၂၁ ရာစုကမ္ဘာ့ လုံခြုံရေးကို အခြိမ်းခြောက်နိုင်ဆုံး အရာဟာ စစ်ပွဲတွေ မဟုတ်တော့ဘဲ အကြမ်းဖက်မှုတွေဆိုတာကို ပညာရှင်တော်တော်များများက လက်ခံလာကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူတွေ လက်တွေ့အသုံးချမှုမှာ လွယ်ကူစေရေးအတွက် အသုံးချနည်းလမ်း process တွေကို ဖော်ထုတ်ပေးကြပါတယ်။

THE TERRORIST INTELLIGENCE METHODS PROCESS

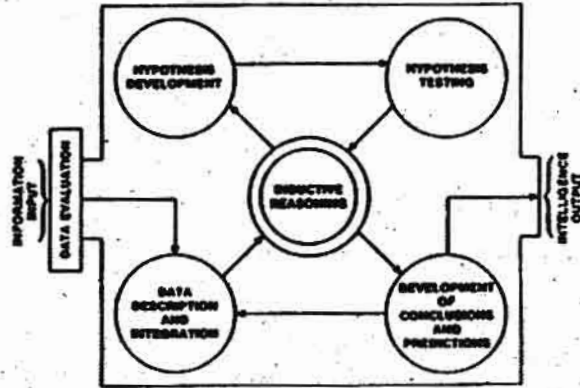
ပုံ (က)

အထက်ပုံမှာ ဖော်ပြထားတာကတော့ ထောက်လှမ်းရေးနည်းလမ်း ဖြစ်စဉ် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ယူနစ်တစ်ခုရဲ့ ထမ်းဆောင်ရမယ့် ရည်မှန်းချက်တာဝန်တွေကို ဖော်ပြထားပါတယ်။

THE INTELLIGENCE ANALYSIS PROCESS

ပုံ (က-၂)

ပုံ (က-၂) မှာ ဖော်ပြထားတာကတော့ ထောက်လှမ်းရေး ဆန်းစစ်မှု ဖြစ်စဉ် ဖြစ်ပါတယ်။ သတင်းအချက်အလက်တခု ထွက်ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ သတင်းသမားတွေက သုံးသပ်တင်ပြချုပ်စုံနဲ့ ဒီသတင်းကို လေ့လာဆန်းစစ်ချက် ပြုလုပ်ရတဲ့ ပုံစံနဲ့ မတူညီပါဘူး။ သတင်းသမားတွေ တာဝန်က သတင်းကို လူအများကြားကို တင်ပြရတာ ဖြစ်ပြီး၊ ထောက်လှမ်းရေးဆန်းစစ်ချက်က ကျတော့ ဒီသတင်းနဲ့ ဆက်စပ်သတင်းအချက်အလက်တွေကို စုစည်းခြင်း၊ လေ့လာဆန်းစစ်ခြင်းတွေ ပြုလုပ်ပြီးမှ Information input udk Intelligence output အနေနဲ့ ဖော်ထုတ်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

သတင်းအချက်အလက်များ
ရယူစုဆောင်းခြင်း

- လျှို့ဝှက်အရင်းအမြစ်များ၊ သတင်းပေးများ
- မြှုပ်နှံလှုပ်ရှားမှုများ
- အင်တာဗျူးများ
- စစ်ချက်များ
- ဥပဒေ
- အင်တာနက်ကဲ့သို့သော အချက်အလက် အရင်းအမြစ်များ
- ထောက်လှမ်းရေး မှတ်တမ်းဟောင်းများ

- နောက်ယောင်ခံလိုက်မှုများ
- ပစ္စည်းကိရိယာများ
- ပညာရှင် သုံးသပ်ချက်များ
- သတင်းအချက်အလက် ဆန်းစစ်ချက်များ

သတင်းရယူမှု

- သတင်းရရှိသည့် source
- သတင်းတင်ပြပုံ
- ပါဝင်သည့်အကြောင်းအရာ
- မည်သို့ ရရှိသနည်း (အီးမေးလ်၊ တယ်လီဖုန်း၊ စာ)
- သတင်းရယူရာတွင် ကြုံတွေ့ရသည့် အခက်အခဲများ
- အချိန်ကြန့်ကြာမှုအခြေအနေ

အကြမ်းဖက်သမားဟု သံသယရှိနိုင်သူများနှင့်
ထောက်ခံအားပေးသူများ

- အမည်
- လက်ရှိလိပ်စာ
- တယ်လီဖုန်းနံပါတ်များ
- မွေးသက္ကရာဇ်
- အလုပ်အကိုင်၊ ဝင်ငွေ
- မိသားစု
- ယာဉ်
- ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်
- ပညာအရည်အချင်း
- လိပ်စာဟောင်းများ
- လူပုံသဏ္ဍာန်
- ဓာတ်ပုံ

အကြမ်းဖက်မှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်နိုင်သည့် အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ထောက်ခံအားပေးသည့် အဖွဲ့အစည်းများ

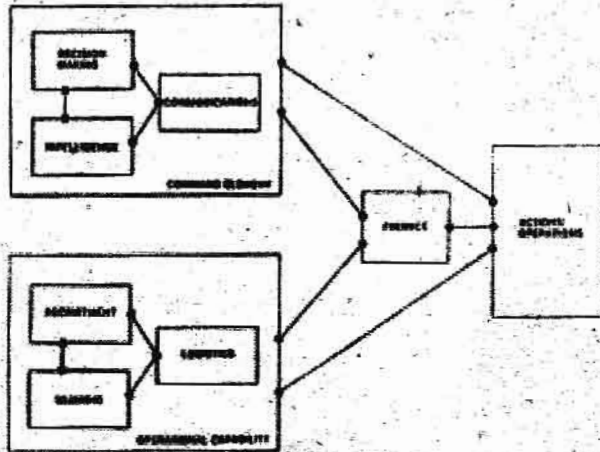
- အမည်
- လိပ်စာ
- တယ်လီဖုန်းနံပါတ်များ
- ကြိုးဆွဲလုပ်ကိုင်နေသူများ
- ခေါင်းဆောင်များ
- ချိတ်ဆက်အဖွဲ့အစည်းများ
- ပိုင်ဆိုင်မှု
- အမြတ်အစွန်း
- ရုပ်တည်မှု အချိန်ကာလ
- နောက်ကြောင်းရာဇဝင်
- အရေးပါသော အဖွဲ့ဝင်များ
- အဖွဲ့ဝင်အရေအတွက်
- နယ်မြေစိုးမိုးမှု
- နာမည်ကောင်းရမှုနှင့် ထောက်ခံမှု အခြေအနေ အဖွဲ့ဝင်ငွေ ရရှိမှု

သတင်းအချက်အလက်များအား ဆန်းစစ်ချက် နည်းလမ်းများ

- Association charting (ဆက်နွယ်ချိတ်ဆက်မှု ရုပ်ပုံကားချပ်)
- Event-time charting (ဖြစ်စဉ်- အချိန် ဆက်နွယ်မှု ရုပ်ပုံကားချပ်)
- Link analysis (ဆက်စပ်မှု ဆန်းစစ်ချက်)
- Visual investigative analysis (မြင်ကွင်း စုံစမ်းဆန်းစစ်ချက်)
- Financial analysis (ဘဏ္ဍာရေးဆန်းစစ်ချက်)
- Content analysis (အကြောင်းအရာ ဆန်းစစ်ချက်)
- Statistical analysis (စာရင်းအင်း ဆန်းစစ်ချက်)
- Laboratory analysis (ဓာတ်ခွဲခန်း ဆန်းစစ်ချက်)
- Cryptographic analysis (Cryptographic ဆန်းစစ်ချက်)
- Analysis through gaming (ဂိမ်းများ အသုံးပြု၍ ဆန်းစစ်ချက်)

ဒီလို ဆန်းစစ်ချက်တွေ ပြုလုပ်တဲ့အခါမှာ အသုံးပြုလေ့ရှိတဲ့ မော်ဒယ်လ်တွေ အများအပြား ရှိပါတယ်။ အသုံးများတဲ့ မော်ဒယ်လ်ကို ပုံ (၃) မှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။

HYPOTHETICAL MODEL OF TERRORIST GROUP FUNCTIONS

ပုံ (က၃)

ပုံ (က-၃) မှာ ဖော်ပြထားတာက အကြမ်းဖက်အဖွဲ့အစည်းလို သံသယဖြစ်နိုင်ဖွယ် နှုတ် အဖွဲ့အစည်းရဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေကို ဆန်းစစ်ရတာပါ။ အဲဒီမှာ command element နဲ့ operational capability ကို ခွဲခြား ဆန်းစစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဘယ်သူတွေက ဆုံးဖြတ်ချက်ချနေတယ်၊ ထောက်လှမ်းရေးသတင်းအချက်တွေ စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေတယ်၊ ဘယ်လို ဆက်သွယ်နေကြတယ်ဆိုတာ ကို သိဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီကနေမှ ဘယ်လို သဏ္ဍာန်နဲ့ လူတွေကို ခေါ်ယူစုဆောင်းတယ်၊ ထောက်ပံ့ ပို့ဆောင်ရေး ဘယ်လိုလုပ်တယ်၊ သင်တန်း ဘယ်လိုပေးတယ်ဆိုတာကို ထပ်မံ လေ့လာရပါမယ်။ နောက်ထပ်အရေးကြီးတာကတော့ ဘဏ္ဍာရေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ ဘယ်လို လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းတွေပဲ ရှိရှိငွေမရှိရင် လုပ်လို့ မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် ငွေထောက်ပံ့နေတဲ့ လမ်းကြောင်းတွေ၊ လူတွေ၊ အဖွဲ့အစည်းတွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါတွေ အားလုံး ပေါင်းစပ်သွားပြီးမှ အတိအကျ လုပ်ဆောင်မှုတွေ ပေါ်ထွက်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အသားထဲကစဉ်း

လှဦး

(၁)

၂၀၀၉ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ညဉ့်တစ်ည ဆော်ဒီ အာရေဗျ နိုင်ငံမြို့တော် ရီယတ် မြို့စွန်း ဆင်ခြင်ဖုံး

သေဆုံးသူမှာ ဆော်ဒီထောက်လှမ်းရေးသို့ လာရောက် ဆက်သွယ်သူဖြစ်၏။ လေယာဉ်ဖြင့် ယီမင်နိုင်ငံမှ ဆော်ဒီအာရေဗျမြို့တော် ရီယတ်သို့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ အကြမ်းဖက်သမားများက ညှဉ်းခံလက်နက်ချရန် ကိစ္စမင်းသားကြီး ဘင်နရက်နှင့် တွေ့ဆုံတင်ပြရန်ဖြစ်ကြောင်း။ သို့သော်မင်းသားကြီး

ရုပ်ကွက်ရှိ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်တွင် ပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်ပွားခဲ့ပါသည်။

ဤအိမ်ကြီးမှာ ဆော်ဒီဘုရင်မျိုးနွယ် မင်းသားကြီး မိုဟာမက် ဆင်နရက်၏ စံအိမ်ဖြစ်၏။

ယမ်းငွေများ လေနှင့်အတူ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် ဗုံးခွဲသူ၏ သွေးသံရဲရဲဖြင့် ဖြတ်တောက်နေသော ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများက ဧည့်ခန်းမတစ်ခွင်လုံး ပြန့်ကျဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

နှင့် တိုက်ခိုက်တွေ့ဆုံခွင့် ရရှိမှုသာလျှင် ဖြစ်မြောက်နိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။

မင်းသားကြီးမှ လက်ခံတွေ့ဆုံရန် သဘောတူခဲ့သည်။ အိမ်ထဲသို့ မဝင်မီ စစ်ဆေးခဲ့သည်။ မည်သည့် လက်နက်မျှ မတွေ့ရှိရချေ၍ တွေ့ဆုံပွဲမှာ အရေးကြီး သတင်းဖြစ်နိုး ဆော်ဒီရုပ်မြင်သံကြားအဖွဲ့မှ ချက်ချင်းရှိက်ကူး သတင်းလွှင့်ရန် စီစဉ်ခဲ့၏။

သို့သော် ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်ရှုနေသူများမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား

ကို မြင်တွေ့နေသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။ ထိုလူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အပိုင်းပိုင်း ပေါက်ကွဲသွားသည်။ သူ၏ လက်တစ်ဖက် ပြုတ်ထွက်သွားပြီး။ မျက်နှာ ကျက်၊ ခေါင်မိုးကို ဖောက်ထွက်သွားသည်။ ပြုတ် ထွက်သွားသော ခြေတစ်ဖက်ကို ကြမ်းပေါ်တွင်တွေ့ ရ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ခါးအောက်ပိုင်းသို့ ညွတ် ကျနေသည်။

စည်ခန်းမအတွင်းရှိ အဖြူရောင် ပရိဘောဂ စည်းမျဉ်းမှာ ပေါက်ကွဲလွှင့်စင်လာသော အသားစ နှုတ်ဖြင့် မြင်မကောင်းတော့သလို အော့နှလုံးနာစရာ

ရွိုက်မြို့သို့ ပျံသန်းလာသော လေယာဉ်ပေါ်တွင် အလားတူ ဗုံးဖြင့်ဖောက်ခွဲ၏။

(၂)

ဆော်ဒီအာရေဗျနိုင်ငံအတွင်း အကြမ်းဖက် အဖွဲ့ လှုပ်ရှားမှု တိုက်ဖျက်ရေး အကြီးအကဲဖြစ်သူ မင်းသားကြီးဘင်နရက်က သူ၏လူတစ်ဦးကို နှစ် ဖက်လွှာ သူလျှိုတာဝန်ဖြင့် ယီမင်နိုင်ငံထဲသို့ လွှတ် ခဲ့သည်။ အကြမ်းဖက် ဗုံးခွဲလိုသူအဖြစ် ဟန်ဆောင် ကောင်း၍ အီဘရာဟင်အယ်စီရီတို့၏ နောက်ဆုံး တီထွင်ထားသော “အသားထဲမြှုပ်ဗုံး” ကို ရယူနိုင် ခဲ့၏။ ထိုဗုံးကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးရန် ဆော်ဒီအာရေဗျ ထောက်လှမ်းရေးနှင့် အမေရိကန် စီအိုင်အေထံသို့ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်။

BOMB

မြင်ကွင်းအဖြစ် ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားတော့၏။ မင်းသားကြီး ဘင်နရက်မှာ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာ အနည်းငယ်ရပြီး ကံကောင်းထောက်မစွာ သေဘေး မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရ၏။

ယခုဗုံးမှာ သမားရိုးကျ စစ်ဆေးရေးကိရိယာ များဖြင့် ရှာဖွေထောက်လှမ်းမရသည့် ပုံစံသစ် ဗုံး အမျိုးအစားဖြစ်၏။ မင်းသားကြီး ဘင်နရက်ကို ဗုံးခွဲလုပ်ကြံပြီးနောက် လေးလအကြာ အမေရိကန် ပြည်တွင်းလေကြောင်း ခရီးစဉ်တွင် ဒယ်ထ

လူခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဗုံးရှာဖွေရေးကိရိယာ ဖြင့် ရှာမရနိုင်သည်မှာ မည်သို့သော ဗုံးအမျိုးအစား ဖြစ်သနည်း။ အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ အမျိုးသားဗဟို ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကြီး စီအိုင်အေနှင့် အမျိုးသား စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး ဗျူရိုအက်ဖ်စီအိုင်တို့၏ တွေ့ရှိ ချက်များအရ ဆိုရပါမူ ဤကဲ့သို့ ထူးခြားသော အမျိုးအစားသစ် ဗုံးမျိုးကို တီထွင်စီစဉ်သူမှာ အီဘ ရာဟင် အယ်အစီရီဆိုသူ အကြမ်းဖက်တိုက်သား တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကနဦး သူတီထွင်ထားသော

ဤပုံးဖြင့် အသေခံတိုက်ခိုက်ရာတွင် မိမိ၏ညီအစ်ကိုအရင်း တစ်ဦးကို စေလွှတ်ခဲ့သူဖြစ်၏။

အခြားလက်သစ် အကြမ်းဖက်ပုံးခွဲသူများရှိသည်။ သင်တန်းပေးပြီးနောက် သူ၏ယုတ်မာရက်စက်သော အသေခံပုံးခွဲရာတွင် ပါဝင်စတေးခိုင်းခြင်းဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ စဉ်းစားဉာဏ်ကင်းမဲ့သည့် တဇောက်ကန်း လက်အောက်ငယ်သားများအား၊ နည်းမျိုးစုံဖြင့် သွေးဆောင် စည်းရုံး၍ သေတွင်းသို့ ပို့ခဲ့သူဖြစ်၏။

ပုံးကို ယောက်ျားနှင့်မိန်းမတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် ခွဲစိတ်မြှုပ်နှံ၍ သယ်ဆောင်ခိုင်းသည်။ အမျိုးသမီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်အသွင်ဆောင်၍ ခွဲစိတ်ပြီးပုံးကို ဝမ်းဗိုက်အတွင်း ထည့်သွင်းထားနိုင်သည်။

အကြမ်းဖက် အဖွဲ့ဝင်ဆရာဝန်များနှင့် ပူး

ခန္ဓာကိုယ်ထဲခွဲစိတ်၍ပုံးကို မြှုပ်နှံထားပုံ

ပေါင်းကြစည်၍ အီဘရာဟင် ဤပုံးကို တီထွင်ခဲ့သည်။ အောင်မြင်မည်ဟု မည်သူမျှမယုံကြည်ခဲ့ချေ။ နောက်ဆုံးတွင် အခက်အခဲပေါင်း များစွာကို ကျော်လွှား၍ ဤပုံးကို လက်တွေ့အသုံးချနိုင်ခဲ့သည်ဟု စီအိုင်အေအဖွဲ့က သုံးသပ်သည်။

အမေရိကန်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနက ဤပုံး၏ အစီအစဉ် တစ်ခုလုံးကို ပုံစံဖယားများ ရုပ်ပုံများနှင့် ၎င်းဝတ်ဆင်ဖောက်ခွဲမှု အဆင့်ဆင့်ကို လည်း အသေးစိတ်ဖော်ပြ၍ အစိုးရ၊ တာဝန်ရှိသူများထံ တင်ပြခဲ့၏။

ဤပုံးမှာ ခွဲစိတ်မှုဆရာဝန်၏ အကူအညီမပါဘဲ မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်သော အမျိုးအစားဖြစ်၏။ ပုံးခွဲလူ၏ လိင်အင်္ဂါနှင့် အဓိက အနီးစပ်ဆုံးခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွင် ခွဲစိတ်၍ ပုံးကိုတပ်ဆင်ရ၏။ ယခုကဲ့သို့ အကြမ်းဖက်အဖွဲ့ဝင် ဆရာဝန်များမှ ခွဲစိတ်၍ပုံးကို ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် မြှုပ်နှံရာတွင် အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ဆိုသည့် အချက်မှာ မရှင်းလင်းချေ။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် ခွဲစိတ်မှုမပြုမီ သွေးများနှင့်အခြား တိရစ္ဆာန်များကို ခွဲစိတ်စမ်းသပ်မှု ပြုရပေဦးမည်။

(၃)

ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် ခွဲစိတ်ထည့်သွင်းရသော ဤပုံး၏ ပေါက်ကွဲမှု စွမ်းအားကို စာဖြင့်ဖော်ပြထားသော်လည်း လက်တွေ့အသုံးပြုရာတွင် ထင်သလောက် အရာမရောက်ချေ။ ပေါက်ကွဲအားကို ခန္ဓာကိုယ်အသားဆိုင်များက စုတ်ယူထား၍ ဖြစ်၏။ ဖောက်ကွဲမှု နည်းစနစ်ကလည်း တမူထူးခြားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် နှလုံးနှိုးစက် တပ်ဆင်ထားသကဲ့

သို့ အလားတူ ခွဲစိတ်တပ်ဆင်ရသည်။

ခေတ်မီမင်းသားကြီးအား အနီးကပ်လုပ်ကြံမှု နှင့် ဒယ်ထရွိုက်သွား လေယာဉ်ပေါ်တွင် ဗုံးဖောက် ခွဲမှုနှစ်ခုလုံး၌ ဗုံးခွဲသူများသာ သေဆုံးခဲ့ရ၍ ပစ် ဗုတ်ကို ထိရောက်စွာ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းနိုင်မှု မရှိ ချေ။ ဒယ်ထရွိုက်သွား လေယာဉ်ပေါ်တွင် ဗုံး ဖောက်ခွဲခဲ့သူ အူမာဖာရွတ်အဗ္ဗဒူမူတလတ်၏ အတွင်းခံဘောင်းဘီမှ မီးရှူးမီးပန်းနှင့်တူသော ယမ်းမီးဖွင့်များ ပေါ်ထွက်လာပြီး လုပ်ကြံသူသာ ပေါက်ကွဲသေဆုံးသွားသည်။ ကျန်ခရီးသည်များ ထိခိုက်မှု မရှိချေ။ “သူများမကောင်းကြံ ကိုယ်သာ ဘေးဒဏ်ထိ” ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ယီမင်နိုင်ငံ အယ်လ်ကိုင်ဒါအဖွဲ့မှ ဤဗုံးကို ပိုမိုထိရောက်မှု ရှိစေရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေကြောင်း ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့မှ သတင်းရရှိခဲ့၏။

ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားအောက် တွင် ဗုံးကွယ်ယူဆောင်လာသည့် ဗုံးကိုနေရာမလပ် စွာဖွေတွေ့ရှိနိုင်သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ် အသားထဲရှိ ဗုံးမှာ ရှာရခက်၏။ အမေရိကန် လေဆိပ်များတွင် အသုံးပြုသော စစ်ဆေးရေး ကိရိယာများကို ဒေါ် ထာသန်းပေါင်းများစွာ အကုန်ကျခံပြီး တပ်ဆင် ထားသည်။ အယ်လ်ကိုင်ဒါ အကြမ်းဖက်အဖွဲ့များ ထ ခန္ဓာကိုယ်အသားထဲတွင် ဗုံးကိုခွဲစိတ်ထည့်သွင်း ပြီး အနီးကပ် လုပ်ကြံဖောက်ခွဲမည့် နည်းကိုသုံးရန် ဆုံးဖြတ်ထားပုံရ၏။ ဗုံးကို ဗုံးကွယ်သိုဝှက်နည်းစနစ် တို့တက်အောင်လည်း ကြိုးစားလုပ်ဆောင်နေ သည်။

အဓိက အရေးကြီးသောနေရာမှာ လေဆိပ်

အသားထဲတွင်ခွဲစိတ်မြှုပ်နှံသော ဗုံးကိုတီထွင်သူ အိဘာရာဟင်အယ်လ်အဆာရီ

အောင်မြင်၏။ နောက်ဆုံးပေါ် စက်ကိရိယာများဖြင့် မရှာဖွေနိုင်ပါ။ ရှေးသမားရိုးကျနည်းဆွေးဖြင့် ဗုံးကို အနံ့ခံရှာနည်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းများ ပုံမှန် ထက် ထူးခြားနေမှုစသည်တို့ကို သတိပြု ရှာဖွေရ ပါတော့မည်။

အိုဘားမား အစိုးရက ဤကိစ္စကို အထူးဂရု စိုက်၍ ထိရောက်စွာ ကိုင်တွယ်နေသည်ဟု ဆို သည်။ လျစ်လျူရှု၍ မရနိုင်တော့ချေ။ လေဆိပ် များသည် အယ်လ်ကိုင်ဒါတို့၏ နောက်ဆုံးထိုး ဖောက် ဝင်ရောက်မည့် ခံစစ်ကြောင်းများဖြစ်၏။ အယ်လ်ကိုင်ဒါ အကြမ်းဖက်အဖွဲ့အပေါ် လက်ဦးမှု ယူရမည်။ သူတို့က နှာတစ်ဖျားသာသွားရုံမျှနှင့် နိုင်ငံလုံခြုံရေးကို များစွာထိခိုက်နိုင်သည်။

အာဖဂန်နစ္စတန်၊ ပါကစ္စတန်နှင့် ယီမင်နိုင်ငံ များတွင် အဝေးထိန်း မောင်းသူမဲ့ လေယာဉ်ဖြင့် ပင်ရင်း အကြမ်းဖက်အဖွဲ့ အယ်လ်ကိုင်ဒါဂိုဏ်းသား

များနှင့် လက်ခွဲအုပ်စုများကို ထိရောက်စွာ တိုက်ခိုက် နေသည်။

ဆော်ဒီအာရေဗျ ကျွန်းဆွယ်ဒေသအတွင်း အကြမ်းဖက်အဖွဲ့များ ချောမွန်းရေးတွင် မင်းသားကြီး ဆင်နရက်မှာ အဓိက အရေးပါသူဖြစ်၏။ ဘင်န ရက်ကို အယ်လ်ကိုင်ဒါ အကြမ်းဖက်အဖွဲ့က နှစ် ကြိမ်တိုင် ဖုံးခွဲလုပ်ကြံခဲ့သည်။

အမေရိကန်တို့၏ အီလက်ထရွန်နစ် နည်း ပညာဖြင့် ထောက်လှမ်းမှုကို မည်သူမျှ လိုက်မမီ ချေ။ သို့သော် လူ့စွမ်းအင်က ပို၍ အဓိကကျသည်။ အရေးကြီးသည့် ဘင်နရက်က နှစ်ဖက်လွှာထောက် လှမ်းရေးသူလျှို့ တစ်ဦးကို ရှာတွေ့သွားသည်။

ထိုသူမှာ အီးယူအနောက်နိုင်ငံများသို့ နိုင်ငံ ကူးလက်မှတ်ရှိပြီး ဗြိတိန်တွင်နေဖူးသူ ဖြစ်ရမည်။ ယီမင်မှ အီဘရာဟင်အယ်လ်အစီရီ၏ အကြမ်းဖက် အဖွဲ့များထံသို့ စေလွှတ်၍ သူတို့၏ လုပ်ရပ်များကို လေ့လာနိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။

အယ်လ်ကိုင်ဒါက ယခုစေလွှတ်လိုက်သူကို ယုံကြည်သွားခဲ့၏။ အမေရိကန် စစ်သင်္ဘော ယူအက်စ်အက်စ်ကိုးလ်တို့ ၂၀၀၀ ခုနှစ်တွင် ယီမင် ကမ်းခြေအနီး ဖုံးခွဲရာတွင် ဦးဆောင်သူ ဖာဟက် အယ်လ်ကျူတို့ကို အမေရိကန် အဝေးထိန်းမောင်းသူ မဲ့ လေယာဉ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ခဲ့ရာ၌ သူတို့ ၏ သတင်းပေးချက်သည် အဓိကကျသည်။

အခြားသူလျှို့များကလည်း အရေးတကြီး လျှို့ ဝှက်ကိစ္စများကို သတင်းပို့နိုင်ခဲ့၏။ ဆီးရီးယားနိုင်ငံ သား အာမတ်ဆက်ဆက်ဆိုသူ ဆရာဝန်တစ်ဦးက ဆော်ဒီအာရေဗျကျွန်းဆွယ် ယီမင်နိုင်ငံအတွင်းရှိ

အယ်လ်ကိုင်ဒါ အကြမ်းဖက် အဖွဲ့တွင် ပါဝင်လှုပ် ရှားနေသည်။ အီဘရာဟင် အယ်လ်အစီရီ၏ ရက် စက်ယုတ်မာသော နည်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ခွဲစိတ်၍ ဖုံးမြုပ်နှံရေး အဖွဲ့တွင် ဖြစ်၏။

အိုဘားမားအစိုးရက သတင်းအထောက် အထား ခိုင်မာစွာရရှိထား၏။ ဤဆရာဝန် အာမတ် ကို စစ်ရေးဖြင့် သုတ်သင်ချောမွန်း သတ်ဖြတ်ရေး သို့မဟုတ် ဖမ်းဆီးရေး စစ်ဆင်ရေးတွင် အဓိက ပစ်မှတ်အနေဖြင့် ထားသင့်မထားသင့် ငြင်းခုန် ဆွေးနွေးကြသည်။

အချို့က လူ့အသက်ကို ကယ်တင်ရာတွင် အားထားရမှုများဖြစ်၍ သုတ်သင်ရေး ပစ်မှတ်စာ ရင်းတွင် မထည့်သွင်းလိုချေ။ သို့သော် ထိုအကြမ်း ဖက် အဖွဲ့ဝင် ဆရာဝန်အာမတ်မှာ ဆော်ဒီအာရေဗျ ကျွန်းဆွယ်မှ အယ်လ်ကိုင်ဒါအကြမ်းဖက် ထိပ်သီး စစ်ဆင်ရေးမှူး တစ်ဦးနှင့်လျှို့ဝှက် ခရီးသွားနေစဉ် စီအိုင်အေ၏ မောင်းသူမဲ့ လေယာဉ်ဖြင့် တိုက်ခိုက် ခြင်း ခံရ၍ သေဆုံးသွား၏။

အကြမ်းဖက် အဖွဲ့များ၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ လျော့နည်းသွားသည် မရှိဘဲ။ တစတစနှင့် နေရာ အတော်များများသို့ ထိုးဖောက် တိုက်ခိုက်မှုများ ရှိလာသည်။

ဘင်လာဒင် သေဆုံးသွားသည်မှာ တစ်နှစ် ခန့်ရှိပါပြီ။ အကြမ်းဖက်မှု ထောက်လှမ်းရေးဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များက အကြမ်းဖက်လှုပ်ရှားမှုများကို လျော့ပေါ့ပေါ့ ပြောဆိုနေကြ၏။ အကြမ်းဖက်လှုပ် ရှားမှု သတ်ဝါဒ ကျဆုံးသွားပြီ ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီ။ သူတို့ ဆက်လက်ရှင်သန် လှုပ်ရှားနေသည် ဆိုခြင်းမှာ

အခြေအမြစ်မရှိသော သတင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောလိုကြ၏။

အယ်လ်ကိုင်ဒါ အဆက်အနွယ် အကြမ်းဖက် အဖွဲ့တို့၏ ခိုလှုံရာစခန်းများ တိုးပွားလာနေသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ အာဖရိက မြောက်ပိုင်းနိုင်ငံများဖြစ်သော ဆိုမာလီယာ၊ မာလီ၊ နိုင်ဂျီးရီးယားမြောက်ပိုင်းနယ်မြေ၊ အယ်ဂျီးရီးယား နိုင်ငံ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းနှင့် လစ်ဗျားနိုင်ငံမှ အချို့ဒေသများတွင် အယ်လ်ကိုင်ဒါ စခန်းများ နေရာအနှံ့ရှိနေသည်ကို ကြားသိနေရ၏။

အာရေဗျကျွန်းဆွယ်ရှိ အယ်လ်ကိုင်ဒါအဖွဲ့များကလည်း ယီမင်နိုင်ငံ၏ ဒေသအတော်များများကို စိုးမိုးလာနိုင်၏။

ခန္ဓာကိုယ်အသားထဲတွင် ခွဲစိတ်မြှုပ်နှံထားသော ဗုံးကိုတီထွင်မှု၊ အီတရာဟင်အယ်လ်အဆာရီကတို့ နိုင်ငံများရှိ အယ်လ်ကိုင်ဒါစခန်းများ၌ ဗုံးလုပ်နည်း သစ်စာန်းပို့ချရန် လာရောက်လေ့ရှိသည်။

ဤအကြမ်းဖက် အန္တရာယ်ကို တိုက်ဖျက်ရန် တာဝန်အပ်နှင်းခြင်း ခံရသော ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိတစ်ဦးက

“ယခုလို ဆိုးဝါးလှတဲ့ အကြမ်းဖက် ပြဿနာတွေကြောင့် ဒီမြေကမ္ဘာကြီးက လူသားတွေရဲ့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ဘဝ ပျက်ပြားလာမှာကို အလွန်ပဲ စိုးရိမ်မိပါတယ်။ အဖျက်သမား လူရမ်းကားများရဲ့ အကြမ်းဖက် လူသတ်ဝါဒ ခေါင်းထောင်လာနေတာကို ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အာရုံစူးစိုက်ပြီး ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူဆောင်ရွက်ဖို့ရာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပါတယ်”ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသွားပါ၏။

လှဦး
ရှည်ညွှန်း " The Body bomb " by
Daniel klaidman and
Christopher Dickey

 မိမိအိရန် သက်နဲ့တိုက်

သက်နဲ့အမျိုးမျိုးနှင့် သံဃာအသုံးအဆောင် လှူဒါန်းပစ္စည်းများ ထက်ထိထက္ကာ ချနိုင်ပါသည်။
ရှင်ဖြူ၊ ရဟန်းမံ၊ ဝါဆို၊ ကထိန်အထူးပတ်လာပွဲမှာ ဓမ္မာအနိ ဣထိအသိ ခဲ့သထိကပ်ပြီး
ထူးအိန်း မုသာ ကုသိုလ်ရကာ၊ သဝ သံသရာမှ လွတ်မြောက်နိုင်မှာ ။

ကိုတိုးဝင် ၊ မဆေးအဆင်နိုး
အမှတ် ၇၆၁ ၊ ဧပြီညီ (B) ၊ မာတာဇွယ်လမ်း
ဓမ္မာဏ္ဍန်၊ ရန်ကင်း ၊ ထာမ္မဇ္ဈိယ
ရုံး ၀၁ ၅၅၅၇၆၂

www.burmeseclassic.com

အဖျက်လုပ်ငန်းအတွက် လှေကျင့်ပေးထားသော အသက် ၁၀ နှစ်အောက် ကလေးများကို ထိန်းသိမ်းထားရ

ပါကစ္စတန်နိုင်ငံတွင် ဘဲလဲအိုချ စစ်သွေးကြွအုပ်စု ထိန်းသိမ်းထားပြီး အဖျက်လုပ်ငန်းများလုပ်ရန် လှေကျင့်သင်ကြားပေးခြင်း ခံထားရသော အသက် ၁၀ နှစ်အောက် ကလေး ၁၁ ဦးကို ရဲတို့က ထိန်းသိမ်းရရှိပြီး စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်နေသည်။ ထိုကလေးများကို အဖျက်လုပ်ငန်းအတွက် အသေခံပုံခွဲခြင်း စသည့်လုပ်ငန်းများအတွက် အသုံးချရန်ဖြစ်သည်။ ထိုကလေးများ ရဲလက်မှလွတ် မြောက်ရေးအတွက် လူကြီး ၇ ဦးက သွေးဆောင်ကြံစည်သော်လည်း မအောင်မြင်ဘဲ ကလေးများကို အကောင်းမြင် ဝါဒဖြစ်အောင် သွန်သင်ပညာပေးနေကြောင်း ကွီတာရဲဌာနအကြီးအကဲက ပြောကြားခဲ့သည်။

ညိုမင်းလွင် (ခေါ်ကွန်း)

ဖောက်ထွင်းမှုနှင့် ခိုးမှုများကို ကြိုတင်ကာကွယ်ရန်

- ❖ နေအိမ်၏ ခြံစည်းရိုးကို လုံခြုံမှုရှိသည်ထိ ခိုင်ခံ့အောင် ကာရံပါ။
- ❖ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ဖြတ်ဝင်နိုင်သည့် သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်းများကို ခုတ်ထွင်ဖယ်ရှားပစ်ပါ။ မှောင်ရိပ် ဖြစ်စေမည့် ချုံနွယ်များ၊ သစ်ပင်များကို အမြဲ တစေ ရှင်းလင်းဖယ်ရှားပါ။
- ❖ ဖြစ်နိုင်က နေအိမ်ပတ်လည်၌ မီးထွန်းထားပါ။
- ❖ နေအိမ်ခြံစည်းရိုးများ၌ အချက်ပေး ကိရိယာ

တပ်ဆင်ပါ။ အသံမြည်သည့် ချူ၊ ဆည်းလည်း ခေါင်းလောင်း၊ သစ်သားခလောက်၊ နို့ဆီခွက်ခလောက်များ တပ်ဆင်ထားရှိပါ။

- ❖ စုပေါင်းလူနေတိုက်ခန်းများ၏ ရေပိုက်များ၊ အမှိုက်စွန့်ပိုက်နှင့် မိလ္လာပိုက်များကို အတားအဆီး တပ်ဆင်ပါ။
- ❖ သီးခြားနေထိုင်သည့် အိမ်ခြံဝင်းများ၌ အစောင့်ထားရှိပါ။ သို့မဟုတ် အစောင့်ခွေးထားရှိပါ။
- ❖ ရွှေ၊ ငွေ၊ မိလ္လာနှင့် နေအိမ်ပြုပြင်မှု ပြုရမည့်အခါ အစောင့်အမြဲရှိနေပါစေ။
- ❖ နေအိမ်အနီး၌ ကြိုး၊ ဆူး၊ ဆောက်၊ လွှ၊ လှေကား၊ ထိုင်ခုံ၊ အမြင့်များကို အလွယ်တကူ အသုံးပြုနိုင်ရန် မထားရှိပါနှင့်။ ညအချိန် တံခါးအားလုံးကို လုံခြုံမှု ရှိ မရှိ စစ်ဆေးပြီးမှ အိပ်တတ်သည့် အလေ့အထပြုလုပ်ပါ။
- ❖ နေ့ဖြစ်စေ၊ ညဖြစ်စေ အပြင်ထွက်သွားသည့်အခါ တံခါးကို အမြဲပိတ်ထားပါ။ သို့မဟုတ် အစောင့်ထားရှိပါ။ အပြင်ထွက်သွားသည့် မိသားစုဝင်ကို တံခါးဖွင့်ပြီး စောင့်ဆိုင်းမှု မပြုပါနှင့်။
- ❖ သံသယရှိသည့် ထူးခြားမှု ရှိပါက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အသိပေးအကူအညီ တောင်းခံပါ။ သို့မဟုတ် ရဲကင်း၊ ရဲစခန်းနှင့် တာဝန်ရှိသူများထံ ချက်ချင်းအသိပေး အကြောင်းကြားပါ။

အောင်
အောင်

အောင် ဒေါက်တာအုန်းမောင်

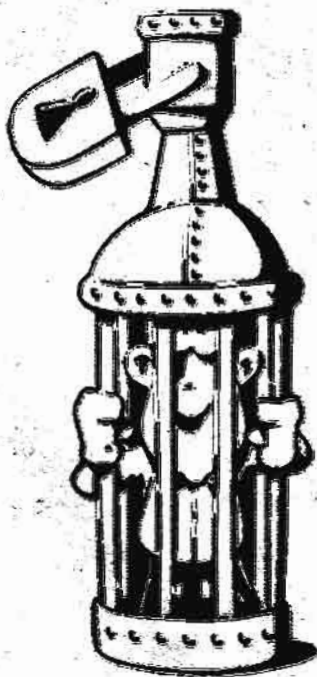
ကိုမြင့်မောင်သည် အစက အရက်မသောက်တတ်ပါ။ ရိုးရိုးအေးအေး နေလေ့ရှိသည်။ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကလေးတစ်ခုကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်၍ ဇနီးသည် မလှလှနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ နေကြလေသည်။

တစ်ဖြည်းဖြည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကလေးက ကောင်းလာသဖြင့် ငွေရေးကြေးရေး အဆင်ပြေလာ၍ သုံးနိုင်၊ ဖြန့်နိုင်လေသည်။ ဒီတွင် အပေါင်းအသင်းများက အရက်သောက်ရန် ဆွယ်ကြသည်။ “သောက်သောက် စားစား လူမင်းသား၊ ပျော်ပျော် နေသေခဲ။ အရက်သောက်မှ လူဝင်ဆံ့သည်” စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြောဟော၍ ဆွယ်ကြရာ နောက်ဆုံးတွင် ကိုမြင့်မောင် တစ်ယောက် တောင့်၍ မခံနိုင်တော့ဘဲ အရက်သောက် ဖြစ်သွားလေသည်။

‘သောက်လေ...သောက်လေ ငတ်မပြေ’ ဆိုသော စကားသည် ဆားငံရည်ကိုသာ ဆိုလိုသည်မဟုတ်၊ အရက်နှင့်အခြား မူးယစ်ဆေးဝါးများကိုလည်း ဆို

လိုသည်ဟု ကိုမြင့်မောင်က ယူဆလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုမြင့်မောင်ခမျာ အပေါင်းအသင်းများ၏ ဆွယ်မှုကြောင့် အရက်ကို နည်းနည်း နည်းနည်း သောက်ရာမှ ယခုတော့ အရက်စွဲနေလေပြီ။ အရက်မသောက်ရလျှင် မနေနိုင်တော့ပါ။

အရက်ဆိုသည်မှာ စင်စစ်ဆေးတစ်မျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ထိုဆေးကို 'အိသာနော' ဟုခေါ်ပြီး ဆေး၏ အာနိသင်မှာ နာရီပိုင်း သာခံကြောင်း အရက်ပညာပေးဆောင်းပါးများတွင် ဖော်ပြထား

ချက်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း ကိုမြင့်မောင် လက်တွေ့သိရလေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အရက်မသောက်ဘဲ ခြောက်နာရီလောက် နေလိုက်လျှင် ကတုန်ကယင်ဖြစ်ခြင်း၊ လက်တုန်ခြင်း၊ ချွေးပြန်ခြင်း၊ စိတ်ချောက်ချားခြင်း၊ ပျို့အန်ခြင်း စသည်ဖြင့် အရက်ဖြတ် လက္ခဏာများခံစားနေရလေသည်။

ကိုမြင့်မောင်သည် စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်၍ ပြတ်သားစွာပြုလုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ အရက်မသောက်သည့်အခါ ခံစားရသော လက္ခဏာများကို ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်ရန် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အရက်ကို တုံးတိတိဖြတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ယောက်ျားဆိုတာ အရက်သောက်ရဲရင် ခံရရမယ်။ အရက် ပြတ်ရင် ပြတ်၊ မပြတ်ရင် သေပေစေဟု စိတ်နှလုံးဒုံးဒုံး ချထားလေ၏။

အရက် ဆက်သောက်နေလျှင် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကိုမြင့်မောင် သတိထားမိသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အရက်ဖြတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အရက်ကလည်း သူ့ကို

ဖြတ်လိုက်လျှင် ဖြတ်လိုက်ချင်း အရက်ဖြတ်သည့် လက္ခဏာများ ပြုလာလေသည်။

ပထမခံစားရသော လက္ခဏာများမှာ လက်တုန်ခြင်း၊ ကတုန်ကယင် ဖြစ်ခြင်းတို့ ခံစားရလေသည်။ ဤလက္ခဏာများကို (၃) ရက်ခန့် ခံစားရပြီး တဖြည်းဖြည်း သက်သာသွားလေသည်။ သို့သော် အရက်က ဒုက္ခတစ်ခု ထပ်ပေးပြန်သည်။ ထိုဒုက္ခမှာ အခြားမဟုတ် နားထဲတွင် အလိုလိုအသံများ ကြားလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“မင်းဟာ အလကား အကောင်၊ ဘာမှ အသုံးမကျဘူး၊ မင်းကို သတ်ပစ်မယ်။ ဓားနဲ့ထိုးမယ်။ ခွေးကောင် ဘာအလုပ်မှ ကောင်းကောင်း မလုပ်ချင်ဘူး။ သေဖို့သာပြင်တော့၊ မင်းကိုသာ မကဘူး။ မင်းရဲ့အိမ်သားတွေကို ပါ သတ်ပစ်မယ်။ ဟား...ဟား ခုတော့ ကြောက်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် မင်း ငါ့လက်က မလွှတ်ပါဘူးကွာ”

စသည့် အသံများကို ငှားထဲတွင် ပီပီသသ ကြားရလေသည်။ အစပထမပွင့် တကယ့်

လူများက စကားပြောသည် ထင်
သဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည်လျှောက်
ကြည့် လေသည်။ သို့သော်လူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ပါ။

“ငါ စိတ်ထင်လို့ ဖြစ်ပါ
လိမ့်မယ်” ဟု ကိုမြင့်မောင်က
တွေး၍ အသံများ အာရုံကို ကြီး
စားဖျောက်ပါသည်။ သို့သော်မရ
ပါ အသံများကို ကြားရဆဲသာ
ဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်က ကောက်
ကျစ်စဦးလဲတဲ့ အကောင်။ တာ
ဝန်မကျေဘူး။ သစ္စာဖောက်
သတ်ပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်”

ကိုမြင့်မောင် စိတ်ဆိုးသွား
သည်။ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှ
တာ အရက်ပြန်သောက်မယ်ဟု
ဆုံးဖြတ်ပြီး အရက်ဆိုင်သို့ ထွက်
သွားလေသည်။

ဆိုင်ရောက်တော့ အရက်
မှာ၍ သောက်သည်။ အရက်ဆိုင်
ထဲတွင် ဟိုတစ်စု၊ သည်တစ်စု
ဝိုင်းဖွဲ့၍ အရက်သောက်နေသူ
များ ရှိရာ သူ့ကိုတွေ့၍ အရက်
ဝိုင်းမှ လူများက သူ့အကြောင်း
ပြောသံများ ကြားရပြန်သည်။

“အဲဒီ ကောင်ပေါ့ကွ။
ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် အကောင်း

**အသုံးမကျဘူး။
မင်းကို သတ်ပစ်မယ်။
စားနဲ့ထိုးမယ်
ခွေးကောင်
ဘာအလုပ်မှ
ကောင်းကောင်း
မလုပ်ချင်ဘူး။
သေဖို့သာပြင်တော့**

မထင်ဘူး။ ဘာမှသာ အသုံး
မကျတာ ဘဝင်က မြင့်လိုက်ချင်
သေးတယ်။ အလကားကောင်ပါ
ကွာ”

ကိုမြင့်မောင်က သူ့စိတ်ကို
မနည်းထိန်းထားရသည်။ သို့
သော် ကြာကြာဆက်နေလျှင် ရန်
ပွဲဖြစ်မှာ စိုးသဖြင့် အရက်ဆိုင်မှ
ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။

အရက်သောက် ကြည့်
သော်လည်း နားထဲတွင် ကြား
နေသော အသံများက ပျောက်
ဓသွားပါ။ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့်
မောင်သည် အရက်ဆက်
မသောက်တော့ဘဲ ဆရာဝန်တစ်
ဦး၏ ဆေးခန်းသို့ သွားပြလေ
သည်။

ဆရာဝန်သည် ကိုမြင့်
မောင်၏ ရာဇဝင်ကို မေးမြန်း
သည်။

“အရက်သောက်တာ
ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“၄-နှစ်လောက် ရှိပါ
ပြီ”

“အရက်မသောက်ရမနေ
နိုင်အောင် စွဲတာ ဘယ်လောက်
ကြာပြီလဲ”

“၂- နှစ်လောက် ရှိပါ

ဘုရားကျောင်းကန်များတွင်
 လူနည်းပြီး
 ပထကောင်းသည်
 နေရာများဖြစ်သည်
 အရက်ဆိုင်၊ ကစားရိုင်း
 သေသည်များတွင်
 လူစည်ကားနေတတ်သည်။

ဖြီ”

“အခုနားထဲမှာ ဟိုဟာ ကြား၊ သည်ဟာကြား ဖြစ်လာ တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“၂ ပုံတ်လောက်ရှိပါပြီ”

“ဘယ်လိုက စဖြစ်တာ လဲ။ ဥပမာ အရက်ဖြတ်လိုက်လို့ အသံတွေ ကြားလာတာလား။ သောက်တုန်း တန်းလန်း ကြား တာလား”

“မြန်းကနဲ ဖြတ်လိုက်ရာ က စပြီး အသံတွေ ကြားလာ တာပါပဲ ဆရာရယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ရောဂါဟာ အရက်အာရုံ မှားမိမှုပဲ။ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ (Icoholic Hallucinosi) လို့ ခေါ် ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မပူ ပါနဲ့။ ဒီရောဂါက ဆေးကုလို့ ရပါတယ်။ စိတ်ငြိမ်ဆေး (ဗြူရို မဇင်း) ကျွန်တော် ပေးလိုက်ပါ မယ်။ အားနည်းနေတဲ့အတွက် အားဆေးလည်း ထိုးသွားပါ”

ဆရာမက ဂလူးကိုစ့်အား ဆေး အကြောဆေးထိုးပေးလိုက် ပါသည်။

စိတ်ငြိမ်ဆေး ဗြူရိုမဇင်းကို စားပြီးနောက် ကိုမြင့်မောင်၏

အာရုံမှားရောဂါ သိသိသာသာ သက်သာသွားလေသည်။ အလို လို အသံကြားနေခြင်းမှာ တ ဖြည်းဖြည်း ကျဲ၍ ကျဲ၍သွားပြီး နောက်ဆုံးတွင် လုံးဝ ရပ်သွား လေသည်။

ကိုမြင့်မောင် လူကောင်း ပြန်ဖြစ်သွားပါပြီ။

လူစိတ်သည် ဆန်းကြယ် သည်။ စိတ်ကို အစိုးမရကြပါ။ စိတ်သည်-ကောင်းသည့်နေရာမှာ ထက် မကောင်းသည့်နေရာမှာ ပျော်မွေ့ကြသည်။ ကောင်းသည့် နေရာများဖြစ်သော ဘုရား ကျောင်းကန်များတွင် လူနည်းပြီး မကောင်းသည့် နေရာများဖြစ် သည့် အရက်ဆိုင်၊ ကစားရိုင်း စသည်များတွင် လူစည်ကားနေ တတ်သည်။

ကိုမြင့်မောင်သည် လူထဲ က လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ရာ နေကောင်းပြီးနောက် တစ်လခန့် အကြာတွင် အရက်ပြန်သောက် လေ၏။ အရက်ပြန် မသောက်မီ ကိုယ့်စိတ်ကို တင်းပါသေး သည်။ နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ဓန ကို မတွန်းလှန်နိုင်တော့ဘဲ လက် မြှောက် အရှုံးပေးလိုက်ရလေ

သည်။

သို့နှင့် အရက်ကို ၆-လ လောက် ဆက်သောက်ပြီးနောက် နောင်တတရားလေးက ပြုတစ် ပြုတစ်နှင့် ထွက်ပေါ်လာပြန် သည်။ “အရက်ပြန်သောက်တာ မှားပြီ၊ အရက်ကြောင့် လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးနှင့် ကျန်းမာရေးတို့ ထိ ခိုက်သည်။ ငါအရက်ကို ယတိ ပြတ် ဖြတ်သင့်ပြီ” ဟု ကိုမြင့် မောင် ဆုံးဖြတ်ပြန်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း နောက်နေ့မှစ၍ ကိုမြင့်မောင် အရက် ဖြတ်လိုက်ပြန်သည်။ အရက်ဖြတ်ပြီး သုံးရက်ခန့်အကြာ တွင် အလိုလို စကားပြောသံများ ကြားရပြန်သည်။

“အလကားကောင်၊ ကတိ မတည်တဲ့ အကောင်၊ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ ဘာမှ အသုံး မကျဘူး။ သေတာပဲ ကောင်း တယ်။ မြန်မြန်သေပါစေ”

အထက်ပါအသံများကြား ရတော့ ကိုမြင့်မောင် ကြောက် လန့်လာသည်။ စိတ်ချောက်ချား လာသည်။ သို့နှင့်သူ၏ စိတ်ဆွေ ဦးထွန်းလင်းထံ သွားပြီး အကူ အညီတောင်းသည်။

ဦးထွန်းလင်းအိမ်တွင် ကို မြင့်မောင် ညအိပ်သည်။ သို့သော် တစ်ညလုံးမအိပ်၊ နားထဲတွင်ခြိမ်း ခြောက်သံများ ကြားနေသဖြင့် ဟိုနေရာက ချောင်းကြည့်လိုက်၊ သည်နေရာက ချောင်းကြည့် လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေ သည်။

ဦးထွန်းလင်းက ဖျောင်းဖျ ညသည်။ သူ့အိမ်မှာ ဘယ်ရန်သူမှ မရှိကြောင်း ပြောသည်။ သို့သော် မရ။ ကိုမြင့်မောင်က ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စွာ ချောင်းမြောင်းဆဲ။

“ဒီကောင်တော့ စိတ် နောက်နေပြီ စိတ်ကု ဆရာဝန်ထံ ခေါ်သွားမှပဲ” ဟု ဦးထွန်းလင်း က စိတ်ကူးပြီးနောက်နေ့ ညနေ တွင် စိတ်ကုဆရာဝန် ဦးမောင် အုန်းထံ ခေါ်သွားလေ၏။ ဆရာ ဦးမောင်အုန်းက ကိုမြင့်မောင်၏ ရာဇဝင်ကို မေးကြည့်ရာ အရက် ဖြတ်လိုက်ရာမှ အသံများ ကြား လာကြောင်း၊ ယခင်တစ်ကြိမ် ဖြတ်ခဲ့ဖူးကြောင်း သိရသဖြင့် အရက်အာရုံမှား ရောဂါဟု မှတ် ချက်ချလေသည်။

ထို့နောက် စိတ်ငြိမ်ဆေး စတဲလဇင်း (Stelazine) ကို

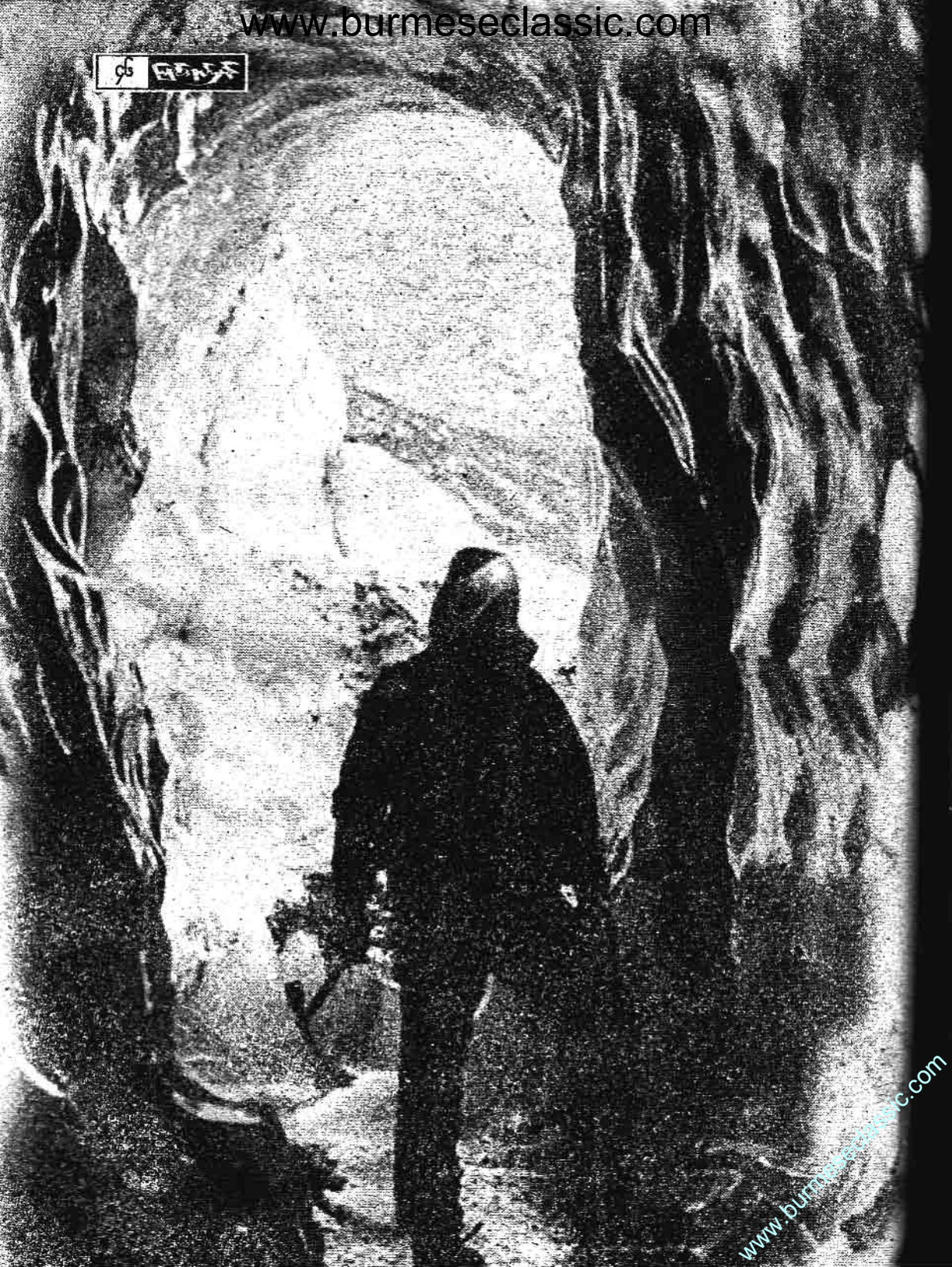
သောက်ရန်၊ အရက်လုံးဝပြန် မသောက်ရန်၊ အကယ်၍အရက် ပြန်သောက်ခဲ့လျှင် ရောဂါပြန်ဖြစ် ဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းမှာ ကြား လိုက်လေ၏။

ယခုတော့ ကိုမြင့်မောင် နေကောင်းနေပါပြီ။ အရက် ကြောင့် နှစ်ကြိမ်တိတိ ဖောက် ပြန်ခဲ့သဖြင့် အရက်ကို စိတ်နာ လှပါပြီ။

အရက်သည် ယစ်ရွေ့ရည် မဟုတ်၊ သေရည် (သို့မဟုတ်) အဆိပ်ရည်သာ ဖြစ်ကြောင်းကို သူနှင့်တွေ့သော လူငယ်များအား ကိုမြင့်မောင်က ပညာပေးဟော ပြောနေလေ၏။

ဒေါက်တာအုန်းမောင်

ပြည်ပဖြစ်ရပ်မှန်

တကယ့် လူထူးလူဆန်းပါပဲတဲ့ဗျာ။
 ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များ ဩချရသည့်
 ထိုလူထူး တခြားကမ္ဘာမှ ကျလာသည်ဟုဆိုရ
 ယက်အောင် အနေအထားအပြုအမူတွေ ထူးဆန်း
 တွဲပြားနေပါသည်။

ဂျာမနီပြည် ညူရင်ဘတ်မြို့တော်၏ မြို့ဝင်ဂိတ်
 အသစ်တွင် အပြင်၌သူ့ကိုစပ်စုသော ရဲသားတစ်ဦး
 က စတင်တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ရုပ်လက္ခဏာက သန့်ပြန့်သည်။ သို့သော်
 အဝတ်အစားတွေက နံချာစုတ်ပြတ်နေ၍လူရုပ်ပင်
 မပေါ်ပါ။ စတွေ့သူ ရဲသားနှင့် အထက်အရာရှိများ
 ကို အစီရင်ခံချက်အရ တွေ့တွေ့ချင်း အချိန်သူသည်
 ပြင်းထန်သော ဝေဒနာတစ်ခုခုကြောင့် ဒဿ်ဒယိုင်
 ထိုးနေသလို လမ်းလျှောက်ဖို့ပင် အနိုင်နိုင်လို့
 တွေ့ရက်တွေ တရွတ်ဆွဲနေသည်။ ချစ်လို့က

ညီညီနိုင်
တခြားကမ္ဘာက
လူပေါင်း

လည်း အလင်းရောင်ကို ရင်မဆိုင်ရဲသလို ကျိန်းစပ် နေပုံရသည်ဆို၏။

ရဲသားက ထိုလူငယ်ကိုခေါ်စစ်သည်။ မေးသမျှ တစ်လုံးမှ နားလည်ဟန်မတူ။

“ကျွန်တော့်အဖေလိုပဲ ကျွန်တော်စစ်သားတစ် ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်” လို့သာ ထပ်တလဲလဲ အပ် ကြောင်းထပ်အောင် စွတ်ပြောနေသည်။

ပြောမယ့်သာ ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာခံစားချက်မှမရှိ။ သူ့ပါးစပ်က ထွက်နေတာ ဘာစကား ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မသိဘဲ ကြက်တူရွေးစာအံသလို နှုတ်တိုက်ရွတ် နေခြင်း၊ ဂါထာမန္တန်တစ်ပုဒ်လို တတွတ်တွတ် မှုတ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ရဲသားလည်း မြို့တော်ဝန်နှင့် အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာပိုင်များရှိရာ ရုံးချုပ်သို့ သဘာဝလွန်စဉ် သည်လေးကို ပို့လိုက်ရာမှ အမျိုးမျိုးခိုင်း၍ စစ်

ဆေးမေးမြန်း လေ့လာကြပြန်သည်။ သည်တော့ လည်း ဘာသားချောက အနိမ့်အမြင့်မရှိ တစ်သံ တည်းသော အသံဖြင့်သူ့အဖေလို စစ်သားဖြစ် ချင် ကြောင်း ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးသာ ဖွင့်သည်။

မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ မေးတော့လည်း လုံးဝ နားမလည်သလို ကြောင်စီစီ။ ဒါပေမယ့် သူ့လက် ထဲ ခဲတံတစ်ချောင်းထည့် ပေးလိုက်သောအခါ ကတုန်ကယင် ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ဖြည်းဖြည်း ချင်း စရာမစာလုံးကြီးတွေ ရေးလိုက်သည်။

“ကက်(စ)ပါဟော်ဆာ”

ဒီထက်ပို၍ သူမရေးတတ်တော့ မရေးနိုင် တော့၊ မရေးခဲ့တော့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ၁၈၂၈ ခု၊ တနင်္လာနေ့ဆောင်း ညနေတွင် မှတ်တမ်းကမ္ဘာလုံးတိုင်းသော ထိုနာမည် သည် ယနေ့တိုင် မဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့သော ပဟောဠိ တစ်ပုဒ်၏ ခေါင်းစဉ်နိဒါန်းတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ရပါတော့ သည်။

သူ့ကိုအစားအသောက်တွေ ကျွေးတော့လည်း ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ် အငမ်းမရ လက်နှင့်ဆုပ်၍ ပလုတ်ပလောင်း နင်းကန်စားခဲ့သည်။ နို့အေး တစ်ခွက်ပေးသည့်အခါ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို အထိတ်တလန့်နှင့် နောက် ပင် ဆုတ်သွားသေးသည်။

ရေကျတော့ သောက်ပါရဲ့၊ ဒါတောင်မသောက် ခင် လက်တစ်ချောင်းထည့် မွှေကြည့်လိုက်သေး ၏။

ထိုည မိုးမချုပ်မီ သူ့အတွက် ကောက်ချချက်ပို့ အဖြေရှာယင်းဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။ အကြံအိုက်၊

ဦးနောက်ကိုက်နေခဲ့ရသော မြို့မမြို့ဖ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများခမျာ ပုစ္ဆာဆန်သော ကောင်ကလေး က ထုတ်ပြခဲ့သည့် ပစ္စည်းနှစ်မျိုးကြောင့် မူးတူးတူး နောက်တောက်တောက် ချာချာ လည်သွားရရှာ သည်။

ဒါကတော့ ဖွာလန်ကြဲနေသော အတွင်းခံ အင်္ကျီ အိတ်စုတ်စုတ်ပေပေ အဝတ်စလေးနှင့် ကျကျနန ထုပ်၍ သိမ်းလာသောစာနှစ်စောင်။

တစ်စောင်ကတော့ သူမိခင်ထံမှ ဖြစ်မည် ထင်ရ သည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၆နှစ်က နေ့စွဲနှင့် သူ့ကိုတွေ့သူ မည်သူမဆို သူ ၁၇နှစ်ပြည့်ချိန်တွင် သူ့ဖခင်အမှု ထမ်းဆောင်ခဲ့သော အမှတ် (၆) မြင်းသည်တော် တပ်ရင်းရှိရာ ညူရင်ဘတ်မြို့သို့ ပို့ပေးပါမည့် အကြောင်း ပန်ကြားထားသည်။

နောက်တစ်စောင်မှာ လက်ရေးတော်တော် ညှိပြီး ထာရလူငယ်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရာမှ ဂရုတစိုက် စောင့် နောက်ခဲ့ကြောင်းနှင့် ဆက်လက်ကူညီ ထောက်ပံ့ ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့သဖြင့် ဥပေက္ခာ ပြုလိုက် ကြောင်းများ ပါဝင်သည်။

စာနှစ်စောင်စလုံးမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် ပါး သွားလှသော သားရေပြားတစ်မျိုး (၀၁) ပုရပိုက် တစ်ရွက်စီတွင် ရေးထားသည်ချည်းဖြစ်၍ ညူရင် ဘတ်အရာရှိများ မျက်လုံးပြူးနေရသည်။ သည် စာရွက်မျိုး သူတို့တစ်သက်မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးတာ တော့အမှန်။

ကက်စပါဟော်ဆာ (သူပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ခေါ် ချစ်သော နာမည်) ကား ထိုနေ့ညမှာပင် မြို့တော် ၏ အကျော်ကြားဆုံး ဆေးပညာရှင်၊ အတော်ဆုံး

ရေခြားမြေခြား ဖြစ်ရပ်မှန်

ပါရဂူဖြစ်သူ ဒေါက်တာဒူးမားဆီသို့ ရောက်သွား ၏။

လာလာချင်း ဆောတ်နဲ့ထွင်းဆိုသလို ဆရာ ဝန်ကြီး ထွန်းထားသော ဖဲယောင်းတိုင်မီးကို အတင်း ဝင်ငြိမ်းသတ်ဖို့ သူကကြိုးစားသည်။ ဆရာဝန်ကြီး များ ခမျာ ပါးစပ်အဟောင်းသား အံ့အား သင့်သွား ရရှာ၏။

ခန္ဓာဗေဒ၊ စိတ္တဗေဒဆိုင်ရာ နည်းပေါင်းစုံဖြင့် စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်သည်။ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ပညာစွမ်းတွေသာ ကုန်သွား၍ ချွေးဒီးဒီး ကျရံသာ အဖတ်တင်သည်။ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝီပြင်သော ကောက်ချက်တစ်စုံတရာမချနိုင်။ ဘယ်လို လူစား ပါလိမ့်လို့သာ ဝေခွဲမရ လက်မှိုင်းချခဲ့ရသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မဖြေရှင်းနိုင်သော ပွေလီဆန်း ပြားမှုများ ကြားမှသာ ဆရာဝန်ကြီးခမျာ နှစ်မွန်း နေခဲ့ရရှာသည်။

သူ့ခြေထောက်တွေ၊ ခြေဖဝါးတွေက မိုင်ပေါင်း များစွာ ခရီးကြမ်းကြီး လျှောက်ခဲ့ရကြောင်း သက် သေပြနေလှိုင်ကစား အဝေးပြေးလမ်းတလျှောက်မှာ သူ့ကိုတွေ့ခဲ့သူမရှိ။ ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့မရ။

သူဘယ်သူလဲ။ ဇာတိဇာတ်မြစ်ကို ဖော်ထုတ်

နိုင်လျှင် ဆုငွေပေးမည်လို့ပင် ကြေညာခဲ့သည်။ သူ့ဓာတ်ပုံကို ဥရောပတစ်ခွင်ဖြန့်၍ သတင်းမေးသည်။ ဒါလည်း ဘယ်ကမှတုံ့ပြန်ချက် ပေါ်မလာ။ ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေ အကျပ်ရိုက်အခက်ကြုံ ရလေသမျှ ကက်စပါဟော်ဆာ၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပြဿနာကလည်း တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားလာသည်။

ဒေါက်တာဒူးမား၏ ကရုဏာအပြည့်နှင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် သွန်သင်ပြသမှုဖြင့် ကက်စပါဟော်ဆာသည် သိသိသာသာတိုးတက်လာသည်။ ပထမ စကားပြောတတ်လာ၏။ နောက် စာရေးတတ်လာ၏။

သည်တော့ သူက သူ့မိတ်ဆွေသစ်များအား ပြောပြခဲ့သည်။ လူမမယ်ဘဝကတည်းက သူပကတိ မှောင်မည်းနေသော အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် နေခဲ့ရကြောင်း၊ ရေနှင့်ပေါင်မုန့်အမည်းကြီးကလွဲ၍ ဘာမှမစားရကြောင်း၊ ထိုအမှောင်ထုအောက်၌ အစာရေစာ လာပို့သူ ဘယ်သူမှန်းလည်း မသိမမြင်ခဲ့ရကြောင်းများပင် ဖြစ်သည်။

ထိုမှတစ်ပါး တခြားမပြောတော့။ သူက စကားပြောခဲလှသည်။ ပြောလည်းတစ်လုံးစနစ်လုံးစထက်မပို။

သူအသက်ရှင်သွားစဉ် နှစ်ကာလ အပိုင်းခြားများ၌ ဘာကြောင့် နှုတ်ဆိတ် ရေငုံထားခဲ့တာလဲ။ ဘယ်လိုနေ ဘယ်လို ထိုင်သွားသလဲ။ ဘယ်တွေ ဘယ်တွေများ သွားသေးလဲ။ ဘယ်သူမှမသိ။ ပဟေဠိဆန်ဆန်။

၁၈၂၉ ခု၊ အောက်တိုဘာလရဲ့တစ်ရက်။

ဒေါက်တာဒူးမားရဲ့ အောက်ခန်းထဲမှ သူကြောက်အားလန့်အား ပြေးထွက်လာသည်။ သူခေါင်းမှာ ဟက်တက်ကြီးကွဲပြီး သွေးတွေ ရဲလို့။ ဓားရှည်တစ်လက် ကိုင်ထားသော မျက်နှာဖုံးဝတ်နှင့် လူတစ်ယောက်က ခုတ်လိုက်ကြောင်း သူကပြောသည်။

မြို့ပြအာဏာပိုင်များလည်း ထိုအဖြစ် အပျက်နောက်ပိုင်းဝယ် သူ့အနားတွင် ရဲသားနှစ်ယောက် စောင့်ကြပ်ထားစေခဲ့သည်။

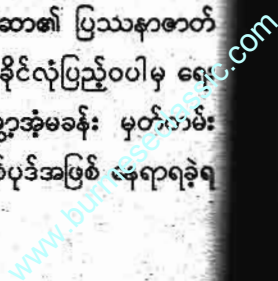
သို့သော် သူတို့အမှတ်တမဲ့ သတိလစ် သွားသည်။ ၁၈၃၃ခု ဒီဇင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့ည နေပိုင်းမှာတော့...

ကက်စပါဟော်ဆာတစ်ယောက် လမ်းဖြတ်ကူး၍ ပန်းခြံထဲအပျင်းပြေ လျှောက်လည်ခဲ့မိသည်။ မိနစ်အတော်အတန်ကြာ လမ်းလျှောက် ရာမှ ပြန်လာသည့်အခါမူကား သူ့နောက်ကျောမှ ဓားထိုးရာကြီးနှင့် သွေးရူးသွေးတန်း သေလုမျောပါး။

ခွဲစိတ်ဆရာဝန်များ စစ်ချက်ရ ဒဏ်ရာမှာ သူကိုယ်သူထိုးခြင်း၊ မတော်တဆထိခိုက်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိရသည်။

ပန်းခြံထဲက နှင်းလွှာပြင်တွင် ကက်စပါ ခြေရာကလွဲ၍ တခြားခြေရာများမရှိ။ ထို့အတူ လူသတ်လက်နက်ကိုလည်း တစ်စွန်းတစ်စမတွေ့။

သို့ဖြင့် ကက်စပါဟော်ဆာ၏ ပြဿနာဇာတ်လမ်းကား အချက်အလက် ခိုင်လုံပြည့်ဝပါမှ ရေးသားဖော်ပြကြရသော ကမ္ဘာ့အံ့မခန်း မှတ်တမ်းများတွင် စံချိန်မီ ဂန္ထဝင်တစ်ပုဒ်အဖြစ် လူရာရခဲ့ရပါလေတော့၏။

ထိုအထဲမှ ဗွန်ဖျူးဘတ်ချ်ရေးသော မှတ်တမ်း ၌ နိဂုံးချုပ်မှတ်ချက် ချထားပုံမှာ...

“ကတ်စပါဟော်ဆာသည် သူ့ဖြစ်ရပ်ကို ကြား သိသွားသူမှန်သမျှ တခြားဂြိုဟ်တစ်ခုက ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာကို အံ့ဩဖွယ်ရာ ပြောင်းလားတာပဲဟု ယုံကြည်ထင်မှတ် ခံစားရလောက်သည်အထိ။

အဝိဇ္ဇာအမှိုက်တရား ကြီးစိုးသော သနားစရာ

လူ့ဘဝကို အရိုးစင်းဆုံး နမူနာပြသွားသလို ဤ ယဉ်ကျေးမှု အသိုက်အအုံတွင် ကြောက်မမန်းလိလိ လိုအပ်နေသော ကိုယ်ချင်းစာ မေတ္တာတရားကို လည်း အရေးပေါ် တောင်းဆိုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ သည်တကား။

ညီညီနိုင်

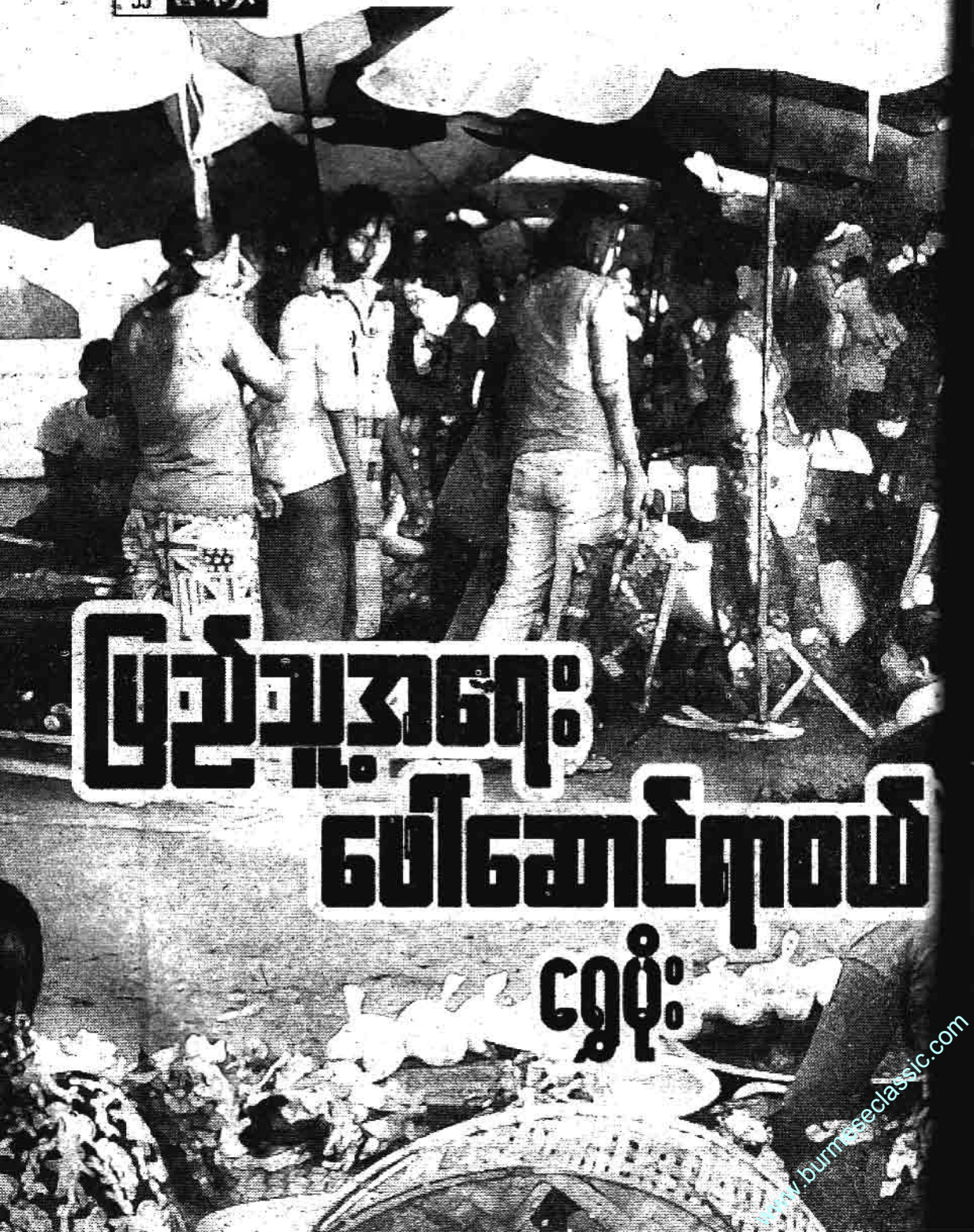

ဒီလေးမောင်

ကြောက်မမန်း မဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၁၈၉ ၊
ဒုတိယထပ် (၃၄ လမ်းအထက်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ် ၊
ဖုံး ၀၉၅၁ ၉၆၃၃၁ ၊

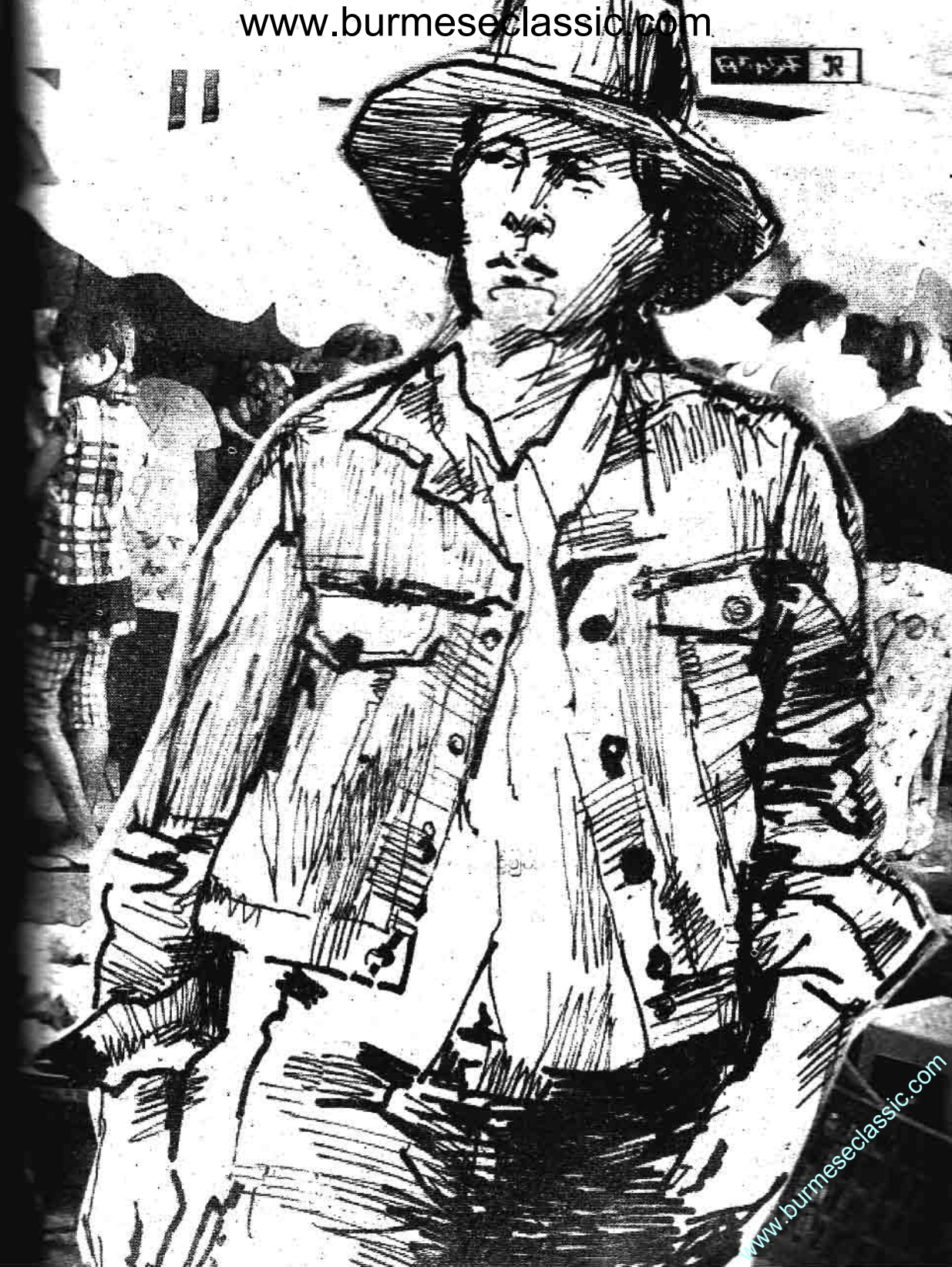
Email ; True.megazine@gmail.com

ပြည်သူ့အရေး

ပေါ်ဆောင်ရာဝယ်

ငွေပို

ပြည်သူ့အရေး ပေါ်ဆောင်ရာဝယ် ငွေပိုး

ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေးသည် တောင်ပေါ်ဒေသဖြစ်သည်နှင့်အညီ ရှမ်း၊ ဓနုစသည့် တိုင်းရင်းသားများ အများဆုံးနေထိုင်ကာ အများအားဖြင့် စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ပြီး ရိုးသား အေးချမ်းစွာဖြင့် ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ မြို့ကလေးမှာ စည်ကားလှသဖြင့် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသူများ ဝင်လာမစတင်သီပင် ဖြစ်ပါသည်။

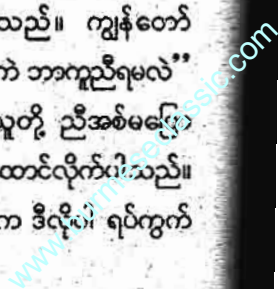
လွန်ခဲ့သော (၄) နှစ်ခန့်က ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေးသို့ နယ်လှည့်ဈေးသည်တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ရောင်းသည့် ကုန်ပစ္စည်းက အုန်းသီးပေါက်စီ၊ သကြားပေါက်စီပါတဲ့။ တောင်ကြီးမြို့နှင့် (၁၈) မိုင် အကွာမှ ရှိတဲ့ “တောင်နီ” ဆိုသည့်

ရွာကပါ။ ထူးခြားသည်က သူ၏ ပေါက်စီကို ဆိုင်ကယ်ဖြင့် လှည့်၍ ရောင်းခြင်းပါ။ ယခုခေတ်မှာ ရောင်းကုန်ကို ဆိုင်ကယ်ဖြင့် လှည့်လည်၍ ရောင်းချသည်မှာ မဆန်းပါ။ ဆန်းသည်က သူ၏ လုပ်ရပ်ပါပေ။ မြန်မာသံ မပီမသဖြင့် ဈေးရောင်းသော ရှမ်းတရုတ် လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

မြို့ပေါ်ရှိ ရပ်ကွက်များသို့ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ပေါက်စီရောင်းရင်း ဝယ်စားသူများနှင့် အတန်ငယ် ရင်းနှီးလာသောအခါ ထိုဝယ်စားသူများ၏ အိမ်၌ မိန်းမပျိုလေးများရှိပါက ထိုမိန်းမပျိုကလေးများကို အကဲခတ်ပြီး အလုပ်ရရှိနိုင်သည်။ လုပ်မည်လားဟု မေးသည်။ ပြီးမှ တရုတ်နယ်စပ်ရှိ မူဆယ်မြို့တွင် အလုပ်ပြင်ဆိုင်နှင့် ကုမ္ပဏီများတွင် စရိတ်ငြိမ်းမြိန်စာ

ငွေ တစ်သိန်းခွဲခန့်ရမည်ဟု မက်လုံးပေးပါသည်။ နောက်ပြီးပညာအရည်အချင်းမလို ငယ်ရွယ်ပြီး ရုပ်ချောသူဆိုလျှင် ပို၍ အဆင်ပြေသည်ဟု ပြောပြီး လိုအပ်ပါက ဆက်သွယ် ကူညီပေးနိုင်သည်ဟု အားတက်သရော စည်းရုံးခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စာပေဝါသနာပါပြီး မဂ္ဂဇင်းများတွင် အထိုက်အလျှောက် ရေးသားနေသည်ကို သိသည့် မနန်းအေးနှင့် သူညီမကလေးတို့ ကျွန်တော်အိမ်သို့ ရောက်လာပြီး “အစ်ကို ကျွန်မတို့ကို ကူညီပါဦး” ဟု ပြောလာပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း “ကဲ ဘာကူညီရမလဲ” ဟုဆိုကာ သူတို့ ညီအစ်မဖြောတာကို နားထောင်လိုက်ပါသည်။ အဖြစ်က ဒီလိုပါ ရပ်ကွက်

ထဲမှာ ဆိုင်ကယ်နှင့် လှည့်ပြီး ပေါက်စီရောင်းတဲ့ ရှမ်းတရုတ်ပေါ့။ သူရောင်းတဲ့ ပေါက်စီကို တစ်ရက်မှာ ဝယ်စားမိတာနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ညီမလေးကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး နယ်စပ်မှာရှိတဲ့ မူဆယ်မြို့ အလှပြင်ဆိုင်မှာ စရိတ်ငြိမ်းတစ်သိန်းခွဲနှင့် အလုပ်ရမယ်၊ လုပ်မလားဆိုပြီး ခဏခဏ လာမေးနေတယ်။ ကျွန်မလည်း ညီမလေးကို အဝေးလွှတ်ပြီး မခိုင်းရက်ဘူး။ လစာကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်မယ့် ရဲဘူးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတာအကြံပေးပါဦးလို့ ပြောရှာတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ချက်ခြင်းပဲ ပြောလိုက်တယ်။ “အဲဒါ လူကုန်ကူးပြီး လုပ်စားနေတဲ့သူ

မယ့်နဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်” မနန်းအေးနဲ့ သူညီမကိုလည်း “စိတ်အေးအေးထား အစ်ကိုကူညီမယ်” လို့ ကတိပေးလိုက်ပါတယ်။ နှစ်ရက်လောက်အကြာမှာ ကျွန်တော်ရပ်ကွက်ထဲ အထည်ချုပ်တဲ့ နန်းလှထွေးရောက်လာပြီး အထည်ချုပ်ဆိုင်ကို ပေါက်စီရောင်းတဲ့ ရှမ်းတရုတ်ရောက်လာကာ ဆယ်တန်းအောင်ထားတဲ့ ကျွန်မညီမလေးကို ကြည့်ပြီး နယ်စပ်မှာ အလုပ်ကောင်းရှိတယ်။ ညီမတို့ အရွယ်မိန်းကလေးတွေ အလှပြင်ဆိုင် (သို့) စူပါမားကတ်ကြီးတွေမှာ စရိတ်ငြိမ်းလစာတစ်သိန်းခွဲနဲ့ လုပ်ချင်ရင် သူဆက်သွယ်ပြီး ကူညီပေးနိုင်တယ်လို့ မကြာခဏ လာပြောနေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်မ ညီမက အရွယ်ကလည်းငယ်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလှ၊ ပညာရေးကလည်း (၁၀) တန်းအောင်ဆိုတော့ ရှမ်းတရုတ်က ညီမလေးဆို အလုပ်ရဖို့ သေချာတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ကျွန်မဆိုရင်ရော သေချာလားလို့ မေးတော့ ရှမ်းတရုတ်က ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါတယ်။ ဖြစ်ရမယ်လေ အစ်ကိုသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်မက ဝတုတ်တုတ်ကြီး မိဒီယိုသရုပ် ဆောင်ပွင့်နဲ့ နင်လားငါလားပဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ရယ်မိလိုက်ပါတော့သည်။

နန်းလှထွေးကိုလည်း “အစ်ကို ကြည့်စီစဉ်ပါမယ်” လို့ နှစ်သိမ့်လိုက်ပါတယ်။ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ သည်ကိစ္စကိုတာဝန်

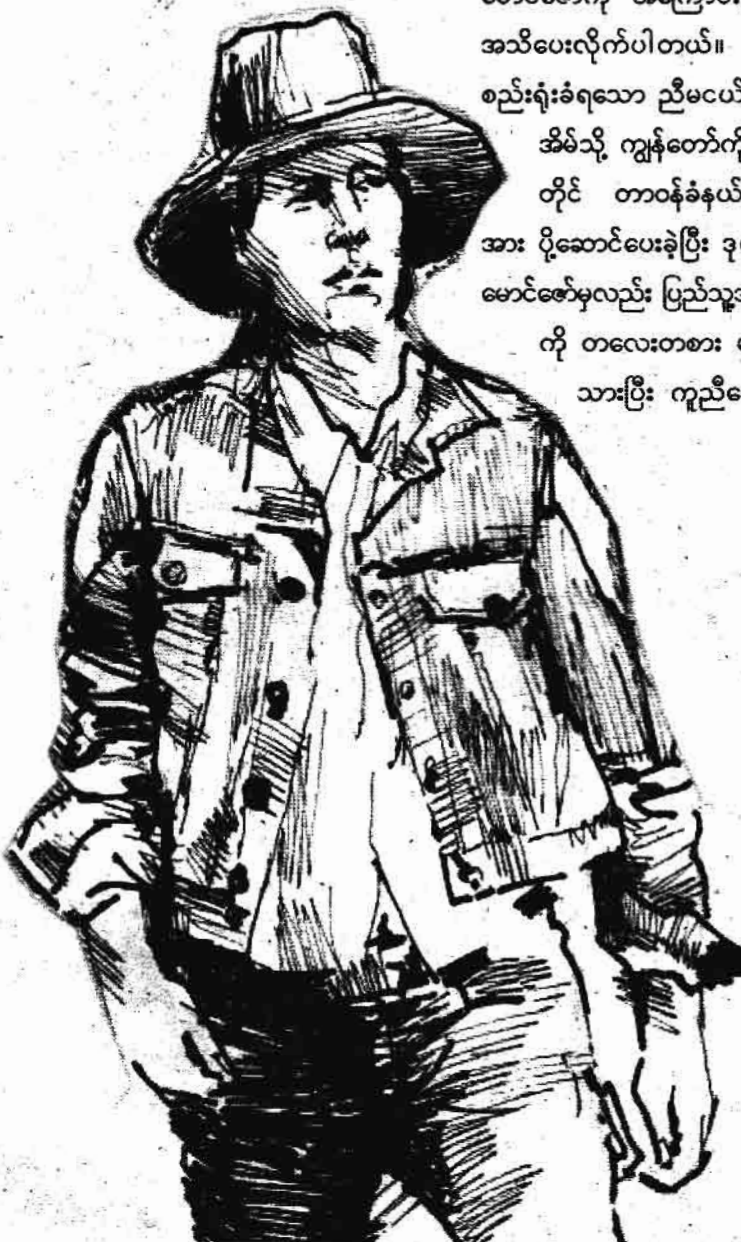
ရှိတဲ့ သူတစ်ဦးကို အသိပေးရမှာ ဖြစ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက် ရဲ့ တာဝန်ခံ နယ်ထိန်း ဒုတက မောင်ဇော်ကို အကြောင်းကြား အသိပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ စည်းရုံးခံရသော ညီမငယ်များ အိမ်သို့ ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင် တာဝန်ခံနယ်ထိန်း အား ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပြီး ဒုတက မောင်ဇော်မှလည်း ပြည်သူ့အရေး ကို တလေးတစား မှတ် သားပြီး ကူညီဆောင်

ရွက်ပေးပါမည်ဟု ကတိပြုသွား ပါသည်။

တစ်ပါတ်ခန့်ကြာသောအခါ ဒုတက မောင်ဇော်နှင့် တွေ့ဆုံ သောအခါ “ကိုယ့်ဆရာရေ ပေါက်စီရောင်းတဲ့ ရှမ်းတရုတ် နောင်ဘယ်သောအခါမှ ကျွန်တော် တို့မြို့ကို ခြေဦးမလှည့်တော့ဘူး” ဟု အပိုင်ပြောလိုက်ပါသည်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က “သေသေချာချာ ရှင်းပြပါဦး” ဆိုတော့ ဒုတက မောင်ဇော်မှ အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြပါသည်။

ဤကဲ့သို့ လူကုန်ကူးရန် အခြားရပ်ကွက်များတွင် စည်းရုံး ခြင်း ရှိ၊ မရှိ သိရန် ရပ်ကွက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးများထံ စုံစမ်းသော အခါ ထိုနည်းတူစွာ စည်းရုံး ကြောင်း သိရှိသည့်အတွက် တာဝန်ရှိသူများထံ တင်ပြခဲ့ပြီး နောက်သုံးရက်အကြာ ဈေးထွက် ရောင်းသည့် အယောင်ဆောင် ရှမ်းတရုတ်အား စခန်းသို့ ခေတ္တ ခေါ်ဆောင်ပြီး မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။

သည်အခါမှာ ဈေးထွက် အယောင်ဆောင် ရှမ်းတရုတ်က “ကျွန်တော် ရိုးရိုးသားသား ရောင်း တာပါ။ သည်လို မခေ

ပါဘူး” ဟု ဇွတ်ငြင်းပါသည်။ ဒုတိယ မောင်ဇော်မှလည်း သက်သေ အထောက်အထားနှင့် ရှိပါသော်လည်း လူကုန်ကူးမှု မဖြစ်မီ ကြိုတင် ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ထိုဈေးရောင်း အယောင်ဆောင် ရှမ်းတရုတ်အား “ နောင်သည်လို ပြောဆိုပြီး ဈေးရောင်း နေတယ် ဆိုလျှင် ဖမ်းရလိမ့်မည် ” ဟု ပြောဆိုပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ သူ၏ လုပ်ရပ်ကို ရဲများ သိရှိပြီး ဖြစ်တဲ့အတွက်

နောင်ကို ကျွန်တော်တို့ မြို့နယ်သို့ ခြေဦး မလှည့်တော့ဘူးဟု ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်သူ့အရေး တိစ္ဆာများကို တလေးတစားနှင့် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးသော ယခုအခါ အင်းတော်မြို့နယ်ခွဲ ရဲစခန်းမှ ဒုတိယ မောင်ဇော်အား ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုအပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း လူကုန်ကူးမှု အန္တရာယ်ကို သတင်းပေးခြင်း၊ တားမြစ်ခြင်းတို့သည် အမျိုး

သားရေး တာဝန်တစ်ရပ်အဖြစ် ကူညီ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမျိုးသမီးငယ်များ လူကုန်ကူးမှု အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးကြပါစေလို ဆုတောင်း ပြုအပ်ပါသည်။ (ဖြစ်ရပ်မှန်အား ပြန်လည်ရေးဖွဲ့ပါသည်)

ရွှေမိုး (ရပ်စောက်)

လူကုန်ကူးမှုဆိုင်ရာသတင်းများ ဆက်သွယ်ပေးဖို့နှင့်

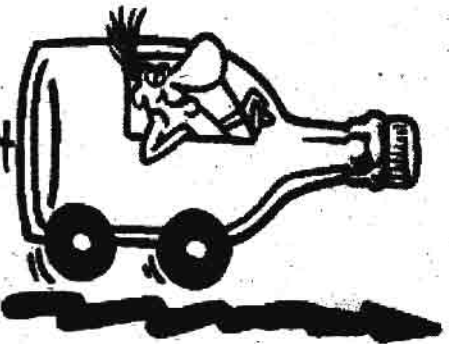
နေပြည်တော် နိုဝင်ဘာ ၄

နိုင်ငံတော်က လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးလုပ်ငန်းများကို အချိန်အဟုန်ဖြင့် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။

ယင်းသို့ဆောင်ရွက်လျက်ရှိရာတွင် ပြည်သူ့လူထု ပိုမိုပူးပေါင်းပါဝင်လာစေရေးအတွက် လူကုန်ကူးမှု ဆိုင်ရာသတင်းများ ဆက်သွယ်ပေးပို့ရမည့် ဖုန်းနံပါတ်များကို ထားရှိပေးထားသည်။ ၎င်းတို့မှာ နေပြည်တော် ဖုန်း-၀၆၇-၄၁၂၅၅၊ ၀၆၇-၄၁၂၆၆၊ မုဆယ်မြို့ ဖုန်း-၀၉-၄၉၅၅၆၆၆၊ မန္တလေးမြို့ ဖုန်း-၀၉-၄၉၅၅၇၇၇နှင့် ရန်ကင်းမြို့ ဖုန်း-၀၉-၄၉၅၅၈၈၈ ၀၉-၄၉၅၅၉၉၉ တို့ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

(သတင်းစဉ်)

ကား နဲ့ တိုက်ခတ် ယူပါလား ခက် သူ ခက်

မအိုဆေးနှင့် ဖောရှော အရက်စက်ရုံပိုင်ရှင် ဦးလူကြောင် ချေးသည် မန်နေဂျာ ဖြစ်သူကို ကြွက်ကတိုးအား-

“တို့ကုမ္ပဏီထုတ် အရက် တွေအားပေးတဲ့ ယမကာ လုလင် တွေအတွက် ကားနဲ့ တိုက်ခန်း ကံစမ်းမဲ ဒီလ ဘယ်သူတွေ ပေါက်သလဲ။ ကံစမ်းမဲပေါက် တဲ့လူတွေကို မောင်ရင် ဆက် သွယ်အကြောင်းကြားပြီးပလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ဘောစီ။ ကံစမ်း မဲပေါက်တဲ့ ယမကာ လုလင် နှစ်ဦးကို အကြောင်းကြားတာ အကြောင်းမပြန်တဲ့အတွက် လိပ် စာအတိုင်း သူတို့နေတဲ့နေရာတွေ ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက် သွားပြီးပါပြီ။

“ဟုတ်လား၊ ဆက်ပြော

စမ်းပါဦး”

“ကား ကံစမ်းမဲ ပေါက်တဲ့ ကိုပုလုံးကတော့ ကိုယ်တွေဖော ရောင် အသည်း ဆန်ကာပေါက် ပြီး ပြီးခဲ့တဲ့လက ရှောသွားပါတယ်တဲ့။ ကိုပုလုံးကြောင့် သူ မိန်းမလည်း စီးပွားပျက်လို့ အိမ် ရောင်း၊ အကြွေးတွေဆပ်ပြီးထွက် သွားလိုက်တာ ဟိုအတန်းရောက် သွားသလိုလို၊ ဒီအတန်းရောက် သွားသလိုလို ကြားခဲ့ရပါတယ်။ ကိုပုလုံးရဲ့ အပျိုပေါက်သမီးလေး လည်း ‘ပွပ္ပ’ KTV မှာ ရောက်နေ တယ်ကြားလို့ ထပ်လိုက်သွား တော့ တခြားအနိပ်ခန်း ပြောင်း သွားပြီးပြောလို့ လမ်းစပျောက် သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကံစမ်း မဲကား ပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး ဘောစီ”

“အေးလေ ငါတို့ကုမ္ပဏီ

က အရက် (၂)မျိုးထုတ်တာ၊ မအိုဆေးနဲ့ ဖောရှောမို့လား။ ကို ပုလုံးကလည်း ဖောရှောဖြစ်သွား ပြီဆိုတော့ တို့ကုမ္ပဏီထုတ် အရက်တွေဟာ နာမည်နဲ့လိုက် အောင် အရည်အသွေးကောင်း တယ်ဆိုတာ သောက်သုံးသူ ယမကာလုလင်တွေကို သက် သေပြလိုက်တာပဲ။ ဟဲ...ဟဲ နောက်တိုက်ခန်းမဲပေါက်တဲ့ သူ ကော တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“တိုက်ခန်း မဲပေါက်တဲ့ မောင်ဝွတ်ကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ (၂) ပတ်လောက်က ဆုံးသွားပြီတဲ့။ သူသေတော့ အသက် (၂၅)နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့။ တိုက်ခန်းမဲ ပေါက်သွားတာတောင် သိမသွား ရှာဘူးတဲ့။ သူ့မှာအမေးဖိုကြီးနဲ့ သူပဲရှိတယ်တဲ့။ အမေးဖိုကြီးခမျာ လည်း ဘာ အလုပ်အကိုင်မှ

မလုပ်တဲ့ သူ့သားအရက်သမားကို ဈေးရောင်းပြီး ရှာကျွေးနေရတာတဲ့။ သူ့သားလည်း သေပြီးရော အမေအိုကြီးလည်း ရိပ်သာဆိုလား၊ သီလရှင်ကျောင်းဆိုလား အပြီးထွက်သွားပြီလို့ ဘေးအိမ်တွေက ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တိုက်ခန်းလည်း ပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး ဘောစီ”

“အေးလေမောင်ဂွတိုလည်း တို့ရဲ့မအိုဆေး အရက်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အသေခံသောက်ပြီး အားပေးသွားသူပဲ။ မအိုဆေး ဆိုတဲ့အတိုင်း အိုအောင် ဘယ်နေရတော့မလဲ။ မောင်ဂွတို့ အသက် (၂၅) နှစ်ထိ နေတာကိုပဲ နည်းနည်း အသက်ကြီးသွားသလားလို့။ နောက်တို့ တုမ္မဏီက အရက်တွေကို အား

ပေးတဲ့ ယမကာ လုလင်တွေကို ‘သက်စွန့်သောက်စား ယမကာ လုလင်များ’ ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်ပေးဖို့ ကောင်းနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘောစီ။ နောက်ပြီး ဘောစီကို ပြောစရာရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီက တိုက်ခန်းပေးမယ်၊ ကားပေးမယ်ဆိုပြီး ကံစမ်းမဲ လုပ်ထားပေမယ့် ကားနဲ့တိုက်ခန်းလည်း ကြိုတင် ဝယ်မထားရသေးပါဘူး။ အဲဒါ ဝယ်ထားပေးပါ ဘောစီ”

“ဝယ်ထားစရာမလိုပါဘူး။ မောင်ကြွက်ကတိုးရာ၊ နောက်လတွေမှာ ကံစမ်းမဲ ပေါက်တဲ့ ယမကာလုလင်တွေလည်း ကိုပုလုံးတို့ မောင်ဂွတို့လို့ လမ်းစဉ်ကို

လိုက်သွားမှာပါကွ။ ဒီလိုဆိုရင် တို့ပေးစရာ ဘယ်လိုတော့မလဲ။ ဒါကြောင့် ကားနဲ့တိုက်ခန်းလည်း ကြိုတင် ဝယ်ထားစရာ မလိုတော့ဘူးလေ။ မဟုတ်ဘူးလားဟဲ့..ဟဲ့” ဟု ဦးလူကြောင်ချေးသည် အဆီတဝင်းဝင်း စပ်ဖြူဖြူ မျက်နှာဖြင့် ပြောလိုက်လေရာ မန်နေဂျာ ကိုကြွက်ကတိုးခမျာ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့်သာ အငေးသား နားထောင်နေရှာလေတော့သတည်း။

ဇော်သူကျော်

2014

မောင်မောင်အောင်မင်း (ဒဿနိက)

ယခု ရေးသား တင်ပြမည့်
 ဖြစ်ရပ်မှန်မှခင်းက ကြာခဲ့ပါပြီ။
 ကြာပြီဆိုလျှင် မဆလပါတီ
 ခေတ် ဖြစ်၍ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်
 နီးပါးပင် ရှိခဲ့ပြီဟု ဆိုရပါမည်။
 ရန်ကုန်မြို့ ကျိုက္ကဆံကွင်းကြီး၌
 ပြည်ထောင်စုနေ့ ဖျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ
 နှင့် ဝန်ကြီးဌာနပေါင်းစုံ ပြခန်း
 များ ဆောက်လုပ်၍ စုံလင်စွာ
 ခင်းကျင်းပြသခဲ့သည့် အချိန်ကာ
 လက ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူက တာမွေ ရဲ့
 စခန်း၌ ဒုရဲအုပ်အဆင့်ဖြင့် အမှု
 စစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေခဲ့ဖူး
 ရောက်လာပါသည်။ မြန်မာ့ရေးရာ
 သည့် အကြောင်းရင်းလဲ ဝန်ကြီး

စကားများရန်ပြစ်လို

ညီပက တစ်ဝက်

အမျိုးသမီးရဲ့

နှားရွက်ထို ပါစော်နဲ့

ကိုက်လိုက်လို

နှားရွက်ပြတ်ပြီး

ဒီကိုထောင်လာတာ။

ဌာန ပြခန်းတစ်ခုမှ လူသုံးကုန် ပစ္စည်းများ တန်းစီ စနစ်ဖြင့် ရောင်းချရာတွင် နေရာလူမှု ကြောင့် အမျိုးသမီးချင်း စကား များ ရန်သတ်ကြသဖြင့် ပို့လိုက် ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တာမွေရဲ့ စခန်း၌ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် နားလည် မှု ယူပြီး ကျေအေးရန် ရွှေပြည် အေးတရား ဟောသော်လည်း ခံ ရသည့် အမျိုးသမီးက ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် လုံးဝ မကျေအေးလိုကြောင်း ပြောပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ဒဏ်ရာရ သည့် အမျိုးသမီးအား ရဲဆေးစာ ဖြင့် ရန်ကုန်ပြည်သူ့ ဆေးရုံကြီး သို့ ပို့ခဲ့ရပါသည်။ ထို့နောက် ဥပဒေအရ အမှုဖွင့်ပေးလိုက်ရပါ သည်။

ထိုအမှုကို စာရေးသူက စစ်ဆေးခဲ့ရပါသည်။ ဒဏ်ရာရ သည့် အမျိုးသမီးအား ဆေးရုံ ကြီးမှ အပြင်လူနာအဖြစ် ဆေး ကုသပေးပြီးနောက် တာဝန်ကျ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးနှင့်အတူ ရဲ စခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသော အခါ ထိုတရားလို အမျိုးသမီးကို စစ်ဆေး မေးမြန်းရပါသည်...

“ညီမ နာမည် ပြောပါ

ဦး”

“ကျွန်မနာမည် ခင်သန်းန ပါ”

“ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို စဖြစ်ကြသလဲ”

“ဒီနေ့ နံနက် (၁၀) နာရီ လောက်မှာ ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီး ဌာန၊ ကုန်သွယ်ရေး (၅)အရောင်း ပြခန်းက လူသုံးကုန်ပစ္စည်းတွေ တန်းစီစနစ်ဖြင့် ရောင်းပါတယ်။ ဟို...အမျိုးသမီးက ကျွန်မရဲ့ ရှေ့ကနေ ဖြတ်ဝင် တန်းစီလို စကားများကြပြီး နောက်ဆုံး နပမ်းလုံးသည်အထိ ဖြစ်သွား တာပါ။ ဘေးမှလူများ ဝိုင်းဝန်း ဖြန်ဖြေပေးပါတယ်။ အဲဒီ အမျိုး သမီးက ကျွန်မရဲ့ ဝဲဘက်နားသီး အဖျားလေးကို ကိုက်ဖြတ်လိုက် လို့ အခုကျွန်မရဲ့ နားသီးဖျားလေး မရှိတော့ဘူး”

“နားကပ်ပန်ထားသလား”

“ငယ်ငယ်ကတည်းကနား ဖောက်ထားခြင်း မရှိလို့ နားကပ် ပန်ထားခြင်း မရှိပါဘူး”

“အဲဒီနားသီးဖျား အပြတ် လေးကော”

“မသိဘူးဆရာ”

“ကိုက်လိုက်တဲ့နားကမသိ

ဘူးလား”

“မသိဘူးဆရာ၊ ရန်ဖြစ်ပြီးမှ နားရွက်က သွေးတွေစီးကျလာမှ သိခဲ့တာ”

“အခုဆေးရုံကြီးက ဘာလုပ်ပေးလိုက်သလဲ”

“ဆေးထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ဆေးလည်း ထိုးပေးလိုက်တယ်။ စားဆေးတွေလည်း ပေးလိုက်တယ် ဆရာ”

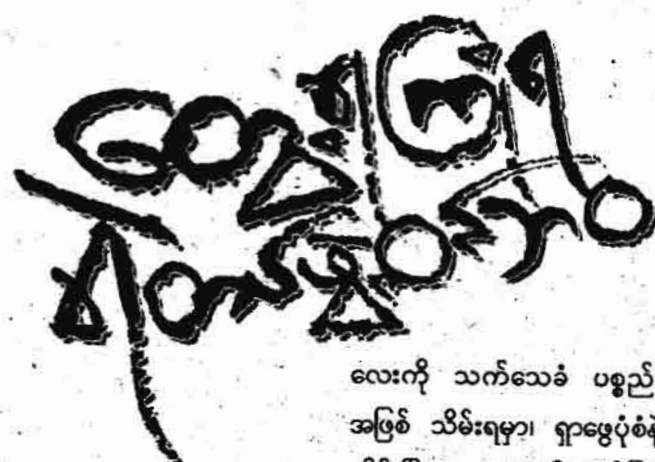
“အခု ဒေါပုံကို ပြန်ဖို့ အဖော်ရှိတယ်။ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ် ဆရာ”

“အဲဒီ အဖော်နှစ်ယောက်ကို သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးပြီးရင် ပြန်လို့ရပါပြီ။ ဆေးစာပြန်ကြားချက်ရရင် အကြောင်းကြားပေးမယ်”

စာရေးသူက လိုအပ်သည်များ စစ်ဆေးပြီး အမှုအခြေအနေကို အသေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် တရားလိုအမျိုးသမီးနှင့် အဖော်သက်သေ (၂) ဦးလည်း ပြန်သွားကြပါသည်။

တရားခံ အမျိုးသမီးကို ဆက်လက် စစ်ဆေးပါသည်။

“ညီမရဲ့ နာမည်က တင်တင်အေးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ရှင်”

“အခု ပစ္စည်းတန်းစီတိုးရာကနေ စကားများ ရန်ဖြစ်လို့ ညီမက တစ်ဖက် အမျိုးသမီးရဲ့ နားရွက်ကို ပါးစပ်နဲ့ကိုက်လိုက်လို့ နားရွက်ပြတ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အဲဒီ ပြတ်သွားတဲ့ နားသီးဖျားလေးက ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“မသိဘူးဆရာ။ သူကလည်း ကျွန်မရဲ့ ဆံပင်တွေကို ဆွဲလို့ ကျွန်မလည်း ကိုက်မိကိုက်ရာ ကိုက်လိုက်တာပဲ ဆရာ”

“အဲဒီနားသီးဖျား အပြတ်

လေးကို သက်သေခံ ပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းရမှာ၊ ရှာဖွေပုံစံနဲ့ သိမ်းပြီး တရားရုံးကို တင်ပြရမှာ”

စာရေးသူက ထိုတရားခံအမျိုးသမီးကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောဆို မေးမြန်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ထဲမှာ ရယ်ချင်သော်လည်း အောင့်အီးထားရပြီး ဆက်လက် မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။

“အဲဒီပြတ်သွားတဲ့ နားသီးဖျားလေးကို ငါ့ညီမတို့ ရန်ဖြစ်တဲ့ နေရာမှာ သွားရှာကြည့်မယ်။ မတွေ့ရင်တော့ အဲဒီနားသီးဖျား အပြတ်ကလေး ပါးစပ်ထဲ ပါသွားပြီး ငါ့ညီမ မျိုချလိုက်လို့ အစာအိမ်ထဲ ရှိမရှိ ဆေးရုံကြီးမှာ ဓာတ်မှန်သွားရိုက်ကြည့်ရမှာ”

ထိုသို့ ခပ်တည်တည်ဆက်ပြောနေသဖြင့် တရားခံ အမျိုးသမီး

လူလူပြီများ၏
ဘုံစကားပြန်သည်
အသက်တစ်ရာဝငှေရ
အပူတစ်ရာထွေထွေသည်
စကားက လူများပိုငှေသမျှ
ထိုစကားက ပိုငှေပိုသည်
ပြန်ပါသည်။

သမီး တင်တင်အေးမှာ မျက်စိ မျက်နှာတွေ ပျက်ပြီး ရင်ထဲက အော့အန်ချင်သလို ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ စာရေးသူ ပြောမှ သူမရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲများ ရောက်သွားသလားဟု သံသယ ဖြစ်ပြီး အနည်းငယ် တွေ့သွားသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ စာရေးသူက ဆက်ပြီး.....

“အဲဒီပြတ်ပါသွားတဲ့ နား သီးဖျားပြတ်လေးကို မတွေ့ခဲ့ရင် ညီမရဲ့ သွားနဲ့ ကိုက်ဖြတ်တဲ့ အတွက် ကိုက်လိုက်တဲ့ သွားတွေကို ရှာဖွေပုံစံနဲ့ သိမ်းရမှာ”

“ကျွန်မရဲ့ သွားကို ဘယ်လိုရှာဖွေပုံစံနဲ့ သိမ်းလို့ရမှာလဲ ဆရာရယ်”

“ရအောင်သိမ်းရမှာပေါ့။ ညီမရဲ့ ပါးစပ်ထဲက ဘယ်သွားနဲ့ ကိုက်တာလဲ ဆိုတာသာ ပြောပါ”

“ကိုက်တော့ ကိုက်လိုက်တာပဲ။ ဘယ်သွားနဲ့ကိုက်တာလဲ တော့ ကျွန်မလည်း ဒေါသဖြစ်နေတော့ သတိမထားမိဘူး ဆရာ”

“မသိလို့ မရဘူးလေ။ ရဲ့ တပ်ဖွဲ့ဆိုတာ တရားရုံးကို ဖြစ်

နိုင်သမျှ သက်သေခံပစ္စည်းကို ရအောင် သိမ်းပြီး တင်ပြရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်။ လူတစ်ယောက်က ဓားနဲ့ထိုးတယ် ဆိုရင် အဲဒီ သက်သေခံ ပစ္စည်းဓားကို ရအောင်သိမ်းပြီး ရုံးတော်ကို တင်ပြရသလို အခုလည်း ညီမရဲ့သွားနဲ့ ကိုက်လို့နားရွက်နားသီးဖျားလေး ပြတ်ပါသွားတယ်လေ။ အဲဒီ ကိုက်လိုက်တဲ့သွားကိုခေတ္တခဏ နှုတ်ပြီး သိမ်းရမှာလေ”

“ဘယ်လို သွားကိုနှုတ်ယူမှာလဲ ဆရာရယ်”

“သွားဆရာဝန်ဆီ သွားပြီး ခေတ္တနှုတ်ယူရမှာပေါ့”

စာရေးသူနှင့် တရားခံတို့မှာ အချိန်အတန်ကြာ စစ်ဆေးရသဖြင့် ပိုမိုရင်းနှီးမှု ရှိလာသဖြင့် စာရေးသူရဲ့ မျက်နှာမှာလည်း ရယ်လို့စိတ်တ ဖြစ်ပေါ်နေသဖြင့် ပြုံးတုံ့တွဲမျက်နှာ အနေအထားသို့ ရောက်နေပါသည်။ ထိုမျက်နှာလေးကို တင်တင်အေးမှကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားသဖြင့်..

“ဆရာကလည်း တော်တော်ရယ်စရာ ပြောတတ်တာပဲ။ ဆရာပြောတာတွေကို ဂျှန်မက အဟုတ်ထင်ပြီး လန့်နေတာ”

“အခု ဘယ်သူက ရယ်စရာပါလို့ ပြောလို့လဲ”

“ပြောတော့ မပြောဘူး ပေါ့ဆရာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မလည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားတတ်တဲ့ ဉာဏ်ရှိတော့ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် သုံးသပ်ရတာပေါ့”

ထိုအမှုမှာ အင်္ဂါပျက်ယွင်းအောင် မဆင်မခြင် ပေါ့ဆရာ ပြုလုပ်မှုကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ-(၃၂၆) ဖြင့် အရေးယူ အမှုဖွင့်ခဲ့သဖြင့် တရားခံတင် တင်အေးအား ရီမန်ယူခဲ့ရပါသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့မှ အာမခံပေးမရသည့် အမှုဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရီမန်ယူခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးမှ ဆေးစာပြန်ရသောအခါ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး၏ ဆေးစာပြန်ကြားချက်မှာ “ပြင်းထန်ဒဏ်ရာပြတ်ရဲ့” ဟု ဖော်ပြပြန်ကြားခဲ့သဖြင့် ထိုအမှုကို မူလဖွင့်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ (၃၂၆) ဖြင့် အမှုကို အစီရင်ခံစာ ရေးသား၍ တရားရုံးတော်သို့ တရားစွဲတင်ပို့ခဲ့ပါသည်။

ရှေးလူကြီးများ၏ ဆိုစကားဖြစ်သည့် “အသက်တစ်

ရာမနေရ အမှုတစ်ရာတွေ့ရ” ဆိုသည့် စကားက လူများရှိနေသမျှ ထိုစကားက မှန်နေဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့လူသားများ၏ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုမိုဆိုးနေသည်ကို မှုခင်းကျာနယ်၊ မှုခင်းမဂ္ဂဇင်းစသည်တို့ကို ဖတ်ကြည့်မှ သိရပါသည်။ လူသတ်မှု၊ လုယက်မှု၊ မုဒိမ်းမှုစသည့် အမှုကြီးများ၊ ခိုးမှု၊ ရိုက်မှု၊ ပြည့်တန်ဆာမှု၊ မှောင်ရိပ်ခိုမှုစသည့် အမှုလေးများက နေ့စဉ်တွေ့နေရလေသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းပြည်များ၌ ဆိုလျှင် နေ့စဉ်ကားစိုးထောင် ဖောက်ခွဲမှုကြောင့် လူများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သေနေကြရသည်။ ပိုဆိုးသည်က ထိုအစုလိုက် အပြုံလိုက် သေဆုံးမှုတွင် ကလေးများ ပါဝင်နေသည်က ပိုပြီး စိတ်မချမ်းသာစရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နံနက်ဘီအိုအေ၊ ဘီဘီစီ သတင်းများကို ရေဒီယိုဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်နှင့် ထိုဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသည့်သတင်းများ အရင်ဆုံး ကြားသိလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် စာရေးသူ၏

အတွေးပုံရိပ်၌ လူသားအားလုံး၌ ရင်တွင်းရှိနေသည့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများကို ဘာသာသာသနာ အသိဖြင့် မထိန်းသိမ်းမဆင်ခြင်နိုင်သေးသမျှ ယခုကဲ့သို့ အမှုအခင်းများက နေ့စဉ်ရက်ဆက် ရှိနေလေဦးမည်ဟု... ထိုမှတဆင့်ထက်၍ တွေးမိပြန်သည်က “ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံကြီး တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး” ဆိုသည်က “ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး” များ ဖြစ်နေဦးမလား ရယ်လို့.....။

မောင်မောင်အောင်မင်း
(ဒဿနိက)

လင်အတုမုဒိမ်း

ခရီးသွားသတင်း

လင်အတု မုဒိမ်းမှု ဖြစ်ရပ် တွေက ကျေးလက်ဒေသတွေနဲ့ မြို့ပြရဲ့ ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်နဲ့ အစွန်အဖျား ဇနပုဒ်နေရာတွေမှာ အဖြစ်များတာ တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော် ခရီးသွား သတင်းသမား အဖြစ်နဲ့ အနယ် နယ်အရပ်ရပ်ကို ရောက်ရှိပြီး သတင်းရေးခဲ့စဉ်က လင်အတု

မုဒိမ်းမှု ဖြစ်စဉ်တွေကို ရေးခဲ့ဖူး ပါတယ်။ ရဲစခန်းမှာ တိုင်ချက် ဖွင့်ထားတဲ့ အမှုဖြစ်စဉ်အတိုင်းပဲ သတင်းရေးခဲ့ရတာပါ။ တကယ့် ဖြစ်စဉ်က လင်အတု မုဒိမ်းမှု လေ။ သတင်းရေးရတာ ဆို တော့ အရှိကိုအရှိအတိုင်း ရေး တာ အန္တရာယ် ကင်းပါတယ်။ ကိုယ့်အယူအဆတွေနဲ့ သုံးသပ်

ရေးလို့ မရဘူး။

တစ်ချိန်တုန်းက ပဲခူးတို (အနောက်ပိုင်း) က မြို့နယ်တစ်ခုရဲ့ ကျေးလက်ဒေသလေးမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ မုဒိမ်းမှုဖြစ်စဉ် ကျွန်တော် အတိုဆုံး ရေးဖူး မယ်။ ကိုတင်စိုး မုဒိမ်းဖြ လင် မယားမှတစ်ဆင့်ကလေး သောက်ရိပါတယ်။ ကိုတင်စိုး

နေခင်းဘက်ဆိုရင် ရွာထဲက ကြံ့ ရာကျပ်မီး အလုပ်ရှိရင် လိုက် လုပ်တယ်။ ညဘက်ဆို ကြွက် ထောင် ဖားရိုက် ငါးရှဉ့်ထောင် တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း မိသားစု စားဝတ်နေရေးကို ရုန်း ကန်ရတယ်။ မအေးမြကတော့ အိမ်မှုကိစ္စလုပ် ကလေးတွေ ထိန်းကျောင်းရတာပေါ့။

သူတို့ မိသားစု စားဝတ် နေရေးက စားနိုင်သောက်နိုင်ရုံ လောက်ပါပဲ။ ကိုတင်စိုးက အသောက်အစား ခုံမင်တယ်။ အပေါင်းအသင်း စုံတယ်။ ဒါ ကြောင့်လည်း ရှာသလောက် အဖတ်မတင် အသောက်အစား ခုံမင်လို့ ရသမျှ ကုန်တာပါပဲ။ တစ်နေ့ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန် မအေးမြနဲ့ ကလေးသုံးယောက် အိပ်မောကျနေတုန်း မအေးမြရဲ့ ခြင်ထောင်ထဲကို လူတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး မအေးမြရဲ့ နံဘေးမှာ

ဝင်လှဲအိပ်လိုက်တာ မအေးမြ သတိထားမိလိုက်တယ်။

မအေးမြခမျာတစ်နေကုန် အဝတ်လျှော် ချက်ပြုတ်လုပ်ပြီး အိပ်ချင်လွန်း အားကြီးလို့ ဆက် အိပ်လိုက်တယ်။ သူ့နံဘေးမှာ ဝင်အိပ်တာ ကိုတင်စိုးပဲ ထင်မိ တယ်။ ကိုတင်စိုးက တစ်ခါတစ် ရံ အဲဒီလိုပဲ အိပ်ပြန်ပြီး အိပ်တတ် တာမို့ စကားအတွေ့အထူး ပြော မနေတော့ဘူး။ မအေးမြ မှေးက နည်း ပြန်အိပ်ချင်သွားတော့ သူမ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို လက် တွေ ရောက်လာတယ်။ ဟိုပွတ် ဒီပွတ် လုပ်လာတယ်။ မအေးမြ ခမြာ အိပ်ချင်စိတ်နဲ့ အိပ်မက်လိုလို ဘာ လိုလို ခံစားနေရတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ မရိုးမရွ အထိ အတွေ့တွေကြောင့် မအေးမြအိပ် ရာက နိုးသွားပြန်တယ်။ ကိုတင် စိုး သူ့နံဘေးမှာ ရှိနေတာပဲလို့ အထင်ရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က လက်တွေကို ဖယ်ချပြီး တစ်ဖက် ကို စောင်းအိပ်လိုက်တယ်။ ခဏ ကြာတာနဲ့ လက်တွေက မအေးမြ ကိုယ်ပေါ် ပြန်ရောက်လာပြီး ခါး ကို ဆွဲဖက်တာပါပဲ။ အဲဒီ နောက်....အဲဒီနောက်မှာမအေးမြ

လည်း လင်တော်မောင်ရဲ့ အလို ကျ လိုက်လျောလိုက်တယ်။ကိစ္စ မြန်မြန်ပြီးရင် အေးတာပဲလို့ မှတ် လိုက်တယ်။

နံနက် မိုးလင်းချိန်ရောက် တော့ မအေးမြအိပ်ရာက နိုးလာ တယ်။ သူ့ဘေးက လင်ဇော် မောင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မရှိ ဘူး။ ငါးရှဉ့်မြူးတွေ ထောင်ထား တာ သွားသိမ်းတာ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်ထားတာပေါ့။ မအေးမြ လည်း သူ့လုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်တာပေါ့။ နာရီဝက် လောက် အကြာမှာ ကိုတင်စိုး တစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်လာ တယ်။ ကိစ္စက ဒီမှာတင်ပြီးသွား တာပေါ့။ လင်အတုဇာတ်လမ်း က ဒီမှာ ခေတ္တရပ်နားလိုက်ရပါ တယ်။ ညက ကိစ္စကို မအေးမြ ကလည်း အတွေ့အထူးလုပ် မမေးမိ မပြောမိသလို ကိုတင်စိုး က ပြောစရာ အကြောင်းမရှိလို့ ဘာမျှပြဿနာ မတက်ခဲ့ပါဘူး။ စကားစပ်မိလို့ လင်အတု ပုံမှန် ရိုက်တာ ခံရမှန်းသိရင် ကိုတင်စိုး ဒေါသဖြစ်မယ်။ သူ့မိန်းမ အေး မကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ် မယ်။ ပြဿနာ တက်ကြမယ်။

ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့် တိုင်တန်း
ကောင်း တိုင်တန်းမယ်လို့ ထင်ရ
တယ်။ တွေးကြည့်ကြပါ။

နောက်ထပ်ဖြစ်စဉ် တစ်ခု
ကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။
မကွေးတိုင်းမြို့နယ် တစ်ခုမှာ ဖြစ်
ခဲ့တာပါ။ ညားခါစ လင်မယား
လေးတွေပါ။ အသက် ၂၀ နှစ်
ဝန်းကျင်တွေပါ။ ကောင်လေးက
ပဲစက်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်။
ကောင်မလေးက ပဲရွေးတယ်။
အလုပ်အတူတူလုပ်ကြပြီး အလုပ်
ရုံမှာပဲ အိပ်ကြတာပါ။ တစ်နေ့
မှာ သူတို့ လင်မယား မင်းဘူး
ရွှေစက်တော် ဘုရားဖူး သွားကြ
တယ်။ ဘုရားဖူးပြီး ပြန်လာကြ
တော့ ခရီးပမ်းလာလို့ ကောင်
လေးလည်း ပင်ပန်း ကောင်မ
လေးလည်း ပင်ပန်းလာကြ
တယ်။ သူတို့ လင်မယား နှစ်
ယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်
ပျော်သွားကြချိန်မှာ ကောင်မလေး
ကို လူတစ်ယောက်က ဟိုကိုင်
ဒီကိုင်လုပ်ပြီး သားမယားအဖြစ်
ဆက်ဆံမယ်လုပ်တော့ ကောင်
မလေးလန့်နိုးသွားတယ်။ ပထမ
တော့ သူ့ယောက်ျားလို့ အထင်
ရှိပေမယ့် အရက်နဲ့က စူးစူးဝါး

ဝါး ရှူရှိုက်လိုက်ရလို့ သူ
ယောက်ျားမဟုတ်မှန်း ချက်ချင်း
သိလိုက်ရတယ်။ သူ့ယောက်ျား
အရက်မသောက်တတ်မှန်း သိ
ထားသလို သူ့အတူ ဘုရားဖူး
ခရီးသွားပြီး ပြန်လာကြတယ်။
အတူအိပ်ရာဝင်ကြတယ်။ သူကို
ကာမ ဆက်ဆံဖို့ ကြိုးပမ်းလာသူ
ဟာ သူ့ယောက်ျား မဟုတ်မှန်းသိ
လိုက်ရလို့ 'လူ..လူ' လို့ အော်
ဟစ်လိုက်တော့ သူကိုယ်ပေါ်က
လင်အတူ ဝရန်းသုံးပါး ထွက်
ပြေးတော့တာပါပဲ။

သူလည်း ဘေးဘီကို
လက်နဲ့ စမ်းကြည့်ပြီး နှစ်နှစ်
ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတဲ့
ယောက်ျားကို နှိုးလိုက်တယ်။
သူ့ယောက်ျားလည်း အိပ်မုန်စုံ
မွှားနဲ့ နှိုးလာတော့မှ ဖြစ်စဉ်ကို
ရှင်းပြလိုက်တယ်။ ရပ်ရွာခလေး
ထုံးစံအတိုင်း မီးမှောင်ချထားတာ
မို့ လင်အတူကောင်ကို ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါမှန်း မသိလိုက်ရပါဘူး။
မီးထွန်းပြီး လိုက်ရှာကြည့်တော့
ဘာသဲလွန်စမျှ မတွေ့ရတော့ပါ
ဘူး။ ကောင်မလေး လင်မယား
လည်း နံနက်မိုးလင်းတော့မှ ရဲ
စခန်းသွားပြီး အမှုဖွင့်လိုက်ကြ

သူတို့
ကလောင်သံစုံ
ကြိုးပမ်းလာသူဟာ
သူ့ယောက်ျား
ဖျတ်မှန်း
သိလိုက်ရလို့
လူ..လူ လို့
အော်ဟစ်လိုက်တော့

လင်အတုပုဒ်ပျံးမှု

ခရီးသွားသတင်းသမား

ကြောင်း သိရပါတယ်။ ရဲစခန်းက တာဝန်ရှိသူတွေအတွက် လင်အတု ရှာပုံတော် ဖွင့်နေရတယ်လို့ သိရပါတယ်။

နောက်ထပ် ဖြစ်စဉ်က တော့ ပဲခူးတိုင်း (အနောက်ပိုင်း) မြို့နယ်တစ်ခုက ကျေးလက်လေးမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်။ ကိုစိန်တိုးက လယ်သူရင်းငှား အလုပ်လုပ်ပြီး သူ့ဇနီးမမြိုင်က ခေါင်းရွက် ဗျက်ထိုး လုပ်ကိုင်သူပါ။ သူတို့လင်မယားမှာ သားသမီးဗုစုခရုလေးတွေ လေးယောက်ရှိပါတယ်။ ကိုစိန်တိုးက အရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အလုပ်ချိန်မှာ အရက်မသောက်ဘဲ အလုပ်ပြီးချိန်ဆိုရင် သူငယ်ချင်း အချို့နဲ့အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့သောက်လေ့ ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့သောညမှာ ကိုစိန်တိုးနဲ့ ဘဲပုဆိုဘဲလူ အရက်အတူသောက်ကြတာ ကိုစိန်တိုးအရက်မူးပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာပဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ဘဲပုလည်း သူ့အိမ် ပြန်မယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားတယ်။

အဲဒီနောက် ညဦးသန်းခေါင်လောက်မှာ မြိုင်နဲ့ကလေး

တစ်စု အိပ်နေတဲ့ အိမ်ပေါ်ကို လူတစ်ဦး တက်လာပြီး မမြိုင်ရဲ့ ဘေးမှာ ဝင်ထိုက်လိုက်တယ်။ ကျေးရွာခလေး ထုံးစံအတိုင်း လျှပ်စစ်မီးမရသေးလို့ မီးခွက် ဖယောင်းတိုင်ကို အသုံးပြုရချိန် ပါ။ မမြိုင်တို့လည်း မီးခွက်ငြိမ်းပြီး အိပ်ရာဝင်ကြတာမို့ အိမ်တစ်အိမ်လုံး မှောင်မည်းနေတယ်။

မမြိုင်ဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင်တဲ့လူက မမြိုင်ကို ဟိုကိုင်ဒီကိုင် ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်ပြီး ကာမဆက်ယှက်တော့တာပါပဲ။ မမြိုင်အနေနဲ့ သူမရဲ့ယောက်ျား ကိုစိန်တိုး သည်လိုပဲ မကြာခဏလုပ်တတ်တာမို့ သူမရဲ့ယောက်ျားပဲလို့ ထင်တာကြောင့် ဘာမျှမပြောဘဲ နေလိုက်တယ်။ အရက်နဲ့ရတာကလည်း သူမယောက်ျား အရက်သောက်နေကြမို့ အရက်နဲ့လည်း ယဉ်ပါးနေပြီဖြစ်တယ်လေ။

ဒါပေမယ့် ပြဿနာဖြစ်ချင်တော့ မမြိုင်အနေနဲ့ သူမယောက်ျားရဲ့ အပြုအမူက ယခင်ပုံစံနဲ့ မတူတာ သတိထားမိပြီး သူမကို ကာမဆက်ယှက်သူရဲ့ ခေါင်းကို အမှတ်မထင် လက်နဲ့

ကိုင်လိုက်မိတော့မှ အဲဒီလူက ဆံပင်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ ကတုံးနဲ့ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရတာကြောင့် မမြိုင် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ရုန်းကန်တော့တာပါပဲ။ ဘာပြောကောင်းမလဲ လင်အတူကောင်လည်း အိမ်ပေါ်က ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။

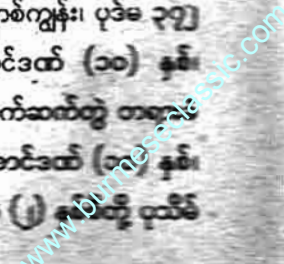
နောက်ဆုံးတော့လင်အတူကတုံးရဲ့ပုဆိုး မမြိုင်ရဲ့အိပ်ရာဘေးမှာ ကျန်ခဲ့တာရယ်။ အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်မှာ ရာဘာဖိနပ်တစ်ရုံ ကျန်ခဲ့တာရယ်ကြောင့် တရားခံ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိပ်ဝေးဝေး မရှာရတော့ဘူး။ တစ်ရွာတည်းသား အရက်သမားသာဖေဖြစ်မှန်း သိရတယ်။ သာဖေလည်း ဥပဒေအရ ရဲစခန်းမှာ အရေးယူ ခံလိုက်ရတယ်။ မမြိုင်သာ ကတုံးကို လက်နဲ့မစမ်းမိမကိုင်မိရင် ကိုတင်စိုး မအေးမြလင်မယား အဖြစ်မျိုးဖြစ်ကောင်းဖြစ်မှာ အမှန်ပဲဗျာ။

ကျွန်တော်ယခု တင်ပြခဲ့တဲ့ လင်အတူ မုဒိမ်းမှုများဟာ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းမှာ အတော်အတန်ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ တစ်နည်း ပြောရရင်တော့ ပုံမှားရိုက်တယ် ဆိုရမှာ

ပဲ။ ကျွန်တော်ရှေ့က တင်ပြခဲ့တာမျိုးနဲ့ ဆင်တူရိုးများ မုဒိမ်းမှုတွေများလို့ အဲဒီထဲကပဲ အချို့တစ်ဝက်ကို ရွေးပြီး တင်ပြရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဆက်လက်ပြီး နောက်လများမှာ ထူးခြားတဲ့ မုဒိမ်းမှု ဖြစ်စဉ်များကို တင်ပြသွားပါမယ်။ ကျွန်တော် ယခုဆောင်းပါးရေးနေစဉ်မှာလည်း မြဝတီပြည်တွင်း သတင်းကို နားထောင်လိုက်ရပါတယ်။ ဧရာဝတီတိုင်း ဒေသကြီး ဖျာပုံမြို့နယ် အပိုင်မှာ အသက် (၁၃) နှစ်အရွယ်ရှိ မိန်းမပျိုလေးကို ပထွေးလုပ်သူက သားမယားအဖြစ် ပြုကျင့်ပြီး တစ်နေရာမှာ ပြည့်တန်ဆာအဖြစ်အတွက် (အခကြေးငွေယူ) ရောင်းချခြင်းများ လုပ်ခဲ့လို့ ရဲစခန်းက အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း သိရပါတယ်။

အမူက တရားခံပထွေးကို ပုဒ်မ ၃၇၆ အရ ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း၊ ပုဒ်မ ၃၅၅ အရ ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်၊ ကျန်ရှိ နောက်ဆက်တွဲ တရားများကို ထောင်ဒဏ် (၁၇) နှစ်၊ ထောင်ဒဏ် (၂) နှစ်တို့ ပုဒ်မ

ခရိုင် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ခဲ့
တယ်လို့ သိရတယ်။

အဲဒီလိုပစ္စည်းနဲ့ မယားပါ
သမီး မုဒိမ်းမှုဖြစ်စဉ်တွေ ယခင်
က အများကြီး ရှိခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်တော် သတင်းလည်း ရေးခဲ့
ဖူးပါတယ်။ TV ကနေ ကြေညာ
တာတို့ သတင်းစာကနေ ဖော်ပြ
တာတို့ ရှားပါတယ်။ ယခုလို
သတင်းမျိုးကို အသိပညာပေး
အနေနဲ့ ပြည်သူလူထု အတွင်း
အထိ ရောက်နိုင်ဆုံး ရောက်
အောင် TV လိုင်းတွေက တင်ပြ
သွားရင် ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်လို့
ထင်မိပါတယ်။

ခရီးသွားသတင်းသမား

အဓမ္မ ကာကွယ်နှုတ်ပေးချိန်

> အဓမ္မအများပြားမှာ အဓမ္မအကျင့်ခံရသူအပေါင်းတွင် ကမ္ဘာလွန်ခံခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်သည်။ မည်သူမည်ဝါဆိုတဲ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပေးသလို တံခါးကိုပွင့်ပေးမိ
မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်းသိပါစေ။ ဆွတ်သည် သည်မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း
ထင်ထင်ရှားရှားနာမိပါစေ ။

> အယ်ကော်သက်ကောင်းသူကထေးများကို အဓမ္မအိမ်မှကာကွယ်နှုတ်ပေး
ညွှန်များ နေထိုင်ရာသင်ကြားပေးထားသင့်သည်။ မိဘကြီးကြပ်ကွပ်ကဲမှု မလိုဘဲ မိမိ
သမီးမျိုးအား နေအိမ်တွင် ယောက်ျားကထေးအပေါင်းအသင်းများ ဆွတ်ခြင်း၊ မဖြူ
စေသလို မျက်နှာအိမ်အမျိုးသားဆွတ်သည်များအား အိမ်တွင်းသို့ အဝင်မခံဖို့ အဓမ္မ
ဥြီးထည်ရိုထည်အမျက်ကို နားလည်သဘောပေါက်အောင်ပြောထားသင့်သည် ။

> မိမိသမီးမျိုးသည် ဟယ်နေရာ တွင် ဘယ်သူနှင့်အတူရှိနေမည်ကို သိပါစေ။
အပေါင်းအသင်းများနှင့်သာ တစ်ခုတည်း သွားလာစေသင့်သည်။ တတ်နိုင်လျှင်
ထင်မတွေးဘဲတဲ အိမ်မှထွက်နေဖို့ များသင့်သည်။

> ညွှန်နှုတ်ကာလွှဲ တစ်ဦးတည်းလမ်းမထွက်ပါနှင့်။ အကယ်၍ လမ်းမထွက်
ဖြစ်သို့ ထွက်ခဲ့ရလျှင်ထင်။ အိမ်တံခါးအနီး ချွတ်၊ ချွတ်ယုတ်များ ရှိထားသော
ကာများအနီးမှ ကပ်မထွက်ပါနှင့်။

> အကယ်၍နောက်မှ အမျိုးသားတစ်ဦးဦး နောက်ယောင်ခံလိုက်နေလျှင် နေအိမ်
တွင် ခုခံကာကွယ်နိုင်စွမ်းသူမရှိခဲ့လျှင် နေအိမ်သို့ တပ်တန်းစစ်ပတ် ပြန်သော်။

> အခြားအကူအညီပေးနိုင်မည်သူများကို ရှာပါ။ အခွင့်ကုန်မပြုခြင်း၊ အသံကုန်
အော်ဟစ်အကူအညီပေးနိုင်ခြင်းများသည် ထိရောက်သော ကာကွယ်နှုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

> အကယ်၍ ကိုယ်ထိထက်ရောက် အစော်ကားခံရလျှင် မိမိအား ကမ္ဘာလွန်သူ
အမျိုးသားစိတ်ထူထပ်ကို ချင်ချိန်တွက်အပြီး မိမိ၏ကိုယ်ခံ ခုခံနိုင်စွမ်းချီးမြှင့်ပေး
ချင်ချိန်တွက်အထိ ထက်နက်ပါစေ။ အဓမ္မသမားများအား သာမန်အားဖြင့် ခုခံ
တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုလျှင် အန္တရာယ်အကင်းအဆုံးဟု ဆိုပေမည်ဖြစ်သည်။ ထက်နက်
မပါစေသလိုမိမိအဓမ္မသမားများအား ခုခံတိုက်ခိုက်လျှင် ထွက်နိုင်သည်အခွင့်အလမ်း
သာပေးလိုမည်။ မိမိကခုခံကာကွယ်သောထက်နက်ခြင်း မိမိကို ပြန်လည် အသုံးချ
ပြီး စောင့်မျှတ်စေလိုမည်ဆိုလျှင် အချက်ကိုလည်း ထုတ်ဖော်ပါ။

> အကယ်၍ လွတ်လမ်းမရှိ၍ ခုခံနိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ခဲ့လျှင် ဝရီယာယ်ဖြင့် စကား
ခပ်တိုဖြင့်ဖြင့် မိမိအား ကမ္ဘာလွန်ခံရလျှင်အခြားကို မယ်ရှာနိုင်ပေးလိုမည်။

> အကယ်၍အိမ်မှကမ္ဘာလွန်ခံရလျှင် အေးအစစ်ခံယူပြီး သက်ဆိုင်ရာတွင်
တိုင်ချက်မှန်၍ တရားဥပဒေအရအရေးယူဆောင်ရွက်ပါ။

ဘဉ်ဥပဒေ ဘဉ်သို့ပါသကား ကော်တီအောင်သိန်း (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

မေး (၁) ။ ။ နွေမိုးဆောင်းရာသီမရွေး မြန်မာနိုင်ငံ ဗြူကြီးပြကြီး၊ ဗြူနယ်မရွေး ယခု အခါတွင် မီးပေါ့ဆမှုကြောင့် မီးလောင်ကျွမ်းမှု ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး ငွေနှင့် ပစ္စည်းတန်ဖိုးသန်းပေါင်းများစွာ ဆုံးရှုံးလျက် ရှိရာ၊ ယင်းအတွက် ပြစ်ဒဏ်မည်သို့ ရှိပါသနည်း သိပါရစေ။

ဖြေ ။ ။ မီးပေါ့ဆမှုသည် ကြီးလေးသော ပြစ်မှုဖြစ်၍ ပြစ်ဒဏ် ဥပဒေပြင်ဆင်လျက်ရှိနေပါသည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ ကော်လွန်ရေးကောင်စီ ဥပဒေ အမှတ် (၅) အရာဇဝတ်မှု ဥပဒေအား ပြင်ဆင်သည့် ဥပဒေကို

ပြဋ္ဌာန်းပေးခဲ့ပါသည်။ ယင်းပြင်ဆင်ချက်ဥပဒေ အရ ပြစ်မှုပုဒ်မ (၂၈၅) လူ့အသက်အန္တရာယ် အစရှိသည် တို့ဖြစ်စေအောင် စီးဖြင့် သို့မဟုတ် မီးလောင်လွယ် သော အရာဝတ္ထုဖြင့် ပြုလုပ်မှုတစ်ခုခု ပြုခြင်း၊ ကျူးလွန်ခြင်းစသည့် ပြစ်မှုကို ဝါရမ်းမပါဘဲ ဖမ်း ဆီးနိုင်ပြီး ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ်ထိနှင့် ငွေဒဏ်ချမှတ် ခြင်းခံကြရမည်။ (ယခုပြင်ဆင်ချက် ဝါရမ်း = ဝရမ်း)

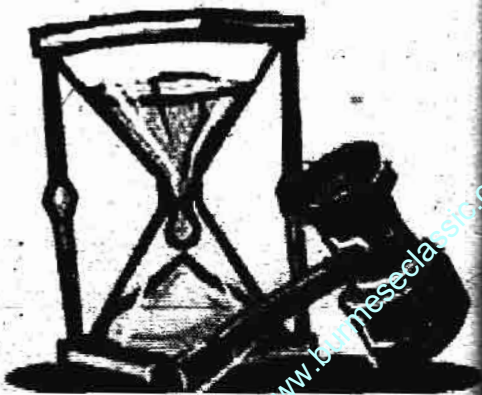
မေး (၂) ။ ။ ဦးဘရင်နှင့် ဒေါ်ရင်မေတို့သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းသင်းလာခဲ့ရာ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင် မတည့်သော်လည်း အတူနေခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံး၌ ဒေါ်ရင်မေသည် ဦးဘရင်နှင့် မကွာ ရှင်းရသေးဘဲ ဦးဘရင်မရှိနိုင် နေအိမ်ပေါ်မှ ဆင်း သွားခဲ့သည်။ နေအိမ်မှ ဆင်းသွားစဉ် မိမိနေအိမ် အတွင်းရှိ ဗီဂိုကို သော့တူဖြင့်ဖွင့်၍ ဗီဂိုထဲမှ ငွေနှင့် ရွှေထည်ပစ္စည်းများတို့ကို ယူပြီး ဆင်းသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခင်ပြွန်းသည် ဦးဘရင်က နီးဒေါ်ရင်မေ

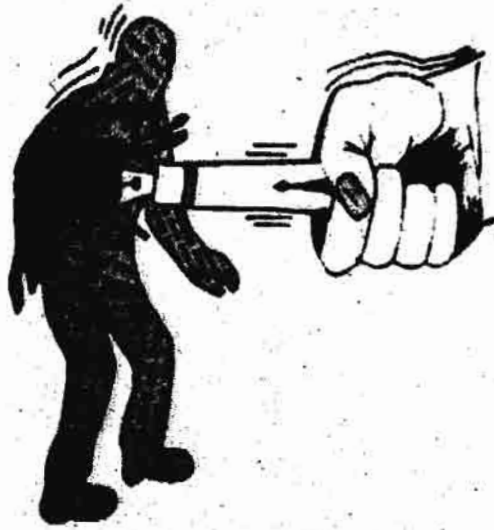
အပေါ်တွင် ခိုးမှုဖြင့် တိုင်တန်းတရားစွဲဆိုခဲ့ပါသည်။ ၎င်းစွဲဆိုသော ပြစ်မှုခိုးမှုမှာ ဥပဒေအရ အကျုံးဝင်ပါ သလော။

ဖြေ ။ ။ လင်မယားနှစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းဖြစ်၍ သဘောချိုးဖြင့် ယူဆောင်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ (၃၇၈) အရ ခိုးမှု မမြောက်ပါ။ ထို့ကြောင့် နီးဒေါ်ရင်မေအပေါ်၌ ပြစ်မှုပုဒ်မ (၃၈၀) အရ စွဲဆိုခြင်း၊ စွဲချက်တင်ခြင်း မပြုနိုင်ချေ။

ဥပဒေကိုးကားချက် - 1983 ခုနှစ်၊ ဒေါ်ရင်မေနှင့် U.B.R. + ဦးဘရင်စီရင်ထုံး စာမျက်နှာ (၂၀) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုတရားရုံးချုပ်။

မေး (၃) ။ ။ ပြစ်မှုတစ်ခုကို တရားရုံးတော် တွင် ကြားနာစစ်ဆေးနေဆဲ၊ အမှုမပြီးပြတ်သေး၊ စီရင်ချက် အမိန့်မချမှတ်ရသေးဘဲ ရှိနေစဉ် စာနယ် ဇင်းများတွင် သတင်းဆောင်းပါးရေးကာ ဝေဖန်မှု ပြုနိုင်ပါသလား?

(ဥပဒေကိုးကားချက် - 1986 - B. C.P. (133)
အမှုစီရင်ထုံး)

Ref:

- (i) တရားရေးရာစာစောင်
အမှတ် (၃)၊ အတွဲ (၁)
၁၉၇၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ
- (ii) ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
(ရာဇသတ်ကြီးကိုဥပဒေ)
- (iii) 1986 B.L.R
(အမှုစီရင်ထုံးပေါင်းချုပ်)

ဖြေ ။ ။ မပြီးပြတ်သေးသော မည်သည့်
ပြစ်မှုကိုမဆို သတင်းဝေဖန်ချက်၊ ဆောင်းပါးရေး
သားချက်၊ ဝေဖန်ရေးသားဖော်ပြခွင့်မရှိပါ။ ပျက်ကွက်၊
ကျူးလွန်လျှင် ပြစ်မှုဥပဒေအရ ရုံးတော်အပေါ် မထိ
လေးစားမှု၊ တာဝန်နှောင့်ယှက်မှုဖြင့် အရေးယူ၊
အပြစ်ပေးခံရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဥပဒေကိုးကားချက် -
(1986 - B.L.R. P.(87)) အမှုစီရင်ထုံး ...။ ထိုနည်း
တူစွာ တရားမကြီးမှုတစ်ခုကို တရားရုံးတော်မှ
ကြားနာစစ်ဆေးနေဆဲ၊ အမိန့်စီရင်ချက်၊ ဒီကရီ မချ
မှတ်ရသေး၊ ယင်းအမှုပါ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း အိမ်ရာ၊
မြေ၊ ခြံပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့် စပ်လျဉ်း၌ သတင်းစာတွင်
ရေးသားဖော်ပြ ကြော်ငြာခြင်းသည် တရားရုံးတော်
အပေါ် မထိမဲ့မြင် ပြုလုပ်ရာရောက်သဖြင့် အပြစ်ရှိ
ပါသည်။ တရားစွဲဆို အပြစ်ပေးခံရမည် ဖြစ်ပါ
သည်။

ကေတီ အောင်သိန်း
(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

မောင်အောင်
(အောင်အောင်)

ဆေးရုံပေါ်က တက္ကသိုလ်

(တစ်)

ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် တစ်
ယောက်ဟာ သူ့ချိုင်းကို တစ်နေ့
သုံးခါ မျက်စောင်းထိုးရတယ်
တဲ့”

ဟိုးရှေးတုန်းက စကားပေ
မယ့် ခုထိမှန်တုန်း။ ဒါကြောင့်
လည်း နိုင်ကြီး သူမိန်းမမသိ
ကိုယ်ဝန်ရှိပြီ ဆိုကတည်းက
အမျိုးမျိုး ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်။

ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွားဖို့
ခွဲစိတ်ခန်းထဲဝင်တဲ့အထိပဲ။ မသိ
ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ဝင်နေတော့လည်း
နိုင်ကြီးတစ်ကိုယ်လုံး ယောက်စီး
တွေလောင်လို့၊ နှစ်မှာနီလာမိ
အချိန်လေးတိုပဲ နိုင်ကြီး ဘဒ္ဒ
ကမ္ဘာလောက် ကြာတယ် ထင်

၇၇
၇၇

နေမိတယ်။

ခွဲစိတ်ခန်းထဲက ထမီအနီ ဝတ် သူနာပြုဆရာမလေး ထွက် လာတယ်။

လက်ထဲမှာ ကလေးနီတာ ရဲ လေးကိုပွေ့လို့။

“မွေးလူနာမသိရဲ့ လူနာရှင် ဘယ်မှာလဲ”

နိုင်ကြီးအပြေးလေးသွားတယ်။

“ဒီမှာ ဒီမှာ”

“သားယောက်ျားလေး မွေး တယ်။ မိခင်ရော ကလေးပါ ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်”

ဟိုအခန်းထဲက စောင့်နေပါ။

ခဏနေရင် လူနာထွက်လာ လိမ့်မယ်”

ကလေးကိုပေးပြီး ခွဲစိတ်ခန်း ထဲ ဆရာမပြန်ဝင်သွားတယ်။

တစ်နေကုန် ကိုယ်ပင်ပန်း၊ စိတ်ပင်ပန်းဖြစ်ခဲ့ရသမျှ ခုမှပဲ နိုင် ကြီး ပြုံးနိုင်တော့တယ်။ သား

လေးရဲ့ မျက်နှာကို ရှုမဝတဲ့ အကြည့်နှင့် ကြည့်ရင်းကနေ မွေး မွေးပေးလိုက်တယ်။ ခဏနေ တော့ လူနာတွန်းစင်နှင့် မသိ ခွဲခန်းထဲက ထွက်လာတယ်။ ခွဲ စိတ်ခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်က သီးသန့် တစ်ယောက်ခန်းထဲမှာ

နေရာချပေးတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ညဆယ်နာရီ လောက် ရှိနေပြီ။ မသိကိုကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ဖို့က ပူစရာမလိုဘူး။ မသိရဲ့အစ်မ အလှူကြီးတစ်ယောက် လုံး စောင့်နေမှာပဲ။

နိုင်ကြီးကတော့ “အနိုးသမီး လူနာ ယောက်ျားညအိပ်စောင့်လို့ မရဘူး” ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက် ကြောင့် အိမ်ကိုပဲ ပြန်ခဲ့ရတော့ တယ်။

(နှစ်)

လူနာဆောင်တချို့ဆီက ရံဖန် ရံခါ ပေါ်ထွက်လာတတ်တဲ့ ချောင်းဆိုးသံ ချွဲဟက်သံနှင့် ကလေးဆောင်ဘက်ဆီက တစ် ခါတစ်ခါ ရုတ်တရက်လန့်လန့် ငိုလိုက်တဲ့ ကလေး ငိုသံကလွဲ လို့..

ဆေးရုံရဲ့ညက ပုံမှန်အတိုင်း တိတ်ဆိတ်နေတယ်။

နံနက်လင်း ဗိုက်စနာတဲ့အချိန် ကနေ ညဆယ်နာရီလောက်ထိ အသက်နှင့်ရင်းပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း မွေးဖွားခဲ့ရလို့ ထင်ရဲ့။

မသိ သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေပြီ။

ကလေး နီတာရဲလေးကလည်း မသိဘေးမှာ အိပ်နေတယ်။မအိပ် တာဆိုလို့ အလှူကြီးတစ်ယောက် ပဲ ကျန်တယ်။ ညီမကို စိတ်မချ တာရော ခုနကမှ လူ့ဘဝထဲ ရောက်လာတဲ့ တူလေးကို စိတ် မချတာရောကြောင့် အလှူကြီး တစ်ယောက် အိပ်မရဘဲ မျက်စိ ကြောင်နေတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ သူ့အဖေထံမှာ အသံတစ်ခုကိုကြား လိုက်ရတယ်။

“ဂျီ ဂျီ ဂျီ ဂျီ”

စည်းချက်ကျကျနှင့် လေး လေးပင်ပင် ထွက်ပေါ်နေတဲ့ အသံ။ အသံကသူတို့ရဲ့ အပေါ် အထက်ဘက်က အလှူကြီးမေ့ ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဪ အပေါ်မှာလည်း ထပ်ခိုး ရှိသေးတာကိုး”

ဟုတ်တယ်။ သူတို့အခန်းရဲ့ အထက်မှာ ထပ်ခိုးလိုအထပ် တစ်ထပ်ကိုတွေ့ရတယ်။ အဲဒီ ထပ်ခိုးက အပြည့်မဟုတ်ဘူး။ ထက်ဝက်လောက်ပဲ ရှိမယ်။ ထပ်ခိုးရဲ့အစွန်းမှာ သစ်သား တန်းနှစ်တန်းကို အရံဘား အဖြစ် ကာထားတယ်။ ထပ်ခိုး ပေါ်မှာက အသက်ခုနစ်ဆယ်

လောက် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် လှုပ်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေ တယ်။ အလှူကြီး ကြားတဲ့အသံ က လှုပ်ကုလားထိုင် ရှေ့လှုပ်၊ နောက်လှုပ်၊ လှုပ်နေတဲ့အသံ။ အဘိုးကြီးဟာ အဖြူရောင်အင်္ကျီ လက်တံပွပွနှင့် အစိမ်း အနီရောင် တွေပါတဲ့ ပုဆိုး အကွက်ကျဲကျဲ ကြီးကို ဝတ်ထားတယ်။

အောက်မှာ လူမမာရောက်နေ တာကို ဂရုမပြုတဲ့ဟန်နှင့် ရှေ့တူ ရှုကိုပဲ ကြည့်နေတယ်။ သူတို့ရှိ တဲ့ အောက်ဘက်ကို ယောင်လို့ တောင် ငဲ့မကြည့်ဘူး။

ပထမတော့ “အပေါ်မှာ ဆရာဝန်နေတာနှင့်တူတယ်” လို့ အလှူကြီးတွေးမိတယ်။ နောက်မှ “ဟင် မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီလောက် အသက်ကြီးနေရင် ဆရာဝန် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဆရာဝန် ရဲ့အဖေများလားလို့ တွေးမိလိုက် တယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာ အလှူ ကြီးလည်း သမံတလင်းပေါ်က အိပ်ရာမှာ အိပ်ပျော်သွားပါတော့ တယ်။

(သုံး)

ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ မသီ

လန့်နိုးလာတယ်။ ဘေးကို ကြည့်လိုက်တော့ အပူအပင် ကင်းမဲ့စွာနှင့်အိပ်ပျော်နေတဲ့ သား လေးကို တွေ့လိုက်တယ်။ အလှူ ကြီးဆီက ငြိမ်ချက်သားကောင်း နေတဲ့အတွက် အိပ်ပျော်နေပြီဆို တာ သိလိုက်တယ်။ မသီခွဲထား တဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့် လှုပ်လှုပ် ရှားရှား မလုပ်နိုင်ဘူး။ အိပ်ရာ ပေါ်မှာ ပက်လက်နေနေရတယ်။ ဟိုဘက် သည်ဘက် ကြည့်ချင် တာတောင် ခေါင်းကို နည်းနည်း ပဲ စောင်းလို့ရတယ်။ ဒီလိုနှင့် ခေါင်မိုးပေါ်ပဲ ကြည့်နေရတဲ့မသီ

ဟာ ထပ်မိုးပေါ်က အဖိုးကြီးကို လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်။ အဘိုး ကြီးက လှုပ်ကုလားထိုင်ကို ရှေ့ တိုးနောက်ငင် လှုပ်ပြီး ထိုင်နေ တယ်။

လှုပ်ကုလားထိုင်က ထွက်နေ တဲ့ တစ်ကျိကျိအသံက တဖြည်း ဖြည်းနှင့် နားငြီးဖို့ ကောင်းလာ တယ်။ အဲဒီလိုနေတုန်းမှာ အဘိုး ကြီးက မသီကို ရုတ်တရက်လှမ်း ကြည့်လိုက်တယ်။ မသီကလည်း ပက်လက်ကကြည့်နေတော့မျက် လုံးချင်းဆုံသွားတယ်။

မသီရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်

ထိတ်သန့်ပြစ်သွားတယ်။

ကြည်သီး

ငွေ့ညှင်းငွေ့လှည်း

ထသွေ့တယ်။

အဘိုးကြီးကြည့်တဲ့

အကြည့်က တစ်မျိုးပဲ။

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့

ငေးအော်

နှစ်ပိုင်းမျှတ

ပိဏ္ဍိတယ်။

သွားတယ်။ ကြည်သီးမွှေးညှင်း
တွေလည်း ထသွားတယ်။ အဘိုး
ကြီးကြည့်တဲ့ အကြည့်ကတစ်မျိုး
ပဲ။ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့
အေးစက် နက်ရှိုင်းမှုတွေပါနေ
တယ်။

ဖျတ်ခနဲ အဘိုးကြီးမျက်နှာ
ပြန်လွှဲသွားတယ်။ မသိက အေး
စက်စက်မျက်လုံးပိုင်ရှင်ကြီး ဆီ
ကနေ အကြည့်ကို လွှဲမပစ်မိ
ဘူး။

စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိ
တုန်းပဲ။

ခဏနေတော့ အဘိုးကြီးဟာ
သစ်သားတန်းအတားပေါ် ခြေ
တစ်ဖက် လှမ်းတင်လိုက်တယ်။

ခူးဆစ်ကွေး ခြေသလုံးနှင့်
ခြေဖဝါးတွေက သစ်သားတန်းရဲ့
အပြင်ဘက်ကို တန်းလန်းကျလာ
တယ်။ အဘိုးကြီးက မသိကို
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက် ပြန်
တယ်။

ဒီတခါတော့ အဘိုးကြီးက
လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ဖြူးပြနေတယ်။
ဒီတစ်ခါတော့ အဘိုးကြီးရဲ့ မျက်
လုံးကိုကြည့်ပြီး မသိလန့်သွား
တယ်။

မျက်လုံးနှစ်လုံးက အစိမ်းန

ရောင်တောက်နေတယ်။ ဖန်ဂေါ်
လီလုံးနှစ်လုံးလို မျက်ဝန်းထဲမှာ
မွတ်နေအောင် လည်နေတယ်။

မိုက်ခနဲ ခေါင်းမူးသွားတာ
ကြောင့် မသိမျက်လုံးကို မိုက်
လိုက်တယ်။ မျက်လုံး ပြန်ဖွင့်
လိုက်တော့ အဘိုးကြီးမျက်နှာ
လွှဲသွားပြီ။ လှုပ်ကုလားထိုင်ကို
ရှေ့နောက်လွှဲပြီး ထိုင်နေတုန်း
သစ်သားတန်းပေါ် တင်ထားတဲ့
ခြေတစ်ဖက်ကလည်း တန်းလန်း
ကြီး ရှိနေတုန်းပဲ။ မသိကြည့်
နေတုန်းမှာပဲ ခြေထောက်ကြီး
ဟာ နည်းနည်းပိုပြီး ရှည်လာ
သလို ထင်လိုက်ရတယ်။မဟုတ်
ဘူး ထင်တာမဟုတ်ဘူးတကယ်
မြင်နေရတာ။

အဘိုးကြီးရဲ့ ခြေထောက်
ကြီးက တဖြည်းဖြည်း ရှည်
ထွက်ပြီး အောက်ကိုတန်းလန်း
ကျလာတယ်။ မသိယောင်ပြီး
အော်မယ်အလုပ်မှာ အဘိုးကြီး
ခြေထောက်က ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်
ဖြစ်သွားတယ် သစ်သားတန်း
ပေါ်မှာပဲ။ မသိကြက်သီးထသွား
တယ်။ အဘိုးကြီးကို ကြည့်ရင်း
ကြည့်ရင်း မသိ မျက်လုံးတွေ
လေးလံပြီး အိပ်ပျော်သွားပြန်

တယ်။

ပြီးတော့ ချက်ခြင်းဆိုသလို ဖျတ်ခနဲ ပြန်နိုးလာတယ်။ မျက်စိဖွင့်တာနဲ့ မသိတန်းမြင်လိုက်ရတာက ထပ်ခိုးပေါ်က ကျလာတဲ့အတိုင်းကြီးရဲ့ ခြေထောက်ကြီးမသိရဲ့ မိုက်ကို ဖိနင်းတော့မလိုပဲ။ မသိလက်နှင့် လှမ်းဆွဲရင်တောင် မိနိုင်တဲ့အထိကို နီးကပ်နေပြီ။

မသိ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် အော်လိုက်တယ်။ မသိရဲ့ စူးစူး ဝါးအော်သံကြောင့် အလှူကြီး လန့်နိုးသွားတယ်။ ကမန်းကတန်းလူးလဲထပြီ မသိလက်ကို တိုင်ထားတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ငါရှိတယ်”
မကြောက်နဲ့ မကြောက်နဲ့လို့ တဖွဖွအားပေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေ ဆရာမတွေ လူနာစောင့် တချို့ပါ ရောက်လာကြတယ်။ မသိက အပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း

“ဟိုမှာ ဟိုမှာ ခြေထောက်ကြီး” ဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေတယ်။ အကြောက်လွန်နေပုံလည်း ရတယ်။ အလှူကြီးအပေါ်ထပ်ခိုးကို မော့ကြည့်

လိုက်တယ်။

“ဟင်”

အလှူကြီး အံ့သြသွားတယ်။ ကြက်သီးတွေလည်း တဖြန်းဖြန်းထသွားတယ်။

အပေါ်မှာ ဘာထပ်ခိုးမှ မရှိဘူး။ အဖြူရောင်ဆေးသုတ်ထားတဲ့ မျက်နှာကြက်ပဲရှိတယ်။ ဒါဆိုရင် ညက ငါတွေ့တဲ့ လှုပ်ကုလားထိုင်နှင့် အဘိုးကြီးဟာ အလှူကြီးတစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ညက သူသရဲခြောက် ခံရတာကို ခုမှပဲသိလိုက်ရတော့တယ်။

(လေး)

“အဘိုးကြီးရဲ့ ခြေထောက်ကြီးက ကျွန်မမိုက်ပေါ်ကို နင်းတော့မလို့ နည်းနည်းပဲလိုတော့တယ်”

မသိက ထပ်ခိုးပေါ်ကအဘိုး

ကြီးအကြောင်းကို အစအဆုံးပြောပြနေတယ်။ အလှူကြီး အံ့အားသင့်သွားတယ်။ သူတွေ့တာလည်း လှုပ်ကုလားထိုင်နှင့်အဘိုးကြီး။

မသိတွေ့တာကလည်း လှုပ်ကုလားထိုင်နှင့် အဘိုးကြီးပဲ။ တစ္ဆေတစ်ကောင်တည်းက သူတို့ညီအစ်မ နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ချိန်စီ ခြောက်လှန့်နေခဲ့တာပေါ့။ သရဲခြောက်ခံရတဲ့အကြောင်း မသိပြောနေချိန်မှာ အလှူကြီး ငြိမ်နေလိုက်တယ်။ ဘာမှဝင်မပြောဘူး။ မသိရဲ့ စကားကို အားလုံးဝိုင်းပြီး နားထောင်နေကြတယ်။

အမှန်တကယ် တစ္ဆေသရဲခြောက်ခံရတာလို့ ယုံတဲ့သူရှိသလို မီးနေသည် သွေးလေချောက်ချားပြီး လန့်တာလို့ထင်မြင် ယူဆသူလည်းပါမှာ ဖြစ်တယ်။ ထမီအနီဝတ် သူနာပြုဆရာမလေးကတော့ မသိရဲ့ စကားအဆုံးမှာ အပေါ်ကို လှစ်ခနဲတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ လှစ်ခနဲ ကြည့်တဲ့သူမရဲ့ အကြည့်ထဲမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပါနေတာကိုလည်း သူမှ သိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။

တကယ်တော့ ဒီအခန်းက သရဲ
ခြောက်ခံရတယ်လို့ပြောတာ မသိ
ပထမဆုံးမဟုတ်ဘူး။ မသိရဲ့
အရင်ကလည်း လူနာတချို့ ပြော
ခဲ့ဖူးတယ်။ ထူးခြားတာက သူရဲ
ခြောက်ခံရတဲ့သူ အားလုံးဟာ
ထပ်ခိုးပေါ်က လှုပ်ကုလားထိုင်
နှင့် အဘိုးကြီးပဲ တွေကြ မြင်ကြ
ရတာပဲဖြစ်တယ်။

ဆရာမလေးကတော့ သိ
တယ်။ သူတို့အားလုံး သွေးလေ
ခြောက်ချားပြီး ထင်ရာမြင်ရာပြော
တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့
တစ်နှစ်ကျော်လောက်က ပုဆိုး
အကွက်ကျဲကြီးနှင့် လူနာ အဘိုး
ကြီးတစ်ယောက် ဒီသီးသန့်ခန်း
ထဲမှာ လနှင့်ချီပြီးနေခဲ့ဖူးတယ်။
သူမှာ လှုပ်ကုလားထိုင် တစ်လုံး
လည်း ပါလာတယ်။ သူဟာ
ရောဂါ သက်သာလို့ နေသာထိုင်
သာ ရှိတာနှင့် လှုပ်ကုလားထိုင်
ပေါ်မှာပဲ တစ်နေ့လုံး ထိုင်နေ
တတ်တယ်။

“ဒီအပေါ်မှာ ထပ်ခိုးလေး
ရိုက်ပြီး နေရရင်သိပ်ကောင်းမှာ
ပဲ” လို့တောင် ဆရာမလေးကို
ပြောသေးတယ်။ အဲဒီနောက်

မကြာပါဘူး အဘိုးကြီးဆုံးသွား
တယ် ဒီအခန်းထဲမှာပဲ။ အဘိုး
ကြီးဆုံးတဲ့နေ့က အဖြစ်အပျက်
ကို ဆရာမလေး ဒီနေ့ထိ မမေ့နိုင်
သေးဘူး။ လူနာအခြေအနေ စစ်
ဆေးဖို့ သူမဟာ အဘိုးကြီးရဲ့
အခန်းထဲကိုဝင်ခဲ့တယ်။ အဘိုး
ကြီးက လှုပ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ
ငြိမ်သက်နေတယ်။ လူနာစောင့်
တဲ့ ကောင်လေးလည်း မရှိဘူး။
ဆရာမလေးက အဘိုးကြီးကို
ခေါ်ကြည့်တယ်။ မရဘူး။
မသင်္ကာတာနဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့
လက်ကောက်ဝတ်ကို စမ်းကြည့်
တယ်။

မျက်လုံးတွေကို ဖြဲကြည့်
တယ်။ ရင်ဘတ်ပေါ် လက်တင်
ကြည့်တယ်။ သေချာပြီ အဘိုး
ကြီး အသက်မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီ
အချိန်မှာပဲ အသံတစ်စုံတစ်ရာကို
ဆရာမလေး ကြားလိုက်ရသလို
လို ဖြစ်သွားတယ်။ အသံကြား
တဲ့ အပေါ်ကို မော့ကြည့် လိုက်
တော့....

ထပ်ခိုး တစ်ခုပေါ်မှာ ရှေ့
နောက် လှုပ်ယမ်းနေတဲ့ လှုပ်
ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ လှုပ်ကု
လားထိုင်ပေါ်မှာ ပုဆိုးကွက်ကျဲ

ကျဲကြီးနှင့် အဘိုးကြီး တစ်
ယောက် ရှိနေတယ်။ အဲဒီအဘိုး
ကြီးဟာ ဆရာမလေးရဲ့ ရှေ့မှာ
သေဆုံးနေတဲ့ လှုပ်ကုလားထိုင်
ပေါ်က အဘိုးကြီးပါပဲ။ ဆရာမ
လေးဟာ ထပ်ခိုးပေါ်က အဘိုး
ကြီးကို အံ့အားတသင့် ငေးကြည့်
နေမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဘိုး
ကြီးက ဆရာမလေးကိုကြည့်ပြီး
လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့နှင့် ပြုံးပြနေ
လေရဲ့။ သူ့မျက်လုံးတွေကအစိမ်း
နုရောင်တောက်လို့။ မျက်ဝန်းထဲ
မှာ မွတ်နေအောင် လည်လို့။

မောင်မိုင်းညို (ချောင်းဦး)

အယ်ဒီတာ ပြန်ကြားလွှာ

- (၁) ဖြစ်ရပ်မှန်သည် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ စာဖတ်သူတို့၏ ဆန္ဒနှင့်ကိုက်ညီမည့် ကဏ္ဍသစ်နှင့် အစီအစဉ်များကို တိုးချဲ့ဖော်ပြလျက်ရှိပါသည်။
- (၂) တိုးချဲ့ကဏ္ဍသစ်အဖြစ် ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားဖော်ပြ လူကြိုက်များ ခဲ့ဖူးသည့် စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်တို့၏ စာများကို ပြန်လည်ဆန်းသစ်မှု အဖြစ် ရံဖန်ရံခါ ဖော်ပြထားပါသည်။
- (၃) ဤသို့ ပြန်လည်ဆန်းသစ်မှုကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြထားသော စာများအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးမည် ဖြစ်သော်လည်း လက်လှမ်းမမီ သော ဆရာများအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း သက်ဆိုင်သူမှသော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့်သော် လည်းကောင်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင် ထုတ်ယူနိုင်ပါသည်။
- (၄) နယ်မှ စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်များအနေနှင့် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ကိုယ်တိုင် မထုတ်နိုင်ပါက ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့် ထုတ်ယူစေလိုပါသည်။
- (၅) ဖြစ်ရပ်မှန်သို့ စာမူများပို့ပေးနေသော အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်များကို ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ပြန်ကြားရင်း ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်း အတွက် ပို့ထားသော စာမူများကို အခြား တိုက်များသို့ မိတ္တူပွား၍မပို့ရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာ

ရွှေ : ရက် နှစ် :

အောက်ပြောင်း

၁။

“ဒုန်း ဒုန်း”

“ဝူး ဝူး”

ခင်မာဌေး မျက်လုံးဖွင့်
လိုက်သည်။ နားစွင့်ထားသည်။
ကြားလိုက်ရသည့် အသံများက
ဗယ်ကလာသည်ကို မှန်းကြည့်
သည်။

“ဝူး ဝူး”

“ဟင်”

အိပ်ရာမှ ခင်မာဌေး နုတ်

ခနဲထလိုက်သည်။ ထာဘီကို ကမန်းကတန်းပြင်ဝတ်သည်။ ဝူး ဝူး သံက သူအိပ်မက်ထဲတွင် ကြားရသောအသံ မဟုတ်။ အပြင် တွင် တကယ်ကြားရသော အသံ။ တစ်ယောက်ယောက်က နာကြည်း သောကြောင့် အော်နေသော အသံ။ အသံလာရာကိုလည်း ခန့် မှန်းမိသွားသည်။

“မအေး မြန်မြန်ထစမ်း”
တစ်ဝိုင်းတည်းနေ ညီမဝမ်း ကွဲ မခင်အေးကို ခင်မာဌေးသွား နှိုးသည်။ ခင်မာဌေး အာရုံတွင် ဝူး ဝူး သံက မပျောက်။

“ဘယ်သူလဲ”
“ငါပါ”
“ဘာဖြစ်တာလဲ မဌေး”
“မြန်မြန် ထလာစမ်းပါ”
“ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး။ အဲဒီ မဌေးက”

ဖိုလီဖတ်သီ ညည်းညည်းညူ ညူဖြင့် ခင်အေးအိမ်ပေါ်မှ ဆင်း လာသည်။ ခင်အေးလက်ကို ခင်မာဌေး ပြေးဆွဲသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟာ။ နင် တို့လင်မယား ရန်ဖြစ်ကြပြန် ပလား”

“ဟာ နင်ကလည်း ဘာ

တွေပြောနေတာလဲ။ ငါတို့က ဘာလို့ ရန်ဖြစ်ရမှာလဲ”

“ဒါဆို ဒီအချိန်ကြီး ဘာ လို့ ငါ့လာနှိုးတာလဲ”

“ဒုန်း ဒုန်း၊ ဝူး ဝူး ဆိုတဲ့ အသံကြားလို့”

“ဘယ်က ကြားတာလဲ”

“မချိုအိမ်က”

“ဟင်”

ခင်အေး မျက်လုံးပြူးသွား သည်။ ချိုချိုအေး အိမ်ဘက် လှမ်းကြည့်သည်။ လမ်းမီးရောင် အောက်တွင် မသဲတကွဲ။

“လာ သွားကြည့်ရအောင်”

ခင်မာဌေးနှင့် ခင်အေးတို့ ချိုချိုအေးအိမ်ဘက် ပြေးကြ သည်။ ချိုချိုအေးအိမ်က ခင်မာ ဌေးအိမ် ခေါင်းရင်းဘက်တစ်အိမ် ကျော်။

“မချို”

“မချို”

ခြံတံခါးသော့ခတ်ထားသော ကြောင့် ခင်မာဌေးနှင့် ခင်အေးတို့ ခြံထဲမဝင်နိုင်။ ခြံစည်းရိုး အပြင် ဘက်မှ ပြိုင်တူ လှမ်းခေါ်ကြ သည်။

“ဝူး ဝူး”

“မချို”

“မချို”

“ဟေ့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဘေးအိမ်မှ လူများ ထွက် လာကြသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ရောင်များ လင်းခနဲ လက်ခနဲ။

“မချိုကို ခေါ်တာ မရလို့”
ချိုချိုအေး အိမ်ကို ဝိုင်း ကြည့်ကြသည်။ ဘာသံမှမကြား ရ။

“မချို”

“ဟေ့ မချို”

ချိုချိုအေး အိမ်မှ ထူးသံ ပြန်ပေါ်မလာ။ ချိုချိုအေးက အအိပ်ကြီးသူ မဟုတ်။ ခေါ်သံ ကို မကြားဘဲမနေ။ ချိုချိုအေး ဘာလို့ ပြန်မထူးတာလဲ။

“မချို”

“မချို”

“လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုး ကြည့်ကြစမ်းကွာ”

အောင်နိုင်ထူး လက်နှိပ် ဓာတ်မီးဖြင့် ချိုချိုအေးအိမ်ကို လှမ်းထိုးသည်။ ပြတင်းပေါက် တွေ အားလုံးပိတ်ထားသည်။ တံခါးကြီးလည်း ပိတ်ထားသည်။

“ဟာ”

အောင်နိုင်ထူး လက်နှိပ် ဓာတ်မီးရောင်က အိမ်အောက်

သွားသည်။ ခင်မာဌေးတို့ မျက်
လုံးများ ပြူးသွားသည်။

“သွေးတွေ”

အိပ်ခန်းအောက်တည့်တည့်
တွင် သွေးများ အိုင်ထွန်းနေ
သည်။ ကြမ်းပြင်မှလည်း သွေး
များ တစ်စက်စက် ကျနေသည်။

“ဖျက်ဝင်မယ်”

ချိုချိုအေးက အိမ်တစ်လုံး
နှင့် တစ်ယောက်တည်းနေသူ။
အိမ်အကူလည်း မရှိ။ လင်သား
လည်း မရှိ။

“ဟာ”

“အောင်မယ်လေး”

“မချို”

“ဝူး ဝူး”

“ဟ ဘာသံကြီးလဲ”

“ငါလည်း ဒုန်းဒုန်း ဝူးဝူး
အသံကြားလို့ ပြေးလာတာ”

“ခြံတံခါးဖျက်ကွာ”

ခြံတံခါးနှင့် အိမ်တံခါးဖျက်
ပြီး အိမ်ထဲဝင်ကြသည်။ ဝူး ဝူး
အသံက အဆက်မပြတ်။

“အိပ်ခန်းထဲက အသံ”

ခင်မာဌေးနှင့် ခင်အေးတို့
အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်ကြသည်။
အောင်နိုင်ထူးတို့၊ အောင်ထွန်းတို့
က အိမ်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်
ထိုးကြည့်နေကြသည်။

“အောင်မယ်လေး”

“ဟေ့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

အောင်နိုင်ထူးနှင့် အောင်
ထွန်းတို့ အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်ကြ
သည်။ ခင်မာဌေးနှင့် ခင်အေး
တို့က မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့်
တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေကြ
သည်။

“ဟာ”

“ရက်စက်လိုက်တာကွာ”

အောင်နိုင်ထူး လက်ထဲမှ
လက်နှိပ်ဓာတ်မီး လွှတ်ကျသွား
သည်။ ခင်အေးက ပြန်ကောက်
သည်။

“သွားမကိုင်နဲ့ ခင်အေး။

ရဲအကြောင်းကြားရမယ်”

ခင်မာဋ္ဌေးလက်ကို အောင်ထွန်း ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ခင်မာဋ္ဌေးလက် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

“မချီရယ် အပြစ်ဆိုးလိုက်တာ”

J။

“ခင်ဗျားတို့ တွေတာ ဒီပုံစံအတိုင်းလား”

ဆွာ ရဲစခန်းမှူး ရဲအုပ်သောင်းစံ၊ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် လင်းထွဋ်နိုင်၊ တာဝန်မှူး ဒုရဲအုပ်သန်းနိုင်၊ ဒုရဲအုပ်စော်လင်းနှင့် နယ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ မှန်စီကျေးရွာသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ကိုင်ကြသေးလား”

“ဘယ်သူမှ မကိုင်ပါဘူး”

အိပ်ခန်းအတွင်းတွင် ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ချီချီအေးသေဆုံးနေသည်။ လည်ပင်းတွင် မြက်ရိတ်တံစဉ် တန်းလန်းစိုက်နေသည်။ ဒုရဲအုပ်လင်းထွဋ်နိုင် ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ် သန်းနိုင်က မြေပုံကြမ်းဆွဲသည်။

“ခင်ဗျားတို့ တွေတော့ သေနေပါလား”

“ကျွန်မတို့ တွေတော့ မသေသေးပါဘူး”

“ဘာပြောသွားလဲ”

“ဝူး ဝူး အသံပဲထွက်ပြီး ခဏကြာတော့ သေသွားတာပါပဲ”

“တံစဉ်က ဒီအိမ်ကလာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မချီချီအေး ဘာလုပ်လဲ”

“အပေါင်ခံပါတယ်”

“ချေပြန်တိုးပေးပါတယ်”

“အလုပ်ကတော့ အတော်ရန်များမယ့်ပုံပဲ။ မချီချီအေးနဲ့ မတည့်တဲ့သူ ရွာမှာရှိလား”

“မရှိပါဘူး။ အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ခု တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် အတွင်းမှာ ရန်ဖြစ်တဲ့သူရှိလား”

“မရှိပါဘူး”

ချီချီအေး အလောင်းကို ဆေးစာဖြင့် ရေတာရှည်မြို့နယ် ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်သည်။ ချီချီအေး အလောင်းက သူ့ကို မြက်ရိတ်တံစဉ်ဖြင့် လည်ပင်းထိုးသတ်သွားသူကို ပြောမပြနိုင်။

၃။

“ကဲ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ဒူးတိုက်ဆွေးနွေးရတော့မယ်”

ဒုရဲအုပ် လင်းထွဋ်ရှေ့တွင် မှန်စီကျေးရွာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအောင်ကိုလွင် ခေါင်းကုတ်နေသည်။ ချီချီအေး အသတ်ခံရသည့် အမှုက သူ့ခေါင်းပေါ်အော်တိုမက်တစ် ရောက်လာသည်။

“ဘာဆွေးနွေးမှာလဲ ဆရာ”

“မချီချီအေး အသတ်ခံရတာက အပြင်လူ သတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှန်စီရွာကလူပဲ သတ်တာ။ အဲဒီတော့ ရွာက လက်စလက်နဂိုတဲ့သူတွေ သိချင်တယ်”

ဦးအောင်ကိုလွင်ကို ဒုရဲအုပ်ထွဋ်နိုင် လှမ်းကြည့်သည်။ ဦးအောင်ကိုလွင် ငြိမ်နေသည်။

“ထောင်ထွက်တွေ၊ ရဲဘက်ပြေးတွေ ရွာမှာရှိလား”

“အဲဒါတွေတော့ မရှိပါဘူး။ လက်စလက်န ရှိတဲ့သူ၊ လက်ရဲဇက်ရဲရှိတဲ့သူ၊ လုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိတဲ့သူဆိုလို့လဲ များများမရှိပါဘူး။ တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“သိန်းဇော်ဦး”

“သိန်းဇော်ဦးက ဘာလဲ”

“ဒီကောင်က လောင်းကစားတာမှာ ငွေသုံးရဲတယ်။ အရင်က ရွာမှာ ပစ္စည်းနဲ့ ငွေပျောက်မှုတွေအတွက်နဲ့ ညအစောပိုင်းအချိန်လမ်းသွားနေသူ၊ တစ်ယောက်တည်းနေသူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ရိုက်မှုတွေမှာ သိန်းဇော်ဦးကို ရဲက ခေါ်စစ်ဖူးတယ်”

“ခေါ်စစ်တော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“သက်သေမခိုင်လုံလို့ ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်”

ဒုရဲအုပ် လင်းထွဋ်နိုင် သက်ပြင်း မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ရလိုက်သည့် ကောက်ရိုးမျှင်က မခိုင်။ ဖမ်းဆွဲမည်ကြံရုံရှိသေး အမြစ်က ကျွတ်သွားသည်။

“အခုရွာမှာ သိန်းဇော်ဦး ရှိလား”

“ရှိတယ်ဆရာ၊ ညနေက မြင့်သန်းနဲ့ နှစ်ယောက်ဆိုင်ကယ် တစ်စီးနဲ့ လမ်းသလားနေတယ်။ အဲ ...”

အောင်ကိုလွင်ကို ဒုရဲအုပ် လင်းထွဋ်နိုင် လှမ်းကြည့်သည်။

အောင်ကိုလွင်က လမ်းဘက် မျှော်ကြည့်နေသည်။

“ဘာ ‘အဲ’ လဲဗျ”

“သိန်းဇော်ဦးလေဆရာ”

“အင်း ဘာဖြစ်လဲ”

“ချိုချိုအေး အသတ်ခံရတာကို လာကြည့်တုန်းက”

အောင်ကိုလွင်ကို ဒုရဲအုပ် လင်းထွဋ်နိုင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ အောင်ကိုလွင်က ဒုရဲအုပ် လင်း

ထွဋ်နိုင်ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်မပါ

ဘူး။ ဖုန်တွေပေနေတယ်။ ပြီးတော့ အင်္ကျီ နောက်ကျောမှာ သွေးတွေ ပေနေတာ တွေ့ရတယ်”

“အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

“မြင့်သန်းနဲ့ မြောက်ဘက်

ထွက်သွားတယ် ဆရာ”

“ဘာနဲ့သွားတာလဲ”

“ဆိုင်ကယ်နဲ့”

“ဆိုင်ကယ်က ဘယ်သူ ဆိုင်ကယ်လဲ”

“မြင့်သန်းဆိုင်ကယ် ဆရာ၊ ချိုချိုအေးကို လာကြည့်တယ် ဆိုတာကလည်း ခဏလေး၊ ရုပ် ကြည့်ပြီး မြင့်သန်းနဲ့ နှစ်ယောက် ထွက်သွားတာပဲ”

“မြောက်ဘက်ဆိုတော့ ကိုက္ကီစု၊ သပြေငူ၊ ငါးကြီးကျွေ ကျေးရွာတွေဘက်ပေါ့။ အဲဒီမှာ ဘာရှိလို့လဲ”

“ငါးကြီးကျွေမှာ ဘုရားပွဲ ရှိတယ်ဆရာ”

“ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာရ အောင်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးပါ လိုက် ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့က မြင့်သန်းနဲ့ သိန်းဇော်ဦးတို့ကို မမြင်ဖူးဘူး”

“လိုက်ခဲ့မှာပေါ့။ ကျွန်တော် ရွာကပြဿနာ ကျွန်တော် ရှင်း ပေးပါ့မယ်”

အောင်ကိုလွင်ကိုတင်၍ ဒုရဲ အုပ်လင်းထွဋ်နိုင် ငါးကြီးကျွေ

ဘက်သို့ ဆိုင်ကယ်ဦးတည်လိုက် သည်။ တပ်ကြီးကြီး ရဲမင်းထွန်း နှင့် ဒုတပ်ကြပ်မြင့်သိန်းတို့ ဆိုင် ကယ်က နောက်မှ လိုက်လာကြ သည်။ ရန်ကုန်-မန္တလေး ကား လမ်းကြီးက မြွေကြီးတစ်ကောင် လို မည်းနက်လိမ်တွန့်နေသည်။

၄။

“ကိုသိန်းဇော်ဦးနော်”

သိန်းဇော်ဦးနှင့် မြင့်သန်းတို့ ကို ငါးကြီးကျွေကျေးရွာ ဘုရား ပွဲတွင် အငြိမ့်မင်းသမီးကို ဆုချ နေစဉ် တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ဆုချပြီး အငြိမ့်စင်ပေါ်မှ ပြန်အဆင်းတွင် အောင်ကိုလွင် သွားခေါ်လာ သည်။ ရုတ်ရုတ်သည်းသည်း ဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့် ဒုရဲအုပ် လင်းထွဋ်တို့ ပွဲခင်းထဲ မဝင်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မှန်စီကျေးရွာသားနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သတင်းရထားသည့်အတိုင်း သိန်းဇော်ဦးက မင်သေသေ။ ခပ် တည်တည်။ ဒုရဲအုပ် လင်းထွဋ် နိုင် မေးသမျှကို ခပ်တည်တည် ဖြေသည်။

“မချိုချိုအေး အသတ်ခံရ တာ သိလား”

“သိပါတယ်”

“ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ကရင်ရွာဆိုင်ပွဲကအပြန် ဆုချသည်ကြားလို့ သွားကြည့် ရင်း သိတာပါ”

“ခင်ဗျားနောက်က သွေး တွေက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဗျာ”

ချိုချိုအေး အသတ်ခံရမှု မေးနေရာမှ သူ့နောက်ကျောမှ သွေးများဘက် လှည့်သွားသော ကြောင့် သိန်းဇော်ဦး ကြောင် သွားသည်။

“ခင်ဗျား နောက်ကျောက သွေးတွေက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဪ အိမ်က မိန်းမနဲ့ ရန်ဖြစ်တာပါ။ မိန်းမက လက် သည်းနဲ့ ကုတ်လိုက်တာ”

“ကြည့်ရအောင်”

သိန်းဇော်ဦး အင်္ကျီကို ချွတ် ၍ ဒုရဲအုပ် လင်းထွဋ်နိုင်နှင့်

အောင်ကိုလွင်တို့ သိန်းဇော်ဦး
ဒဏ်ရာကို ကြည့်ကြသည်။

“ဒဏ်ရာက ချွန်ထက်တဲ့
အရာနဲ့ ထိုးမိတဲ့ ဒဏ်ရာ၊ ကုတ်
တဲ့ဒဏ်ရာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ မဟုတ်တာ။ ကျွန်
တော့်မိန်းမ စိတ်ဆိုးပြီး ကုတ်
လိုက်တာပါ”

“ကောင်းပြီလေ။ ခင်ဗျား
ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ။ လင်မယား
ရန်ဖြစ်တယ်။ မိန်းမက ကုတ်
လိုက်တယ်။ အဲဒါကို ဘယ်သူ
အတည်ပြုမလဲ။ ခင်ဗျားတို့ လင်
မယား ရန်ဖြစ်တာကို ဘေးအိမ်
တွေက ဘယ်သူတွေ သိလဲ”

“ ... ”

“တခြားလူတွေ မသိပေ
မယ့် ခင်ဗျား မိန်းမကတော့ သိ
မှာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ လင်မယား
ရန်ဖြစ်လား၊ ရန်မဖြစ်လားကို
ခင်ဗျား မိန်းမကို မေးလိုက်ရင်
ရတာပဲ။ ကဲ ဆရာကြီး သွား”

တပ်ကြပ်ကြီး ရဲမင်းထွန်း
အလေးပြုပြီး ထွက်သွားသည်။
လမ်းမှူးစိုးကျော်နောက်မှ ပြေး
လိုက်သွားသည်။ ဒုရဲအုပ် လင်း
ထွင်နိုင်၏ နောက်ဆုံးကောက်ရိုး
မျှင်သည် သိန်းဇော်ဦး မိန်းမဖြစ်

သည်။ သူမက ရန်ဖြစ်ကြောင်း၊
ကုတ်လိုက်ကြောင်း ဝန်ခံလျှင်
နောက်ဆုံး ကောက်ရိုးမျှင်လည်း
ပြတ်သွားပြီ။

“ဆရာ”

တပ်ကြပ်ကြီး ရဲမင်းထွန်း
နှင့် စိုးကျော်တို့ ပြန်ရောက်လာ
သည်။ ဒုရဲအုပ် လင်းထွင်နိုင်ကို
တပ်ကြပ်ကြီး ရဲမင်းထွန်းအလေး
ပြုသည်။

“ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ရန်မဖြစ်ဘူးတဲ့။ ကုတ်
လည်း မကုတ်ဘူးတဲ့ ဆရာ”
သိန်းဇော်ဦးဘက် ဒုရဲအုပ်
လင်းထွင်နိုင် လှည့်ကြည့်သည်။
သိန်းဇော်ဦး ခေါင်းမဖော်။

“မြင့်သန်းပါလား”

“မပါပါဘူး။ ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်းပါ။ မြင့်သန်း
သိတောင် မသိပါဘူး။ ကရင်
ရွာဆိုင်းဝိုင်းမှာ သူကနေတုန်း
ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်နဲ့ ပြန်လာ
ပြီး သတ်တာပါ”

“သံဆူးကြိုးကာထားတဲ့
ဘက်က ဝင်တာမို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သံဆူး
ကြိုးနဲ့ ခြစ်မိတာပါ”

“ဘာလို့ သတ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို မတူမတန်
ထွီထွမ်လုပ်လို့ပါ”

သိန်းဇော်ဦး (၂၂) နှစ် (၁၁)
ဦးတင်ဦး မှန်စီကျေးရွာ၊ ရေတာ
ရှည်မြို့နယ်၊ ပဲခူးတိုင်း ဒေသကြီး
နေသူကို ဆွာရဲစခန်းမှ (၁) ၄၉/
၂၀၁၃ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၀၂ ဖြင့် ဖမ်း
ဆီးလိုက်သည်။

အောင်ဘုန်းစေ

၂၅

ကျွန်းကျွန်း (ဘုတလင်)

ဝမ်းသာ

တုန်းတေ့မှပေါ်

သင်းသင်းမြိုင် အလုပ်က
ဗန်းကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ဗန်း
ရောင်းသူ။

ဗန်းရောင်းတဲ့ အလုပ်က
လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်။

အိပ်ချင်တိုင်း အိပ်လို့မရ။
နံနက်စောစော သုံးနာရီ အိပ်ရာ
ထ၊ မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်အစား
လဲ၊ သနပ်ခါး လိမ်းချယ်ပြီး ဗန်း

ကို ခေါင်းပေါ်ရွက်၊ နေထိုင်တဲ့
ရပ်ကွက်ကနေ ဗန်းဈေးရှိရာ
ဘုရားနီဗန်းဈေး ငါးနာရီထက်
နောက်မကျအောင် တစ်မိုင် ကျော်
ကျော်ဝေးတဲ့ခရီးကို နေ့စဉ် ခြေ
လျင် လျှောက်ပြီးသွားရတယ်။
ဗန်းစိုက် တောင်သူများက
ကိုယ့်ထက်ဆိုးတယ်။ နံနက်ပေ
စော ဗန်းဈေးအိမ် သွားလာရင်း

ညနေကတည်းက ပန်းခင်းဆင်း၊ ပန်းကိုခူးကြရပြီး ရေဆေး၊ ပန်းများကိုစည်း၊ အဝတ်ကိုရေဆွတ်ပတ်စီးကြရပြီး ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်သည်နှင့် လှည်း၊ ထော်လာဂျီ၊ ဆိုင်ကယ်တို့ဖြင့် ပန်းဈေးကို မိုးမလင်းမီ အရောက်လာကြရတယ်။

ပန်းစိုက်ပျိုးတဲ့ပန်း တောင်သူတို့မှာ ပန်းဆိုတဲ့စကားနှင့်အညီ အလွန်ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်။ မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ်ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ရေ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်လောင်းမှ ပန်းထွက်ကောင်းသည့်အတွက်ကြောင့် အလွန်ပင်ပန်း ဆင်းရဲလွန်းလှပါတယ်။

သင်းသင်းမြိုင် သူ့ရဲ့ နာမည်လေးက ပန်းရနံ့သင်းသော်လည်း သင်းသင်းမြိုင်ဘဝက ပန်းရနံ့လေးလို မွှေးပြီး ပန်းပွင့်အလှကဲ့သို့လည်း မလန်းဆန်းနိုင်ခဲ့ပါ။

သင်းသင်းမြိုင် ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်အရွယ် မိဘနှစ်ပါးကွယ်လွန်သွားကြတော့ အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်သင်းသင်းလှိုင်နှင့် နေခဲ့ရပြီး မူလတန်းနှင့် ကျောင်း

ထွက်ခဲ့ရာမှ အရွယ်မရောက်တရောက် ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးကစပြီး အစ်မ ဒေါ်သင်းသင်းလှိုင် လုပ်ကိုင်သည့် ပန်းရောင်းသည့် အလုပ်ကို တစ်ပိုင်တစ်နိုင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာမှ ယခုတော့ သန်းသန်းမြိုင် ပန်းသည်ဘဝ လုံးလုံးရောက် နေခဲ့ပါပြီ။

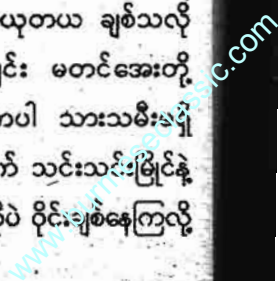
အစ်မ ဒေါ်သင်းသင်းလှိုင် ယောက်ျားက ကားသမား။ အိမ်ချင်းကပ်လျက်က မတင်အေးတို့အိမ်။ မတင်အေးယောက်ျားက လည်း ကားသမားဆိုတော့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ဆွေမျိုးအရင်းအချာတွေလို ခင်မင် ရင်းနှီးနေကြတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ဝင်း၊ သူ့အိမ်ဝင်း ဝင်းထရံတောင် အကာအဆီးမရှိကြဘဲ အမြဲမပြတ် ဝင်ထွက် သွားလာလျက်ရှိကြတယ်။

သင်းသင်းမြိုင် အရွယ်ရောက်လာပြီး အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်တွင် တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေ ကျော်စံဆိုသည့် ဆိုက်ကားသမားနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရာမှ နှစ်နှစ်လောက်ပေါင်းပြီး သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားအပြီး၊ ကျော်စံ ဆိုက်ကားမနင်းတော့ဘဲ အဖော်ကောင်းတာနှင့် ဇနီးနှင့်

သမီးကိုထားခဲ့ပြီး ဟုန်းမလင်းမြို့နယ် ဥရချောင်းအတွင်း ရွှေမျောတိုက် လိုက်သွားခဲ့ရာ ငှက်ဖျားမိပြန်လာခဲ့ရာမှ ကျော်စံငှက်ဖျားရောဂါနှင့် ဦးနှောက်တွင်းငှက်ဖျားပိုးရောက်ပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ သင်းသင်းမြိုင်အသက် နှစ်ဆယ့် ငါးနှစ်အရွယ်မှာ လင်ယောက်ျား ကျော်စံဆုံးသွားပြီး သမီးတစ်ယောက်မိခင်မုဆိုးမဘဝဖြင့် အစ်မ ဒေါ်သင်းသင်းလှိုင်အိမ်မှာပဲ ပန်းသည်ဘဝဖြင့် အတူ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေခဲ့ရပါသည်။

အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်သင်းသင်းလှိုင်မှာ သူ့ရဲ့ ညီမလေးသင်းသင်းမြိုင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် လင်သေဆုံးသွားသည့်အတွက် ညီမ သင်းသင်းမြိုင်မွေးသော တူမလေးကို သားသမီးအရင်းပမာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးရှာသည်။

ဒေါ်သင်းသင်းလှိုင်က တူမလေးကို တယုတယ ချစ်သလို အိမ်နားနီးချင်း မတင်အေးတို့လင်မယားကပါ သားသမီးမရှိကြတဲ့အတွက် သင်းသင်းမြိုင်နဲ့ သမီးလေးကိုပဲ ဝိုင်းချစ်နေကြလို့

သင်းသင်းမြိုင် ကလေးကိုနို့တိုက်
ရုံမှအပ သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုချီရသည်
မရှိလောက်အောင် ကလေးကိုချစ်
ကြတယ်လေ။

မတင်အေးရဲ့မောင်တော်သူ
မောင်ဆွေဝင်းဆိုသူကလည်းကား
နောက်လိုက်လုပ် နေရာမှ ကား
မထွက်ရသည့်အချိန် အစ်မ
ဒေါ်တင်အေးအိမ်က ပြန်သည်မရှိ
ဘဲ သင်းသင်းမြိုင်ရဲ့သမီးလေး
ကို လက်ပေါ်ကမချ။

မောင်ဆွေဝင်းမှာ လူပျိုကြီး
ဖြစ်ပြီး အခြားရပ်ကွက်တွင် နေ
ထိုင်သော်လည်း အားသည့် နေ့
တိုင်း အစ်မ အိမ်လာ၊ အစ်မ
အိမ်စား၊ သင်းသင်းမြိုင်ကလေး
ထိန်းဖြင့် သင်းသင်းမြိုင်တို့အိမ်က
ပြန်သည်မရှိ။

သင်းသင်းမြိုင်မှာ ကျော်စံ
ဆုံးပြီး စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေဖြစ်
ပြီး စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်း ဖြစ်ခဲ့ရာ
သမီးလေး တစ်ယောက်နှင့် အရိုး
ပေါ် အရေတည်းလောက်အောင်
ခံစားခဲ့ရပြီး ယခုတော့ သမီး
လေးက နို့လွတ်ပြီး နှစ်ခါလည်
အရွယ်ရောက်၊ ချီမည့်၊ ပိုးမည့်၊
ချစ်မည့်သူက ပေါလေတော့

သင်းသင်းမြိုင် စိတ်ပေါ့ပါး၊
ကိုယ်ပေါ့ပါး ဖြစ်လာခဲ့ရာမှ ပါး
ပေါ်လည်း သနပ်ခါး တင်လာခဲ့
ပြီ။ ဝတ်ကောင်းစားလှလေးတွေ
ရွေးဝတ်၊ နံနက်စောစော အိပ်

ရာထ၊ ဘုရားနိပန်းဈေးတန်းသွား၊
ပန်းတွေဝယ်ပြီး မုံရွာမြို့အရပ်
တကာစုံအောင် ပန်းရောင်း ထွက်
ရသည့်အလုပ်ကို လန်းလန်းဆန်း
ဆန်းဖြင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့လာခဲ့ပြီ။

သင်းသင်းမြိုင် နံနက်စော
စော မိုးမလင်းမီ ဘုရားနိပန်းဈေး
ပန်းဝယ်သွားမှန်း သိသော ဆွေ
ဝင်းက သူနေသော ရပ်ကွက်က
နေ သင်းသင်းမြိုင် တစ်ယောက်
တည်း ပန်းဝယ်ထွက်သည့် အချိန်
ကိုသိတော့ စက်ဘီးနှင့် စောစော
အိပ်ရာထပြီး သင်းသင်းမြိုင်သွား
နေကြလမ်းကစောင့်၍ သင်း
သင်းမြိုင်ကို စက်ဘီးကယ်ရိယာ
ပေါ်တင်ပြီး လိုက်လိုက်ပို့တယ်။

သင်းသင်းမြိုင်မှာ ဆွေဝင်း
စောစောစောင့်ပြီး ဈေးလိုက်ပို့ပေး
သည်ကို ခင်မင်နေကြသူများ
လည်းဖြစ်။ သူ့သမီးလေးကို
ချီပွေထိန်းသိမ်း ပေးနေသူဖြစ်ခြင်း
ကြောင့် ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုဘဲ
လက်ခံခဲ့ တယ်လေ။

သင်းသင်းမြိုင်မှာယောက်ျား
ဆုံးပြီးတာ နှစ်နှစ်လောက်ကြာ
လာတော့ သေသောသူ ကြာလျှင်
မေ့ ဆိုသည့်စကားပုံလို ကျော်စံ
ကို မေ့စပြုပြီး ဆွေဝင်းနောက်က
စက်ဘီးပေါ် ထိုင်လိုက်ရသည်ကို
သာယာခဲ့ပြီ။

ဆွေဝင်းကားမထွက်ရသည့်
အချိန်တိုင်း သင်းသင်းမြိုင်တို့အိမ်
က ပြန်သည်မရှိ။ သင်းသင်းမြိုင်

ရဲ့ တူမလေး ကျောင်းပိတ်သည့်
ရက်များတွင် တူမလေးကိုခေါ်၍
ရုပ်ရှင်ကြည့်သွားခြင်း။ ဘုရားဖူး
သွားခြင်းတို့ကိုပါ အတူသွား
အတူ လာဖြစ်နေခဲ့ကြပြီ။

သင်းသင်းမြိုင်နှင့် ဆွေဝင်း
အတူသွားအတူလာ များခဲ့ရာမှ
ရက်မှလ၊လမှနှစ်၊ နှစ်နှစ်ခန့်ကြာ
လာသောအခါ တစ်ရက်တွင်
မူလတန်းကျောင်းပိတ် ဝါတွင်း
ဥပုပ်နေ့ညနေ (၆) နာရီခန့်
ဘုရားဖူးနှစ်ယောက်ထဲ စက်ဘီး
နှစ်ယောက် စီးပြီးလာခဲ့ကြရာမှ။

အခြားရပ်ကွက်ထဲရှိတန်းကြီး
ကျောင်းဝင်းတောင်ပိုင်း လူပြတ်
သော နေရာအရောက် စက်ဘီး
ကို ရပ်လိုက်ပြီး။

ခွဲ ခဏထိုင်ပြီး စကားပြော
ကြစို့တဲ့။
ထိုင်ပေါ့ ... နှစ်ယောက်

သားစက်ဘီးကို ဂန္ဓာရပင်ကို
ကွယ်ရပ်ပြီး၊ ကျောင်းသားများ
နေအခါ စာထိုင်ဖတ်သော၊ ရှင်း
လင်းထားသည့် ဂန္ဓာရုံတစ်ရုံ
နောက် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး။

မှောင်ရီပျိုးစ လူသူ အသွား
အလာ ပြတ်လပ်သည့်အချိန်
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
စကားမပြောကြဘဲ ထိုင်နေခဲ့ရာ
မှ။

ဆွေဝင်းကစတင်၍ -
“သင်းသင်းမြိုင်” တဲ့
“ဘာတုန်း ဆွေဝင်း” ဆွေ
ဝင်းအတန်ကြာ စကားမပြောဘဲ
ရပ်ထားပြီးမှ။

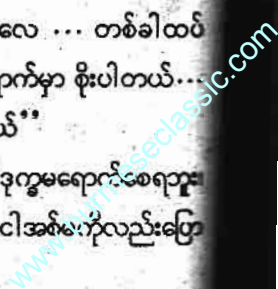
မပွင့်တစ်ပွင့်ပြောလိုက်တာ
က

“သင်းသင်းမြိုင်ကို ချစ်
တယ်” တဲ့။

“ဖြစ်ပါမလား ဆွေဝင်းရယ်၊
ငါက မုဆိုးမကလေးတစ်ယောက်
အမေ... နှင့်အစ်မ ... နှင့်မိဘ
တို့က သဘောတူပါမလား ...”

“ငါလေ ... တစ်ခါထပ်
ပြီး ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးပါတယ်...
ဆွေဝင်းရယ်”

“နှင်ဒုက္ခရောက်စေရဘူး
ငါလေ .. ငါအစ်မကိုလည်းပြော

မယ်၊ အမေကိုလည်း ပြောမယ် ...။ ပြောပြီးရင် နင့်ကို ငါ မင်္ဂလာဆောင်ယူမယ် ...။ ကဲ နင်ယုံပြီလား”

“ငါလေ နင့်ဘက်ကပျက် မှာ ကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ အချစ် ကလေးရယ်၊ စိတ်ချပါ သူတို့က သဘောမတူလျှင် နင့်ကို ခိုးပြေး ပြီးပေါင်းမယ် ယုံပြီလား...”

ဒီလိုနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက် ...။

ရက်တွေ လတွေ ကြာလာ ခဲ့ရာမှ၊ နှစ်ဘက်လူကြီးတွေကို အသိမပေးကြဘဲနှင့်။ သင်းသင်း မြိုင် ခေတ်ဆေးဝါးများကို အသုံး မပြုဘဲ နေလာခဲ့ကြရာမှ။ သင်း သင်းမြိုင်ဘေးလူတွေ မရိပ်မိ အောင် အင်္ကျီဖားဖားကြီးကို ထဘီဖုံးဝတ်ပြီးတော့မှ ပန်း ရောင်းနေခဲ့ရာ ခြောက်လကျော်၍ ခုနှစ်လထဲ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော ညတစ်ည။

သင်းသင်းမြိုင် စောစောအိပ် ပေါ်တက်၊ အိပ်ခန်းတွင်းဝင်၊ အိပ် ရန် တက်သွားခိုက် ဒေါ်သင်း သင်းလှိုင်တို့ လင်မယားနှင့်

ကျောင်းသူသမီးတို့အတူ မြန်မာ့ ရုပ်မြင်သံကြားက ထုတ်လွှင့်နေ သော ကိုးရီးယားဇာတ်လမ်း တွဲ ကြည့်နေခိုက်။

သင်းသင်းမြိုင် အိပ်ခန်းဆီမှ ရုတ်တရက် မွေးကင်းစ ကလေး ငိုသံကြားလိုက်တာက။

“အူဝဲ အူဝဲ အူဝဲ ... အူဝဲ”

ကိုးရီးယား ဇာတ်လမ်းတွဲ ထိုင်ကြည့်နေကြသော ဒေါ်သင်း သင်းလှိုင်၊ ဒေါ်သင်းသင်းလှိုင် ယောက်ျားနှင့် ကျောင်းသူသမီး လေးတို့ ထိပ်ထိပ်ပျာပျာဖြစ်သွား ကြပြီး။ ဒေါ်သင်းသင်းလှိုင် ... ညီမ သင်းသင်းမြိုင် အခန်းရှိရာ ပြေးတက်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ။

သင်းသင်းမြိုင် အိပ်ရာထဲ တွင် ကလေးမွေးပြီး ငိုနေသော မွေးကင်းစကလေး အချင်းတန်း လန်းနှင့် တွေ့လိုက်ရတော့။

“ဟင်.. ဘယ် .. လို့.. ဖြစ်တာလဲ ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ သင်းသင်းမြိုင် ရယ်”

သင်းသင်းမြိုင် နာကျင်မှုကို ကျိတ်မှိတ်ခံစားရင်း။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ...

ကျွန်မ .. ကလေး .. ကျွန်မ ကလေးပါ အစ်မရယ်”

ဒေါ်သင်းသင်းလှိုင် ညီမ ကို စကားပြော ချိန်မရတော့ဘဲ အချင်းတန်းလန်းနှင့် ကလေးအား အိမ်တွင်ရှိသော ရရာစားနှင့် အချင်းကိုဖြတ်၊ ကလေးကို ရေခိုး ချိုးသန့်စင်ပြီးတော့ ရရာ ထဘီ စုတ်များနှင့် ပတ်ခွေပြီးတော့မှ။

အိပ်ယာထခွေခွေ လေးနေ သော သင်းသင်းမြိုင်အား ...

“ဟဲ့ အိုက်မ ... ခွေးမ ... နင်ဒီကလေး ဘယ်သူနဲ့ရ တာလဲ....”

“ကျွန်မ ..ကျွန်မ ဆွေဝင်း နဲ့ရတဲ့ ကလေးပါ”

“မိုက်လိုက်တဲ့ ခွေးမ ... ဒီအခြေအနေကို ရောက်နေတာ တောင် လူကြီးတွေကို အသိ မပေးဘဲ ဖုံးဖိထားတဲ့ မိန်းမ”

“ကျွန်မ ခုနှစ်လထဲ ရှိသေး လို့ ... ဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ်မထင် လို့ မပြောတာပါ အစ်မရယ်...။ ပြီးတော့ ဆွေဝင်းကိုပြောတော့ စိတ်ချပါတဲ့... သူဒီတစ်ခေါက် ကားကပြန်လာလျှင် လူကြီးတွေ ပြော အသိပေးပြီး တောင်းပေးဖို့ ပြောထားလို့ပါ ”

“မိုက်လိုက်တဲ့ ဆွေးမ ရယ်”

အခုတော့ ဖုံးသမျှ ကုန်း တော့မှ ပေါ်ကုန်ကြပြီ။

နောက်ရက် နံနက် လင်း လျှင် လင်းချင်း၊ ဒေါ်သင်းသင်း လှိုင် အိမ်ချင်းကပ်လျက် မတင် အေးတို့ လင်မယားကို ခေါ်ပြီး၊ သင်းသင်းမြိုင်ကိစ္စ အကျိုး အကြောင်းရှင်းပြပြီး လူကြီးများ နှင့် ပြောဆိုကြရန် ပြောပြရာ။

“အေးလေ ကျွန်မဆွေဝင်း ကိုလည်း မေးပါဦးမယ်။ ဆွေ ဝင်းက ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံလျှင် အဆင်ပြေအောင် လုပ်မယ်”

ဆွေဝင်း ပြန်အလာစောင့်ပြီး

ဆွေဝင်းအား ဒေါ်တင်အေးက မေးမြန်းရာ ဆွေဝင်းက သူနှင့် မဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆိုခဲ့သဖြင့် ဒေါ်သင်းသင်းလှိုင်အား ပြန်ပြော ပြရာ ၊ ဒေါ်သင်းသင်းလှိုင်က ညီမ အတွက် အရှက်တကွ အကျိုး နည်း ဖြစ်ရတော့မည့်ကိစ္စကြောင့်၊ ဒေါ်တင်အေးအား အောက်ကျ နောက်ကျခံပြီး ပြောသော်လည်း။

ဘယ်လိုမှ ပြောမရဘဲ အတင်း ငြင်းဆန်နေရုံမျှမက ဆွေဝင်းကိုပင် သူ့ထံ၊ သူ့အိမ် လုံးဝ မလာရတော့ဘဲ တားမြစ် ထားလိုက်ပြီး၊ ဒေါ်တင်အေး ကိုယ်တိုင် ဒေါ်သင်းသင်းလှိုင်တို့ အိမ်ဘက် အဆက်အသွယ်ဖြတ်

လိုက်ပြီး ဘာမှမဆိုင်သလို နေ လိုက်ကြသဖြင့်။

သင်းသင်းမြိုင် မီးထွက် ပြီး နောက်ရက်၊ ဒေါ်တင်အေး အိမ်သွားရောက်ပြီး ဆွေဝင်းကို ခေါ်ပေးရန်နှင့် မိဘများကိုခေါ်ပြီး ဒေါ်သင်းသင်းလှိုင်ထံလာရောက် ရန်ပြောခဲ့ရာ၊ ဒေါ်တင်အေးက ခေါ်လည်း မပေးနိုင်ကြောင်း၊ ပြောလည်း မပေးနိုင်ကြောင်း၊ သူ့မောင်ကိုမေးပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူနဲ့ ရတဲ့ကလေး မဟုတ်တဲ့ အတွက် မတောင်းနိုင်ကြောင်း ပြောပြီး။

“ညည်းငါ့မောင် ညည်း

ထင်ရာ၊ ညည်းလုပ်ပြီးမှ လှည်း ကျီးတော့ အထမ်း မခိုင်းပါနဲ့အေး၊ ညည်းပြန်ပါ.. ဒါနှင့် ပတ်သက် ပြီး လုံးဝ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ နောက်ထပ် မပြောပါနဲ့”

“ဒေါ်တင်အေးရယ် ကျွန်မ မလိမ်ပါဘူး၊ မညာပါဘူး ... သူနဲ့ရတဲ့ ကလေးပါ ... ကျွန်မ ကို ဆွေဝင်းက ဒီဗိုလ်နှင့် ပတ် သက်ပြီး၊ ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့ ... ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့၊ ငါနှင့် ကို ယူမယ်၊ ပေါင်းမယ် ဆိုလို့၊ ကျမသူ့ကို ယုံပြီးနေခဲ့တာပါ ဒေါ်တင်အေးရယ်”

“ညည်းစကား ငါ မကြား ချင်ဘူး”

သင်းသင်းမြိုင် ဒေါ်တင် အေးအိမ်မှ ငိုပြီး ထွက်ခဲ့ရပါတော့ သည်။

သင်းသင်းမြိုင် အစ်မ ဒေါ် သင်းသင်းလှိုင်၏ အဆိုအငေါက် ခံပြီး ဆွေဝင်း သူ့ထံကိုလာပြီး တစ်နေ့နေ၊ တစ်ချိန်ချိန် လာပြီး ပြောမှာပဲဆိုပြီး စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ ရာ၊ သုံးလကြာသည်အထိ ဆွေ ဝင်း မျက်နှာကိုတောင် မမြင်ရ၊ မတွေ့ရတော့သည့်အတွက်။

မြို့နယ်တရားရုံး ဦးတိုက်

လျှောက်ထားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး နောက် မုံရွာမြို့နယ် တရားရုံးရှိ လျှောက်လွှာစာရေးမ မစန္ဒာဝင်း ထံ လျှောက်လွှာ အရေးခိုင်းပြီး မုံရွာမြို့နယ် တရားရုံးတော်သို့ မသင်းသင်းမြိုင် ကိုယ်တိုင်တရား လို ပြုလုပ်၍ တရားခံမောင်ဆွေ ဝင်းအပေါ် အရေးယူပေးပါရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ ဖြင့် ဦးတိုက်လျှောက်ထားတရား စွဲဆိုလိုက်ပါသည်။

မုံရွာမြို့နယ် တရားရုံးတော် မှ မသင်းသင်းမြိုင်၏ ဦးတိုက် လျှောက်ထား စွဲဆိုသော အမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၀၀ ဖြင့် ပဏာမ စစ်ဆေး ပြီး၊ အမှုကိုလက်ခံ၍ တရားလို နှင့် တရားလိုကပြသည့် သက် သေများကို စစ်ဆေး ပြီးနောက်။

တရားခံ မောင်ဆွေဝင်း အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ ဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့ရာ၊ တရားခံက အပြစ်မရှိကြောင်း ငြင်းဆိုပြီး ကိုယ်တိုင်သက်သေ အဖြစ် အစစ်ခံခြင်း တရားခံပြ သက်သေ တင်ပြခြင်းတို့ကြောင့်၊ ရုံးတော်မှ တရားခံနှင့်တရားခံက တင်ပြသည့် သက်သေတို့အား

စစ်ဆေးပြီးနောက်။

တရားခံမောင်ဆွေဝင်းအား ရုံးတော်မှ အပြစ်ရှိကြောင်း ဆုံး ဖြတ်ပြီး အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ် ချမှတ်လိုက်ပါသည်။

ဤဖြစ်ရပ်မှန်သည် ၂၀၁၀ ခုနှစ်အတွင်းက အမှန် တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုဖြစ်၍ အမည်နာမ၊ ရပ် ကွက်တို့ကို မဖော်ပြဘဲ ပြောင်း လဲ ဖော်ပြရေးသား တင်ပြလိုက် ပါသည်။

ကျော်သောင်း (ဘုတလင်)

T. P. K. H.
၁၀၄

တောင်တွင်းတင်အေး

အများပိုင် လှုပ်ရှားပိုင် ပေါက်ထွင်းမျှ

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း
၄၀ကျော်က အကြံကြီးသော
ဒုစရိုက်သမားတို့ လှုပ်ရှားပုံနှင့်
ထက်မြက်သည့်ရဲတပ်စွဲဝင်တို့၏
ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကို
ပြန်လည်မြင်ယောင်နိုင်မည်

မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ တိုင်း
ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး (ယခင်အခေါ် စုံ
ထောက်ဌာန) (ယခုမှစ၍ ကြို
တင်ကာကွယ် တားဆီးရေးအဖွဲ့)
တွင် စာရေးသူ ဌာနစိပ်မှူးအဖြစ်
တာဝန်ယူဆောင်ရွက်နေစဉ် မှတ်
မှတ်ရရ နံနက် (၁၀) နာရီခန့်
အချိန် ရုံးခန်းအတွင်း တစ်နေ့
တာ ရန်ကုန်မြို့အတွင်း ဒုစရိုက်
မှုများ မဖြစ်ပွားရအောင် တာဝန်
ချထားရန်အတွက် မိမိ ဌာနမှ
အရာရှိအကြပ်ကြီး အကြပ်တပ်

သားများ၏ မြို့ပေါ်စေလွှတ်ရန် စာရင်းကို ပြုစုနေစဉ်...

ဌာနမှူး ဦးမြမောင် (ဒုရဲ မှူး၊ ယခုရဲမှူး-ကွယ်လွန်) မှ လာတွေ့ရန် ခေါ်သဖြင့် သွား ရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ရာတွင် “ကဲ... မောင်တင်အေး...ထိုင်ဦးကွာ... ပြီးခဲ့တဲ့ညက ဆရာတို့ရဲ့ လောကမှာ တစ်ခါမှ မကြားဘူး၊ မဖြစ်ဘူးသေးတဲ့ သာကေတ (...) ရပ်ကွက်က ပြည်သူ့ဆိုင်ကို လူဆိုး (၃) ယောက် ညစောင့်ကို သေနတ်နဲ့ ချိန်ပြီး ဆိုင်မှာရှိတဲ့ ကောင်းတဲ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ (လော်လီကား) နဲ့ သယ်ယူသွားတဲ့အမှု ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ်...”

အခု ဆရာကိုခေါ်ပြီးတိုင်း ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဦးထင်ကျော် (ယခု ရဲချုပ်-ကွယ်လွန်) က ဒီအမှုကို သာကေတရဲစခန်းကနေ စစ်ဆေးနေမယ်ဆိုရင် သူတို့မှာ အခြား ရဲလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ပီပီပြင်ပြင် စစ်ဆေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဆရာတို့ဌာနကပဲ သာကေတ မြို့နယ်မှူးတို့ စခန်းမှူးတို့နဲ့ ပူးပေါင်းအမှုတွဲ လွှဲယူပြီး တိုင်းရုံးကတော့ မင်းကိုပဲ နာမည်တတ်ပြီး ရဲအုပ် မောင်တင်အေး ကိုယ်

တိုင်ကွပ်ကဲပြီး စစ်ဆေး အမှုတွဲ လွှဲယူဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ... ကျွန်တော်အခုပဲ သာကေတရဲစခန်းကို သွားပြီး မြို့နယ်မှူးစခန်းမှူးတို့ဆီက အမှုတွဲလွှဲယူပြီး ပူးပေါင်း စစ်ဆေးလိုက်ပါမယ်”

“အေး...အေး...ကောင်းတယ်...ဒီတော့ မင်းကြိုက်တဲ့ ဒုရဲအုပ်တစ်ယောက်၊ တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက်လည်း တွဲဖက်ခေါ်သွား၊ ဆရာလည်း တာဝန်မှူးကြီးကနေ တဆင့် (သာကေတ) ရဲစခန်း မြို့နယ်မှူးနဲ့ စခန်းမှူးကို မင်းလာမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကြိုပြီး ပြောထားနှင့်မယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ... ကျွန်တော် ဆရာတို့ သင်ကြားပေးတဲ့ တကယ့် ရဲအတတ်ပညာ စစ်စစ်နဲ့ အမှု ပေါ်ပေါက်အောင် ကြိုးစား ဆောင်ရွက်သွားပါမယ်”ဟု အမိန့်နာခံပြီး ဆရာအား အလေးပြု၍ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဒုရဲအုပ်ဦးကျော်သိန်း၊ တပ်ကြပ်ကြီးထွန်းမြင့်တို့ကို အကျိုးအကြောင်း

ပြောပြပြီး သာကေတရဲစခန်းသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါသည်။ ရဲစခန်းတွင် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဦးခင်လတ်နှင့် စခန်းမှူး ဦးတင်ဝင်းတို့ အသင့် ကြိုဆိုစောင့်နေကြပါသည်။

မြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးမှ “အခုပဲ ဆရာတို့ရောက်လာမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ပြည်သူ့ဆိုင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူကြီးတွေခေါ်ထားပါတယ်။ ပါဆုံးသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကတော့ စစ်ဆေးတုန်းပါပဲ ဆရာ...”

ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီအမှုကြီး မနက်ခင်းဝင်လာကတည်းက ခေါင်းခဲနေကြတာ။ အခုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ခေါင်းအေးရပြီပေါ့ ဆရာ...”

“ဒါပေါ့ဗျာ...။ ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ဘယ်အမှုမျိုးမဆို ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ရင် အောင်မြင်ရမှာပေါ့ဗျာ...။ ဒါလည်း ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တိုင်းရဲ့ တာဝန်ပဲပေါ့ဗျာ...။

ကဲ...ဒီတော့ မြို့နယ်မှူး ကျွန်တော်တို့ ညကဖြစ်တဲ့ (...) ရပ်ကွက်က ပြည်သူ့ဆိုင် တစ်ခါ

ထဲ သွားကြတာပေါ့...။ လူကြီး
တွေပါ ခေါ်ခဲ့ပေါ့ဗျာ..”

ပြည်သူ့ဆိုင်မှာ (၃) ခန်း
တွဲ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ကာ ရှေ့တိုင်
ဆင်ဝင်ပေါက်၊ နောက်ဖက်တွင်
သစ်သားတံခါး တစ်ချပ်၊ ဆိုင်
ခန်းခေါင်းရင်းက (ကစားကွင်း
လုပ်ရန်ထားသော မြေကွက်
လပ်)၊ ခြေရင်းတွင် တံသာသာရှိ
သော ကုလား လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်၊ ဆိုင်ရှေ့က တစ်ထပ်နေ
အိမ် (လူမနေ) တို့ကို တွေ့ရှိရပါ
သည်။

ရှေးဦးစွာ ပြည်သူ့ဆိုင်ည
စောင့် အသက် (၆၀) ကျော်
ဦးစံတင်အား ညကအဖြစ်အပျက်
အားလုံး အမှန်အတိုင်း ပြောပြရန်
မေးရာတွင်....

“ဒီလိုပါ ဆရာလေး။
ကျုပ်ညက (၂) နာရီလောက်က
ဆိုင်ရှေ့မှာ ချမ်းတာနဲ့ မီးဖို၊ ရေ
နွေးအိုးတည်ပြီး မီးလုံနေတဲ့အချိန်
ဆိုင်ရှေ့လမ်းပေါ်မှာ ကားရပ်သံ
ကြားရပါတယ်။

ပြီးတော့ လူ ၃ ယောက်
ဝင်လာတော့ ကျုပ်လည်း အိမ်
မသိလို့ မေးမယ့်လူတွေလို့ ထင်

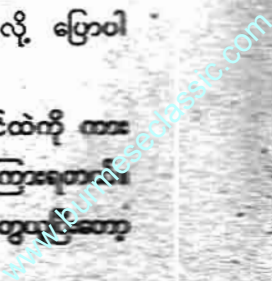
လိုက်မိပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်
နားကို တစ်ယောက်လာပြီး
ဘကြီး ချမ်းနေသလား၊ နွေး
သွားရမှာပေါ့လို့ ပြောရင်း ကျုပ်
နဖူးကို တစ်ခုခုနဲ့ ထောက်လိုက်
ပြီး မသေချင်ရင် မအော်နဲ့လို့
ပြောပြီး ကျုပ်ပါးစပ်ကို ပလာ
စတာနဲ့ ပိတ်လိုက်ပါတယ်။
နောက် ကျုပ်ကို လက်ပြန်ကြီး
တုပ်ပြီး ဆိုင်နောက်ဖက်ခေါ်သွား
တယ်။

တစ်ယောက်က ဆိုင်က

နောက်တံခါးကို (သံတူရွင်း) နဲ့
ထိုးခွာပြီး ဆိုင်ထဲကို ဝင်ကြ
တယ်။

ကျုပ်ကိုတော့ ဆိုင်နောက်
က စက္ကူပုံးတွေထားတဲ့ နေရာ
မှာထားပြီး ကျုပ်မျက်လုံးကို
ပလာစတာနဲ့ ပိတ်ပြီး မသေချင်
ရင် ဒီမှာထိုင်နေလို့ ပြောပါ
တယ်။

နောက် ဆိုင်ထဲကို ထား
ဝင်လာတဲ့ အသံကြားရတယ်။
ဆိုင်ထဲက ပစ္စည်းတွေယူပြီတော့

ကားပေါ်ကို တင်နေသံကြားရ တယ်။

နာရီဝက်လောက်ပဲ ထင် တယ် ဆရာလေးတို့ရယ်။ ကား မောင်းထွက်သွားသံကြားမှ ကျုပ် လည်း သူတို့မရှိတော့ဘူး ဆိုပြီး ခြေရင်းက ကုလားမောင်စိန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ကြားရ အောင် နောက်ဖေးက အော်တော့ မှ မောင်စိန်ရောက်လာလို့ ကြိုး ကို ဖြေပေး။ ပလာစတာကို ခွာ ပေးလိုက်တော့မှ အကျိုးအ ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပြီး ရပ် ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသက်ဝေအိမ်ကို သွားအကြောင်းကြားလိုက်တာပဲ ဗျာ...”

“အာ...အခုပြောတာတွေ ကတော့ ဟုတ်ပြီ။ အာအနေနဲ့ ဒီလူ (၂) ယောက် ဘယ်အရွယ် လောက်ရှိပြီလို့ ထင်သလဲ။ မှတ် မိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာလေး။ အင်း...ကျုပ်ကို ချမ်းသလားလို့ မေးတဲ့ လူကတော့ အသက် (၄၀) လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်ပါးစပ်ကို ပလာစတာနဲ့ ပိတ်တဲ့လူဆိုးက တော့ လူငယ်တစ်ယောက်လို့ပဲ

ထင်ပါတယ်။ သေချာမမှတ်မိပါ တော့ပါဘူး...”

“ဒါနဲ့ မေးပါရစေဦးအာ ...။ ဒီပြည်သူ့ဆိုင်မှာ ည စောင့်လုပ်တာ ဘယ်လောက် ကြာပါပြီလဲ...”

“ကျုပ်လုပ်လာတာတော့ ဒီသာကေတ (...) ရပ်ကွက် တည် ပြည်သူ့ဆိုင်စဖွင့်ကတည်း က ဆိုပါတော့။ (၆) နှစ်ကျော် လောက် ရှိပါပြီ။ ဆရာလေးရယ် ကျုပ်ကလည်း ဒီလမ်းထဲနေတာ ရယ်... ဥက္ကဋ္ဌကလည်း ည စောင့် လုပ်ပေးပါလို့ ပြောတာနဲ့ လုပ်နေရတာ ဖြစ်ပါတယ်...”

“ကဲ...ဦးသက်ဝေက ကော...ဒီပြည်သူ့ဆိုင်ကို ဘယ် တုန်းကစပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင် လာတာလဲ”

“ဆရာရေ...ဒီ (...) ရပ်ကွက်ကို စတင်ပြောင်းလာပြီး ရပ်ကွက်ပြည်သူ့ဆိုင် ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်ရမယ်လို့ လမ်းညွှန် လိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး အစည်း အဝေးခေါ်...ခုလို ငါးဦးကော် မတီဖွဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ တာဝန် ယူ လုပ်ဆောင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါ

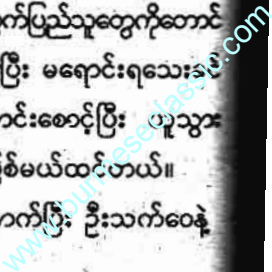
တယ်။ အရောင်းစာရေးမလေး (၂) ဦးကလည်း ဒီရပ်ကွက်ထဲ မှာနေတဲ့ ကလေးမလေးတွေ ဖြစ် ပါတယ်။

တကယ်တော့ ဆရာခင် ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ ဒီပြည်သူ့ ဆိုင်လေးဟာ ရပ်ကွက်ပြည်သူ တွေ အတွက် အင်မတန် အဆင် ပြေ စိတ်ချမ်းသာစေတဲ့ အဝတ် အထည်၊ အသုံးအဆောင်မှစပြီး အိမ်သုံးစားကုန် ပစ္စည်းမှန်သမျှ မျှတစွာ ရရှိနိုင်တဲ့ ဆိုင်လေးဖြစ် ပါတယ်။

အခုတစ်ခါတော့...ကျွန် တော်တို့ အံ့ဩမိတာက ပစ္စည်း သစ်တွေ ရောက်တဲ့နေ့ ညမှာ အခုလို ဖြစ်သွားရတာ စိတ် မကောင်း ဖြစ်တာထက်...အံ့ဩ မိပါတယ်...ဆရာတို့ရေ...”

“ကျွန်တော်လည်း ဦး သက်ဝေတွေ့သလို တွေးမိပါ တယ်။ ပစ္စည်းကောင်းတွေရောက် တာကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ သိထား ပြီး ရပ်ကွက်ပြည်သူတွေကိုတောင် ခွဲတမ်းချပြီး မရောင်းရသေးပဲ ချက်ကောင်းစောင့်ပြီး ဟူသွား တာပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ဟယ်။

နောက်ပြီး ဦးသက်ဝေနဲ့

ခင်ဗျားတို့ လူကြီးတွေလည်းဘာ
ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အတွင်းပိုင်းမှာ
လည်း သစ္စာရှိရှိ စုံစမ်းကြည့်စေ
ချင်တယ်။

ပြီးတော့ အဲဒီနေ့ကဆိုင်ကို
ပစ္စည်းတွေသွားယူပြီး သယ်လာ
တဲ့ အငှားကား မော်တော်ယာဉ်
က ငှားပြီးပို့ခိုင်းတဲ့ ကားလား။
ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားတို့ခါတိုင်း
လည်း ဒီကားနဲ့ပစ္စည်းသယ်ပို့နေ
ကျလား” ဟု မေးရာ

“ဒေါ့ဂျစ်ကားကတော့
ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာရှိ
တဲ့ ကားလိုမျိုးပါပဲ။ ကားနံပါတ်
တော့ မသိလိုက်ရပါဘူး။ အမျိုး
အစားကတော့ ကျွန်တော်တို့
ပစ္စည်းသယ်ပို့နေကျ ကားမျိုးလို့
ပြောပါတယ်”

“အရင် ပစ္စည်းသယ်ပို့နေ
ကျ ကားသမားကိုလည်း ကျွန်
တော် ခေါ်မေးချင်တယ်။ခေါ်ပေး
ပါ။ ပြီးတော့ အခုဦး သက်ဝေတို့
အဖွဲ့ကပါ ဆုံးသွားတဲ့ပစ္စည်းစာ
ရင်း ကျွန်တော့်ကို တိတိကျကျ
ထုတ်ပေး။ အားလုံး စုပေါင်း
ဆောင်ရွက်ပြီး စာရင်းပြု စုပေး
ပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့အရာရှိ တစ်
ယောက်နဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးတို့ ထား

ခဲ့မယ်။ ကျွန်တော်ရုံးပြန်ပြီး ဖြစ်
ရပ်အခြေအနေကို ဆရာတွေဆီ
တင်ပြလိုက်ပါဦးမယ်။

ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့
လည်း ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်ချပါ
ဦးသက်ဝေ။ ဒီခေတ်ကျွန်တော်တို့
ရဲ့တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက အမှုမှန်သမျှ
ရဲ့ပညာဉာဏ်စွမ်းနဲ့ ပေါ်အောင်
ဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ်။

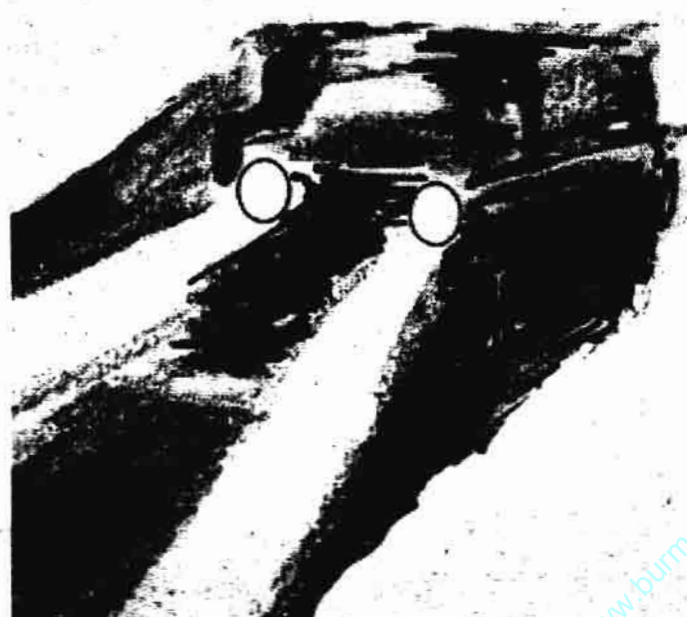
ပြီးတော့ ဒီအမှုကလည်း
တကယ်အတွင်းသိမို့လို့ လက်
ထောက်ချပြီး ခေါင်းဆောင်လုပ်
သွားတာ ဖြစ်မှာပါ။ ပြစ်မှုကျူး
လွန်တဲ့ လူဆိုးတွေဆိုတာ ဗရမ်း
ဗတာ ကျူးလွန်သွားတာမဟုတ်

နိုင်ဘူး။ သေချာစုံစမ်းပြီးမှ ကျူး
လွန်ကြတာ ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်
တော် ထင်တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ။
အမှောင်ထဲက ရှိနေတဲ့ ပြစ်မှုကျူး
လွန်တဲ့ လူဆိုးတွေကိုတော့ ကျွန်
တော်တို့ ရဲ့တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက
အလင်းရောင် အောက်ထဲကို
ရောက်လာအောင် ဖော်ထုတ်ပေး
ရမှာပေါ့ဗျာ...စိတ်ချပါ...”

ဌာနတာဝန်ခံ (ဒုရဲမှူး)
ဆရာဦးမြမောင်မှ “ဘယ်နှဲ့လဲ
ဟေ့ မောင်တင်အေး အမှုအခြေ
အနေ ဘယ်လိုရှိလဲ” ဆိုသည့်

အမေးကြောင့်-

“ကျွန်တော် မြို့နယ်မှူး၊ စခန်းမှူး (....) ရပ်ကွက်၊ ပြည်သူ့ဆိုင် တာဝန်ခံဥက္ကဋ္ဌ အဖွဲ့ဝင်တွေ အားလုံးကို အသေးစိတ် စစ်ဆေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ပစ္စည်းစာရင်း အတိအကျတော့ ဒီနေ့ပဲတိတိပပ သိရအောင် လုပ်ပေးပါမယ်။ အရာရှိနဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးကို ထားခဲ့ပါတယ်။”

အမှုကလည်း ခါတိုင်းဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဖောက်ထွင်းလှယ်ကမှုပါပဲ။ သေနတ်အတိုတစ်လက်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး လော်လီကားနဲ့ ပစ္စည်းတွေ ယူဆောင်သွားတဲ့

အမှုပါဆရာ။ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးက သတင်းစုံစမ်း၊ အကွက်ချ အပိုင်ကျူးလွန်တဲ့ အမှုဆိုတော့ (မုန့်ဆီကြော်ကို နှုတ်ခမ်းအစက တဖြေးဖြေး ဝိုက်စားပြီး အလယ်ရောက်လာအောင် လုပ်ရမယ့်) အမှုမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆရာကို အခု တင်ပြချင်တာကတော့ ပါဆုံးသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကမနည်းဘူးဆရာ။ (၁) တက်ထရွန်အုပ်လိုက်၊ (၂) ဟိုင်ဖိုင်ရေဒီယို ငါးလုံး၊ (၃) ကြက်ဆင်ဖဲထီး ကျား-ဆောင်း၊ မ-ဆောင်း ဒါဇင်လိုက်တွေ၊ (၄) ကျားဝတ်လုံချည်၊ (၆) နို့ဆီသေတ္တာတို့ အများကြီးပါ သွားပါတယ် ဆရာ...။

ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့ သူတွေ အနေနဲ့ ဒီလောက်များတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ချက်ချင်းထုတ်ရောင်းမယ်လို့ မထင်ပါဘူးဆရာ။ တစ်ရက် နှစ်ရက်နေမှ ထုတ်ရောင်းကြမယ် ထင်ပါတယ်။

ဒီတော့ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းမှာရှိတဲ့ မြို့နယ်မှူးတွေ၊ စခန်းမှူးတွေနဲ့ နယ်ထိန်းတွေကိုကော၊ ပြင်ပ ရဲစခန်းတွေကိုပါ တိုင်းရုံးကိုခေါ်ပြီး မိမိအပိုင်မှာရှိတဲ့ ဈေး

ကြီးဈေးငယ်တွေ မကျန် (၂-၃-၄) ရက်လောက် ပါဆုံးသွားတဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းတွေ ပေးပြီး စုံစမ်းကြည့်ရှု စောင့်ကြပ်နိုင်ရင်တော့ တရားခံတွေကို ခြေရာခံမိနိုင်ပါတယ် ဆရာ...”

ဆရာဦးမြမောင် (ဒုရဲမှူး) မှ “အေး...မင်းတင်ပြတာ ကောင်းတယ်။ ဒီနေ့ပဲ ဆရာတာဝန်မှူးကြီးကို ခေါ်ပြီး နေ့လယ်တစ်နာရီလောက် အစည်းအဝေးလုပ်မှာပဲ တခြားမြို့နယ်က မြို့နယ်မှူး၊ စခန်းမှူး၊ နယ်ထိန်းတွေကို တိုင်းရုံးခန်းမကို တစ်နာရီ အစည်းအဝေး (မပျက်မကွက်) တက်ရောက်ဖို့ ညွှန်ကြားခိုင်းလိုက်မယ်။”

ဒီတော့ မောင်တင်အေးက ပါဆုံးသွားတဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းတွေကို မှုခင်းမှတ်ပုံတင် ဌာနစိတ်ကို အသင့် ဆောင်ရွက်ထားဖို့ မင်းကိုယ်တိုင် သွားပြောထားလိုက်” ဟု ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့ (၁) နာရီ ရန်ကုန်တိုင်း တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့မှူးခေါ် (ဂ) ပုံစံ အစည်းအဝေး ဖမ်းမထဲတွင် မြို့နယ်အသီးသီးမှ မြို့နယ်မှူးများ

ရဲစခန်းမှူးများ၊ (နယ်ထိန်း) အရာရှိများအားလုံး စုံညီစွာ ရောက်ရှိလာကြပါသည်။

မူခင်းစုံစမ်း စစ်ဆေးရေး ဌာနမှူး ဦးမြမောင်မှ ရောက်ရှိ လာကြသော မြို့နယ်အသီးသီးမှ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးများ၊ စခန်းမှူး များနှင့် နယ်ထိန်းများအား “အခု ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ အမှုကတော့ သာ ကေတမြို့ (...) ရပ်ကွက်မှာ ပြည်သူ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး လူဆိုး (၃) ဦး သေနတ်နဲ့ အစောင့်ကို ကြီးတုတ်ပြီး လော်လီကားနဲ့ဆိုင် ထဲက ပစ္စည်းတွေမှန်သမျှ ကား ပေါ်တင်ပြီး ဖောက်ထွင်း လု ယက်မှု ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှုဖြစ် ပါတယ်။

မြို့နယ်မှူးတို့ စခန်းမှူးတို့ အခုပေးလိုက်တဲ့ စာရင်းပဲကြည့် တော့။ ဒီပစ္စည်းတွေ တစ်ရက် နှစ်ရက် အတွင်းတော့ ရောင်းချ နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ဒီတော့မြို့ နယ်အတွင်းမှာရှိတဲ့ ဈေးကြီးဈေး ငယ်တွေကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ။ အထူးသဖြင့် ဆိုင်တွေကို စောင့် ကြည့်ဖို့ပါပဲ...။

မြို့အဝင်အထွက် ကား တွေကိုလည်း ယာဉ်ထိန်းရဲတွေ

ကို စစ်ဆေးဖို့ ညွှန်ကြားထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီတော့...ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ပူးပေါင်းဆောင် ရွက်ရင် ဒီအမှုပေါ်ပေါက်ရမှာ ပါ။ ကြိုးစားပြီးတော့ ဆောင် ရွက်ပေးရန် ဖြစ်ပါတယ်။

အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး (၂) ရက်အကြာ ရုံးတွင် နံနက် (၁၀) နာရီအချိန်ခန့် ဌာနမှူး ဦးမြမောင် ခေါ်သဖြင့် ၎င်း၏အခန်းသို့ သွား ရောက်ရာ...

“ကဲ...မောင်တင်အေး တာဝန်မှူးကြီး လာရောက် သတင်းပို့တယ်။ လှိုင်ရဲစခန်းမှူး က လှိုင်မြို့နယ်၊ ကျိုက်ကုလား ဈေးအတွင်းမှ “စားတော်ပဲ” ရောင်းတဲ့ အဖွားကြီးတစ်ယောက် မိန်းမဆောင်း ကြက်ဆင်ဖဲထီး (၅) ချောင်း ချရောင်းနေတာ တွေ့ရတာမို့ မသင်္ကာလို့ ရဲစခန်း ကို ခေါ်ထားကြောင်း တင်ပြတဲ့ အတွက် စခန်းမှူးနဲ့အဖွဲ့ တစ်ပါ တည်း ခေါ်ဆောင်ပြီး တိုင်းရဲ တပ်ဖွဲ့မှူးရုံး ခေါ်လာဖို့ ပြော လိုက်တယ်။ ဒီတော့ မင်းပဲတာ ဝန်ယူပြီး စစ်ဆေးလိုက်ပါ” ဟု

အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

မကြာမီပင် လှိုင်ရဲစခန်းမှူး နှင့်အဖွဲ့ ပဲပြုတ်ရောင်းသော အသက် (၆၀) ကျော် အဖွားကြီး ပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင် လာပြီး ပဲပြုတ်တောင်းနှင့်အတူ မိန်းမဆောင်း ကြက်ဆင်ဖဲထီး အသေး (၅) ချောင်းပါ ပါရှိလာ ပါသည်။

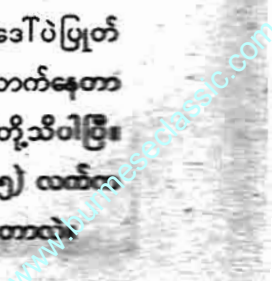
“ကဲ...အဒေါ်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“ကျုပ်နာမည်က ဒေါ် ကြည်ပါ။ လှိုင်မြို့နယ် (...) ရပ်ကွက်၊ (...) လမ်းမှာနေပါ တယ်။ ပဲပြုတ်ရောင်းစားပါ တယ်။ အသက်ကတော့ (၆၀) ကျော်ပါပြီ...”

“အဒေါ်ကြီးမှာ မွေးချင်း ဘယ်နှယောက် ရှိသလဲ”

“မုဆိုးမကြီးပါ။ သား သမီးတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ တူမလေး တစ်ယောက်နဲ့ နေပါ တယ်”။

“အခု အဒေါ်ပဲပြုတ် ရောင်းပြီး စားသောက်နေတာ တော့ ကျွန်တော်တို့သိပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီထီး (၅) လက်လ ဘယ်သူရောင်းခိုင်းတာလဲ။

အဒေါ်ဘယ်သူ
 လျှောက်ပြောနေနဲ့
 ကျုပ်လက်ဆောင်
 ငွေလိုက်ဝယ်ချိုပြီး
 ထီး (၆) လက်ကို
 အစီလိုက်ငွေလိုက်တယ်။

ဘယ်ကရတာလဲ ဆိုတာကိုပြော ပြစမ်းပါ”

“ပြောမှာပေါ့... ဆရာတို့ ရယ်...မနေ့ညက ကျုပ်ကနံနက် စောစော ပဲပြုတ်ချက်ဖို့ အိမ်ဘေး မှာ ထင်းသွားယူပါတယ်။ အဲဒီ မှာ ခြေရင်းအိမ်က မောင်တင်ဦး တို့ ကားနဲ့ပစ္စည်းတွေကို အိမ်ထဲ ချနေတာ တွေ့တယ်။ ဒါနဲ့ကျုပ် ကလည်း ဟဲ့ မောင်တင်ဦး... ဘာပစ္စည်းတွေ ချနေတာလဲ မေး တော့...မောင်တင်ဦးက ကျွန် တော့် သူငယ်ချင်း ရန်ကုန်မှာ ရောင်းဖို့ ပစ္စည်းတွေ ပို့လိုက် တာပါလို့ ပြောတယ်။

နောက်ကားပေါ်က မိန်းမ ဆောင်းထီး အငယ်လေးတွေ ထမ်းလာတာတွေတော့ ကျုပ်က လည်း ဟယ် မိန်းမဆောင်းထီး လေး ကျုပ်တူမလေးကို ဝယ် ပေးချင်တာနဲ့ တစ်လက်လောက် ရောင်းပါလို့ ပြောလိုက်တော့ မောင်တင်ဦးက...ကဲ အဒေါ် ဘယ်သူမှ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ကျုပ်လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ် ဆိုပြီး ထီး (၆) လက်ကို အစီး လိုက်ပေးလိုက်တယ်။ ကျုပ်က လည်း ကျေးဇူးတင် စကားပြော

လိုက်ပြီး ဘယ်သူမှလျှောက် မပြောပါဘူးဆိုပြီး ပြောလိုက်ရ တာပေါ့။

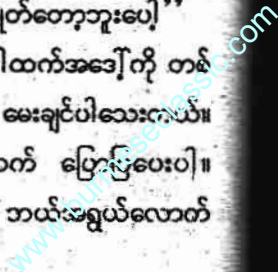
အဲဒီနေ့ မနက်မှာပဲ ကျုပ် တူမလေးအတွက် ထီး (၁) ချောင်း ယူထားပြီး ကျန်တဲ့ထီး (၅) လက်ကို ပဲပြုတ်ရောင်းနေ ကျ လှိုင်က ကျွိုက်ကုလားရေးမှာ သွားရောင်းလိုက်တာပေါ့။

“ထီးလည်း (၁) လက်မှ မရောင်းရသေးပါဘူး။ ပဲပြုတ် လည်း မကုန်သေးဘဲနဲ့ အခု ဆရာလေးတို့ ခေါ်လာလို့ လိုက် လာရတာပါ...”

“ကဲ...အဒေါ်ကျွန်တော် တို့ အခုလို အဒေါ်ကိုခေါ်ပြီး မေး မြန်းတာလည်း ဘယ်သူမှမပြော ပါနဲ့...အဒေါ်ပဲပြုတ်မရောင်းရ လဲ ကျွန်တော်တို့ငွေ ၂၀၀၀/- စိုက်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာလေးတို့ရယ်။ အခု ငွေ ၂၀၀၀/- စိုက်ပေးတော့ အဒေါ် အရင်းမပြုတ်တော့ဘူးပေါ့”

“ဒါထက်အဒေါ်ကို တစ် ခုလောက် မေးချင်ပါသေးကယ်။ သိသလောက် ပြောပြပေးပါ။ တင်ဦးက ဘယ်အရွယ်လောက်

ရှိပြီလဲ။ အခုအဒေါ်အိမ်ခြေရင်းမှာ နေတာက သူ့ရဲ့ အိမ်ပိုင်လား။ အငှားနေတာလား။ သူကဘာ အလုပ်လုပ်သလဲ”ဟု မေးရာ..

“အင်း...ဆရာလေးတို့ မေးလိုက်တာကလည်း စုံလို့.. ဘယ်ကစပြီး ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“အဒေါ် စိတ်အေးအေး ထားပြီး ပြောပါ။ လက်ဖက်ရည် တွေတောင် အေးကုန်ပြီ။ လက်ဖက်ရည်လည်းသောက်... မုန့်လည်း စားလိုက်ပါဦး”

“အင်း...တင်ဦးအသက်က (၃၈) လောက်ရှိပြီ အဒေါ်တို့ ခြေရင်းမှာ အိမ်ငှားနေတာပါ။ လင်မယားနှစ်ယောက်ပဲ နေကြတယ်။ သူတို့ပြောတော့ ညစောင့်အလုပ်လား ဘာလားလုပ်တယ်။ သူ့မိန်းမက ဘာမှမလုပ်ဘူး။ တင်ဦး မျက်လုံးတစ်ဖက်ကတိမ်စွဲနေတယ်။ အဒေါ်တော့ ဒီလောက်ပဲသိတယ်..ဆရာလေးတို့ရယ်”

“ကဲ... အဒေါ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဒေါ်နေတဲ့ ရပ်ကွက်နဲ့ လမ်းလည်းသိပါပြီ။ ဒီတော့ အဒေါ်ကို ဈေးနဲ့မနီးမဝေး

နားထိ ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ ထီး (၅) လက်တော့ ထားခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စပြီးရင် အဒေါ်ကို ပြန်ပေးပါ့မယ်”

အဆိုပါနေ့ ညနေ (၈) နာရီအချိန်လောက်တွင် ပစ်မှတ်တင်ဦး နေအိမ်သို့ လှိုင်ရဲစခန်းမှူးဦးဇော်လေးနှင့် နယ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့၊ ရန်ကုန်တိုင်း ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး (မှခင်းကြိုတင် ကာကွယ်ရေးဌာနမှ) အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ရဲအုပ်ဦးခင်တို့နှင့်အတူ နေအိမ်တွင်တင်ဦးရှိမရှိ စုံစမ်းပြီး သက်သေလူကြီးများနှင့်အတူ တက်ရောက်ဖမ်းဆီး ရှာဖွေခဲ့ရာ တင်ဦးနှင့်အခြားတရားခံ တစ်ဦးဖြစ်သူ ချိုကြီး (တစ်သက်တစ်ကျွန်းပြန်၊ နထိုးကြီးရွာသား) တို့နှစ်ဦးကို ပြည်သူ့ဆိုင်မှ တိုက်ရာပါပစ္စည်းများအားလုံးနီးနီးဖြင့် သိမ်းဆည်းရမိခဲ့ပါသည်။

တရားခံနှစ်ဦးလုံး ဖမ်းဆီးပြီး ပစ္စည်းအားလုံးကို သက်သေလူကြီးများရှေ့တွင် ရှာဖွေပုံစံဖြင့် စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းပြီး တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးသို့ ညတွင်းချင်း ယူဆောင် လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

ညတွင်းချင်းပင် တင်ဦး (တိမ်တစ်လုံး) ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာအား စတင်စစ်ဆေးရာ

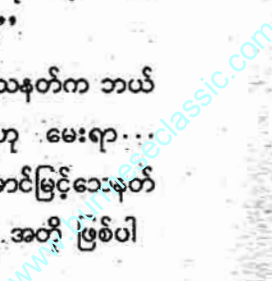
“တင်ဦး...မင်း ငြင်းကွယ်စရာ မလိုတော့ဘူး။ (ဆင်ကောင်ကြီးတွေမှ ငါတို့ ဆင်ခြေရာမရှာတော့ဘူး) မင်းမနာချင်ရင် မှန်တာပြော” လို့ စစ်မေးရာ

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ။ ကျွန်တော်ခုအချိန်မှာ ဘာမှလိမ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ မှန်ရာတွေကို တစ်ခုမကျန် အားလုံး ကျွန်တော်ပြောပြပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ..အခု ကျွန်တော်နဲ့အတူတွေ့တဲ့ ဦးချိုကြီးက တစ်သက်တစ်ကျွန်းပြန် (နထိုးကြီး ရွာသားပါ) နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မောင်မြင့်ပါ ဆရာ။ သူကတော့ ကမ္ဘာအေး စမ်းရေတွင်းဂျိုင်ထဲမှာ နေပါတယ်”

“မင်း မောင်မြင့်နေအိမ်ကို သိလား...” “ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ် ဆရာ”

“ဒါနဲ့ သေနတ်က ဘယ်သူ့သေနတ်လဲဟု မေးရာ... သေနတ်က မောင်မြင့်သေနတ် (ဂျာမန်မော်ဇာ) အတို ဖြစ်ပါ

တယ်”

“ကဲ...ဒါဖြင့် မောင်မြင့် အိမ်ကို အခုသွားမယ် မင်းလိုက် ပြပါ” “ဟုတ်ကဲ့...ပြပါမယ် ခင်ဗျာ”

ဖောက်ထွင်းဝိစွာ တိမ်တ လုံးတင်ဦးနှင့်အတူ မောင်မြင့်နေ ထိုင်ရာ စမ်းရေတွင်းဂျိုင့်နေအိမ် သို့ ည (၂) နာရီ ဝင်ရောက်ရာ ဖွေရာ ကုသိုလ်ကံအလျောက် မောင်မြင့်အား ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ပါ သည်။

အိမ်အတွင်း၌ ပြည်သူ့ဆိုင် မှ ဖောက်ထွင်း လုယက်သွား သော (ဟိုင်ဖိုင်) ရေဒီယို (၁) လုံး၊ ငွေ ၃၀၀၀၀/- ကျပ်နှင့် အတူ မောင်မြင့်၏ ပြောပြချက် အရ မီးဖိုအောက်တွင် ဝှက်ထား သော သေနတ် (ဂျာမန်မှော်စာ အတို) (၁) လက်၊ ကျည်ကပ် (၁) ခု၊ ကျည် (၄) တောင့်နှင့် ၎င်း၏ဇနီး သေတ္တာတွင်းမှ ထုတ် ပေးသော ကျည်ကပ် (၁) ခု၊ ကျည် (၅) တောင့်တို့ကို သိမ်း ဆည်းရမိခဲ့ပါသည်။

မောင်မြင့်မှ ဆရာခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဇနီး ကလေးမွေးပြီး

တာ (၇) ရက်ပဲရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးကိုတော့ မဖမ်းပါနဲ့ ဆရာ။ ကျွန်တော် တစ်ခုမကျန် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုတွေကို အား လုံးပြောပါမယ်” ဟု ပြောသဖြင့်

“အေး...ရတယ်။ မောင် မြင့်...မင်းပြောတာ ငါကြိုက် တယ်။ မင်းမိန်းမထုတ်ပေးတဲ့ ပစ္စည်းကို ငါမသိမ်းဘူး။ မင်း ပစ္စည်းပဲ ဖြစ်တယ်” ဟု ပြောပြီး တိုင်း ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးသို့ ခေါ် ဆောင်လာခဲ့ကြပါသည်။

“မင်းနာမည် မောင်မြင့်ပဲ လား။ အခြားနာမည်ရှိသေးလား ...”

“မရှိပါဘူး...မောင်မြင့်ပဲ ဆရာ...”

“အခုပြစ်မှုကျူးလွန်ရာမှာ မင်းက ပြစ်မှုကျူးလွန်မယ့်နေရာ တွေ ဘယ်လိုရှာသလဲ အမှန် အတိုင်း ပြောပြစမ်းပါ”

“ဒီလိုပါ ဆရာခင်ဗျား... ကျွန်တော်က တစ်ပတ် (၂-၃) ကြိမ်လောက် (ဗေဒင်ဟောစာ တမ်း) တွေ လိုက်ရောင်းပါ တယ်။ သူစီစဉ်ပေးတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ကိုအခါ ပေးတဲ့ ဆရာကြီးဆိုတာ ဘယ် သူလဲ...သူ ဘယ်မှာနေသလဲ။ သူ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သ လဲ” ဟုမေးရာ

“သူ့နာမည်က ဦးအောင် သိန်းပါ။ မြောက်ဥက္ကလာ (ည) ရပ်ကွက်မှာ နေပါတယ်။ အိမ် မှာတော့ (ရာပြည့်မြန်မာဆေး ခန်း) အမည်နဲ့ ဖွင့်ထားပြီး ဆေး ကုပါတယ်”

ဒါဖြင့် မင်းလိုက်ပြန်င် မလားဟု မေးရာ “လိုက်ပြန်င် ပါတယ် ဆရာ” ဟု ပြောသဖြင့်

“နေဦး...မင်းက အဲဒီ ဆရာကြီးနဲ့ ဘယ်လိုအဆက် အသွယ် ရတာလဲ”

“တင်ဦးကတစ်ဆင့် သိရ တာပါ။ တင်ဦးက ကျွန်တော်နဲ့ မော်လမြိုင်ထောင်မှာ ဖောက် ထွင်းမှုနဲ့ (၃) နှစ်ထောင်ကျရင်း သိခဲ့ရတာပါ”

“ကဲ...ဒါထားဦး။ အခု မင်းတို့လူစု ပြည်သူ့ဆိုင်ပြစ်မှု ကျူးလွန်ပုံကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုပါဆရာ...ကျွန်းဟ် သာကေတ (...) ရုပ်ကွက်ထဲ တစ်ရက်မှာ ဗေဒင်ဟောစာတမ်း

လိုက်ရောင်းတော့ နေ့လယ် (၁) နာရီလောက် အဲဒီဆိုင်ထဲကို ဒေါ ဂျစ်ကားနဲ့ အထည်အလိပ်တွေ၊ ရေဒီယိုတွေ၊ ကျားမဆောင်း ထီး တွေ၊ နို့ဆီသေတ္တာတွေ ချနေတာ တွေ့ရပါတယ်။”

“ဒါနဲ့...အဲဒီဆိုင်နဲ့ကပ်ရပ် ကုလား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် ဝင်သောက်ရင်း ကြည့်တော့ ဆိုင်ရှေ့အိမ်က လူ မရှိဘူး။ ပိတ်ထားတယ်။ ဆိုင်ရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက်ကလည်း မြေ ကွက်လပ်၊ ဆိုင်ကလည်း သွပ်မိုး ဝါးထရုံ ကာထားတာကို တွေ့ရ တယ်။”

ပြည်သူ့ဆိုင်ကိုရောက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုရင် ချက်ချင်း ပြည် သူတွေကို ခွဲတမ်းမချ မဝေပေး သေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တွေ့ မိတယ်။

အဲဒါနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ဆရာ ကြီး ဦးအောင်သိန်းဆီကို အကျိုး အကြောင်း တင်ပြလိုက်တော့ ဆရာကြီးက မင်း ည (၆) နာရီ လောက် တင်ဦးကိုခေါ်ပြီး အိမ် လာခဲ့လို့ ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပြီး ကျွန်တော့်မှာရှိတဲ့ (၇၇မန်မော်ဇာ) သေနတ်ကို

ပေါင်မှာကပ်ချည်ပြီး ဆရာကြီး အိမ်ရောက်ကြပါတယ်။

ဆရာကြီးအိမ်ရောက်တော့ အသက် (၇၀) လောက်ရှိမယ့် ကတုံးနဲ့ချိုကြီးဆိုတဲ့ တစ်သက် တစ်ကျွန်းပြန် တစ်ယောက်နဲ့မိတ်

ဆက်ပေးပါတယ် ဆရာ...။

နောက်ဆရာကြီးက ကျွန် တော်တို့ သုံးယောက်ကို ထမင်း ကျွေးပြီး ပြက္ခဒိန် သွားကြည့် လိုက်ပြီးတော့ ဒီညက “လ” မိုက်ရက်ဖြစ်တယ်။ လုပ်ရမယ့် အကွက်ကလည်း အတော် ကောင်းတယ်။ မင်းတို့ မောင်မြင့် ဦးဆောင်တဲ့အတိုင်း လုပ်ရမယ်။

ပြီးတော့ အိန္ဒိယကိုပြန် မယ့် ကုလားတွေ၊ မိသားစု အတွက်...ကမ်းနားမှာ (မနော် ဟရီ) သင်္ဘောကြီးကလည်း ဆိုက်ထားတယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့ ည (၁) နာရီလောက် သုံးဘီး ကားစီးပြီးတော့ ကမ်းနားကိုသွား ရမယ်။ အဲဒီမှာ အငှားကားတွေ တစ်ညလုံး ရှိတယ်။ မောင်မြင့် က ပြောတတ် ဆိုတတ်ဖြစ်တော့ အငှားကား တစ်စီးကို သူတို့ တောင်းတဲ့ဈေးပေး၊ ပြီးတော့... ကုလားပြည်ပြန်မယ့် ကုလား မိသားစုကို သွားခေါ်ရမယ်ဆိုပြီး ၎င်းဖို့ သင်ပေးလိုက်တယ် ဆရာ...

ကျွန်တော်တို့ (၃)ယောက် ဆရာကြီး ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ည (၁) နာရီ ကမ်းနားကိုလှည့်

www.burmeseclassic.com

ဆိုင်ငူ
 ထောက်ထား...
 ကားဆရာကို
 ကျွန်တော်က
 သေချာရုံ
 ငါးကိုချိန်ပြီး
 ပသချင်ရင်
 အေးအေးအေးအေး
 ဦးချိုကြီးကပါလားတဲ့
 စားပြောင်နဲ့
 ကားဆရာရင်ထိုက်
 ချိန်ထားပြီး

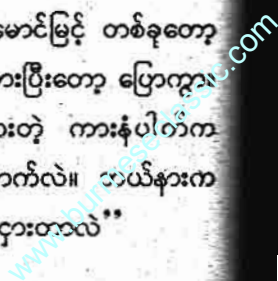
ကားနဲ့ သွားပြီး ကမ်းနားက ည
 လင်းပေါက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 ထိုင်ပြီးတော့ ကားတစ်စီးကို
 ဆရာကြီး သင်ပေးတဲ့အတိုင်း ငွေ
 (၅၀၀/-) နဲ့ ငှားပြီးတော့ သာ
 ကေတ (...) ရပ်ကွက်၊ ပြည်
 သူ့ဆိုင်ရှိတဲ့လမ်းကို မောင်းလာ
 ပြီး ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့မှ...
 ကားဆရာကို ကျွန်တော်က သေ
 နတ်နဲ့ ခေါင်းကိုချိန်ပြီး မသေချင်
 ရင် အေးအေးနေချိန်ပြီး ဦးချိုကြီး
 က ပါလာတဲ့ ဓားမြှောင်နဲ့ ကား
 ဆရာရင်ထိုက်ကို ချိန်ထားပြီး ကျွန်
 တော်နဲ့တင်ဦး ကားပေါ်ကနေ
 ပြည်သူ့ဆိုင်ထဲ ဆင်းသွားတယ်။
 ဦးချိုကြီးကတော့ ကားသမားကို
 စောင့်ပြီး ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

ပြည်သူ့ဆိုင်ရဲ့ ရှေ့ဆင်ဝင်
 အောက်မှာ အစောင့်က မီးလှုံနေ
 တာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်
 တော်တို့ အနားသွားပြီး အစောင့်
 ကို ခေါင်းသေနှုတ်နဲ့ချိန်၊ မသေ
 ချင်ရင် မအော်နဲ့ဆိုပြီး တင်ဦးက
 ပါလာတဲ့ ပလပ်စတစ်တီဘီနဲ့ ပါး
 စပ်ပိတ်၊ နောက်ပြန်လက်ကို ကြီး
 နဲ့တုပ်ပြီး ဆိုင်နောက်ခေါ်သွား
 တယ်။ ဆိုင်နောက်ရောက်တော့
 တင်ဦးကပါလာတဲ့ (သံတူးရွင်း)

နဲ့ ဆိုင်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးအထဲ
 ဝင်လိုက်ကြတယ်။ အစောင့်ကို
 တော့ ဆိုင်အတွင်းထောင့်မှာ ကြီး
 နဲ့တုပ်ထားပါတယ်။

ဆိုင်ရှေ့တံခါးဖွင့်တာနဲ့ ချို
 ကြီးက ပါလာတဲ့ ကားကို ဆိုင်
 ရှေ့ထိုးရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲက အထည်
 အလိပ်၊ ရေဒီယို၊ ကြေးမိုးပူ၊ နို့
 ဆီသေတ္တာ၊ ကျားမဆောင်းထီး
 တွေ အားလုံးကို ကားပေါ်တင်
 ပြီး သမိုင်းက တင်ဦးအိမ်မှာ
 ပစ္စည်းတွေ သွားချထားလိုက်ကြ
 ပါတယ်။ ကားဆရာကိုတော့
 မင်းဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့...ပြော
 ရင်တော့ မင်းကို အသေသတ်ပစ်
 မယ်လို့ ပြောပြီး ကားခအပြင်
 “ဟိုင်ဖိုင်” ရေဒီယိုတစ်လုံးပါ
 ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
 အားလုံး တင်ဦးအိမ်မှာ အိပ်ပြီး
 မနက် (၁၀) နာရီလောက်မှ
 ကျွန်တော်က အိမ်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။
 ဦးချိုကြီးကတော့ ဆရာကြီးအိမ်
 ပြန်သွားပါတယ်...”

“မောင်မြင့် တစ်ခုတော့
 မင်းစဉ်းစားပြီးတော့ ပြောကုန်၊
 မင်းတို့ငှားတဲ့ ကားနံပါတ်က
 ဘယ်လောက်လဲ။ ဘယ်နားက
 သွားပြီး ငှားတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းမ
တော်ဆိပ်ကမ်းနားက ကုန်တင်
တဲ့ကား ဖြစ်ပါတယ်။ နံပါတ်က
တော့ ဆရာ...”ဟု တခဏ
စဉ်းစားပြီး... “ဆရာခင်ဗျား နံ
ပါတ်ပြားကတော့ အနီပဲ၊ ရှေ့စာ
လုံးကတော့ ခကျေး၊ နောက်က
(ရှစ်) ဂဏန်းတစ်လုံးတော့ မှတ်
မိတယ်။ မောင်းတဲ့လူကတော့
အသက် (၃၅) လောက်ရှိပြီထင်
တယ်။ ကျွန်တော်မြင်ရင် မှတ်မိ
ပါတယ် ဆရာ”

“ကဲ တစ်ဆက်တည်းမင်း
တို့ ဆရာကြီးဆိုတာက ဘယ်လို
ပတ်သက်နေတာလဲ”

“ဒီလိုပါဆရာ...တင်ဦးနဲ့
ကျွန်တော်က မော်လမြိုင်ထောင်
မှာ ဖောက်ထွင်းမှုနဲ့ ထောင်ကျူး
တော့ ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်။ ဦးချိုကြီး
ကတော့ ဆရာကြီးအရင်တုန်းက
ရန်ကုန်-ပုဇွန် တောင်ဘက်က
မစိန်ညွန့် ဆေးလိပ်သူဌေးအိမ်ကို
ဓားပြတိုက်ရင်း မြင်းခြံထောင်ကျ
တော့ သိခဲ့ကြတာလို့ ပြောပါ
တယ်။ အခု သူက နေအိမ်မှာ
(ရာပြည့်မြန်မာဆေးတိုက်) ဆိုပြီး
တော့ ရုပ်ပြပြီး ကျွန်တော်တို့ကို
နေရာရှာ၊ အခါပေးလိုက်ခိုင်းတာ

ဖြစ်ပါတယ်”

“ကဲ ဒါဖြင့် ပြောစမ်းပါ။
မင်းတို့ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဘာဖြစ်မှု
တွေ ကျူးလွန်ခဲ့သလဲ။ မဟုတ်
တာလည်း လုပ်မပြောနဲ့...ငါ
မင်းကို ယုံတယ်။ ပြောစမ်းကွာ။
ငါတို့မင်းကို နှိပ်စက်ပြီးမှ ဖော်
ထုတ်ပြောတာကို မလိုချင်ဘူး။
ဒါပေမယ့် ပေါ်အောင်စစ်ဆေးရ
မှာကတော့ ငါတို့ရဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့လုပ်
ငန်းပဲပေါ့ကွာ...”

“ဟုတ်ကဲ့...ရန်ကုန်မြို့
ထဲမှာတော့ တင်ဦးနဲ့ကျွန်တော်
ဘားလမ်းကလူကြီးတစ်ယောက်
အခန်းနဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား တစ်
ယောက်ရဲ့ ရုံးခန်းကို ဖောက်ဖူး
ပါတယ်။ လူကြီးအိမ်ဖောက်တာ
ကတော့ ငွေပဲ ရပါတယ်။ မင်း

သားရုံးခန်းကတော့ တိပ်ရကော်
ဒါ (၁) လုံးနဲ့ တိုင်ကပ်နာရီတို့ပါ
ပဲဆရာ...အင်းစိန်ဖော့ကန်မှာ
လုယက်မှု၊ အနန်းပင်ရွာလုယက်
မှု ဒါတွေလည်း ကျွန်တော်၊
တင်ဦးနဲ့ ဦးချိုကြီးတို့ပဲ ကျူးလွန်
ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်...”

“ခင်ဗျားနာမည် ပြောစမ်း
ပါ” “ချိုကြီးပါ ဆရာ”

“ခင်ဗျားအသက် ဘယ်
လောက်ရှိပြီလဲ...”

“ကျုပ်အသက် (၆၇)နှစ်
ပါ...”

“ခင်ဗျားအသက်ကလည်း
ကြီးနေပြီ။ လူသတ်မှုနဲ့လည်း
ထောင်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခဲ့
ပြီး လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ ပြန်
လွတ်လာတော့လည်း ခုထိရာဇ
ဝတ်မှုတွေ ကျူးလွန်တုန်းပဲကိုး
....

ကဲ နေပါဦး...လူသတ်မှု
က ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတာလဲပြော
စမ်းပါ”

“ဒီလိုပါ...ကျွန်တော်က
မြင်းခြံခရိုင်၊ နထိုးကြီးရွာသားပါ။
ကျုပ်မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်
ရှိပါတယ်။ တစ်ရွာလဲနေတဲ့

ကောင်လေးက သမီးနဲ့ချစ်ကြိုက်ပြီး သမီးကိုယ်ဝန်ရှိလာလို့ ကျုပ်ကယူဖို့ ပြောတယ်။ သူက မယူနိုင်ဘူးပြောတာနဲ့ ကျုပ်သတ်ပစ်လိုက်တာ...”

“အခု ပြစ်မှုကျူးလွန်တာတွေလည်း မောင်မြင့်တို့ တင်ဦးတို့က အားလုံးဖော်ထုတ်ပြီးသွားပြီ...ခင်ဗျား ကွယ်ဝှက်ပြောချင်သေးသလား?”

“ခုမှတော့ ဆရာလေးတို့ရယ် ဘာမှ မကွယ်ဝှက်တော့ပါဘူး...ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုမှန်သမျှ ဝန်ခံပါမယ် ခင်ဗျာ”

“အေးဗျာ...ဒါမျိုးမှကြိုက်တာ။ ခင်ဗျား တစ်သက်တစ်ကျွန်းပြန်ပဲ...ဒီလိုသတ္တိရှိမှပေါ့”

“ဒါထက်နေပါဦး...အခုခင်ဗျားတို့ကို ဆရာကြီးလုပ်နေတဲ့ (ရာပြည့်ဆေးတိုက်) ဖွင့်ထားတဲ့ ဆရာနဲ့က ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ”

“ကျုပ်လူသတ်မှုဖြစ်ပြီး မြင်းခြံ ထောင်ထဲမှာ နေစဉ်ကတည်းက သိကျွမ်းပြီးခင်လာခဲ့ကြတာပါ။ နောက်ရန်ကုန်မှာ ကျုပ် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ လွတ်လာတော့ လေဟာပြင်ဈေးမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့ကြ

တယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်ကို သူ့အိမ်မှာ အိပ်ခိုင်းတာနဲ့ တစ်ညအိပ်ပြီး နထိုးကြီးကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ သူက နောက်အလုပ်ရှိရင် စာရေးခေါ်မယ်ဆိုလို့ အဲဒီကစပြီး ဆက်သွယ်မိခဲ့တာပါ...”

“ကဲ... ဦးကျော်သိန်း၊ ခင်ဗျားတို့ အဖွဲ့က အခုချိကြီးကို ခေါ်သွားပြီး သူတို့ဆရာကြီးအိမ်သွား...သက်သေတွေနဲ့ စနစ်တကျ အိမ်ကိုရှာဖွေပြီး ဖမ်းခဲ့ပေတော့ဗျာ..”

နောက်ပြီး ကိုနိုင်ဘကြင်တို့က မောင်မြင့်ကိုခေါ်သွားပြီး လမ်းမတော် ကမ်းနားလမ်းက မောင်မြင့်တို့ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ကားကို သွားရှာဖို့ ဆောင်ရွက်ကြပေတော့... ဒီတစ်ညတော့ အပင်ဖန်းခံပြီး ပြီးစီးအောင်လုပ်ကြတာပေါ့...”

ထိုည (၄) နာရီလောက်တွင် ဒုရဲအုပ်ဦးကျော်သိန်းနဲ့အဖွဲ့မြောက်ဥက္ကလာ (...) ရပ်ကွက်မှ (ရာပြည့်မြန်မာ ဆေးတိုက်ဖွင့်ထားသော) ခေါင်းဆောင်ဆရာကြီး ဦးအောင်သိန်းကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြပါတော့

သည်။

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”ဟု မေးရာ

“ကျုပ်နာမည် ဦးအောင်သိန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”ဟု ဆရာကြီးဆိုသူမှ ပြန်ဖြေသည်။

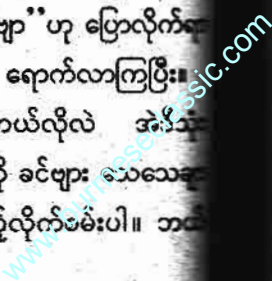
“ခင်ဗျားက...မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေကို လူမွေး...အခါပေးပြီးတော့ မြန်မာဆေးဆရာအယောင်ဆောင်ထားပြီး လုပ်ဆောင်နေတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးပဲပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်က မြန်မာဆေးကုစားတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်...”

“ရယ်ဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားအသက်လည်း ကြီးနေပြီ ခုထိ မိုက်တုန်းပဲ။ ကျုပ်တို့ကို လွယ်လွယ်လေး လိမ်လို့ရမယ့် ပြည်သူရဲတွေ မှတ်နေသလား--

ကဲ...ပြောနေကြပါတယ်။ ကိုကျော်သိန်းရေ...တင်ဦး၊ ချီကြီးနဲ့ မောင်မြင့်တို့ကို အခန်းထဲခေါ်လိုက်ဗျာ”ဟု ပြောလိုက်ရာ မကြာခင် ရောက်လာကြပြီး။

“ဘယ်လိုလဲ အဲဒီသူ့ယောက်ကို ခင်ဗျား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ခမ်းပါ။ ဘယ်

သူတွေလည်း ဆိုတာ။

“ကဲ...ခင်ဗျား ဘာထပ် ပြောချင်သေးလဲ။ ဆေးဆရာ အယောင်ဆောင် လူဆိုးကြီး ဦး ဆောင်သိန်း”

ထိုအခါတွင် မောင်မြင့်မှ “ဆရာကြီး...ဘာမှ ဖုံးကွယ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့...ကျွန်တော်တို့ ကျူး လွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုတွေ အားလုံးဖော် ပြီးနေပြီ။ လိမ်နေလို့လည်း မရ တော့ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ...

လာသေးသည်...လူဆိုး ဆေးဆရာကြီးက “မင်းတို့လုပ် တာပဲ ငါမှမပါတာ” ဟု ပြော လိုက်သေးသည်။

“ကဲ ကိုကျော်သိန်း... တော်တော်လာတဲ့ လူကြီးပဲ လုပ် မိရင် မကောင်းဘူး။ ခေါ်သွား ပြီး စစ်ဆေးလိုက်ကြတော့ဗျာ”

ထိုအချိန်တွင် ဦးနိုင်ဘ ကြင်တို့အဖွဲ့ ပြန်ရောက်လာကြ သည်။ ကုသိုလ်ကံ အလျောက် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် အသုံးပြု သော နံပါတ်အနီ လော်လီကား အမှတ် (...) နှင့် ယာဉ်မောင်း ပါ ကားပေါ်တွင် သင်္ဘောမှ ဖျာ များ တင်နေခိုက် တွေ့ရှိပြီး ခေါ် ဆောင်လာခဲ့ကြပါသည်။

၁၆ ဗျားက...
ပထမဆုံး
အပိုက်တွဲ
ပုလွေ...
အင်္ဂါလျှောက်
ပြန်ပေးသော
အထောက်အထား
ပုလွေအား
အင်္ဂါလျှောက်
အင်္ဂါလျှောက်

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ် သလဲ...” ဟု မေးလိုက်ရာ “ကျွန်တော်နာမည်...စိုးမြင့်ပါ ဆရာ”

“သာကေတပြည်သူ့ဆိုင် ပြစ်မှုကျူးလွန်တုန်းက မင်းကား နဲ့ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ခင်ဗျား...ကျွန်တော့်ကိုငှားတုန်း က...ကုလားပြည်ပြန်ဖို့ ကုလား တွေ ဆိပ်ကမ်းသွားဖို့ဆိုပြီး ငှား တဲ့အတွက် ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ရ တာပါ”

“ဒါဖြင့်...မင်းကားနဲ့ပစ္စည်း တွေယူပြီးတော့ သမိုင်းက အိမ် တစ်အိမ်မှာ သွားချတယ်။ အဲဒီ မင်းကား လာငှားတဲ့လူ (၃) ယောက်ကို မှတ်မိလား” မေးရာ

“ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော့် ကို ဓားနဲ့ထောက်ထားတဲ့အသက် ကြီးကြီး ကတုံးနဲ့ အဖိုးကြီးကို တော့ မှတ်မိပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်က ကားပေါ်မှာ နေရ တာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ပြီးတော့...ကျွန်တော့်တို့ သေနတ်ကိုင်တဲ့ လူက နားထင် ကို သေနတ်နဲ့ထောက်ထားပြီး ဒီ

ကိစ္စမင်းပြောခဲ့ရင် အရှင်မထား
ဘူး။ မင်းကိုလည်း မှတ်မိတယ်
လို့ ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်
တော့်ကို ငှားခငွေပေးတဲ့အပြင်
...(ဟိုင်ဖိုင်) ရေဒီယိုတစ်လုံးပါ
ပေးလိုက်ပါတယ်။ အခု သူတို့
ပေးလိုက်တဲ့ ရေဒီယို ကျွန်တော့်
အိမ်မှာ ရှိပါတယ် ခင်ဗျား..."

“နေဦး...မင်းမောင်းတဲ့
ကားက ဘယ်သူကားလဲ”

“ဗိုလ်တထောင် (၅၄)

လမ်းက ကုလားအမျိုးသမီး ဒေါ်
မေရီမြင့်ဆီက တပတ်စာရှင်းနဲ့
ငှားထားရတာပါ ဆရာ..."

အချိန်ကား နံနက်မိုးလင်းစ
ပြုတော့မည့်အချိန်...ဆောင်းတွင်း
ဖြစ်၍ ရုံးအပြင်ဘက်တွင် နှင်း
ပွင့်ကလေးများ တရိပ်ရိပ်ကျနေ
ဆဲ...

“ဦးနိုင်ဘကြင်၊ ဦးကျော်
သိန်းတို့အား သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်း
များသို့ ယခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော

အမှုများ သွားရောက် သတင်းပို့
ရန် လွှဲအပ်ပေးပြီး ပြည်စုံစွာ
ဆောင်ရွက်ကြ၍ ပြည်သူ့တရား
ရုံးသို့ တရားစွဲတင်ပို့ရန် ပြော
ကြားလိုက်ပါတော့သည်။

အချိန်ကား နံနက် (၆)
နာရီ ဖြစ်ပါတော့သည်။

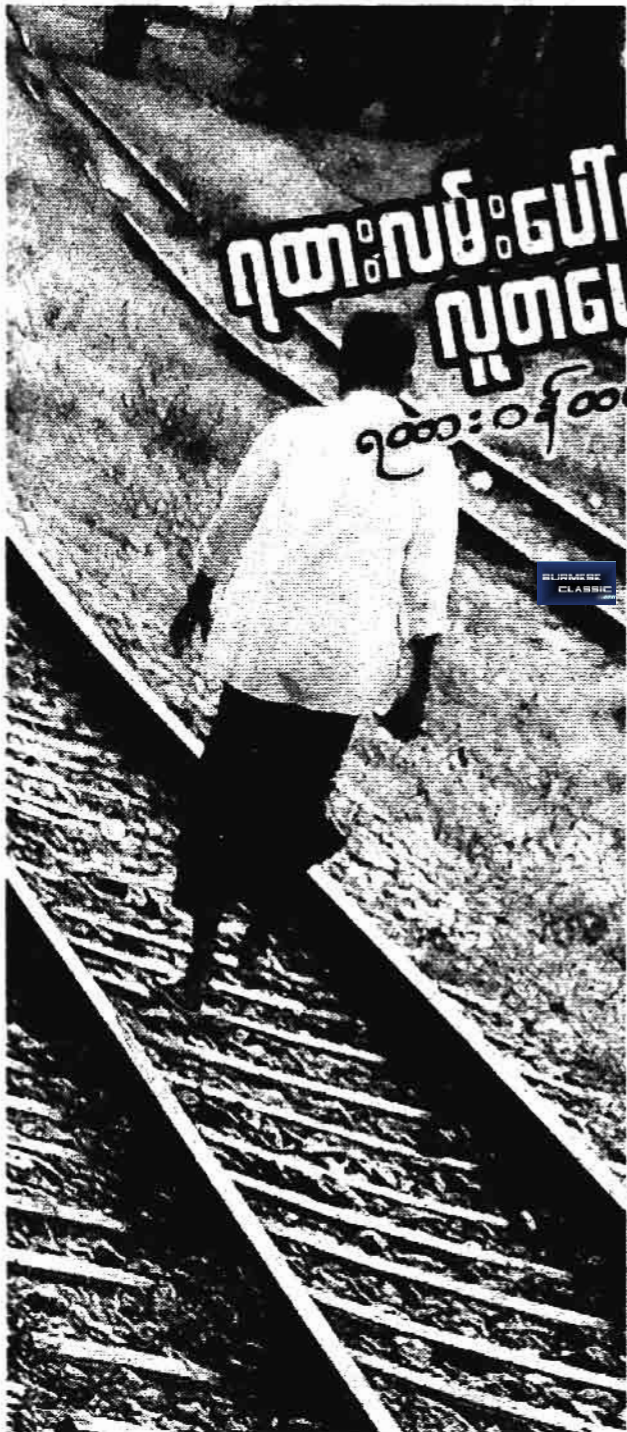
၁၉၆၇ ခုနှစ်အတွင်းမှ ဖြစ်
ပါသည်။

တောင်တွင်းတင်အေး

ဂုဏ်းလမ်းပေါ်က လူတယောက်

ရှုထောင့်တစ်ခုအဖို့ တစ်ဦး (ဇော်)

တစ်စုံတစ်ယောက်တာ
ကိုယ်သိပ်တန်ဖိုးထားတဲ့ စုဝေး
သိက္ခာ၊ ရာထူး၊ လျှောက်၊ စီးပွား
ရေးတွေ ဆုံးရှုံးရင် အခြေအနေ
တစ်ခုခုကြောင့် ကိစ္စတစ်ခုကို
ကိုယ်မနှစ်သက်ဘဲ လက်ခံရ
တော့မည့် အခြေအနေရှိရင် ကိစ္စ
တစ်ခုကို လုပ်ဆောင်လား မလုပ်
သင့်ဘူးလား ကိုယ်တိုင် စဉ်းစား
ဆုံးဖြတ်ရမည့်အစား ကံကိုမိမ့်ချ
ရင် ကိုယ်ဟာဘာမှ အသုံးဝင်တဲ့
သူတစ်ယောက် မဟုတ်တော့
ဘူးဆိုပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့
ရောဂါဖြစ်နေရင် အရက်နဲ့ မူး
ယစ်ဆေးဝါးတွေ သုံးစွဲနေလို့
အမှန်လား၊ အမှားလားဆိုတာ
မဝေခွဲ မဆုံးဖြတ်နိုင်တော့ရင်
ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေကြောင်းကြံ
မည်တတ်တယ်လို့ လေ့လာသိရှိ
ရပါတယ်။

အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုကိုယ်သေကြောင်းကြံစည်တဲ့ သူဟာ ဒီဘဝမှာတင် မကဘဲ အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာတိုင်အောင် ဝဋ်ကြွေးခံရတယ်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာရေး အဆုံးအမရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သေကြောင်းကြံစည်တဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေ ဖြစ်ပေါ်နေဆဲပါ။ တကယ်တော့ သေကြောင်းကြံစည်တယ်ဆိုတာ သာမန်လူတွေအဖို့ ပြုလုပ်ခဲ ကြံစည်ခဲတဲ့ကိစ္စဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝကို အရှုံးပေးပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေလိုက်ရင် ကိုယ်ခံစားနေရတဲ့စိတ်ပိစီးမှုတွေ၊ ဝေဒနာတွေက လတ်တလော လွတ်မြောက်သွားမှာပဲလို့ ယူဆကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရခဲလှတဲ့ လူ့ဘဝရဲ့ အသက်ရှင်သန်မှုကို တန်ဖိုးမထားဘဲ ဘဝကို လက်မြောက်အရှုံးပေးသွားကြပါတယ်။

အဲဒီလို ဘဝကို လက်မြောက် အရှုံးပေးသွားကြသူများထဲက တစ်ယောက်ကတော့သိပ်ထူးခြားလှပါတယ်။ အချိန်ကာလကတော့ ၂၀၁၁ ခုနှစ် မေလ(၁၀) ရက်နေ့ပါ။နေရာကတော့ အာရပ်စော်ဘွားများ

BURMESE CLASSIC

**ဘဝကို
အရှုံးပေးပြီး
ကိုယ်ကိုကိုယ်
သတ်သလိုက်ရင်
ကိုယ်ခံစားနေရတဲ့
ပိစီးမှုတွေ၊
ဝေဒနာတွေက
လတ်တလော
လွတ်မြောက်သွားမှာပဲလို့
ယူဆကြပါတယ်။**

ပြည်ထောင်စု (ယူအေအီး) နိုင်ငံ ဒုတိယမြို့မှာပါ။ ဖြစ်စဉ်ကတော့ အမျိုးသားတစ်ဦးဟာ သူ့ရဲ့ အလုပ်ပိုင်ရှင်နဲ့ စကားများကြတယ်လို့ သိရှိရပါတယ်။ စကားများကြတာက ဘယ်အတိုင်း အတာအထိ ဖြစ်သွားလဲ မသိပါ။ အဲဒီအမျိုးသားက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမြင့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ခါလီဖာ မိုးပျံ အဆောက်အအုံပေါ်က ခုန်ချသေဆုံးသွားတယ်လို့ လေ့လာမှတ်သားခဲ့ရပါတယ်။ ခြောက်-အလုပ်ရှင်နဲ့ စကားများတာများ ဘာလို့ကိုယ့် အသက်ကို အဆုံးခံရတယ်လို့ “မထွက်နိုင်ရင်လုပ်၊ မလုပ်နိုင်ရင်ထွက်” လိုက်ရင်ပြီးတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအမျိုးသားကိုယ်တိုင်က ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး အဆောက်အအုံပေါ်က ခုန်ချရတဲ့ သူလိုလူကမ္ဘာပေါ်မှာ မရှိဘူးဆိုတာ သက်သေပြချင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါ့အပြင် ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး အဆောက်အအုံပေါ်က ခုန်ချတာကို သူ့အနေနဲ့ ဂရင်းနစ်မှတ်တမ်းဝင်ချင်လို့လား မသိပါ။ အဲဒီလို သူ့ခုန်ချဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်သူမှ မသိကြလို့

ပါ။ သိရင်တော့ မခုန်ချပါနဲ့လို့
ဝိုင်းတားကြမှာပါ။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်
ဒီဇင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့က
တရုတ်နိုင်ငံ ဝူဟန်မြို့မှာ ဝန်ချီ
စက်ပေါ်က ခုန်ချဖို့ ကြံစည်နေ
တဲ့သူ တစ်ဦးကို မီးသတ်တပ်ဖွဲ့
ဝင် တစ်ဦးက ဖျောင်းဖျနေတာ
ကို သတင်းစာထဲမှာ မြင်တွေ့
မှတ်သားခဲ့ရပါတယ်။ သူက
ဘာလို့ ဝန်ချီစက်ပေါ်က ခုန်ချ
ချင်တာလဲ မသိပါ။

အဲဒီ ဖြစ်စဉ်က တရုတ်
ပြည်မှာဆိုတော့ တရုတ်စကားပုံ
တစ်ခုက "Saving one man's
life is better than building a
seven-storeyed temple လူတစ်
ယောက်၏ အသက်ကိုကယ်
တင်ခြင်းသည် အထပ်ခုနစ်ထပ်ရှိ
သည့် ဘုရားကျောင်း တည်
ဆောက်ခြင်းထက်ပင် ပို၍
ကောင်းသေးသည်။" လို့ ဆို
ထားတာကို လေ့လာမှတ်သား
ထားမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း
လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို
ကယ်တင်ရမယ်ဆိုတာက ဘေး
အန္တရာယ်ကျရောက်လို့ ဒုက္ခ
ရောက်နေတဲ့သူကို ကယ်တင်
တာကို ဆိုလိုတာလို့ ထင်ပါ

တယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေ
ကြောင်း ကြံစည်နေတယ်လို့
သတင်းကြားရရင်၊ မြင်တွေ့ရရင်
လည်း အမြန်ဆုံး အတတ်နိုင်ဆုံး
ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားကြမှာ ဖြစ်
ပါတယ်။

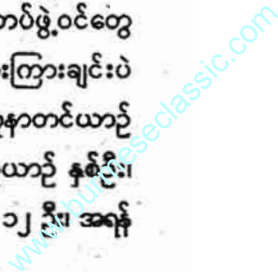
စာရေးသူတို့ရဲ့ မြန်မာပြည်
မှာလည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေ
ကြောင်းကြံစည်တဲ့ သူကို ကယ်
တင်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်စဉ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါ
တယ်။ နေရာက မန္တလေးမြို့မှာ
ပါ။ အချိန်ကာလက ၂၀၁၂ ခုနှစ်
ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့ မွန်း
တည့် ၁၂ နာရီ အချိန်ခန့်ကပါ။

ဖြစ်စဉ်က အသက် ၃၅ နှစ်ရှိ
ယောက်ျားတစ်ဦးဟာ သူ့ရဲ့ ဇနီး
ဖြစ်တဲ့သူက သူ့ကို ကွာရှင်းခွင့်
တောင်းလို့ လင်မယားအဆင်
မပြေ ဖြစ်ကြတယ်လို့ သိရပါ
တယ်။ သူ့ကိုဘာလို့ မပေါင်းချင်
ရတာလဲ ဆိုတာတော့ မသိပါ။
ဒါပေမယ့် "လင်နှင့်မယားလျှာ
နှင့်သွား"နဲ့ "လင်မယားချစ်တော့
ရန်ဖြစ်" ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားတွေ
ရှိသားပဲ။

"A good husband
should be deaf and good wife
blind ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ဦးသည်

နားပိတ်နေသင့်ပြီး ဇနီးကောင်း
တစ်ဦးသည် မျက်စိပိတ်နေသင့်
သည်" ဆိုတဲ့ ဒဿနအတိုင်း
သာ နေထိုင်ကြရင် အဆင်မပြေ
စရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ ထင်
ပါတယ်။ ခင်ပွန်းက ဇနီးပြောနေ
တာကို နားပိတ်မထားဘဲ နား
ထောင်နေတာကြောတော့ နားငြီး
လာမှာ သေချာပါတယ်။ အဲဒီလို
နားတွေသိပ်ငြီးလာတော့ စိတ်ဖိ
စီးမှုတွေ များလာပြီး မထူးပါဘူး
သေတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး
သေကြောင်း ကြံစည်တာလို့ ထင်
ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ မန္တလေးမြို့
က ၉၂ ပေမြင့်တဲ့ ဒိုင်းမွန်းပလာ
ဇာ ငါးထပ်က ခုန်ချသတ်သေဖို့
ကြံစည်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။
အဲဒီလို ခုန်ချသတ်သေဖို့ ကြံ
စည်နေတာကို မြင်တွေ့ရတဲ့
တစ်စုံတစ်ယောက်က မီးသတ်
တပ်ဖွဲ့ကို လှမ်းပြီး ဆက်သွယ်
အကြောင်းကြားလို့ ထင်ပါ
တယ်။ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ
က သတင်းကြားကြားချင်းပဲ
အသက်ကယ် လူနာတင်ယာဉ်
တစ်စီး၊ အုပ်ချုပ်မှုယာဉ် နှစ်ဦး၊
သန္ဓေဝင်တပ်ဖွဲ့ဝင် ၁၂ ဦး၊ အရန်

တပ်ဖွဲ့ဝင် ၃၉ ဦးတို့က နံနက် ၁၁ နာရီအချိန်လောက်မှာ အင်း ဖြစ်တဲ့ နေရာကို ရောက်လာကြ တယ်လို့ သိရပါတယ်။

အဲဒီနေရာကို ရောက်တယ် ဆိုရင် တပ်ဖွဲ့ဝင်တချို့က မြေပြင် မှာ လေဓမ္မရာ (Jumping sheet) ကို ပြင်ဆင်ကြပါတယ်။ တချို့ က အပေါ်ကိုတက်ပြီး တစ်နာရီ လောက်ကြာအောင် အမျိုးမျိုး စည်းရုံး ဖျောင်းဖျခေါ်ဆောင်ရ တယ်လို့ သိရှိရပါတယ်။ အခုလို ကိုယ့်ဇနီးက ကွာရှင်းခွင့်တောင်း လို့ လင်မယား အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေကြောင်းကြံ စည်နေတဲ့သူကို သူ့ရဲ့စိတ်တွေကို လျော့သွားအောင် စာရေးသူသာ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင် နေရာမှာရှိခဲ့

ရင် ဘယ်လိုများ စည်းရုံးဖြောင်း ဖျရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိပါ တယ်။

ကိုယ့်ကိုကိုယ်သေကြောင်း ကြံနေတဲ့သူဟာ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ ဝင်တွေ စည်းရုံးဖျောင်းဖျတာကို လက်ခံလိုက်လို့ အသက်မသေ တော့ပေမယ့် အမှုကတော့ ပွေ ရပေဦးမယ်။ အဲဒီလို ကိုယ့်ကို ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်ရင် “ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ (၃၀၉) မှာမည်သူမဆို မိမိကိုယ် မိမိ သတ်ရန်အားထုတ်၍ ထို အပြစ်ကို ကျူးလွန်ရန် တစ်ခုခု ပြုလုပ်လျှင် ထိုသူကို တစ်နှစ်ထိ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ်ဖြစ်စေ၊ ပြစ်ဒဏ်တစ်ခုခု ဖြစ်စေ၊ ငွေဒဏ် ဖြစ်စေ၊ ပြစ်ဒဏ်နှစ်ခုလုံးဖြစ်စေ

ကျခံရနိုင်သည်”လို့ လေ့လာ မှတ်သားရပါတယ်။

စာရေးသူ မောင်ငယ်လေး လည်း အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေကြောင်းကြံနေတဲ့ သူတစ်ဦး ကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အချိန်က ၁၉၇၂ ခုနှစ်လောက်က ပါ။ နေရာက ပဲခူးတိုင်း ညောင် လေးပင်မြို့နယ် အတွင်းမှာရှိတဲ့ တော်ဝိဘူတာလေးမှာပါ။ အဲဒီ အချိန်က မောင်ငယ်လေးက ည ရုံပိုင်လေး တစ်ယောက်ပါ။ ည တစ်ညရဲ့ ၁၀ နာရီအချိန်လောက် မှာ ညောင်လေးပင် ဘူတာက မောင်ငယ်လေးရှိတဲ့ တော်ဝိဘူ တာကို ကြေးနန်းနဲ့ ခေါ်ပါတယ်။ ကြေးနန်းကို လိုက်ဖမ်းလိုက် တော့ အမှတ် (၅၀၁) အဆန် သစ်လုံး ရထားအတွက်လမ်းရှင်း တောင်းမယ်ဆိုတာ သိရပါ တယ်။

ရထားက သစ်လုံးရထား ဆိုပေမယ့်လည်း တွဲတွေပေါ်မှာ သစ်လုံးတွေ မပါတော့ပါဘူး။ သစ်လုံးတွေကို ရန်ကုန်မှာချထား ခဲ့ပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာလာတဲ့ တွဲ အလွတ်တွေပါ။ လမ်းရှင်းပေး

လိုက်ပြီး နာရီဝက်လောက်အကြာမှာ ညောင်လေးပင် ဘူတာက ထွက်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ရထားကို တော်ဝိဘူတာက တောက်လျှောက် ခုတ်မောင်းနိုင်အောင် ပိန်းဇလုတ်ဘူတာကို လမ်းရှင်းဆက်တောင်းပါ တယ်။ ပိန်းဇလုတ်ဘူတာကို ကြေးနန်းခေါ်ရတာ လက်တွေ့လည်း ညောင်းနေပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရပါ။ ပိန်းဇလုတ်ဘူတာက ညရုံပိုင်လေးက ဘူတာမှာ မရှိဘဲ အပြင်ကို သွားနေတယ် ထင်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ တော်ဝိဘူတာမှာ မရပ်ဘဲ တောက်လျှောက် ခုတ်မောင်း သွားနေမယ့် ရထားက ရပ်သွား ရပါတော့တယ်။

မောင်ငယ်လေးကတော့ သူ့ဘူတာမှာ မရပ်မယ့် ရထား ရပ်နေလို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေပါတယ်။ ပိန်းဇလုတ်ဘူ တာကို ခေါ်လို့ရလိုရငြား နောက် ဆုံးအနေနဲ့ ထပ်ခေါ်ကြည့်ပါ တယ်။ ဒီတစ်ခါသာကြေးနန်း ခေါ်မရရင်တော့ လမ်းရှင်းမဲ့ထွက် ခွင့်လက်မှတ်နဲ့ လွှတ်ရတော့မှာ ပါ။ ဒါပေမယ့် မမျှော်လင့်ဘဲ

ပိန်းဇလုတ်ဘူတာက ကြေးနန်း ပြန်လာပါတယ်။ မောင်ငယ် လေးလည်း စိတ်မရှည်တော့ လို့ “ခင်ဗျားဘူတာကို ပစ်ပြီး ဘယ် လျှောက်သွားနေတာလဲ။ ဒီမှာ 501 Upရောက် နေတာ ကြာပြီ။ လမ်းရှင်းတောင်း မယ်” လို့ ပြောပြီး ချက်ချင်းပဲ လမ်းရှင်းတောင်းလိုက်ပါတယ်။ လမ်းရှင်းရချိန်မှာ လမ်းခွဲကိုင် ကြီးကို စက်ခေါင်းမောင်းဆီကို လမ်းရှင်း လက်မှတ်သွားပေးဖို့ ကပျာကယာ လွှတ်လိုက်ပါ တယ်။ မောင်ငယ်လေးက သူ ဘူတာက ရထားဆက်လက် ထွက်သွားနေချိန်မှာ နောက်ဆုံး တွဲပေါ်က ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးကို “ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးရေ ပိန်းဇလုတ် ဘူတာကို ခေါ်မရလို့ ရပ်သွား တာပါ။ ရထားကြန့်ကြာမှုကို ကြည့်သာ ပြလိုက်ပါတော့” လို့ လှမ်းအော်ပြီး ပြောလိုက်ပါ တယ်။

အမှတ် (၅၀၁) အဆန် ရထားတော်ဝိဘူတာက ဆက် လက် ထွက်ခွာသွားလို့ မောင် ငယ်လေး ဘူတာရုံထဲကို ပြန် လာနေချိန်မှာ ဘူတာစကြိုက်က

ထိုင်ခုံပေါ်မှာ အမျိုးသားကြီး တစ်ဦး ထိုင်နေတာကို မြင်တွေ့ လိုက်ရပါသည်။ ရထားမလာခင် အချိန်က ဘူတာရုံမှာ မောင်ငယ် လေးတို့ ဝန်ထမ်းသုံးယောက်က လွဲရင်ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။ အခု ဒီ အမျိုးသားကြီး ဘယ်က ရောက်လာလဲလို့ စဉ်းစားကြည့် ရာ စောစောက အမှတ် (၅၀၁) အဆန် ရထားနဲ့ပါလာတာ ဖြစ် နိုင်ပြီး ဘာလို့ရထားနဲ့ ပြန်မလိုက် သွားတာလဲဆိုတာ မသိပါ။ ဘူ တာဆိုတာ လူတကာစုံတာပဲလေ သဘောထားပြီး အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ပဲ နေလိုက်ပါတယ်။ မောင်ငယ် လေးလည်း ရထားတွေလာဖို့ အချိန်ဝေးသေးလို့ ဘူတာရုံထဲမှာ နားနားနေနေပဲ နေလိုက်ပါတယ်။

နံနက်လင်းအားကြီး အချိန် တွင် ပိန်းဇလုတ်ဘူတာက မောင် ငယ်လေးကို ကြေးနန်းခေါ်ပါ တယ်။ ကြေးနန်းဖမ်းလိုက်တော့ အမှတ် (၂) အစုန်တိုက်ကင်းစစ် ရထားအတွက် လမ်းရှင်းတောင်း တာပါ။ မောင်ငယ်လေးက ရှေ့ ရထား အရောက်ကို ငေးပြီး အမှတ် (၂) အစုန် တိုက်ကင်းစစ် ရထားကို လက်ခံလိုက်ပါတယ်။

မကြာမီ ပိန်းဇလတ်ဘူတာက ထွက်လာလို့ ညောင်လေးပင်ဘူတာကို လမ်းရှင်းဆက်တောင်းလိုက်ပါတယ်။ လမ်းရှင်းဆက်တောင်းပြီးချိန်မှာ မောင်ငယ်လေးက ဘူတာရုံအပြင်ကို ထွက်ပြီး ဘူတာရုံရှေ့ စင်္ကြံပေါ်ကနေ ရထားလာမယ့် လမ်းပေါ်မှာ လမ်းရှင်းမရှင်း ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရထားလမ်းပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

မောင်ငယ်လေး မြင်တွေ့ရတဲ့ ရထားလမ်းပေါ်က လူဘယ်သူလဲဆိုတော့ ညတုန်းက အမှတ် (၅၅၀) အဆန်သစ်လုံး

ရထားထွက်သွားချိန်မှာ ဘူတာရုံအပြင်မှာ တွေ့ရတဲ့သူ ဖြစ်နေပါတယ်။ မောင်ငယ်လေး သူ့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ နံနက် မိုးလင်းခါနီးလို့ ရထားလမ်းပေါ်မှာ အပေါ့အပါး သွားတာ ဖြစ်မှာပဲလို့ အစက ထင်မိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရထားလမ်းပေါ်က မဆင်းဘဲ ရထားလာရာဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး ရပ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မောင်ငယ်လေးက ရထားလမ်းပေါ် လူကြားအောင် လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဗျိုဆရာကြီး! အဲဒီလမ်းပေါ်က ရထားလာနေတယ်။ ရထားလမ်းပေါ်က မြန်မြန်ဆင်း

ပါ”

ရထားလမ်းက အစုန်လမ်းနဲ့ အဆန်လမ်းရှိလို့ အစုန်လမ်းက ရထားလာနေတာကို အဆန်လမ်းက လာနေတာထင်လို့ ရပ်နေတာများလား သိအောင် လှမ်းပြောပေမယ့်လည်း ရထားလမ်းပေါ်က မဆင်းပါ။ ရထားလမ်းပေါ်က လူက နားလေးလို့ မောင်ငယ်လေး အော်ပြောနေတာကို သူ့နားက မကြားလို့လား မသိပါ။ ရထားလမ်းပေါ်က လူဟာ ဒီအတိုင်းဆက်နေရင် ရထားတိုက်တာ ခံရတော့မယ်ဆိုတာ မောင်ငယ်လေး သိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မောင်ငယ်လေးက သူ့ကိုကယ်တင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ရထားလမ်းပေါ်ကို ပြေးသွား

BURMESE CLASSIC

ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရထားလမ်းပေါ်မှ လူကအမှတ် (၂) အစုန် တိုက်ကင်း စစ်ရထားလာနေတဲ့ ရထားလမ်းနှစ်လမ်းကြားမှာ ရထားလာနေရာဘက်ကို ဦးခေါင်းထားပြီး သူ့ရဲ့ကိုယ်ကို ဝပ်ချလိုက်ပါတယ်။

မောင်ငယ်လေးက “ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ရထားကြိတ်သွားပါမယ်” လို့ ပြောပြီး သူ့ခွန်အား ရှိသလောက်နဲ့ လူကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ရထားလမ်းပေါ်က အတင်းဆွဲဖယ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်ငယ်လေးက သေးသေး ရထားလမ်းပေါ်က လူက ကြီးကြီးဖြစ်နေလို့ ဝန်နှင့်အားမမျှသလိုဖြစ်ပြီး ရထားလမ်းပေါ်က လူကြီးကတော့ မလှုပ်တော့ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ ရထားက မောင်ငယ်လေးတို့နဲ့ သံလမ်းတစ်ဆက် (၃၉) ပေလောက်ပဲ ကွာပါတော့တယ်။ မောင်ငယ်လေးကရထားလမ်းပေါ်က လူကို ဆွဲဖယ်နေရင်လည်း ဘယ်လိုမှမရဘဲ သူ့ကိုပါ ရထားတိုက်သွားပါတော့မယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အားမတန် ဓာန်လျှော့ပြီး မလွဲမရှောင်သာဘဲ ရထားလမ်းပေါ်က လူကိုထားခဲ့

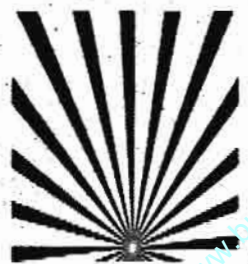
ပြီး ရထားနဲ့လွတ်အောင် ပြေးထွက်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

လူစီးရထားတွေရဲ့ ရှေ့က ကြိုပြီးလမ်းရှင်းလာတဲ့ တိုက်ကင်းစစ်ရထားတွေရဲ့ တွဲဆိုင်းဖွဲ့ဆင်ပုံက အခြားရထားတွေနဲ့မတူပါ။ ရထားစက်ခေါင်းက ရှေ့ဆုံးက မဟုတ်ပါ။ ရေနွေးငွေ့ စက်ခေါင်းကြီးက တွဲဆိုင်းအလယ်ကပါ။ စက်ခေါင်းရဲ့ ရှေ့နောက်မှာ မိုင်းကာတွဲတွေ ချိတ်ဆက်ထားပါတယ်။ မိုင်းကာတွဲတွေက သစ်လုံးတွေ၊ သစ်ခွဲသားတွေ တင်တဲ့တွဲ အမျိုးအစားတွဲအလွတ်တွေပါ။ ရှေ့ဆုံးတွဲရဲ့ ထိပ်မှာ ရထားလမ်းပေါ်က အတားအဆီးတွေကို ဖယ်ရှားနိုင်အောင်သုံးပေလောက်ရှိတဲ့ ရထားသံလမ်းတိုတစ်ချောင်းကို ရထားတွဲနဲ့ကပ်ပြီး ဂဟေ ဆော်ထားပါတယ်။ အဲဒီသံလမ်းတိုက ရထားလမ်းပေါ်မှာ ဝပ်နေတဲ့ လူကြီးရဲ့ ခန္ဓာကြီးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မလွတ်နိုင်ပါ။

မောင်ငယ်လေးတစ်ယောက် ရထားလမ်းပေါ်က ပြေးထွက်သွားလို့ ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်းလောက် ရောက်ရုံပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ရထားလမ်းပေါ်က

“ဒုန်း” ဆိုတဲ့ အသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ပြီး ရထားလမ်းပေါ်က လူကို ရထားတစ်စင်းလုံး ဖြတ်ကျော် သွားပါတော့တယ်။ မောင်ငယ်လေးက သွေးသံရဲ့ရဲ့ မြင်ကွင်းကို မကြည့်ရဲပါ။ ရဲကင်းနဲ့ ဆေးပေးခန်းကို အကြောင်းကြားပါတယ်။ ရထားလမ်းပေါ်က လူကတော့ သူ့ရဲ့ဘဝနိဂုံးကို အဆုံး သတ်လိုက်ပါပြီ။ သူ့အတွက် မောင်ငယ်လေးအနေနဲ့ ရင်နှင့်စွာ ခံစားရင်း ရထားလမ်းပေါ်က လူရဲ့ ဘဝဝဋ်ကြွေးက ဒီ ဘဝဟာ နောက်ဆုံးဘဝ ဖြစ်ပါစေလို့သာ ဆုတောင်းပေးခဲ့ရပါတော့တယ်။

ရထားဝန်ထမ်းတစ်ဦး
(ငြိမ်း)

၁၂၄

ART
SOKKUN
2014

တင်စေသော် (သထုံ)
မှူးယစ်စိတ်ပြောင်း တစေ့တစောင်

တင်ဖေသော် (သထုံ) မူးယစ်စိတ်ပြောင်း တစေ့တစောင်း

ကျွန်တော်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါ အဋ္ဌမတန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကျူးလွန်သည့်ဖြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် တင်ပါး၌ ပြင်းထန်သော ကြိမ်ဒဏ် သုံးချက်အနက်ခံရဖူးပါသည်။ တရားရုံးက ချမှတ်သော ကြိမ်ဒဏ်မဟုတ်ပါ။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ စီရင်ချက်အရ ချမှတ်ပေးခဲ့သော ကြိမ်ဒဏ်ဖြစ်ပါသည်။ မပြောချင်ပါသလေ။ ကျောပြင်မှာ ဒဏ်ရာစတွေနဲ့ ဆိုတာလိုမျိုး ဖြစ်ခဲ့ကြုံခဲ့ရပါသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ယနေ့ထက်တိုင်မကြာခဏလည်းသတိရတတ်ပါသည်။

ထိုကြိမ်ဒဏ်မှာ ကျွန်တော်အတွက် တကယ်ပင် ထိုက်သင့်သော ကြိမ်ဒဏ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ အလွန်သက်ညှာသော အဆုံးအမဟု

သာ ကျွန်တော်ခံယူခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ထိုကြိမ်ဒဏ် သုံးချက်ထက် ကြီးလေးသော ပြစ်ဒဏ်မျိုးကို ပေးခဲ့မည်ဆိုလျှင်လည်း ပေးနိုင်ကောင်းပါသည်။

ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြချင်ပါ၏။

“ဟေ့ကောင် တင်ဟန်.. မင်းတို့ရွာမှာ ပခိုင်းသီးမရှိဘူးလားကွ”

“သိပ်ရှိပေါ့ကွာ....မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

ကျွန်တော်သည် သထုံမြို့မှ ခုနစ်မိုင်ခန့်ပေးသော ဒေးဗရိန်းကျေးရွာမှ သထုံမြို့ အမှတ် (၁) အထက်တန်းကျောင်းသို့ စက်ဘီးစီး၍ ကျောင်းတက်ရသူဖြစ်ပါသည်။ မြို့ခံကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သူ မောင်စိုးက ကျွန်တော်

အား ဆိုင်းမရုံမဆင့် ကောက်ခါင်ခါ မေးလာသည်ကို မဆိုင်းမတွပင် အလွယ်တကူဖြေလည်းဖြေ မေးလည်း မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူးကွ... မမြင်ဘူး၊ မတွေ့ဘူးလို့ပါ.....။ မနက်ဖြန် ခူးလာပေးလို့ ရမလား”

“ဘယ်နှလုံးယူမှာလဲ” ...။
“တစ်လုံးဆိုရပါပြီ” ...။
“ကောင်းပြီ...။ စိန်လိုက်...။ စိတ်ချ...”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား စကားအတိုင်အဖောက်ကတိကဝတ် ပြုလိုက်ကြပါသည်။

ညနေကျောင်းဆင်း အိမ်ပြန်ရောက် ရေငိုချိုး ထမင်းစား

ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ရွာရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း (ပြဿဒိကျောင်း) သို့ ကျွန်တော်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ ကျွန်တော့်မိဘများက ကျွန်တော့်ကို ရှင်ပြုကိုရင်ဝတ်ပေးခဲ့သော ကျောင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းရှိ သံဃာတော်များ၊ ကိုရင်များနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများမှာ အားလုံးတစ်ရွာတည်းသား ရွာခံများသာဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အတွက် အဝင်အထွက် မခက်သလို အထူးအဆန်းလည်း မဟုတ်ပါ။

ကျောင်းခြံဝင်းကြီးထဲတွင် ဘယ်နေရာ ဘာရှိသည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီးက တိုင်းရင်းဆေးဝါးအဖြစ် အသုံးပြုရန်အတွက် စိုက်ပျိုးထားသည့် ပဒိုင်းပင်လေးပင်ရှိကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိထားပါသည်။ ထိုပဒိုင်းပင်များကို ကျောင်းကြီး၏ ခေါင်းရင်း ဘက်ခြမ်း ဘုရားစင်အောက် ကျွန်းလုံးတိုင်ကြီး လေးတိုင်၏ တစ်တိုင်စီ ခြေရင်းတွင် စိုက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သုံးပင်မှာ ပဒိုင်းအဖြူမျိုးဖြစ်၍ ကျန်

တစ်ပင်မှာ ညိုတိုတိုအရောင်ရှိသည့် ပဒိုင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ပဒိုင်းပင်များမှာ ပင်စည်ထွားထွားရွက်ဖားဖားနှင့် အားကောင်းလှပေသည်။ အပင်များ၏ အမြင့်မှာ ကျွန်တော့်ခါးစောင်း ကျော်ကျော် ရှိ၏။

အပင်တိုင်းတွင် အသီးတွေရှိ၏။ အပွင့်တွေလည်းရှိ၏။ အဖူးတွေလည်း ရှိ၏။ အရွက်ဖားဖားကြီးတွေ ကြားထဲက အသီးများမှာ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးကို တွေ့ရ၏။ ပဒိုင်းပင်တစ်ပင်လျှင် အရွယ်ရောက်သည့် အသီး ငါးလုံး ခြောက်လုံးခန့်ရှိနေကြသည်။ ထိုပဒိုင်းပင် လေးပင်အနက် အညိုရောင်သန်းနေသော အပင်ကို ကျွန်တော်မျက်စိကျမိသည်။ ထိုအပင်နားဆီသို့ မယောင်မလည်သွားပြီး မည်သူမျှ မသိအောင် ပဒိုင်းသီးတစ်လုံးကို အမြန်ခူးပြီး ခါးပိုက်ထဲထည့်၍ အလစ်သုတ်ခဲ့ပါသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသာ သိလို့ကတော့ ဆော်ပလော် တီးခံရမှာ သေချာသည်။

အိမ်ရောက်တော့လည်း အိမ်က လူကြီးမိဘတွေ မသိ

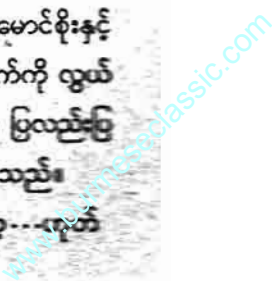
အောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝက် ဝမ်းဖိလျက် ထားခဲ့ပါ၏။ သူငယ်ချင်းကို ပေးခဲ့သည့် ကတိအတိုင်း ပြချင်ပေးချင်လို့။ ကျွန်တော်ခူးယူခဲ့သော ပဒိုင်းသီးမှာ ဘဲဥကြီးကြီး အလုံးခန့်ရှိသည်။ မညီမညာသော မျက်နှာပြင် အဖုအထစ်တွေနဲ့ ညိုတိုတို အရောင်သန်းနေသည်။ အညိုပင်က ခူးခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအသီးကို ကျွန်တော်ကျောင်းသွားသည့် လွယ်အိတ်ထဲဝက်ပြီးထည့်ထားပါသည်။ နောက်နေ့ကျောင်းအတက်တွင် ကတိမပျက်အောင် ကျောင်းသို့ ယူဆောင်ခဲ့ပါ၏။

“ပဒိုင်းသီးပါသလား...”
 “ပါတာပေါ့ကွ...၊ ငါက ကတိတည်ပါတယ်...”
 “မှန်း...ပြစမ်း...”
 “ရော...ဒီမှာ...”

ကျွန်တော် ကျောင်းသို့ အရောက် ကျောင်းပေါက်ဝမှ ကြိုစောင့်နေသော မောင်စိုးနှင့် အေးမြင့်တို့နှစ်ယောက်ကို လွယ်အိတ်ထဲက ထုတ်ပြီး ပြလည်းပြပေးလည်းပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့...ဟေ့...ကုတ်

တယ်ကွ။ ပဒိုင်းသီး၊ ပဒိုင်းသီး
....”။

မောင်စိုးနှင့်အတူ ရှိနေ
သော အေးမြင့်က ပြောသည်။

“ဟ...၊ ပဒိုင်းသီးကွ...၊
ဘယ်သူယူလာတာလဲ...”။

နောက်ထပ် ကျွန်တော်တို့
အနီးသို့ ရောက်လာသော မြင့်
အေး (ရင်းငြိမ်ရွာ) က ဝင်မေး
သည်။

“ငါတို့ရွာက ခူးလာတာ
ကွ။ မောင်စိုးက မမြင်ဘူးမတွေ့
ဖူးဘူးဆိုလို့...”။

ကျွန်တော် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ
ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ အဲဒီ
အသီးကို မစားနဲ့နော်...”။

တစ်ယောက် ဝင်ထောက်
သည်။

“စားတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ
ကွ...”။

တစ်ယောက်က ပြန်မေး
သည်။

“ရူးတတ်တယ် ကိုယ့်
လူ...”။

“ဘယ်လိုရူးမှာလဲ...”။

“ရက်တစ်ပတ်လည် ရူး
တယ်တဲ့ကွ...”။

“ဘယ်လို ရက်တစ်ပတ်
လည်လဲ....”။

“ဟာကွာ။ ဒီနေ့မနက်လို
စားပြီးလို့ ရူးလိုက်ရင် နောက်နေ့
ဒီအချိန် အကောင်းပကတိ ပြန်
ဖြစ်တာပဲတဲ့...”။

“ဟုတ်ရဲ့လား....”။

“ဟုတ်ပါ့ဆို....”။

“နောက်တော့ ဘာဖြစ်
သေးလဲ...၊ အကျိုးနဲ့အပြစ်...”။

“ပဒိုင်းသီးစားပြီးလို့ ရူး
ပြီးရင် လူကျန်းမာပြီး ဝလာ
တယ်လို့တော့ ပြောကြတာပဲကွ
ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး...”။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း
တစ်စု တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
လျှောက်ပြောနေကြသည်။

“ဒါဆို လက်တွေ့ စား
ကြည့်မှပဲ....တက်စီးဝမ်းတူး
သရီး လုပ်မယ်...”။

နောက်ဆုံး ပြောသူက
တော့ မောင်စိုး ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း
တခေါင်းခေါင်း တီးသဖြင့် ကျွန်
တော်တို့ အသီးသီး စာသင်ခန်း
အတွင်းသို့ နေရာကိုယ်စီ ဝင်ကြ
လေတော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့်မြင့်အေးတို့က

နှစ်ယောက်တွဲ အတန်း၏ လက်
ဝဲဘက် ရှေ့ထောင့် ဒုတိယတန်း
ထိုင်ခုံနှင့် ခုံတန်းရှည်တွင် ထိုင်
သည်။ ကျွန်တော်တို့ အတွဲ၏
နောက်တွင် မောင်စိုးနှင့် အေးမြင့်
တို့နှစ်ယောက်ထိုင်သည်။ အတန်း
သားပေါင်း (၄၀) ကျော်ရှိသည်။
ယောက်ျားလေးများ သီးသန့်ဖြစ်
သည်။ စက်မှုလက်မှု အပိုဘာ
သာတွဲယူသော အတန်း ဖြစ်၍
မိန်းကလေးတွေ မပါ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့
အမှတ်(၁) အထက်တန်းကျောင်း
သည် (အထူး သိပ္ပံကျောင်း)
အဖြစ် သိပ္ပံဘာသာ ဦးစားပေး
သင်ကျောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ အမှတ်
(၂) အထက်တန်းကျောင်းမှာဝိဇ္ဇာ
ဘာသာရပ် သင်ကျောင်း ဖြစ်ခဲ့
သည်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းတွင်
အဋ္ဌမတန်း စာသင်ခန်း အေး၊ ဘီ၊
စီ၊ ဒီ....အိတ်(ချ်) အထိရှိရာ
နောက်ဆုံး ဂျီနှင့်အိတ်(ချ်) အခန်း
(၂) ခန်းသည် စက်မှုလက်မှုအပို
ဘာသာတွဲယူသည့် အခန်းဖြစ်ပါ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ အခန်းကို
(မဟာဂျီ) အခန်းဆိုပြီး ဆေး
ဆရာမများက ဝိသေသအထူးပြု
ပြီး ကင်ပွန်းတပ် ဗုည့်ခေါ်ထား

ပေသည်။ အကြောင်းမှာ ခပ်ထက်ထက် ခပ်သွက်သွက်နှင့် ခပ်ဆိုးဆိုးလေးတွေ များလို့ဟု ဆိုကြပါ၏။

မှန်ပါသည်။ ထိုစာသင်ခန်းမှာ ပညာသင်ခဲ့ပြီး နောင်တွင် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်စွာဖြင့် ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ခရီးရောက်ခဲ့သော တိုင်းသိပြည်သိ ပုဂ္ဂိုလ်များပင် ရှိနေပါ၏။ (မဟာဂျီ) အခန်းတွင် ပညာသင်ခဲ့ဖူးသူ တစ်ဦးဆိုလျှင် ယခုအခါတိုင်း ဒေသကြီး တစ်ခု၏ ဝန်ကြီးချုပ် ရာထူးကို ထမ်းဆောင်လျက်ရှိနေပါသည်။ တိုင်းပြည်၏ သားကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်စေ့ အဖြစ် လက်တွေ့ မြင်နေရပါသည်။ အဲဒါသည် (မဟာဂျီ) ၏ ဝိသေသပင်တည်း။

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးပြီးလျှင် ထုံးစံအတိုင်း နိုင်ငံတော် သီချင်းကို တစ်ကျောင်းလုံး သံပြိုင်ဆိုကြရသည်။ ပြီးမှ စာသင်၏။ ကျွန်တော်တို့အတန်း၊ ကျွန်တော်တို့အခန်း၏ ပထမဦးဆုံး အချိန်မှာ အတန်းပိုင်ဆရာ

ကြီး ဦးအုန်းဖေ၏ မြန်မာစာအချိန်၊ ဆရာကြီးဦးအုန်းဖေမှာ စာသင်ရာတွင် အလွန်စိတ်ရှည်၏။ တည်ငြိမ် အေးဆေးသဖြင့် လေးစားကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းပါသည်။

ဆရာကြီးက ရှေ့တွင် စာသင်နေခိုက် ကျွန်တော်တို့၏ ထိုင်ခုံအနောက်မှ တကြွပ်ကြွပ်ကိုက်ဝါးနေသည့် အသံကို တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရသည်။ မာလကာသီး အစိမ်းတစ်လုံးကို ကိုက်ဝါးနေသည့် အသံမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အသာလေး လှည့်ကြည့်မိသောအခါ မောင်စိုး၏ ပါးစပ်မှာ လှုပ်နေပြီး တဖြည်း

မြဲနှင့် အောက်မေးလှုပ်နေ၏။ သူ့မျက်နှာပေးကလည်း မချိုမချည်စပ်ပြီးပြီးနှင့်။ ဟုတ်နေပါပြီ။ မောင်စိုးတစ်ယောက် ကျွန်တော်ယူလာသော ပဒိုင်းသီးကို စားနေချေပြီ။ ပဒိုင်းသီးစေ့များမှာ မာလကာသီးစေ့နှင့် တူပါသည်။ ကျွန်တော်က ဆရာကြီး မမြင်အောင် ကိုယ်တစ်စောင်လှည့်ပြီးလက်ဝါးယမ်းခါ၍ ဆက်မစားရန်တားပါ၏။ မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ဖြင့် ခေါင်းခါပြ၏။ မရ။ အတော်ကြာမှ သူ့နားထိုင်သော အေးမြင့်ကလည်း မစားရန် လက်ကုပ်ပြီး တား၏။ မရ။ နောက်ဆုံး ပဒိုင်းသီးကို အေးမြင့်က မောင်စိုး

ဘယ်အချိန်
လောက်မှာ
ဘယ်လို
ထလောက်ပည့်ပည့်။
ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့်
အရူးစလောပည့်ပည့်။
ယဉ်ယဉ်လေးရူးပည့်လား။
ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း
ရူးပည့်လား။
ဒဲဒဲဒဲဒဲ
ကျွန်တော်
မိမိပင်သဘာ
ပြစ်နေရပါသည်။

လက်ထဲမှ အတင်းလုယူ လိုက်
သည်ကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရ
ပါသည်။ လုယူလိုက်သည့်
အချိန်တွင် ပဒိုင်းသီးမှာ တစ်
ဝက်ပင် ကျိုးနေလေပြီ။

အတန်းပိုင် ဆရာကြီး ဦး
အုန်းဖေ၏ မြန်မာစာ အချိန်ကုန်
သွားပါပြီ။ အချိန်ပြောင်း ခေါင်း
လောင်းထိုးပြီး နောက်ဆရာ
မရောက်မီ စပ်ကူးမတ်ကူးအချိန်
တွင် လက်ကုန်ပဒိုင်းသီးကို အေး
မြင့်ထံမှ ကျွန်တော်ပြန်တောင်းယူ
လိုက်ပါသည်။ မောင်စိုး ဘာ
ဆက်ဖြစ်မည်မသိ။ ကျွန်တော်
စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ထိန်လန့်နေပါ၏။

ဒုတိယ စာသင်ချိန်မှာ
ဆရာကြီး ဦးအုန်းမောင်၏ သင်္ချာ
(၁) အချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်
တော်တို့ အားလုံးကလေးစား
ကြောက်ရွံ့ရသော ဆရာကြီးဖြစ်
ပါသည်။ အသင်အပြ အလွန်
ကောင်းသလို အထူးအထောင်း
လည်း အလွန် သွက်ပါသည်။
ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့် တပြုန်းပြုန်း
လည်း အုပ်တတ်ပါသည်။ ကျွန်
တော်တို့၏ ကျောပြင်ကိုလည်း
ဈေးတင်တတ်ပါသည်။

“မင်းတို့ကို အိမ်စာပေးပြီး
တွက်ခိုင်းထားတဲ့ သင်္ချာစာအုပ်
တွေ လာတင်ကြ...”။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး
....”။

ကျွန်တော်တို့ တွက်လာခဲ့
သည့် သင်္ချာစာအုပ်များ စားပွဲ
ပေါ်တွင် တင်လိုက်ကြပါသည်။
သင်္ချာကိစ္စ စိတ်မချစရာ မရှိ။
ကျွန်တော်ကောင်းစွာ တွက်ထား
နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်
မှာ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်နှင့် တထင့်
ထင့် ဖြစ်နေ၏။ မောင်စိုးတစ်
ယောက် ဘယ်အချိန်လောက်မှာ
ဘယ်လိုထဖောက် မည်နည်း။
ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့် အရူးစလာ
မည်နည်း။ ယဉ်ယဉ်လေးရူးမည်
လား။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရူး
မည်လား။ အဲဒါကိုပဲ ကျွန်တော်
စိုးရိမ်သောက ဖြစ်နေရပါသည်။

ဆရာကြီးအား ကြောက်ရွံ့
ရင်းစွဲ ရှိပေလို့ပဲလား မသိ။
မောင်စိုးလှုပ်ရှားမှု ထူးခြားမှုဖြင့်
သေးပါ။ တော်ပါသေးသည်။
ဒါပေမယ့် မောင်စိုး၏ သဏ္ဍာန်
မှာ ပုံမှန်မဟုတ်သည်ကို ကျွန်
တော် ရိပ်စားမိပါ၏။ သူ့နဂို
အတိုင်း မဟုတ်ပြီ။ သူ၏ နှုတ်

ခမ်းများ ခြောက်နေပါသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း နှစ်ဖက်စလုံးတွင် အမြှုပ်တွေ စေးကပ်ကပ် ဖြစ်နေသည်။ တံထွေးတပြစ်ပြစ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံး နှစ်လုံး၏ အကြည့်မှာ ပြူးတူးတူး ကြောင်တောင်တောင်။ ဘယ်ညာထက်အောက် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော်ကောင်းစွာ သတိထားမိပါ၏။ ပါးစပ်ကလည်း ပွစ်ပွစ်နှင့် ကရင်ဆီမန်းမန်းသလို ရွတ်နေသည်။ မောင်စိုးနှင့် အနီးကပ်ထိုင်နေသည့် အေးမြင့်က ကျွန်တော်အား ခေါင်းရမ်းပြနေပေပြီ။ လက်ကိုပါ ခါပြီး အခြေအနေ မဟန်ကြောင်း အရိပ်အယောင် ပြသည်။ ခက်ချေပြီ။

မောင်စိုးမှာ အသားညိုသူ ဖြစ်သော်လည်း သူ့မျက်နှာပြင်မှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်ကိုလည်း တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခြင်းတို့ကို တပြိုင်တည်း ခံစားနေရပါတော့သည်။ တော်ပါသေးသည်။ ဒီကနေ့ စာသင်ချိန်၌ ဆရာကြီး ဦးအုန်းမောင်သည်

အိမ်စာတွက်ခိုင်းလိုက်သော ပုစ္ဆာများကို သူ၏ စားပွဲနှင့် ထိုင်ခုံ၌ ပင် ထိုင်၍ စစ်ဆေးနေသောကြောင့် ငြိမ်သက်နေ၏။ ဆရာကြီး၏ စာသင်ချိန် မြန်မြန်ကုန်ပါစေဟု ကျွန်တော် အပူတပြင်း ဆုတောင်းခြင်း ပြုနေရပါသည်။ မိနစ် (၄၀) အချိန်မှာ ကျွန်တော်အတွက် လေးသင်္ချေမျှကြာသည် ထင်ရ၏။ ကုန်ခဲလေခြင်းဗျာ။ အချိန်ပြောင်! ခေါင်းလောင်းသံတီးမှ ကျွန်တော်သက်ပြင်း ရှည်ကြီး ချနိုင်လေတော့သည်။

တတိယအချိန် လာချေပြီ။ အင်္ဂလိပ်စာပြသည့် ဆရာမဒေါ်နော်စုစု။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက ချစ်၊ ကြောက်၊ ရိုသေလေး

စားရသော ဆရာမ။ စည်းကမ်းကြီးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဖျောလည်းတီးသည်။ ငယ်ပင်ငယ်သော်ငြား လက်သံတအားပြောင်သည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောတတ်သည်။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ”
ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ထိုင်ရာမှ ထ၍ နှုတ်ဆက်ကြ၏။
“မင်္ဂလာပါ...”

ဆရာမကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ပြန်လည် နှုတ်ခွန်းဆက်၏။

ထိုအခါ အတန်းသားအားလုံး ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်ကြသော်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်သော ကျောင်းသားမှာ ထိုင်ခုံပေါ် ပြန်မထိုင်ဘဲ မတ်တတ်ရပ်

လျက်ပင် ငူငူကြီး ဖြစ်နေ၏။ ပေတိပေကတ် ရပ်နေလေသည်။ ထိုသူကား အခြားမဟုတ်။ မောင်စိုးတည်း။ ထိုအခါ ဆရာမက မြင်၍....

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဟိုကလေး ထိုင်လေ...”

ဆရာမက မောင်စိုးအား လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြော၏။ သို့သော် မောင်စိုးက မထိုင်။ မယိမ်းမယိုင် ကျောက်စာတိုင်ကဲ့သို့ ဆိုသည့်အလား မားမားကြီး ဆက်ရပ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မောင်စိုးကို ကြည့်၍ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ရပါသည်။ အတန်းသားအားလုံးက ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ မောင်စိုး၏ အပြုအမူကို အံ့သြနေကြသည်။ ဘာကြောင့် ဤသို့ပြုနေရသည်ကို နားမလည်နိုင်သော အကြည့်ဖြင့် စူးစမ်းနေကြလေသည်။

“ကမ္ဘာမကျေ၊ မြန်မာပြေ၊ ဒို့အဘိုးအဘွား အမွေ အနှစ်မို့ ချစ်မြတ်နိုးပေ၊ ပြည်ထောင်စုကို အသက်ပေးလို့...၊၊”

မောင်စိုးတစ်ယောက် စိတ်

ရှူးဖောက်ပြီး နိုင်ငံတော်သီချင်းကို ဆိုချေပြီ။ ပြီးတော့...ပုဆိုးကို စလွယ်သိုင်းထားပြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဘယ်ညာနင်းလေတော့သည်။ ထို့အပြင် စာသင်ခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။ ကျောင်းအနောက်ဘက်ရှိ အိမ်သာများဆီသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် စိုင်းလေတော့သည်။ တော်ပါသေးသည်။ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီတို

ပါပေလို့သာ။

ကျွန်တော်တို့ အခန်းမှာ ကျောင်းကြီး၏ အောက်ထပ်အစွန်းဘက်ကျပြီး အိမ်သာခန်းများနှင့် နီးပါသည်။ မောင်စိုးပြေးထွက်သွားရာ နောက်သို့ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မလိုက်သွားရဲကြပါ။ အံ့အားသင့်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ထူးဆန်းနေခြင်းကြောင့် အားလုံးမင်တက်မိနေကြပေသည်။

“ဟဲ့- ဒါဘာဖြစ်တာလဲ...။ မင်းတို့ မသိကြဘူးလား...”

ဆရာမက အတန်းသားတွေကို မေး၏။ မည်သူမျှမဖြေ။ ကျွန်တော်တို့ အနီးကပ်အတူထိုင်နေကြသည့် လေးငါးယောက်က လွဲ၍ အခြားသူတို့ မသိကြပါ။ “အတူတူထိုင်တဲ့ လူတွေ မသိကြဘူးလား.....”

ဆရာမက အဖြေမရ။ မကျေနပ်၍ ထပ်မေးပြန်သည်။ မည်သူမျှ စကားမေးမရကြပါ။ နှုတ်ဆိတ် တိတ်နေကြလေသည်။ ကြောင်၍ ငေါင်ရွှံ့သာကြည့်နေကြ၏။ အခုအရာတွေ ပုံမှန်မဟုတ်သည်ကို ဆရာမရိပ်မိ

သည်။

“မင်းတို့အားလုံး မှန်မှန် ပြောကြစမ်း။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ တစ်ခုခု လုပ်ထားပြီး ဖြစ်နေတာ သေချာတယ်...”။

အတန်းသား အားလုံးမှာ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေကြ၏။

“လာပြီဟေ့... သာကီဆွေ ရဲရဲတောက်မောင်တွေ... သေစေ ရှင်စေ စိတ်စွဲချက်က မသွေး... ကမ္ဘာမကျေ၊ မြန်မာပြေ ဒို့ပြေ ဒို့ပိုင်စေ... သေမင်းဆွေရေ... သစ္စာနှံဖို့လေ...”။

မောင်စိုးအိမ်သာများဘက် ဆီမှ စစ်ချီသီချင်းဆို၍ စာသင် ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာလေ သည်။ ဆရာမစိတ်ဆိုးနေပါပြီ။ ဆိုးလည်း ဆိုးလောက်ပါ၏။ မေးတာကို မဖြေကြတာရယ်။ မောင်စိုး၏ လှုပ်ရှားမှုများ ပုံစံ မကျတာရယ်၊ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မကြုံစဖူး အကြုံထူးတာရယ် ကြောင့် ဆရာမ စိတ်ဆိုးစရာ ဖြစ်ရသည်မှာ မလွန်ပါ။

“ကဲ...၊ မင်းတို့အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ကြစမ်း။ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးလား။ မဖြေကြဘူး လား...။ ဆရာမ မင်းတို့အတန်း

ကို ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးခန်းတိုင် မယ်...”။

ဆရာမ ရာဇသံ ပေးလေ ပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ ရင်ဘတ်ထဲ ပြင်းအားကြီးမားသော ဒိုက်နမိုက် မိုင်းကွဲသလို ဒိုင်းကနဲ လှုပ်ရမ်း တုန်ခါသွားလေတော့၏။ ဘုရား ဘုရား ငါးပါး မောက်ပါပြီ။ ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းပါပေါ့ လား။ စိုးရိမ်မှု မျဉ်းအမှတ်သည် ကျွန်တော်၏ ငယ်ထိပ်ကိုအတင်း ဖြတ်၍ ထိုးဖောက်ကျော် တက် သွားလေပြီ။ ဆရာမက ထိုသို့ ရာဇသံပေး၍ မေးနေစဉ်မှာပင် ...။

“ပဒိုင်းသီး ပဒိုင်းသီး... စားလို့ကောင်းတဲ့ ပဒိုင်းသီး... အီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး...၊ ဝှီး၊ ဝှီး၊ ဝှီး...”။

မောင်စိုးနှုတ်ထွက်ကရုတ် တရက် အသံမြည်လာလေတော့ သည်။ မောင်စိုး၏ အရူးစကား ကြောင့် ထူးခြားသည့် အဖြေကို အလိုအလျောက် ဆရာမရလိုက် လေသည်။ ထိုအဖြေကို အခြေခံ ခြေရာကောက်ပြီး ဆရာမက ဆက်လက်စစ်ဆေး မေးမြန်းပါ တော့သည်။ ထိုအခါ အကြောင်း

စုံ ဖြစ်ရပ်မှန် သရုပ်သဏ္ဍာန် ပေါ်လေ၏။

အကြောင်းစုံ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အဆင့်ဆင့် ဝေဖန်စစ်ကြော ဆင် ခြင်ကြသောအခါ ပဒိုင်းသီးကို ကျောင်းသို့ယူလာသူ ကျွန်တော် ငတင်ဟန် တရားခံဖြစ်ရလေ တော့သည်။ ကောင်းလေစွ။

မောင်စိုး၏ အခြေအနေမှာ တဖြည်းဖြည်း နေမြင့်လေအရူး ရင့်ရှလ ဖြစ်လာပြီး ဆောက် တည်ရာ မရတော့ပေ။ တောက် တီးတောက်တဲ့တွေ၊ တွေ့ကရာ စကားတွေ ပြောဆို ရေရွတ်ပြီး ထင်ရာမြင်ရာတွေ လုပ်ချင်တာ တွေ လျှောက်လုပ်လာလေတော့ သည်။ နောက်ဆုံး အခြေအနေမှာ အတန်းသားတွေ ပိုင်းချုပ်ထားပြီး အိမ်သို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ရသည် အထိ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့ညနေကျောင်းမဆင်း မီ စာသင်ချိန် နောက်ဆုံးအချိန် ၌ ကျွန်တော် ငတင်ဟန်သည် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ရုံးခန်းသို့ သတင်းပို့ရပြီးသကာလ ကျောင်း အုပ်ဆရာကြီး၏ စစ်ဆေးခြင်း ချက်ကို ဖြစ်ရပ်မှန်အကြောင်း

ဝန်ခံချက် ပေးရလေသည်။ ပြစ်မှု ထင်ရှားသဖြင့် ချမှတ်သော ပြစ်ဒဏ်အဖြစ် ကြိမ်ဒဏ်သုံးချက် တင်ပါးကို အနက် ခံရလေ သတည်း။ ကျွန်တော်တင်ဟန် ၏ တင်ပါးတွင် ထင်ရှားသော အနိုးတံဆိပ်ခတ်နှိပ်ခြင်း ခံလိုက်ရ ပါသည်။ မျက်စိစုံမှိတ်၍ ကြိတ် ခံလိုက်ရသည့်ဖြစ်ခြင်း။ မောင်စိုး ၏ “တက်စံ တီးဝမ်းတူးသရီး” ဆိုသော စကားကို ပြန်ကြားနေမိ ရင်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ “နှက် တီးဝမ်းတူးသရီး” ကို မြန်ရှက်စွာ ခံစားလိုက်ရလေ သည် တမဲ့။

ငယ်ရွယ်စဉ် ကျောင်းသား ဘဝတုန်းက ပဒိုင်းသီးဇာတ် လမ်းမှာ စာသင်ခန်းတွင်တစ်ခန်း ရပ်ခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင်ကျွန်တော် နှင့် ပဒိုင်းပင် ပဒိုင်းသီးမှာ ရေ စက်မကုန်သေးဘဲ ထိုပဒိုင်းပင် ပဒိုင်းသီးတွေနှင့် ထပ်မံဆုံဆည်း ခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို ကျွန် တော်ထပ်ပြီး တင်ပြစရာများ ကျန်ရှိနေပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တပ်မတော်သား

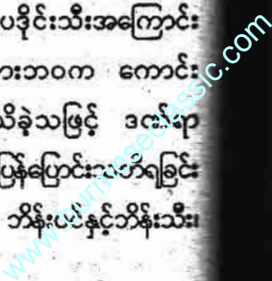
ဘဝ စစ်မှုထမ်းခဲ့စဉ်က ဖြစ် သည်။ ၁၉၇၂/၇၃ မှစ၍နောက် ပိုင်းကာလများတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရ ခြင်းပါ။ ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း၊ တောင်ပိုင်းတို့၌ စစ်ဆင်ရေးများ တွင် ကျွန်တော်ပါဝင် လှုပ်ရှားခဲ့ ရပူးပါသည်။ ကျွန်တော်၏ မိခင် တပ်ရင်းသည် အရှေ့ပိုင်းတိုင်းစစ် ဌာနချုပ်၏ လက်အောက်ခံ တပ် ရင်းတစ်ရင်းဖြစ်၍ အဆိုပါ နယ် မြေများတွင် နယ်မရှောင် ကြယ် ပြောင်တပ်ရင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျိုင်းတုံခွင်၊ မိုင်းခတ်မြို့ နယ်၊ မိုင်းယန်းမြို့နယ်နှင့် မိုင်း ပေါက်နယ်မြေများ၌ အထူးစစ် ဆင်ရေး တစ်ရပ်ကို ကျွန်တော် တို့ တပ်ရင်း တာဝန်ယူခဲ့ရပါ သည်။ ၎င်းစစ်ဆင်ရေးမှာ ကူမင် တန် (တရုတ်ဖြူ) လက်ကျန်များ ၏ တပ်စခန်းများကို မြန်မာ့မြေ မှ တိုက်ခိုက်မောင်းထုတ်ရန် ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ထို စစ်ဆင်ရေးများ အကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် တင်ပြရန် မရည် ရွယ်ပါ။ စစ်ဆင်ရေး အတွေ့ အကြုံများအရ ကျွန်တော်တွေ့ မြင်ခဲ့ရသည့် “ပဒိုင်းပင် ပဒိုင်း သီး” အကြောင်းကို ဆက်လက်

တင်ပြလိုခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် စစ် ဆင်ရေးများတွင် တိုက်ပွဲဝင် အောင်ပွဲဆင်၍ ကူမင်တန် (တရုတ်ဖြူ) တပ်များ မြန်မာ့မြေ မှ လက်လွှတ်ထွက်ပြေးပြီးအေး သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ၎င်း တို့ စွန့်ခွာသွားသော နယ်မြေများ တွင် ၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင်စိုက်ပျိုးခဲ့ ကြသော ဘိန်းခင်းကြီးများ၊ ၎င်း တို့၏ အမိန့်နှင့် ညွှန်ကြားချက် များအရ နယ်မြေခံ တိုင်းရင်း သားများ စိုက်ပျိုးထားကြသည့် ဘိန်းခင်းကြီးများကို ကျွန်တော် တို့ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

အထူးတလည် အနေဖြင့် ကျွန်တော်သတိပြု ဆင်ခြင်ပြီး တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်မှာ ထိုဘိန်းခင်း ကြီးများတွင် ဘိန်းပင်များနှင့် ပူး တွဲလျက် စိုက်ပျိုးထားသောပဒိုင်း ပင်များနှင့် သဘော ကြက်ဆူ (အနီ) ပင်များကို မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် ပဒိုင်းပင် ပဒိုင်းသီးအကြောင်း ကျောင်းသားဘဝက ကောင်း ကောင်း သိခဲ့သဖြင့် ဒဏ်ရာ ဟောင်းကို ပြန်ပြောင်းလတ်ခြင်း ဖြစ်မိပါ၏။ ဘိန်းပင်နှင့်ဘိန်းသီး

ပဒိုင်းပင်နှင့် ပဒိုင်းသီးအကြောင်း
ကိုလည်း ကျွန်တော် ဆက်စပ်ပြီး
တွေးတော ဆင်ခြင်မိပါသည်။

ကုမင်တန် (တရုတ်ဖြူ)
များ စိုက်ပျိုးခဲ့ကြသည့် ဘိန်း
ခင်းတိုင်း ဘိန်းခင်းတိုင်း၌ ပဒိုင်း
ပင်များ၊ သင်္ဘောကြက်ဆူ (အနီ)
ပင်များကို ပူးတွဲစိုက်ထားကြ
သည်မှာ ထူးခြားချက်ရှိမည်ဟု
ကျွန်တော် ထင်မြင် ယူဆပါ
သည်။ ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှု
အကြောင်းဆက် အကျိုးဆက်ရှိ
မည်ဟုလည်း ကျွန်တော်ယူဆမိ
ပါသည်။

ဘိန်းပင်မှ ဘိန်းသီးသည်

မူးယစ်ဆေးဝါး ဖော်စပ်ထုတ်
လုပ်ရာတွင် အဓိက ကုန်ကြမ်း
ပစ္စည်းဖြစ်သည်ကို လူတိုင်းအသိ
ဖြစ်ပါသည်။ ဘိန်းမှထုတ်လုပ်
သော မူးယစ်ဆေးဝါးသည် လူ
၏စိတ်ကို ရူးကြွ၍ ပြောင်းလဲ
စေသော ဂုဏ်သတ္တိအစွမ်း အာနိ
သင်ရှိသည်ကိုလည်း လူအများ
သိထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဘိန်း
သီးအစေးမှ ဘိန်းမဲ၊ ဘိန်းဆီခဲ၊
ဘိန်းရည်၊ ဘိန်းညိုခဲ၊ ဘိန်းဖြူ
မှုန့် စသည်ဖြင့် အဆင့်ဆင့်ကို
ဓာတုဗေဒ ပစ္စည်းများနှင့် ပေါင်း
စပ်၍ မူးယစ်ဆေးဝါး အမျိုးမျိုး
ကို ချက်လုပ်ထုတ်ယူကြသည်

ကိုလည်း လူတိုင်း အသိဖြစ်ပါ
၏။

ဘိန်းနှင့်ပဒိုင်း အကြောင်း
ကို ကျွန်တော်ပေါင်းစပ်ပြီး တွေး
မိပါသည်။ ပဒိုင်းသီးမှာလည်း
လူကို မူးယစ်ထုံထိုင်းစေခြင်း၊ လူ
၏စိတ်ကို ရူးသွပ်ဖောက်ပြန်စေ
ခြင်း၊ စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေခြင်း
တည်း ဟူသော အစွမ်းသတ္တိ
အာနိသင် ရှိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်
သည်။ ငြင်းဆန်၍မရ။ ကျွန်တော်
စာတွေ့ကိုယ်တွေ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူး
သည်ဖြစ်၍သာ။ ဤသို့ဆက်စပ်
တွေးတော ဆင်ခြင်မိခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။ မြန်မာမှု နယ်ပယ်တွင်

“ဆုပ်လျှင်လည်းစူး၊ နမ်းလျှင်လည်းမူး၊ စားလျှင်လည်းရှူး” ဆိုသော အသီးမှာ ပဒိုင်းသီး ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိထားကြပါသည်။ အငြင်း မပွားကြပါ။ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည် ထားကြသည်။

ဘိန်းခင်းများနှင့် တွဲဖက် ပြီး ပဒိုင်းပင်များကိုပါ စိုက်ပျိုး ထားကြသည်မှာ သဘာဝကျ သည်ဟု ထင်စရာ ရှိပါသည်။ အလွန်စဉ်းစားစရာ ကောင်းသော အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ ဇုတ်သတ္တိနှင့် စွမ်းရည်စွမ်းပ ကား၊ အာနိသင်များ တူကြသည့် ဘိန်းနှင့်ပဒိုင်းကို စိုက်ခင်းများ တွင် အတူ တွဲစိုက်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်း ဧဝကန်အမှန်ရှိ မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်မိပါ သည်။

မူးယစ်ဆေးဝါး အမျိုးမျိုး ကို အဆင့်ဆင့် ဖော်စပ်ချက်လုပ် ကြရာ၌ အဓိက ကုန်ကြမ်းဖြစ် သော အဓိက ဇာတ်ကောင်ဘိန်း ၏ အပေါင်းအဖော်များ ဖြစ်ကြ သော ဓာတုဗေဒ ပစ္စည်းများဖြစ် သည့် အမိုနီယမ် ကလိုရိုက်၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ကလိုရစ် အက်စစ်

စသည့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများနှင့် အတူ ပဒိုင်းသီးကိုလည်း ဓာတ် မျိုးတစ်ဖုံ ပုံစံပြောင်း၍ ပေါင်းစပ် ပြီး ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံ အနေဖြင့် ထည့်သွင်း အသုံးပြုကြလေရာ သလားဟု ကျွန်တော်သံသယ များစွာ ဖြစ်မိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်ရှေ့နေဘဝသို့ ရောက်လာပြီးသော အခါ၌ လည်း တရားခွင်တွင် မူးယစ် ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲ စေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ အမှုအခင်းများကို ဆုံကြုံစစ်ဆေး ရသည့် အခါတိုင်း “ဘိန်း” နှင့် “ပဒိုင်း” အကြောင်းကို ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ စွဲ၍ တစ် လည် ဖြစ်နေခဲ့ရပေါင်း များလှ ပါသည်။ အမြဲတမ်း အစွဲအလန်း လို ဖြစ်နေခဲ့ပါ၏။

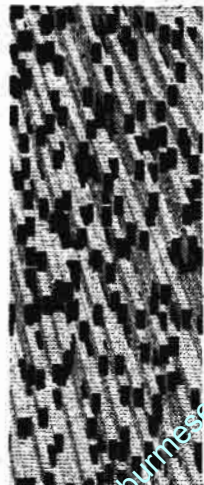
မဟုတ်မှသာ လွဲရော။ မသိသူ ကျော်သွား၍ သိသူတွေ ဖော်စားနေလေရော သလား။ မပြောတတ်ပါ။ ပဒိုင်းသီးသည် တိုင်းရင်းသား မြန်မာဆေးဝါး အတွက် အစွမ်းထက်သော အကျိုးပြု ကုန်ကြမ်းတစ်ရပ်အနေ ဖြင့် ခေတ်မီ နည်းပညာများဖြင့် အသေအချာ စမ်းသပ်ဖော်ထုတ်

အပ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါ သည်။

ပဒိုင်းပင် ပဒိုင်းသီး အကြောင်းကို “မူးယစ်စိတ် ပြောင်း တစေတစောင်း” အနေ ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ ပညာရှင်များ၊ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ပညာရှင်များ၊ မြန်မာ့သမားတော်ကြီးများတို့က သုတေသန ပြုသင့်ပါကြောင်း အတွေ့အကြုံအရ တင်ပြလိုက်ရ ပါသည်။

အနန္တဂိုဏ်းဝင် ဆရာရှင် တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အထူး အောက်မေ့လျက်.....

တင်ဖေသော် (သထုံ)

ဟောက်ထွင်းမှုနှင့် ခိုးမှုများကို ကြိုတင်ကာကွယ်ရန်

- ❑ နေအိမ်၏ ခြံစည်းရိုးကို လုံခြုံမှုရှိသည်ထိ ခိုင်ခံ့အောင် ကာရံပါ။
- ❑ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ဖြတ်ဝင်နိုင်သည့် သစ်ပင်၊ သက်ကိုင်းများကို ခုတ်ထွင်ဖယ်ရှားပစ်ပါ။ မှောင်ရိပ်ဖြစ်စေမည့် ချုံနွယ်များ၊ သစ်ပင်များကို အမြဲတစေ ရှင်းလင်း

ဖယ်ရှားပါ။

- ❑ ဖြစ်နိုင်က နေအိမ်ပတ်လည်၌ မီးထွန်းထားပါ။
- ❑ နေအိမ်ခြံစည်းရိုးများ၌ အချက်ပေးကိရိယာ တပ်ဆင်ပါ။ အသံမြည်သည့် ချူ၊ ဆည်းလည်းခေါင်းလောင်း၊ သစ်သားခလောက်၊ နို့ဆီခွက်ခလောက်များ တပ်ဆင်ထားရှိပါ။
- ❑ စုပေါင်းလူနေတိုက်ခန်းများ၏ ရေပိုက်များ၊ အမှိုက်စွန့်ပိုက်နှင့် မိလ္လာပိုက်များကို အတားအဆီး တပ်ဆင်ပါ။
- ❑ သီးခြားနေထိုင်သည့် အိမ်ခြံဝင်းများ၌ အစောင့်ထားရှိပါ။ သို့မဟုတ် အစောင့်ခွေးထားရှိပါ။
- ❑ ရွှေ၊ ငွေပစ္စည်းများကို အလွယ်တကူ မြင်တွေ့နိုင်သည့် နေရာ မျိုး၌ ထားရှိခြင်း မပြုပါနှင့်။
- ❑ မယုံကြည်ထိုက်သူများကို နေအိမ်အတွင်း ဝင်ထွက်ခွင့် မပြုပါနှင့်။
- ❑ ရေ၊ မီး၊ မိလ္လာနှင့် နေအိမ်ပြုပြင်မှု ပြုရသည့်အခါ အစောင့်အမြဲ ရှိနေပါစေ။
- ❑ နေအိမ်အနီး၌ ကြိုး၊ ဆူး၊ ဆောက်၊ လွှ၊ လှေကား၊ ထိုင်ခုံ၊ အမြင့်များကို အလွယ်တကူ အသုံးပြုနိုင်ရန် မထားရှိပါနှင့်။ ညအချိန် တံခါးအားလုံးကို လုံခြုံမှု ရှိ မရှိ စစ်ဆေးပြီးမှ အိပ်တတ်သည့် အလေ့အထ ပြုလုပ်ပါ။
- ❑ နေ့ဖြစ်စေ၊ ညဖြစ်စေ အပြင်ထွက်သည့်အခါ တံခါးကို အမြဲပိတ်ထားပါ။ သို့မဟုတ် အစောင့်ထားရှိပါ။ အပြင်ထွက်သွားသည့် မိသားစုဝင်ကို တံခါးဖွင့်ပြီး စောင့်ဆိုင်းမှု မပြုပါနှင့်။
- ❑ သံသယရှိသည့် ထူးခြားမှုတွေ့ပါက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အသိပေးအကူအညီတောင်းခံပါ။ သို့မဟုတ် ရဲကင်း၊ ရဲစခန်းနှင့် တာဝန်ရှိသူများထံ ချက်ချင်း အသိပေး အကြောင်းကြားပါ။

390

Nyanyeloni

အိမ်ပေါ် စိမ္မော်

ပြည့်စုံမိုးဟိန်း

ဖေဖေမေမေတို့ သိရှိရဟော
 (မေမေပေးသော နာမည်) မှ
 ပေါက်ဖွားလာသော မောင်နှမ
 (၆) ဦးတွင် ယခုသက်ရှိ (၅)
 ဦးသာကျန်၏။ တစ်ဦးဖြစ်သည့်
 တင်မောင်လွင် (ခ) အတူးမှာ
 ငယ်ငယ် အသက် (၇) နှစ်
 အရွယ်တွင် ဆုံးပါးသွားရာ မိခင်
 ကြီး ဒေါ်သောင်းသောင်း ပရိဒေဝ
 မီးတောက်လောင်ရသည်။ မိခင်
 အသက်ကလည်း (၄၀) သာသာ
 မို့တစ်ကြောင်း ကွယ်လွန်ရှာသူ
 သားလေး “အတူး” အတွက်
 သောက ဖြေဖျောက်ခြင်းမှာ
 ဗေဒင်မေး၊ နတ်မေးလုပ်ရာတွင်
 မိသားစုအတွင်းသို့ ဘဝသစ်ဖြင့်
 ပြန်ဝင်လာမည်ဟု ဟောပြော
 ချက်က ရှိသည်တစ်ကြောင်းတို့
 ကြောင့် တရားဖြင့် မဖြေသိမ့်နိုင်
 တော့ဘဲ ကလေးထပ်ရယူရာ
 တွင် ယနေ့ အသက် (၅၀)
 ကျော်ပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်ညီမ
 အငယ်ဆုံး “မိနာထွန်းရှိန် (ခ)
 သီဂီဇင်ကို (၂၅) ရက် နိုဝင်ဘာ
 (၁၉၅၆) တွင်ဖွားမြင်ခဲ့သည်။

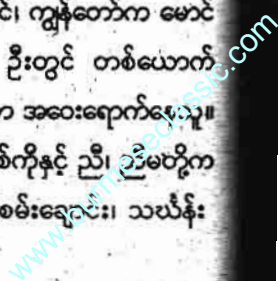
ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ကလည်း (၁၄) နှစ်သားအရွယ် မိခင်ကြီး မမွေးဖွားနိုင်၊ ဗိုက်နာနေ၍ အော်ဟစ်၊ ညည်းတွားသံကို နားမခံရက်၊ အရပ် လက်သည်တို့နှင့် မွေးဖွားသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ မြို့နယ်လေး ထုံးစံဖြစ်၍ ယောက်ျားဖောင်စီး၊ မိန်းမမီးနေ အသက်လူနေရသည်ကို မစဉ်းစားတတ်သေး။ ဗိုက်ထဲက မထွက်နိုင်သော အပြစ်မဲ့ ကလေးကိုသာ စိတ်တို ဒေါသထွက်နေမိသည်။ ဒါလေးကြောင့် ငါ့အမေ ဒုက္ခဆင်းရဲပင်ပန်းတကြီး ကြုံနေရပါလား။ တော်တော်ကောင်းကျိုးမပေးတဲ့ ကလေးဟု ကလေးတွေးတွေး၍ မိခင်အပေါ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်။

သို့နှင့် မီးနေခန်းမှ “အုဝဲ” သံကြားမှ ကျွန်တော်တို့မိသားစု စိတ်အေးရတော့သည်။ ‘မိန်းကလေး’ တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ သီရိဂေဟာသို့ နောက်ဆုံးဝင်ရောက်လာသော ဧည့်သည်မလေးပါပေ။ ယခုတော့ သူလည်း သမီး (၂) ယောက် မိခင်၊ အိမ်ထောင်ရှင်မကြီးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်

တို့ မောင်နှမ (၅) ဦးတွင် အချမ်းသာဆုံးဖြစ်နေပြီ။ မိဘ၏ သွန်သင်ဆုံးမ စေတနာမေတ္တာတို့ကြောင့် (၅) ဦးစလုံး ဘွဲ့၊ ဒီဂရီ အသီးသီး ရကြသော်လည်း သူက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှ (B.Com) ဘွဲ့ရပီပီ စီးပွားရေး အကွက်မြင်လေသလား။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ (B.V.S) တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဘွဲ့ရ ဒေါက်တာတင်ဆွေကပင် အစိုးရ ဝန်ထမ်းဘဝက စောစောစီးစီး ထွက်၍ ကြက်၊ ဝက်၊ ဘဲ၊ ကျွဲ၊ နွား စသည်တိရစ္ဆာန်အစားအစာ၊ ဆေးဝါး နိုင်ငံခြားမှတင်သွင်း ဖြန့်ချိသော ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုပ်ကိုင် အဆင်ပြေနေခြင်းကို မီးဖိုချောင်လုံအောင် ထိန်းနိုင်၍လား မသိ၊ တစ်မိပေါက်ချင်း လူလတ်တန်းစား မိခင် ဖခင်တို့မှ မွေးချင်းအတူတူ သူကလေးက အထွေးဆုံးပေမင် အစ်မကြီး၊ အမိအရာ၊ အစ်ကိုကြီး အဖအရာ ထား၍ လစဉ် ငွေကြေးကန်တော့သည်။ ရံဖန်ရံခါ စားကောင်းသောက်ဖွယ်မှအစ အဝတ်အဆင် အသုံးအဆောင်၊ ဆေးဝါးတို့ မပြတ်စေရ။ မိန်းမဟူသည် ပေါက်တူးမျိုးမဟုတ်။ လင်ဘက်

ယောက္ခမ၊ ယောင်းမ၊ မတ်တို့လည်း မလွတ်ပါ။ (ဟုတ်ကဲ့ သူတို့ မောင်နှံ ၂ ဦးစလုံး အငယ်ဆုံး သားသမီးတွေ) သူတို့မှာလည်း သမီးလေး (၂) ဦးရပြီး (၂) ယောက်စလုံး လိမ္မာထူးချွန် ထက်မြက်သူများ (၁၀) တန်းမှာ ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်ကြပြီး ယခု တစ်ယောက်က ဆရာဝန်ဖြစ်၍ နိုင်ငံခြားဖောင်ဒေးရှင်းတစ်ခုတွင် လုပ်နေပြီ။ အငယ်လေးကလည်း မကြာမတင်ဆို ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မည်။ ယခု ကျောင်းနောက်ဆုံးနှစ် ရောက် လက်တွေ့တွေ ဆင်းနေရပြီ။ သူတို့ မိသားစုဘဝ ပျော်စရာ၊ ပျော်စရာ၊ ပျော်စရာကြီး ပါတကား။

ဒါက စာရေးသူ အစ်ကိုလတ်ဖြစ်သော ကျွန်တော့်အတွေး၊ အထင်၊ အကြားတစ်နှစ်တစ်ခေါက်လောက်သာ အလည်အပတ်ရောက်တုန်း မြင်တွေ့ရသည့်အပြင်၊ ကျွန်တော်က မောင်နှမ (၅) ဦးတွင် တစ်ယောက်တည်းသော အဆေးရောက်သူ။ အစ်မ၊ အစ်ကိုနှင့် ညီ၊ ညီမတို့က ရန်ကုန် (စမ်းချောင်း၊ သယံဇာတ

ကျွန်း၊ ရွှေပြည်သာ) တို့တွင် အသီးသီး အိုးပိုင် အိမ်ပိုင်နှင့် လူ့ဘဝ ကုန်ဆုံးမည့် အချိန်များကို တတ်ယအရွယ် သံသရာခရီးသည်များပီပီ ဖြတ်သန်းနေကြသည်။ ကျွန်တော်ကသာ နိုင်ငံဝန်ထမ်းရင်း နောက်ဆုံး အငြိမ်းစားယူရာ မော်လမြိုင်၊ မြိုင်သာယာရပ်ကွက်တွင် ဝန်ထမ်း မြေကွက်ရ၍ နှစ်ဖက်အမွေရသည့် ငွေဖြင့် အိမ်ဆောက်၊ ဥပဒေအရာရှိ အငြိမ်းစားဘဝဖြင့် စာကလေး၊ ပေကလေးရေးကာ ဇနီးသည် ဆရာမနှင့် ပင်စင်လစာစား၊ စာအုပ်အငှားဆိုင်လေး အိုးမကွာ အိမ်မကွာဖွင့်ပြီး နှစ်ယောက်တည်းနေချင်တယ် ဇာတ်ကနေသည်။ အစ်ကို၊ အစ်မနှင့် ညီမကြား “အလတ်ကောင်” ဆိုတော့ ရန်ကုန် နေသူတို့အကြား နေရာလပ်မရှိရန် ဘဝဇာတ်ဆရာက ဖန်တီးထားလေသလား မဆိုနိုင်။ နတ်တလင်းသားက မြိုင်သာယာ (မော်လမြိုင်) မှာ။ ထို့ထက် ကျွန်တော်ဇနီး “မော်ကျွန်း” သူကလည်း “မော်လမြိုင်” ဆိုသည့် ဝေါဟာရထဲကပဲ မထွက်နိုင်။ ရေစက်မကုန်။ ယခု မော်လ

မြိုင်ကျွန်းမှ ကျွန်းတစ်လုံးဖြုတ်ရသော မော်လမြိုင် (မြိုင်သာယာ) မှာပါ ကျွန်တော်နှင့် ရောင်နောက်ဆံထုံးပါ လိုက်ပြောင်း၍ ကျွန်တော်တို့ မော်လမြိုင်ခြေချတာ ငွေရတုပင် နီးပါပေါ့လား။ ကျွန်တော် ကုလားထိုင်ထိုင် စာရေး၍ တွေးနေစဉ် စာရေးဆရာအသင်းမှ မဲပေါက်ထားသော (၁၅၀၀)တန်ဖုန်း မြည်လာ၍ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို၊ ဟဲလို ကိုလတ်လား။ သီဂီပါ။ ဒီနေ့ပဲ ရန်ကုန်လာခဲ့ပါ။ အမြန်ဆုံး အမြန်ဆုံး”

“ဟဲလို ဟဲလို”
ဖုန်းချသွားသည်။ သူ့အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သူ့ယောက်ျားများ အငယ်အနှောင်း ပြဿနာပေါ်ပြီလား၊ ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက် ...။ ဟယ် ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ရိုးရိုးသားသား၊ ကြီးကြီးစားစား အသောက်အစား၊ အပျော်အပါးကင်းကင်း၊ ဘုရားနဲ့တရားနဲ့ ပုတီးသမားလေးပါ။ ဟွန်း ..ဒါပေမယ့် ယောက်ျားဆိုတာ ဖွဲ့တစ်ဆုပ် နိုင်သေးရင်တောင် ဒါမျိုးစိတ် မချရသေးဘူးတဲ့။ ငွေသုံးနိုင် သဘောကောင်း

**ယောက်ျားဆိုတာ
ဖွဲ့တစ်ဆုပ်
နိုင်သေးရင်တောင်
ဒါမျိုးစိတ်မချရသေးဘူးတဲ့။
ငွေသုံးနိုင်
သဘောကောင်းသူဆိုတော့
ကိုယ့်ဘုရားအပေါ်မှာ
ဝန်ထမ်း
ငယ်လေးတွေကလည်း**

သူဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာအပေါ်မှာ ဝန်ထမ်း ငယ်လေးတွေကလည်း မြင်းကမလှုပ် ခုံကလှုပ်လို့ “ရွှေယောက်ဖ” က နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးတွေးပြီး “ငြိ” သွားလို့များ ညီမ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေလို့ ဥပဒေသမား အစ်ကိုကို အမြန်လာဖို့ ဖုန်းဆက်ရတာများလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။ သမီးတွေ မွေးထား၊ တူမ အပျိုတွေကလည်း တန်းစီလို့ ရှိနေ၊ မိန်းမသားတွေများတဲ့ အသိုက်အဝန်းမှာ နေရသူ။ စာနာတတ်မှ၊ စာနာမှ၊ သမီးချင်း၊ တူမချင်း စာနာမှပါဆိုပြီး သတိ တရားလက်ကိုင်ထားရပ်တည် နေမှာပါ။ ဒီတော့သမီး၊ သမီး ဟုတ်သည်။ သမီး (၂) ယောက်ထဲက တစ်ယောက်။ မိဘ သဘောမတူနိုင်တဲ့ သူနဲ့များ ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီထင်။ ဖူးဖူးမှတ်ထားရတဲ့ ‘ရွှေပေါမြတင်’ သမီး

လေးတွေ ယောက်မ မြင်းစီးထွက် သွားပြီလား။ ဒါကြောင့် မလွန်ခင်၊ မကျွံခင်၊ ဘရိတ်အုပ်နိုင်အောင် ဒါမှမဟုတ် တရားဥပဒေ နည်းလမ်းအရ၊ ယောက်ျားလေးနဲ့ မပေါင်းရဘဲ အမှုလုပ်ခွဲနိုင်အောင် နည်းလမ်းရှာပုဏ္ဏားတိုင် လုပ်ဖို့ အခါပေးဦးပုည အစ်ကို အကူအညီလိုပြီလား။ ကျွန်တော့် ဦးနောက်အလုပ်ပေး ဗျာများနေသည်။ မိရွှေပင်း (ကျွန်တော့် ဇနီး) ကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း ပြောရန်ကုန်သွားရန် အထုတ်အပိုးပြင် ခိုင်းရ။ “ဝိုး” စိတ်ကတော့ မောနေရပါပြီ။

သို့နှင့် မော်လမြိုင်ကားဂိတ် သို့ရောက်၍ မြို့နာကားနှင့် ရန်ကုန် (စမ်းချောင်း) သို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။ လမ်းကလည်းကောင်း၊ ကားကလည်းမောင်းမို့၊ ခရီးလမ်းအကြား အချိန် (၄) နာရီ ခွဲသာသာခန့်နှင့်ပင် အရောက် လာနိုင်ခဲ့သည်။ အိမ်တွင် သမီး (၂) ယောက်နှင့် သူ့အမေ သီဂီကို တွေ့ရသည်။ မျက်နှာတွေ မကောင်းလှ။ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒီလို တနင်္ဂနွေရုံးပိတ်ရက်တွင် အိမ်ဦးနတ် ပျောက်နေပုံက မကောင်း။ ဘယ်အကြောင်းနှင့်

ဖြစ်ဖြစ် သူတို့ မိသားစု တစ်စု တစ်စည်းတည်း ရှိနေရမည်။ ကျွန်တော်က အထုတ်အပိုးချ။ စည်ခန်း ထိုင်မိလျှင် ...

“ဘာတွေ အရေးပေါ်ကိစ္စ ပေါ်နေလို့လဲ။ မောင်တင့်တွေ ကော မမြင်ပါလား။”

“အဖေကြီးလည်း အချိန်မီ အုပ်မိအောင် သူ့ သူငယ်ချင်း ကိုသိန်းကြွယ်နဲ့ မြောက်ဒဂုံကို သိသိချင်း လိုက်ကြလေရဲ့။ ခုခေတ်က အလယ် အမွတ် ပန်ကာ ထိပ်သီးတွေ အများကြီး။ သူတို့ထက် အကွက်ပို မမြင်လို့ကတော့နေရင်း ထိုင်ရင်း အချုပ်ထဲရောက်သွားမယ်။ ကိုလတ်တို့ဆို ဒီအဖြစ်မျိုး တွေ ပိုသိ၊ ပိုကျွမ်းမယ်”

“ဘာ ... ဘယ်လို။ ကိုလတ်တော့ ဘာမှ မသိ၊ မကျွမ်းနိုင်ပါလား။ စ-လယ်- ဆုံး ရေလည်အောင် ပြောပြဦးလေ”

ကျွန်တော်က ငယ်ထိပ် ဖြေပေါက်၊ ဆောက်တည်ရာမရပြောချင်အားကြီး၍ အဆီအငေါ မတည့် ဖြစ်နေသည့် ညီမကို သတိပေး၍ လိုရင်းပြောနိုင်ဖို့ မေးမြန်းလိုက်ရသည်။

“ဒီလို ကိုလတ်ရေ၊ အိမ်

က အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ထွက် ပြေးသွားလို့ ၊ ဘာမှတော့ ပါ မသွားဘူး။ သူ့အတွား မမားမကျန်း အကြောင်းပြ၊ တတိတတိနဲ့ ငါး သောင်းလောက် ယူထားတာ တော့ ပါသွားပြီပေါ့။ ဒီငွေက အရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီး တာက သူ့အမေ။ သူက ညီမကို မိသားစုအပေါ် မဟုတ်တယုတ် အမှုလုပ်၊ ငွေမညှစ်ဖို့ပဲ။ ဒါ ကြောင့် မြောက်ဒဂုံက သူနေတဲ့ ရပ်ကွက် အပြေးအလွှားလိုက်ရ တာ။ ကိုလတ်ဆီလည်း သူ့အမှု လုပ်လာရင် ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ခေါ် လိုက်ရတာ”

“ဟုတ်တယ် ‘လေးချစ်’။ အဖော်လိုလိုသာ လက်ခံထားရ တာ မြွေပွေး ခါးပိုက်ပိုက်ထားရ သလိုပဲ။ သမီးတို့ သားအမိတွေ အလစ်မပေးရဲဘူး။ အိမ်မှာ မေ ကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ လို့များ မေကြီး အိမ်သာဝင်၊ ရေ ချိုးခန်းဝင်တာဘောင် သော့တွဲ ယူ သွားရတယ်။ နေ့လည် နေ့ခင်း တစ်ရေးမှေးဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ သူပျော်အောင်လည်း အခွေတွေ ငှားဖွင့်ပေးနေရ၊ မေကြီးသက်သာ ဖို့ အဖော်ခေါ်တာ ပိုဆိုးနေ

တယ်”
အကြီးမ ဆရာဝန်က ဝင် ထောက်ခံသည်။ ဒီတော့ အငယ် မ တာတာအိုးကလည်း ဘယ် အညံ့ခံမလဲ။ ဇာတ်စုံအောင် ဝင် နှံ့လာသည်။

“သမီးတို့ မိသားစု အားလုံး သာရေး၊ နာရေး၊ အပြင်ထွက် စရာ အကြောင်းကိစ္စရှိလို့ကတော့ မချောတစ်ယောက်တည်း မထား ရဲ့ပုံပေါင်။ တစ်အိမ်လုံး ရှိသမျှ မသွားမယ့်ပုံ။ လိုချင်မျက်စိက အရမ်းရှိတာ။ ချွဲချွဲနဲ့နဲ့ ဟိုဟာ တောင်း၊ ဒီဟာတောင်း။ ဒါတောင် သမီးတို့က အတောင်းမခံရခင် ကတည်းကပဲ သူပျော်အောင် သမီးတို့ ထဘီ၊ အင်္ကျီအဟောင်း တွေ ပေးထားတာ။ မရပါဘူး။ တောင်းတာပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ရလို့ ဝေဠုဝန်က မမတို့ အိမ်ခဏ တဖြုတ်သွားပို့ ထားရတာ။ တစ် ရပ်ကွက်ထဲမို့ အကြို၊ အပို့လုပ် ရတာ မကြာလို့ တော်သေးရဲ့။ နို့မဟုတ်ရင် ကားတွေကြပ်တာ၊ ပိတ်တာ၊ စောင့်ရတာနဲ့ အချိန် တွေပါ ကုန်တော့မှာ။ သွားရ

မယ့် ခရီးအစီအစဉ်မပျက်ဖို့ သူက တစ်မှောင့်”

သီဂီက ဝင်ညည်းသည်။ ပြောစရာတွေက တစ်ပုံကြီးနေ မှာပါ။ အမျိုးသမီး အချင်းချင်း ဆိုတော့လည်း အကွက်တွေ အရပ်အကဲတွေ မြင်ကြပေမပေါ့။ ရိပ်မိကြပေမပေါ့။

“အကြို အပို့အပြင် ကြီးမေ တို့ အိမ်မှာ စားရတာ မရပါဘူး။ အားနာတယ်။ လူကြီးတွေ တစ် ယောက်စာ အလုပ်ပိုတယ်။ သူ ငယ်ချင်းရှိတဲ့ ကြည့်မြင်တိုင် ဖန်း ပင်ကြီးလမ်းကိုပဲ သွားလည်နေ မယ်။ မုန့်ဖိုးနဲ့ ခရီးစရိတ်သာပေး ပါ တောင်းနေလို့ တောင်း

ဟိုလူပြော ဒီလူပြော
 အိမ်ပေါ်တတ်လမ်းများ၊
 သံထိတ်ရင်မို
 ကြားလာရသည်။
 သတင်းစာ၊
 ဂျာနယ်များတွင်လည်း
 ရုပ်နှံရုံခါ ဖတ်လာရသည်။
 ဘာစု အိမ်ပေါ်နှင့်
 အိမ်ရှင် တတ်လမ်းများ။

တောင်းပန်ပန် အကြော်အလှော်
 နဲ့ ဟင်းချိုင့်ပါ အလုပ်မအား၊
 သွားဖို့လာဖို့ ပြင်ဆင်နေရတဲ့
 ကြားထဲ သူ့ကို လုပ်ပေးရတာက
 လည်း တစ်မှောင့်။ သူ့အမေက
 အိမ်ပြင်ကို အိမ်ရှင်တွေ မပါဘဲ
 မထွက်ပါစေနဲ့လို့ ပြောထားတာ
 တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုယ့်တာဝန်ဖြစ်
 နေမယ်”

တစ်ယောက် တစ်ပေါက်
 ပြောမဆုံးပေါင်၊ တောသုံးထောင်၊
 ခုလို အိမ်ရှင်တွေအလစ်၊ အဝတ်
 တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ လစ်
 ထွက်သွားတာ ဘာအကြံနဲ့လဲ။
 သီကီတို့ တွေးစရာ၊ စဉ်းစားစရာ
 ပါ။ သို့ဖြင့် အားပေးရသည်။

“မိုးပြိုမှာ တွေးကြောက်
 တဲ့ ယုန်သူငယ်ဖြစ်မနေပါနဲ့ ညီမ
 ရယ်။ ကိုယ့်ဖက်က ဘာမဟုတ်
 တာမှ လုပ်မထားရင် ဘာမှ
 ကြောက်စရာ မလိုဘူး။ ‘ကိုယ်
 ကောင်း ခေါင်းမရွေ့’ ဆိုတဲ့
 စကားရှိသားပဲ”

“ခုခေတ်ကြီးက လှည်း
 လှေခေတ်ကလို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကြီး
 နေလို့ မရတော့ဘူး ကိုလတ်
 ရေ။ ကိုယ်မတွေးမိ၊ မတွေးဝံ့တဲ့
 အကြံအဖန် ရိုက်စား “ခွင်”

တွေက အများကြီး။ ရုပ်ရှင်တွေ၊
 ဝတ္ထုတွေထဲမှာမှ တွေ့ရတာ
 မဟုတ်ဘူး။ အပြင်လောကမှာ
 တကယ်ဖြစ်၊ တကယ်ကြုံနေရ
 တာ။ (၂၁) ရာစုခေတ်ကြီးနော်
 ကိုလတ်။ ဉာဏ်များတဲ့ အကြံ
 အဖန်သမားတွေက ခုနဲ့ဒေး”

လက်ခံတုန်းက လူပုံကြည့်
 ရိုးပုံရိုးလက်။ ပွဲစားကလည်း
 အလှော်ကောင်းမို့ လိပ်စာတွေ၊
 မှတ်ပုံတင်တွေ၊ အိမ်ထောင်စု
 သန်းခေါင်စာရင်းတွေ ယူကြည့်၊
 မိတ္တူကူးထား လုပ်ကာ ‘မိသော်’
 ကို အိမ်ဖော်မလေးအဖြစ် သီကီ
 တို့ မိသားစု လက်ခံခဲ့သည်။
 အိမ်မှာလည်း အလုပ်သွား၊
 ကျောင်းတက်၊ ခင်ပွန်း၊ သမီးကြီး၊
 သမီးငယ်တို့ တာဝန်တွေ ရှိနေရ
 သလို။ မိမိ ကိုယ်တိုင်လည်း
 ကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်
 မဟုတ်သူမို့ နေ့စဉ် အိမ်ဗဟိုရ
 ကိစ္စ အဖော်အလှော်လိုလာသည်။
 ယခင်ကတော့ နယ်မှ ဆွေဦး မိုး
 စပ်မှဆိုးမက လာနေပေးသည်။
 သို့သော် သူလည်း ကြာလာ
 တော့ ပြန်ချင်စရာ အကြောင်း
 ရမယ်ရှာ၍ “နေခွင့်ပါသည်။
 သို့သော်” ဖြစ်ပြီး ရွာကိုပြန်ပြေး

သည်။ တကယ်တော့ “အတ္တဟိ၊ အတ္တဇနာ၊ နာတ္ထော” မဟုတ်ပါလား။

သူစိမ်း မိသော်ကို လက်ခံပြီးမှ ဟိုလူပြော ဒီလူပြော အိမ်ဖော်ဇာတ်လမ်းများ၊ သံထိတ်ရင်ဖိုကြားလာရသည်။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်များတွင်လည်း ရံဖန်ရံခါ ဖတ်လာရသည်။ ဘာတဲ့ အိမ်ဖော်နှင့် အိမ်ရှင် ဇာတ်လမ်းများ၊ သတင်းများက အိမ်ရှင်သည် လူကြမ်း၊ အိမ်ဖော်သည် သနားစရာ မျက်နှာခွဲ မင်းသမီးအဖြစ်တွေပါ။ ဒါတွေက တချို့ တဝက်လည်း ဟုတ်မည်။ တချို့ တဝက်လည်း မဟုတ်။ လုပ်ကြံရိုက်စား ‘ခွင်’ ထည့်သောဇာတ်လမ်းတွေ အိမ်ရှင်တို့ခံရမှုမှာ သူတို့မှာ မှု၊ ဒဏ်ခံရပုံများလည်း အနတဂ္ဂမ၊ တကယ်တော့ တီဗွီမှာ ငါးတန်းနှင့်ပြိုင် အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ဝန်ခံရသော ကိုကို၊ မမတို့လောက်မှ အိမ်ကြီးရှင်တို့ သတ္တိမကောင်းပြီးတာတွေလည်း ပြီးပါစေတော့။ ‘ဝဋ်’ ရှိလို့ ခံရတာပဲ။ နောင် ရှောင်ဖို့ပဲလေဟုသတိထား နောင်တ တရားယူကြသည်။

မောင်နှမတွေ စကား

ကောင်းနေတုန်း မောင်တင့်ဆွေ တို့လည်း ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဦး ... ကိုသိန်းကြွယ် ကယ်လို့ သာပက္ခာ။ သူ့အသိ ရပ်ကွက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေ၊ နယ်ထိန်းတွေ မျက်နှာကြောင့် ပေါ့။ နို့မို့ဆို ဒေါ်သီဂီတို့ လင်တော်မောင်အတွက် ငွေထုပ်ပိုက်လိုက် ရချည်သေး။ မိသော်အမေကြီးက သမီးအိမ်ဖော်လုပ်ခိုင်းပြီး အိမ်ရှင်က မီးပူနဲ့ ကပ်ပါတယ်တို့ သူတို့ပါသူတို့ လည်ပင်း၊ ပါး၊ လက်မောင်းတို့ ကုတ်ခြစ်ကာ ရိုက်နှက် နှိပ်စက်ပါတယ်တို့ (Rape) လုပ်ပါတယ်တို့ ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေက ကျွမ်းပြီးသား။ ကိုယ့်တို့ မိသားစုအပေါ် တစ်မျိုးမျိုးနဲ့တိုး ဇာတ်ခင်းတော့မလို့ ရပ်ကွက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံး ရောက်နေပြီ။ ကိုယ်တို့မြင်မှ မျက်စိ မျက်နှာတွေပျက်၊ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကလည်း သူ့အမေကြီး လုပ်ရပ် နောကြေအောင်သိနေ၊ ကိုသိန်းကြွယ် အပေါ်မှာလည်း အထင်ကြီးလေးစား ရှိရင်းစွဲမို့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ ဧည့်ခံလိုက်လို့ တောင် သောက်ပြန်ခဲ့ရသေးဗျာ”

“အေးပေါ့ကွာ။ မိန်းမ

လည် သိန်းကြွယ်ကို မောင်ရင့် သူငယ်ချင်း ကိုသိန်းကြွယ်က အနိုင်ယူလိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်း ပေါ့”

ကျွန်တော် မိန်းမလည်သိန်းကြွယ်ဟု ‘မိသော်’ အမေကို ကင်ပွန်းတပ်ရင်း သမ္မာအာဇီဝ လုပ်ကိုင် မစားချင်သူတို့ ဘဝ “မြောင်း” ထဲက မတက်နိုင် ပါကလားဟုရိုဟုသာ မှတ်ချက် ပြုလိုက်ရသည်။

ပြည့်စုံမိုးဟိန်း

စာမာသင်းခိုင်း (ခက်မှုလယ်ယာ)
 အိုးငှက်ပျက်လုံး အမွှင် ဟိုင်းနဲ
 အထူကံလောက ပိုးထဝံ့သူ

“လူသည် တရားကင်း
ကွာသွားပြီဆိုရင် ဒေါသအပူ
အခိုးအငွေ့ ကိန်းသွားပြီဆိုရင်
တိရစ္ဆာန်ထက်တောင်မှကြောက်
စရာအဖြစ် ရောက်သွားတတ်ပါ
တယ်။ လူ့ကြောင့်ဖြစ်သော အန္တ
ရာယ်သည် လောကမှာ အကြီး

မားဆုံးပါ”

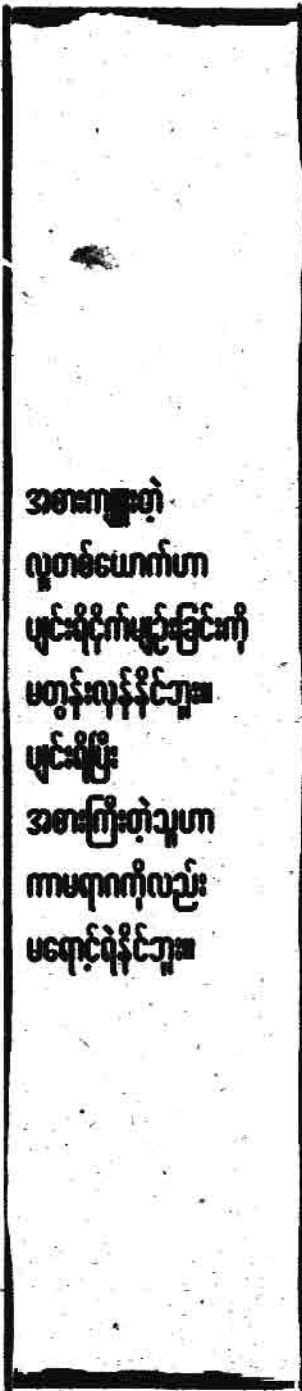
“တိပိဋကဓရ”
(ယော ဆရာတော်)

လူ့အသိတရားတွေ ကွယ်
ပျောက်လို့တို့ တကယ်ကြောက်
စရာ ကောင်းခဲ့သူတစ်ယောက်
အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်

သမီးရှင်တို့ အထူးသဖြင့်အရွယ်
မရောက်ကြသေးတဲ့ သမီးပျို
(အပျိုဖုန်း) ကလေးတွေရဲ့ မိဘ
တွေ ဆင်ခြင်ဖွယ်ရာ “သတိ
ထား” စရာများကို “အသိ
တရား” နှင့် ယှဉ်နိုင်ကြစေပြီး
သမီး ကညာကလေးများအတွက်
ဗဟုသုတယူနိုင်ရန် ရှောင်ကြဉ်
နိုင်ကြပါရန် အမှန်အကန် ဇာတ်
လမ်းတစ်ပုဒ်ကို (ကျွန်ုပ်) မှ ရေး
ဖွဲ့တင်ဆက်မိရာမှ “သိန်းငှက်
မျက်လုံးအသွင်မျိုးနဲ့အတူ ကိလေ
သာပိုးထတဲ့ သူ” ရယ်လို့...

“အစားကျူးတဲ့ လူတစ်
ယောက်ဟာ ပျင်းရိငိုက်မျဉ်းခြင်း
ကို မတွန်းလှန်နိုင်ဘူး။ ပျင်းရိပြီး
အစားကြီးတဲ့သူဟာ ကာမရာဂ
ကိုလည်း မရှောင်ရဲနိုင်ဘူး။”

အထက်ဖော်ပြပါ “စာ
သား” (အဆိုအမိန့်) ကလေးကို
တော့ ကမ္ဘာကျော် “လီယိုတော်
စတိုင်း” က အဆိုအမိန့် (နှုတ်
ထွက်စကား) ပြောကြားခဲ့ဖူးပါ
တယ်။ အတော်ကို ကျွန်ုပ်
သဘောကြံ နှစ်သက်မိသကဲ့သို့
ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်ကောင် “သိန်း
ငှက်မျက်လုံးအသွင်မျိုးနဲ့ အတူ
ကိလေသာ ပိုးထသူ” တစ်ဦးထဲ

အစားကျူးတဲ့
လူတစ်ယောက်ဟာ
ပျင်းရိငိုက်မျဉ်းခြင်းကို
မတွန်းလှန်နိုင်ဘူး။
ပျင်းရိပြီး
အစားကြီးတဲ့သူဟာ
ကာမရာဂကိုလည်း
မရှောင်ရဲနိုင်ဘူး။

မှ သန်းဌေးဆိုသူနှင့် “ထပ်တူ
ထပ်မျှ” (ONE TO ONE) ဖေ့
လည်း ဤဇာတ်ကြောင်းဖြစ်ရပ်
မှန်တွင်...

(၂)

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပြည်
ခရိုင်၊ ပန်းတောင်းမြို့နယ် “ထုံး
ဘို” ... “လိပ်ပေါက်” အုပ်စု
“သဲဖြူကျေးရွာ” သည် တော
သူတောင်သားတို့ဘဝ လယ်ယာ
မြေကို ပျော်မွေ့ကြသကဲ့သို့
တောင်သူလယ်သမား မိသားစု
များ နေထိုင်ကြပါသည်။ သာ
ယာလှပတဲ့ ကျေးတောရွာလေး
ပါ။

တောသူတောင်သားများ
ပီပီ ရိုးသားကြသည်။ နှိုးကြားမှု
အပြည့်အဝလည်း ရှိခဲ့ကြပါ
သည်။ သို့ပါသော်လည်း “ဆွမ်း
ဆန်ထဲ ကြွက်ချိုးရော” ဆိုသကဲ့
သို့ တစ်ရွာလုံး ရိုးသားကြီးစား
နှိုးကြားကြပါလျက် “အဖြူပေါ်
အမည်းစက်” ထင်သည့်အသွင်
ကြောင့်လည်း “သဲဖြူကျေးရွာ”
ကို နာမည်ပျက်စေခဲ့ ရပါတော့
၏။

အနီ ကိုသန်းဌေးဆိုသူက
အိမ်ထောင်ဇနီးယား ရှိခဲ့သူ

အသက် (၃၃) နှစ်အရွယ်ပါ။ သူ့ဇနီး မတင်တင်ကလည်း သူ့အသက်နှင့် မတိမ်းမယိမ်း (၃၂) နှစ်အရွယ်ပါ။ ကိုသန်းဌေး ဆိုသူက အရပ်က ပုပြတ်ပြတ်အသားက နီစပ်စပ် (အသနီစပ်) ဥပမိရုပ် ရှိခဲ့သူမို့ မိန်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ “ဟတ္တနီ” အမျိုးအစား မိန်းမစား (မိန်းမမျိုး) ထဲဖြစ်ရာ “ ကိလေသာ တဏှာစိတ် ယိုဖိတ်အား ကြီးသူ ” စာရင်းဝင် တစ်ဦးပါ။ အသက်အရွယ် ဆယ်ကျော်သက်ကပင် အိမ်ထောင် ကျခဲ့သလို သမီးဦးလေး “ သဇင် ” ဆိုသူ (၁၃) နှစ် (အပျိုဖျန်း) လေးကိုပင် ရွာခံလက်သည် “ဒေါ်ဘုမ” နဲ့ မွေးဖွားလာခဲ့သူပါ။ “မီးနေချိန်” (မီးဖွားချိန်) ကတော့ မြန်မာ့ရိုးရာအတိုင်း “နန္ဒင်း” (ဆန္ဒင်း) “စမုန်နက်စေ” တို့ကို “လှော်ပြီး” “ကြပ်ထုတ်ထိုး” ရသလို အားရပါးရလည်း “ရှု” ခဲ့ရသပေါ့။ “မီးတွင်းကာလ” (၅) ရက်တိတိပေါ့။ ကျန်းမာသလားတော့မမေးနဲ့ “တစ်သားမွေးတစ်သွေးလှ” ထဲက ကိုသန်းဌေးမိန်းမ မတင်တင်ပါ။

လင်ကိုလည်း “ချစ်

ကြောက် ရိုသေ” ရှိသူ တောသူ တစ်ဦးပါ။ သူ့ယောက်ျားကို သန်းဌေးကတော့ သူ့အသက် ဒုတိယနေရာသို့ ဝင်ခဲ့ပြီကိုပင် သတိမထား အသိတရားနည်းသလို ဘာသာသာသနာ အရေးလေးတွေကိုပင် မေ့ပျောက်သလို ရှိခဲ့သည်။ မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာ အသိပဲ၊ ထားရှိနေသူပေါ့။ သူ့စိတ်ကူးကိုယ်က ကိလေသာ တဏှာစိတ်နှင့် ပျော်မွေ့လိုသူပါ။

သူ့သမီးဦးလေး “သဇင်” အပျိုဖျန်းလေး ဖြစ်နေသည်ကိုပင် သတိ မထားမိသလို သမီးကလေး “သဇင်” နှင့်ကျောင်းအတူနေဘက် “ရွှေရည်” ဆိုသူ အသက် (၁၂) နှစ်အရွယ် အပျို

ဖျန်းမကလေးက “ဘယ်ဘက်ပါးပြင်” ပေါ်က “မဲ့နက်” ကလေးနဲ့အတူ “ပါးချိုင့်ကလေးနှစ်ဖက်” ကို မြင်၍ သူတို့အိမ်သို့ အိမ်လည်လာလေတိုင်း “ ကိလေသာစိတ်တွေနဲ့အတူ ” ရမ္မက်အာရုံတွေလွှမ်းမိခဲ့တာက လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်ကာလမှ ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။ တကယ့်တော့ သူ့ရဲ့ သမီးဦးလေး “သဇင်” ထက် အသက် (တစ်နှစ်) ပင် ငယ်ရွယ်သူ ကျောင်းသူလေးတစ်ဦးပင် မဟုတ်ပါလားဗျာ။ “ကစားဖော်ကစားဖက်” လည်း ဖြစ်သပေါ့ ကလေးစိတ်မကုန်သေးတဲ့ တောသူ အပျိုဖျန်းလေးခမျာမှာတော့ “ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်း” တွင် “အကြောင်းကံခေ” ဖို့

ရောက်ရှိခဲ့တဲ့ (၁၀-၉-၂၀၁၁) ရက်နေ့ ညနေ (၄:၀၀) နာရီ အချိန်... သဇင်နှင့်မိခင် ဒေါ်တင် တင် မရှိနိုင်အိမ်လည်ရန်ရောက် ရှိနေသည့် “သဇင်” သူငယ်ချင်း မဖြစ်သူ “ရွှေရည်” ကလေးတစ် ယောက်ထံ အိမ်တွင်စောင့်နေခိုက် အိမ်ရှင် ကိုသန်းဌေးမှာ “ရွှေ ရည်” လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလျက် အိမ်ခန်းထဲသို့အတင်း အဓမ္မ ခေါ်ယူသွားချိန်မှာတော့..

“ဦး...ဦး...သမီးက ဦး ရဲ့သမီး သဇင်နဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ သမီးကို ဒီ...ဒီ...လိုတော့

မတော်တာ မလုပ်ပါနဲ့ သမီးက ကလေးဘဝသာသာပါ...”

လူမဆန်စွာ တိရစ္ဆာန်စိတ် ယိုဖိတ်လျက်မှ မိမိ၏ သမီး (၁၃) နှစ်သမီးထက်ပင် တစ်နှစ် တိတိ ငယ်ရွယ်သူလေးကို သား မယားအဖြစ် ပြုကျင့်လိုက်ချိန်မှာ က (၁၀) မိနစ်ခန့်အချိန်အတွင်း မှာပင်...။

“ဒီအကြောင်းကို ဘယ် သူမှ မပြောနဲ့။ နင်ပဲ ငယ်ငယ်နဲ့ နာမည်ပျက်တယ်။ နင့်အဖေ အမေတွေကို ပြောရင် သတ်ပစ် မယ် မြမြမှတ်ထား...”

ဟု “အမိန့်ပေး” သကဲ့သို့ “ကာမဘီလူး” မှ “ကာမစိတ် ထိပ်တက်” ၍ ပြောကြားသဖြင့် “ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုး” ဘဝ ဖြစ်ခဲ့ရသူ အသက်အရွယ် နုနယ် သူလေး ရွှေရည်မှာ “ရေတိမ် နှစ်” ခဲ့ရပါပြီ။

“အပျိုရည် အပျိုသွေး” ပျက်ခဲ့ရသူလေး “မရွှေရည်” ကလေးမှာတော့ သူငယ်ချင်းမ၏ ဖခင် ဦးသန်းဌေးမှ သားမယား အဖြစ် ပြုကျင့် ခံစားရပြီးနောက် နာရီပိုင်းမျှအကြာမှာပင် “ဆီး” သွားရာမှာကစ၍ နာကျင်သည့် ဝေဒနာကို အလူးအလဲ ခံစားရ ပြီးမှ မဖြေသာသည့်နောက်ဆုံး ဖြစ်စဉ်အားလုံးတို့ကို မကွယ် မဝှက် အရှက်တရားကိုမထောက် ထားနိုင်သည့် အခြေအနေတွင် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လှဲကြိုင်သို့အမှန် အတိုင်း ဖွင့်ပြောခဲ့ရာ ရင်နှင့်မမျှ ခံစားခဲ့ရပါသော မိခင်ကြီးဒေါ်လှဲ ကြိုင်မှ သက်ဆိုင်ရာသို့တိုင်ကြား ခဲ့ရာ မြို့နယ် ဆရာဝန်ကြီးဒေါက် တာ “ဦးဝင်းမြင့်ဦး” (ရန်ကုန်) ၏ “ဆေးစာ” အရလည်းကောင်း၊ မြို့နယ် တရားသူကြီး “ဒေါ်ဖြူ ဖြူမြင့်” (တောင်ငူ) ၏ ဆုံး

ဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုလျက်မှ တရားခံ “သန်းဌေး” အသက် (၃၃) နှစ် (၁၁) ဦးစိန်လွင်အား အမှုကြီး အမှတ်စဉ် (၂/၂၀၁၁) ရဲစခန်း (၁) ၉၆/၂၀၁၁/ပုဒ်မ (၃၇၆) အရ အလုပ်နှင့်ထောင် ဒဏ်(၁၀) နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့် ချ သတ်မှတ်လိုက်သည်ကား (၂၁-၅-၁၀၁၂) ရက်နေ့တွင်ဖြစ် ပါတော့သည်။

မိမိ၏ သမီးကလေးထက် အသက်အရွယ် (၁) နှစ်အထိ ငယ်ရွယ်သူ ကလေးအပေါ် လူ မဆန်စွာ အဓမ္မပြုကျင့်ခဲ့သူ သန်း ဌေးအပေါ် တစ်ရွာလုံးကော တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကပါ အော့နှလုံးနာ ရွံမုန်းကြသကဲ့သို့ သမီးလေးအရင်းဖြစ်တဲ့ “သဇင်” ကလည်း “အစဉ် နာကျည်းနေ မည်မှာ မသွေမချပင် ဖြစ်နိုင် လောက်ပါရဲ့ ဖအေကိုပင် မုန်းနိုင် လောက်ပါရဲ့။ ဖခင်မပီသတဲ့ ကို သန်းဌေးပင် မဟုတ်ပါလားဗျာ။

“ထောင်နန်းစံ” ဘဝ “ကာမဘီလူး သန်းဌေး” ထံသို့ ဇနီးဖြစ်တဲ့ “မတင်တင်” သည် လည်း ဝတ္တရားအရ “ထောင် ဝင်စာ” သွားတွေ့ခဲ့စဉ်က ပြောခဲ့

တဲ့ စကားတစ်ခွန်း ၊

“ကိုသန်းဌေး တော့သမီး ကလေးလည်း အပျိုဖြစ်နေပြီလေ အဲဒီတော့ တော့သမီးအပျိုလေး ကို တော့လိုလူ လူတစ်ယောက် က ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် အဓမ္မ ကျင့် စော်ကားခဲ့ရင် တော်ဘယ် လို ခံစားနိုင်မလဲ။ အဲဒီလိုစဉ်း စားတတ်တဲ့ လူစိတ်ကော ရှိရဲ့ လား”

လိုလည်း “ထောင်ဝင် စာ” တွေချိန် မိနစ်ပိုင်းမှာပင် မေးလိုက်ပါလေရော။ ညှိုးငယ် သော မျက်နှာနှင့် အဝေးသို့ ကြည့်လျက်မှပင်...

“မိန်းမရယ်...ငါကမသူ တော် လူယုတ်မာပါ။ ငါ့လိုလူ ဒီဇမ္မုမှာ မရှိစေဖို့ ဆုတောင်း လိုက်ပါတယ်။ ငါ့ဆီကို မလာ တော့နဲ့။ ငါ့မိုက်ပြစ် မိုက်ကြွေးကို ချွေးနဲ့ ပေးဆပ်ပါတော့မယ်။ သမီးကလေးကိုတော့ ငါ့လို လူ ယုတ်တွေနဲ့ မတွေ့မိဖို့ ထိန်းသိမ်း ပေးပါ။ ငါ့မိုက်ပြစ်ကို ချွေးနဲ့ စတေးလို့ သေသွားရင်လည်း သေသွားပါစေတော့။ အကယ်၍ များ ငါသေသွားရင်လည်း ငါ့ အတွက်ကတော့ ဆိုးမွေကိုပဲ

ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့။
နင်ပဲ ငယ်ငယ်နဲ့
နာမည်ပျက်တယ်။
နင်အပေအမေတွေကို
ပြောရင် သတ်ပစ်မယ်
မြဲမြဲပျတ်ထား”

ခံစားသွားရမှာလို့ ငါ ယုံကြည် တယ်။ ငါ သေများသွားခဲ့ရင် ဝမ်းနည်းစရာ မလိုတော့ဘူး မိန်းမရေ...” တဲ့။

“ထောင်နန်းစံ” သူ(ထောင် ကျ) တစ်ဦး၏ ဇနီးမယားနှင့် သမီးဖြစ်သူ နှစ်ဦးတို့မှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင် လူ့လောကတွင် မျက်နှာ ညှိုးငယ်စွာနှင့် လူ့ လောကကို ဆက်လက် ရှင်သန် နိုင်ရန်တို့အတွက် (ဝါ) ဘဝကို ရပ်တည်နိုင်ရန်အရေး မျှော်တွေး တာဖြင့် “ပရိယေသန ဝမ်းစာ ရေး” အတွက် မနက် (၇းဝဝ)

နာရီအချိန်အတိုင်း “ပဲပြုတ်” ရောင်းလျက် အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်း ပြုနေရပါသည်။

ကောင်းနိုးရာရာ ကိစ္စမှန် သမျှကို မိဘတို့က သွန်သင်ဆုံး မ ရမည်မှာ “မြတ်ဗုဒ္ဓဒေသနာ” ကျမ်းဂန်လာ (အဆိုအမိန့်) ပါ။ မိဘ ပီသရပါမည်။

ယခုတော့ မိဘဖြစ်သူက “သွန်သင် ဆုံးမရမည့်အစား” “နွံတွင်နစ်၍သွား” သကဲ့သို့ ရှိနေပြီ ပါပကောလား။

“သိန်းငှက်မျက်လုံးအသွင် မျိုးနဲ့အတူ ကိလေသာပိုး ထတဲ့

သူ” တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့တဲ့ “ကိုသန်း ဌေး” တို့ကဲ့သို့ “လူယုတ်မာ” (ကာမစားပြ) တို့ “လူပြည်” မှာ “အမှုတွေ” နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရ သေးသည်များကတော့ ပုဒ်မ (၃၇၆) ဖြစ်တဲ့ “သူယုတ်မာ” တို့ရဲ့ “မုဒိမ်းမှု” ပင် မဟုတ်ပါ ကလား။

(၂ဝ၁၂ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်ပွား ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ကာယကံ ရှင်တို့၏ အမည်များလွှဲပြောင်း၍ ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။)

တမာသင်းနိုင် (စက်မှုလယ်ယာ)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၇၆ ပုဒ်မူးမှုအထွက် ပြစ်ဒဏ်

မုဒိန်းမှု ကျူးလွန်သူကို တစ်သက်တစ်ကျွန်း ဒဏ်ဖြစ်စေ၊ ဆယ်နှစ်ထိ ထောင်ဒဏ်တစ်မျိုး မျိုးဖြစ်စေ ချမှတ်ရမည့်အပြင် ငွေဒဏ်လည်း ချမှတ်နိုင်သည်။

မုဒိန်းကျင့်ခံရသော မိန်းမသည် မိမိ၏ မယားဖြစ်၍ အသက် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အောက် မဟုတ်လျှင်မူကား မုဒိမ်းကျင့်သော ထိုလင်ကို နှစ်နှစ်ထိ ထောင်ဒဏ် တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်စေ ငွေဒဏ်ဖြစ်စေ ချမှတ်ရမည်။

ရာဇသတ်ကြီး

နီလေးမောင် မြန်မာ့ မဂ္ဂဇင်း

လူကြီးပင်း လုပ်ငန်း၏ ကောင်းသတင်းများ ပိုမိုကျယ်ပြန့်ပို့ ပြစ်ရပ်မှန်ပုဂ္ဂလင် တွင်ပါဝင်ကြေငြာပါ

၂၀၁၅ နှစ်သစ်အတွက် အထူးသက်သာသော ဈေးနှုန်းဖြင့်ကြော်ငြာများ လက်ခံနေပါပြီ ၊ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိ၍ ၊ အာဆီယံ နိုင်ငံများအထိပါ လစဉ်တင်ပို့သောမဂ္ဂဇင်းဖြစ်ပါသည် ၊ ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်တော်များလည်း ဆက်သွယ်နိုင်ပါပြီ ၊

နောက်ကျောဖုံး	၄ ရောင်	၂၅၀,၀၀၀/-
နောက်ကျောဖုံး (အတွင်း)	၁ ရောင်	၁၀၀,၀၀၀/-
နောက်ကျောဖုံး (အတွင်း)	၄ ရောင်	၁၅၀,၀၀၀/-
ရှေ့မျက်နှာဖုံး (အတွင်း)	၁ ရောင်	၁၀၀,၀၀၀/-
ရှေ့မျက်နှာဖုံး (အတွင်း)	၄ ရောင်	၂၀၀,၀၀၀/-
အတွင်းတစ်မျက်နှာ	၁ ရောင်	၅၀,၀၀၀/-
အတွင်းမျက်နှာဝက်	၁ ရောင်	၃၀,၀၀၀/-

အမှတ် ၁၈၉ ၊ ဒုတိယထပ် (၃၄ လမ်းအထက်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ် ၊
ဖုံး ၀၉၅၁ ၉၆၃၃၁ ၊

Email ; True.megazine@gmail.com

DESIGN
RYANMOO

“ဒီမှာကျော်ကြီး”

“ဗျာ...ဆရာ”

“မင်းတို့ ဒီနေ့ ကျင့် ဝမ်းရဲ့ လွတ်မယ်။ တကယ်တော့ လွတ် မပေးချင်ဘူး။ ဥပဒေအရ မတတ် သာလို့ လွတ်ပေးရမှာ။ အပြင် ရောက်ရင် ကောင်းကြောင်းနေ ပေါ့ကွာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ဆရာ”

“ဟကောင်ကျော်ကြီး ငါက မတတ်သာလို့ လွတ်ပေးတာမင်း က ဘာကြောင့် ကျေးဇူး တင်ရ တာလဲကွဟေ”

ကျော်ကြီးသည် တာမွေ မင်္ဂလာတောင်ညွန့် သာကေတ မြို့နယ်ရဲစခန်းများတွင် ပြစ်ချက် ဟောင်းများရှိသည့် အဆိုပါစခန်း နယ်မြေများတွင် ခိုးမှုကျူးလွန် ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခံရပြီး ထောင်ကျဖူးသည်။ ရန်ကုန်တိုင်း ဒေသကြီး အတွင်းက အခြားမြို့ နယ် အချို့တွင်လည်း မသင်္ကာမှု များ၊ မှောင်ရိပ်ခိုမှုများကြောင့် တစ်ပတ် ဆယ်ရက် ဆိုသလို ချုပ်နှောင် ခံရဖူးသူဖြစ်သည်။

အချုပ်ထောင် ရဲစခန်းအနှံ့ ဆိုသည်များကား ကျော်ကြီး

(၇၀ နှစ်သန်း)

အတွက် ခြင်ထောင်သဖွယ်မို့ မဆန်းတော့။ သူ့မှာတရားဝင် ကော တရားမဝင်ပါ မိန်းမ ၅ ယောက်ရှိသည်။ အသီးသီး တစ်နိုင်တစ်ပိုင် လုပ်ကိုင်စား သောက်ကာ သူ့အား အထိုက် အလျောက် ပံ့ပိုးပြီး လင်လုပ်နေ ကြသူများဖြစ်သည်။ ကျော်ကြီး ကို သူ့ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်း အသိုင်းများက အလွန် မ,ကျမ်း ကြေသူဟု ဂုဏ်ပြုပြောကြသည်။

ကျော်ကြီးသည် သူ့ခိုးဂျိုး အလုပ်ကို လုပ်သူ ဖြစ်သော် လည်း သူ့ရပ်က သူ့ခိုးဂျိုးပုံ မပေါက်။ ကျားကျားလျားလျား ယောက်ျားမို့ အမျိုးသမီးများ အထင်ကြီးစရာ ဖြစ်သည်။ စကားပြောတော့လည်း အများ သူငါ ကျလောက်အောင် ပြော တတ်သည်။ စခန်းအချုပ်တွင် သူ့ကို ရီမာန်ယူချုပ်၍ စစ်ဆေး နေစဉ်အတွင်း စောစောကပြော တဲ့ သူ့ဇနီးမယားတွေနဲ့ အခြား အမျိုးသမီးများ စခန်းမှူး၏ ခွင့်ပြု ချက်ဖြင့် အစားအစာများ လာပို့ ကြရာ အချုပ်တွင်းက တရားခံ များအနက် သူ့ကို မှီပြီး စားရ သောက်ရသဖြင့် အားကျမိသလို

ကျော်ကြီးရဲ့ အချုပ်ခန်းတွင်း လျှာအရသာခံ ပုံပြင်များအတွက် လည်း သူတို့၏ စိတ်ဖိစီးမှုများ အတန်အသင့် ပြေပျောက်ကြ သဖြင့် ဘဝတူအချုပ်သား အား လုံးက ကျော်ကြီးကို ခင်မင်ကြ သည်။

တစ်နေ့ ဂါတ်စာရေးကြီး လှ ထွန်းသည် မအော်ရ မဆူရဘဲ အချုပ်ခန်းတွင်း ငြိမ်သက်နေပြီး တစ်ခါတစ်ရံ လေသံမျှသာ စကားပြောသံကြားသဖြင့် အချုပ် ခန်း ဖောက်ပြေးရန်ကြံနေသလား အောက်မေ့ပြီး စိုးရိမ်မကင်းဖြစ် ကာ တစ်ခြားနေများထက် အချုပ် ခန်းအား စောင့်ကြည့်နေသည့် အပြင် ကင်းမှူး ဖြစ်သည့် ရဲတပ် ကြပ်ကြီး တင်အောင်ကိုလည်း သတိ၊ ဝိရိယဖြင့် စောင့်ကြပ်ရန် သတိပေး မှာကြားထားလိုက် သည်။ စခန်းအချုပ်ခန်းသည် တရားခံ ၁၀ ယောက်သာ ချုပ် ခွင့်ရှိသော အချုပ်ခန်းဖြစ်သော် လည်း အချိန်လွန်မှဝင်လာ သည့် တရားခံများလည်းရှိရာ စခန်းမှူး လူစော်သည် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ထံ အခြေအနေ တင်ပြ၍ ၁၄ ယောက်ထိ ချုပ်ထားခြင်း ဖြစ်

သည်။

ယနေ့ တနင်္လာနေ့ နံနက် စနာရီတွင် မြို့နယ်တရားရုံး ဇွဲ တင်ရမည့် အမှုနှင့်ပတ်သက် သော တရားခံနှင့် အမှုတွဲအသင့် ပြင်ရသလို တရားဇွဲတင်ရန်သက် သေ အထောက်အထား မရသေး ဘဲ အချုပ်ရီမာန် စေနေသူများ ကိုလည်း တရားရုံး တင်ပြပြီး အချုပ်မှ ပြန်လွှတ်ရမည်ဖြစ်ရာ ကျော်ကြီးလည်း အမှုတွဲအတူ အသင့်ပြင်ကာ တရားသူကြီး အမိန့်ခံရန်စောင့်ရင်း စခန်းမှူးထံ ပြောဆိုလိုက်ရာ ကျော်ကြီးထံ တဟဲဟဲနဲ့ ရယ်မောရင်း ဟုတ်တူ ကောင်းကောင်းနေပါ့မယ် ဆရာ ဟု ပြန်လည်အဖြေပေးလိုက် သည်။ ပြောမယ့်သာပြောရ ခု စရိုက်သမား သူ့ခိုးဂျိုးရဲ့ စကား ဘယ်ယုံရမှာလဲနော်။

“ဆရာသမား ဆရာတို့ လည်း နေ့မအား ညဉ့်မနားပါဘဲ လား။ မနက်က အမဲဈေးနေ လည်တော့ နယ်မြေတွင်းနဲ့ ဘာ တာဆင်း။ ညနေကျတော့ အောင် ဆန်းကွင်း ဘောလုံးပွဲ လုံခြုံရေး ဟောဒီလို သန်းခေါင်ယံကျတော့

လည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ရတော့ ဟိုသီချင်းထဲ ကလို မေးပါများ စကားရ၊ သွား ပါများ ခရီးရောက်၊ မအိပ်မနေ အသက်ရှည်ဆိုတဲ့ မောင်ပေါက် ကျွင်းလို လူစားတွေ ဖြစ်နေရော သလား ဗိုလ်လေး”

“သူ့ဆန်စားရဲမှဆိုတဲ့ စကား ကိုသံချောင်း ကြားဖူးတယ် မို့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးတာပေါ့ ဗိုလ်လေးရာ”

“ကျုပ်တို့က ပြည်သူက ကျွေးထားတဲ့ ထမင်းစားနေတဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေလေ။ ပြည်သူကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရမယ့် တာဝန် ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင်တွေမှာရှိတယ်မို့လား။ မဖြစ် သေးတဲ့ မှုခင်းတွေ မဖြစ်အောင်၊ ကြိုတင်ကာကွယ်ရမယ်။ ဖြစ်ပွား လာတဲ့ အမှုအခင်းတွေလည်း အမြန်ဖော်ထုတ်ရမယ့် တာဝန်ရှိ တယ်ဗျ ကိုသံချောင်းရ။ ခင်ဗျား တောင် နံနက်လင်းအားကြီး ကုန် စိမ်းဈေးမှာ ကုန်စိမ်းထမ်းပြီး ညဉ့် ပိုင်းကျတော့လည်း ဆိုက်ကား နင်းတာဟာ ခင်ဗျား မိသားစု တာဝန်ထမ်းဆောင်တာပဲ မဟုတ်

လား” (ကုန်စိမ်း ဈေးသည် ယခင်က ဆိပ်ကမ်းမြို့နယ် ကမ်း နားဆိပ်ကမ်းတွင် ရှိသည်)

“မှန်ပါတယ် ဗိုလ်လေး မှန် ပါတယ်။ လူတိုင်းကိုယ်စီတာဝန် ရှိကြတယ်ပေါ့နော်”

“ဒါနဲ့ကိုသံချောင်း ဒီညဉ့် အံ့နာကြေးကိုက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုက်ပါပြီ တော် ကြာ ဆိုက်ကားပေါ်မှာပဲ ခဏ မှေးပြီး ညှိလုံး လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်ကျကျ လေး တစ်ခွက်နဲ့ နံပြား ကျွတ်ကျွတ်ရွရွလေး သောက်မယ် စားမယ်၊ ပြီးတော့ ကုန်စိမ်း ဈေး ပြေးပြေး

ကုန်စိမ်း ထမ်းမယ်လေ။ ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ နိစ္စဓူဝ လုပ်တဲ့ အလုပ်ပဲ။ သားသမီးက ခု ယောက်ဆိုမို့ နားလို့မရဘူး ဗိုလ် လေးရေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမားအာဖီဝ

အလုပ်ဟာ ဂုဏ်ရှိပါတယ်။
ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း ကြီးစားလုပ်
စားလည်းစား စုလည်းစုပေါ့”

ရန်ကုန် ဆိုက်ကားလောက
တွင် ကိုယ်ပိုင် ဆိုက်ကားကို
ကိုယ်တိုင်နင်းသော ဆိုက်ကား
သမား ရှိသလို အငှားဆိုက်ကား
ကို နေ့ပိုင်းညှို့ပိုင်းခွဲကာ အံ့နာ
ကြေးပေးနင်းကြသည့် ဆိုက်ကား
သမားလည်း ရှိသည်။ ကိုသံ
ချောင်းက မင်္ဂလာတောင်ညွန့် မြို့
နယ် ဖဆပလရပ်ကွက် တိရစ္ဆာန်
ရုံ (ယခု ရန်ကုန် တိရစ္ဆာန်)
တောင်ဘက် ထွက်ပေါက်အနီး
တန်းလျားတွင် နေထိုင်သူဖြစ်
သည်။ သူက ဖောက်ထွင်းမှုဖြစ်
သော ကန်တော်လေး(.....)
လမ်းထိပ်က ဆိုက်ကားဂိတ်တွင်
ဂိတ်ထိုးသူဖြစ်သည်။ ကိုသံ
ချောင်း အဆိုအရ နေ့ဘက်ဆိုက်
ကား နင်းရတာ နေပူတယ်၊ မော
တယ်။ အံ့နာကြေးကလည်း ဈေး
ကြီးတယ်။ ညှို့ဘက်ကျတော့
အေးအေးချမ်းချမ်း နင်းရပြီး အပူ
ဒဏ်မခံရဘူး။ အံ့နာကြေး ပေး
ရတာလည်း နည်းတဲ့အပြင်ဆိုက်
ကားခ (ဝန်ဆောင်ခ) လည်း
မြက်မြက်ကလေး ရတယ်တဲ့။

ညှို့ငှက်မလေးတွေနဲ့ ငှက်ခတ်
သမား တစ်နည်းအားဖြင့် ငှက်
လိုက်သမား ညှို့မင်းသားများနဲ့
တွေ့ပြီး လိုရာ ပို့ပေးရတယ်ဆို
ထောတာပဲတဲ့။

“ဒါနဲ့ ဗိုလ်လေးတို့ အဖွဲ့
တွေ နားကော နားကြရဲ့လား
ဗျာ”

“တာဝန် ဝတ္တရားကျေပွန်
အောင် ထမ်းဆောင်ရတဲ့ရဲဆို
တော့ နားချိန်တော့ နည်းတာပေါ့
ကိုသံချောင်းရာ။ ဒီကြားထဲဟော
ဒီလမ်းထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဖောက်
ထွင်းမှုက အမှုလည်း မပေါ်
သေး၊ တရားခံကိုလည်းမမိသေး
တော့ ကျုပ်လို တာဝန်အရှိဆုံး
နယ်ထိန်း အရာရှိအတွက် စိတ်
ပမ်း လူပမ်းပေါ့။

“ဟောဗျာ..... အထင်နဲ့
အမြင်တက်တက်စင် လွှဲရောပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုသံ
ချောင်း”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်
က သန်းခေါင်ယံညတစ်ည ဒီ
အချိန်လောက်ပဲ ဟုတ်တယ်ဒီ
အချိန်လောက်ပဲ ကျော်ကြီးကို
ဗိုလ်လေးတို့စခန်း ကျားသစ်
လှည့်ကင်းက ဖမ်းသွားတာ မြင်

တော့ ဒီလမ်းထဲက ဖောက်ထွင်း
မှုပေါ်ပြီလို့ထင်တာ ခုဗိုလ်လေး
ပြောမှ အထင်နဲ့အမြင် တက်
တက်စင်အောင် လွှဲနေတာပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ ကိုသံ
ချောင်း ကျွန်တော့်ကို အစအဆုံး
ရှင်းအောင် ပြောပြပါ”

“ဒီလိုဗျာ ဗိုလ်လေး အဲဒီ
ညက ညမင်းသမီးလေး အညို
နဲ့မင်းသား ငှက်လိုက်သမား တစ်
ယောက်ကို ဂျက်ကာတည်းခိုခန်း
ပို့ဖို့ (.....) လမ်းအတိုင်း ဆိုက်
ကားနဲ့ အသွား ဟောဒီ ဖောက်
ထွင်းမှု ဖြစ်တဲ့လမ်း ဟိုဘက်
ထိပ်မှာ ကျော်ကြီးနဲ့ တွေ့တယ်။
ဆိုက်ကားခဏရပ်ဖို့ ပြောတာနဲ့
ကျွန်တော် ရပ်ပေးလိုက်တယ်။
ကိုကျော်ကြီးနဲ့ အညို အပြန်
အလှန် ခဏပဲ ပြောပါတယ်”

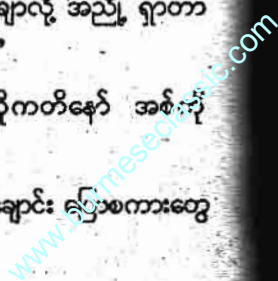
“အညို နက်ဖြန် ဘယ်မှ
မသွားနဲ့”

“သေချာလား အစ်ကို
ကျော်”

“သေချာလို့ အညို ရှာတာ
သိသားနဲ့”

“ဒါဆိုကတိနော် အစ်ကို
ကျော်”

ကိုသံချောင်း ရှိပစ္စည်းတွေ

ကို နယ်ထိန်းအရာရှိ စောသီဟ
ချက်ချင်း နားလည်ပါသည်။
နယ်ပယ်စုံ အလွှာအသီးသီးက
လူတန်းစား အသီးသီးနဲ့ ဆက်
စပ်လှုပ်ရှားနေရတဲ့ နယ်ထိန်း
အရာရှိမို့ ဒီလောက်တော့ ကျွမ်း
ပြီးသားပေါ့လေ။

ကျော်ကြီး တစ်ယောက်
အကွက်မိ အချိန်ကြီးရပြီဆို အညှိ
တို့လို အလှပဂေးညှိငှက်မလေး
များ တစ်နေ့တစ်ယောက် လဲကာ
အပန်းဖြေတတ်သည်။ ဒါက ဒု
စရိုက်သမားတွေ မသင်ရဘဲ
တတ်တဲ့ အကျင့်ပဲပေါ့။ ဒါပေ
မယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ကျော်ကြီး
ကတိ မတည်နိုင်တော့ပါ။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စခန်း
ကျားသစ်လှည့်ကင်းက တွေ့ရှိ
စစ်မေးသောအခါ သံသယဖြစ်
ဖွယ်ရာရှိ၍ ကြိုတင် ကာကွယ်မှု
နှင့် ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခြင်းခံရသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အဲဒီညက ဗိုလ်လေးတို့
စခန်း ကျားသစ်လှည့်ကင်းအဖွဲ့
က ကျော်ကြီးကို ဖမ်းခေါ်သွား
တာ အညှိတို့အတွဲပျိုပြီး ဂိတ်ပြန်
ထိုးတော့ ကျွန်တော်မြင်တယ်။
ဒါ ကြောင့် ဒီလမ်းထဲက ဖောက်

**အကွက်မိ
အချိန်ကြီးရပြီဆို
အညှိတို့လို
အလှပဂေး
ညှိငှက်မလေးများ
တစ်နေ့တစ်ယောက်လဲကာ
အပန်းဖြေတတ်သည်။
ဒါက ဒုစရိုက်သမားတွေ
မသင်ရဘဲတတ်တဲ့
အကျင့်ပဲပေါ့။**

ထွင်းမှုပေါ်ပြီလို့ တွက်တာခိုလ်
လေးရေ။ ဒါကြောင့်အထင်နဲ့
အမြင်လွဲတယ်လို့ ပြောတာ”

“ရဲစခန်းက တစ်စုံတစ်
ယောက်ကို ဖမ်းဆီးအရေးယူ
ဆောင်ရွက်တော့မယ်ဆိုရင် ခိုင်
လုံတဲ့ သက်သေခံ အထောက်
အထားရှိဖို့လိုတယ်။ ခုတော့
ကျော်ကြီးဆီမှာ ဘာသက်သေခံ
အထောက်အထားမှ မရတော့
ရီမာန်ပြည့် ပြန်လွှတ်ရတဲ့ ကိန်း
ဆိုက်သွားတာပေါ့။ ဒီလောက်
ရီမန်ယူ စစ်ဆေးခွင့်ရတာက
ကျော်ကြီးမှာ ပြစ်ချက်ဟောင်း
ရှိလို့သာ။ ပြစ်ချက်ဟောင်းမရှိရင်
ရဲကဖမ်းဆီးစစ်ဆေးလေ့ မရှိပါ
ဘူး။ ကျော်ကြီးက ခင်ဗျား ပြော
သလို အချင်းဖြစ်ညက ကျားသစ်
လှည့်ကင်းက ဖမ်းမိတာတောင်
သူ့ဆီမှာ ဘာတစ်ခုမှ သက်သေ
ခံပစ္စည်း မတွေ့ဘူးဆိုတော့ ဒီ
ကောင်တစ်ယောက်တည်း ပြစ်မှု
ကျူးလွန်တာ မဟုတ်လောက်
ဘူး။ အဖော် အပေါင်းအသင်းပါ
မယ် ထင်တယ်ဗျ။ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော့် အဖွဲ့နဲ့ ဘက်စုံထောင်
စုံအောင် လိုက်နေတာပဲ နယ်ထိ
ချောင်းရေ။ တကယ်လို့များ

ဒီအမှု မပေါ်ခဲရင် စခန်းမှူးနဲ့ ကျွန်တော် တောရောက်တော့ မှာ။ ဘယ်ရောက်ရောက် ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီအမှု မဖော်နိုင်လို့ ပြောင်းရွှေ့ခံရတယ် ဆိုတာမျိုးတော့ ခံပြင်းတယ်ဗျို့”

“နေဦး” နေဦး ဗိုလ်လေးပြောမှ ကျွန်တော်သတိရတယ်။ ကျော်ကြီးကို ကျားသစ်လှည့်ကင်းအဖွဲ့က ဆွဲမစ်ခင်လေးပဲ ဆံပင်ရှည် အသားမည်းမည်း ငနဲ တစ်ယောက် လွယ်အိတ်ကို ရှေ့ဘက်မှာသိုင်းလွယ်ပြီး စက်ဘီး သွက်သွက်နင်းသွားတာ တွေတယ်။ အဲဒီကောင် နာမည်တော့ မသိဘူး။ ကန်တော်လေး မာဆလာ စက်ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်မှာ

မကြာခဏတွေ့ဖူးတယ်”

“ကိုသံချောင်းရေ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ဒီညတွေ့ပြီး ပြောဖြစ်ကြတဲ့ စကားတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်အတွက် တန်ဖိုးအရှိဆုံး စကားဟာ ဒီစကားပဲ။ စောစောက ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားလိုမေးပါများ စကားရ သွားပါများခရီးရောက်၊ မအိပ်မနေ အသက်ရှည်ဆိုတဲ့ မောင်ပေါက်ကျိုင်း ထုံးနှလုံးမူကာ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားနက်ဖြန်ကစပြီး မာဆလာစက်ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်မှာ အပ်ပျောက် ရွာကြစို့။ ခင်ဗျားအတွက် နေ့တွက်စရိတ် မနစ်နာစေရပါဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း ပြည်သူထဲကပြည်သူတစ်ယောက်ပဲ ဗိုလ်

လေးရာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ဘာစရိတ်မှ ပေးစရာမလိုပါဘူး။ အားမနာပါနဲ့။ ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်”

ထိုနေ့က နယ်ထိန်းအရာရှိစောသီဟနှင့် ကိုသံချောင်းတို့ ဖောက်ထွင်း တရားခံရမိရေး အချိန်းအချက်ပြုကာ လမ်းခွဲခွဲကြသည်။

မာဆလာစက် ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်နဲ့ မနီးမဝေးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးသည် အများသူငါ နံနက် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်မို့ ဆိုင်ဆိုင်သောက်သူနှင့် ပါသယ်ဆွဲဝယ်သူများစည်ကားလျက်ရှိသည်။ နယ်ထိန်းအရာရှိ စောသီဟက နံနက် ၆ နာရီကပင် အဆိုပါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို စတင်ရောက်ရှိပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကိုသံချောင်းလည်း ရောက်လာကာ အတူတကွ လက်ဖက်ရည်သောက်ဖြစ်သည်။ ရေမိုးချိုး ထမင်းစားချိန်မှအပ စုရပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်လည်းကောင်း အနီးပါးရှိ အခြားဆိုင်များတွင်လည်းကောင်း ထိုင်ဖြစ်ကာ ပြစ်ပုလဲကို စောင့်

ကြည့်ကြသည်။ ပစ်မှတ်၏ ပုံ သဏ္ဍာန်မှာ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အသားမည်းမည်း၊ အရပ် မနိမ့် မမြင့် ပသိုင်းမွှေးရှိသည် ဆိုခြင်းကြောင့် အလားတူပုံစံနှင့် လာသူ တိုင်းကို စောသီဟ ပစ်မှတ် ဟုတ်နိုးနိုးနဲ့ ကြည့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် လူမြင်လျင် မှတ်မိသည် ဆိုသော ကိုသံချောင်းကတော့ ခေါင်းမသိမသာ ရမ်းပြသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့။

ဆံပင်ရှည် (လမ်းသရဲဆံပင်) နှင့် အသားမည်းမည်း ပသိုင်း မွှေးရှိယောက်ျားများ ကန်ကော် လေး တစ်ဝိုက်အများကြီး ရှိ သည်မို့ ပစ်မှတ်ရအောင်ရှာဖို့ အတွက် ခဲယဉ်းမည်ဆိုတာ သဘောပေါက်သော်လည်း နယ် ထိန်းအရာရှိ စောသီဟ အနေနဲ့ လက်မလျှော့နိုင်ပါ။ ၎င်းတို့ တိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက်တဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ၎င်းတို့လျှိုးနေပါ စေ တစ်နေ့ပေါ်လာမှာပဲမို့ သည်း ခံစောင့်မြဲ စောင့်ကြသည်။

ပထမနေ့ နံနက် ဖောက်ရီမှ ည ဇွန်ရီ (မထူး)။

ဒုတိယနေ့ နံနက် ဖောက်ရီမှ ည ၁၀နာရီ (မထူး)။

တတိယနေ့ နံနက် ၇နာရီ ပစ်မှတ်နဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်တူသော အသက် ၃၅ နှစ်ခန့် အမျိုးသား တစ်ဦး။ မာဆလာစက်ဘတ်စ် ကားမှတ်တိုင်သို့ ဦးတည်လာနေ သည်ကို စောသီဟမြင်လိုက်၍ ကိုသံချောင်းအား အချက်ပြလိုက် ရာ မမျှော်လင့်ဘဲ ပစ်မှတ် မှန် ကန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသ ဖြင့် နယ်ထိန်းအရာရှိကလည်း ဆက်လုပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

နယ်ထိန်းအရာရှိ အနေဖြင့် ၎င်းကောင်ပေါ်လာသည့်အတွက် ထခုန်ကာ လက်ပမ်း ပေါင်းခတ် ပစ်လိုက်ချင်သော်လည်းကျော်ကြီး သိလို့ မဖြစ်သေးတာမို့ ချုပ် တည်းထားလိုက်သည်။ ပစ်မှတ် ဂိတ်သို့ ရောက်လာသော ဘတ်စ် ကားကြီးပေါ်တက်သလို စော သီဟကလည်း နောက်ကကပ်၍ ကားပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ကျားနဲ့ ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ ဆိုတဲ့ စကားလိုပဲ နယ်ထိန်းအရာရှိနဲ့ ဒုစရိုက်သမား ဘတ်စ်ကားပေါ် တွင် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြပြီပေါ့။

“ဆရာရေ အထူးဧည့်သည် ပါတယ်။ တောင်ညွန့်စခန်းကို

**အသားမည်းမည်း
ပသိုင်းမွှေးရှိ
ယောက်ျားများ
ကန်ကော်လေး
တစ်ဝိုက်အများကြီး
ရှိသည်မို့ ပစ်မှတ်
ရအောင် ရှာဖို့အတွက်
ခဲယဉ်းမည်**

မောင်း”

မဆလာစက် ကားမှတ်တိုင် မှ ကားအထွက် နယ်ထိန်းအရာ ရှိသည်။ သူ၏အရာရှိအိပ်ဆောင် ကတ်ပြားကို လက်မှတ်ရောင်း ကို ပြု၍ ကားကို စခန်းမောင်း ခိုင်းရာ ထူးခြားချက်ရှိပြီဆိုတာ အတတ်သိသော ယာဉ်နောက် လိုက်မှ ယာဉ်မောင်းဆရာကို အော်၍ စခန်းသို့မောင်းခိုင်းလိုက် သည်။ (ရှေးက ယာဉ်စီးခပေး လျှင် လက်မှတ်ပြန်ပေးရသည်။ ယခုငွေပေး လက်မှတ်ယူသည့် အသွင်နှင့် အရာရှိအိပ်ဆောင် ကတ်ကို စောသီဟ ပြလိုက်ရာ မည်သူမျှမရိပ်မိကြပါ) ဘီလူးမ ဈေး (ယခုသိမ်ဖြူဈေး) မီးပွိုင့် အရောက် ပြစ်မှတ်သည် မီးနီ ကြောင့် ကားရပ်သည်ကို အခွင့် ကောင်းယူကာ သူကဲ့သို့ ရပ်စီး နေသော ခရီးသည်များအား ဝှိုး ဝှေး ခုန်ဆင်းမည့်အကြံဖြင့် အနီး ဆုံးလူ နယ်ထိန်းအရာရှိစောသီဟ မျက်နှာကို လက်ပြန်ရိုက်ကာ နောက် လူတွေ ရှုံသွားအောင် လက်ဦးမှုယူ တိုက်ခိုက်လိုက် သည်။ တကယ်သာ သူမုန်းတဲ့ အတိုင်းဖြစ်လျှင် နယ်ထိန်းအရာ

ရှိ မျက်စိအစုံက ကြယ်တွေလ တွေ ထွက်ကာစမ်းတဝါးဝါးဖြစ် ကျန်ခဲ့ပြီး သူလွတ်မြောက်သွား မှာ သေချာပါတယ်။ သို့သော် လည်း စောသီဟဟာ သာမန်လူ တစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ အမြဲ တမ်း သတိရှိနေတဲ့ နယ်ထိန်း အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ အတွက် ပြစ်မှတ်ရဲ့ အကြံ ထင် တိုင်း မပေါက်ဘဲ ဘတ်စ်ကား ပေါ်မှာ အားကနည်းအော်ပြီး မှောက်သွားတယ်။ ဘတ်စ်ကား ပေါ်မှ ခရီးသည်အားလုံး အသံ လှာရာသို့ စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း မင်တက်မိသွားတယ်။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြစ်မှတ်ကို နယ်ထိန်း အရာရှိ စောသီဟ လက်တွင်းမှာ မလူးသာမလွန် သာ လက်ထိတ် တန်းလန်းနဲ့

မိနေတာကြောင့်ပါပဲ။

“ဘတ်စ်ကားစီး ခရီးသည် များခင်ဗျား အရေးကြီးတရားခံ ဖမ်းမိရမိရေးအတွက် မပြောမဆို ဘတ်စ်ကား စခန်းမောင်းခိုင်းရ တာကို နားလည်ခွင့်လွတ်ပေးကြ ပါ။ ခရီးလမ်းမှာ ၅ မိနစ်ခန့် နေသင့်နေသွားရခြင်း အတွက် လည်း အထူး တောင်းပန်ပါ တယ်။ ကားဆရာ ဆက်လက် ထွက်ခွာလို့ ရပါပြီ ကျေးဇူးပဲ”

စခန်းရှေ့ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပြီ ဆိုကတည်းက စခန်းကင်းအဖွဲ့ နေရာယူပြီး အသင့် စောင့်လေ့ ရှိကြသည့် အကြောင်းမှာ ကားပေါ်တွင် ခါး ပိုက်နှိုက်မှု ဆွဲကြိုးဖြတ်မှု စသည့် အမှုများနဲ့ ဆက်စပ်နေသော တရားခံ (မသင်္ကာသူ)များ ပါ လာတတ်ပြီး ထိုမသင်္ကာသူများ ကို ရဲစခန်းတွင် အပ်နှံစစ်ဆေးရန် ဖြစ်သည်ဆိုတာ သဘောပေါက် သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဒီမြင်ကွင်း မျိုးက ရန်ကုန်ဘတ်စ်စီးသူများ လောကတွင် မကြာခဏ သူ့ ကြံ့ရတတ်တာမို့ မဆန်းမတူပါ။ နယ်ထိန်းအရာရှိ စောသီဟ

သည် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်
မယ့် အခြေအနေကို စခန်းမှူး
အားတင်ပြပြီး လုပ်ထုံးလုပ်နည်း
အတိုင်း အရပ်ရပ်နေ့စဉ် မှတ်
တမ်း၌ မှတ်တမ်းတင်ကာ ပစ်
မှတ်ကို သူ၏ရုံးခန်းသို့ ခေါ်သွား
သည်။

“ဒါနဲ့ ဆရာတင်သိန်း သူ့ရဲ့
ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းနဲ့ ဖြစ်စဉ်
အကျဉ်းယူလိုက်ပါ။ ပြီးရင်သူနဲ့
ကိုယ်စကားတွေ အများကြီး ပြော
စရာရှိတယ်။ ခုတော့ မနက် ၆
နာရီလောက်က လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက်နဲ့ အိကြာကွေး တစ်
ချောင်းစားထားတာ ဘယ်ရောက်
ကုန်လဲ မသိဘူး အပေါ်တက်ပြီး
ဝမ်းဖြည့်လိုက်ဦးမယ်။ (၁၀)မိနစ်
အတွင်း ပြန်ဆင်းလာမယ်။ဪ
ဒါနဲ့ သူ့ကိုလည်း ဆိုင်ကကော်ဖီ
နဲ့ မုန့် မှာကျွေးထားလိုက်ပါ”

နယ်ထိန်းအရာရှိ စောသီဟ
သည် လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်သည်။
နယ်ထိန်းအဖွဲ့ထဲမှ တပည့်ရဲဘော်
တစ်ယောက်နှင့် အတူ စခန်း
အပေါ်ထပ်ရှိ လူပျိုဆောင်တွင်နေ
ကာ ရံဖန်ရံခါ တပည့်ချက်ကျွေး
တာစားသလို တာဝန်အရ သွား
ရင်းလာရင်း ကြုံရာတွင်လည်း

စားသောက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

“ဆရာတင်သိန်း အသင့်ဖြစ်
ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါသူ့ရဲ့ ကိုယ်
ရေး မှတ်တမ်းပါ”

စောသီဟသည် ရဲတပ် ကြပ်
တင်သိန်းလက်တွင်းက ပစ်မှတ်
ရဲ့ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းစာရွက်
ကို ဆွဲယူ၍ ခဏမျှ ဖတ်ကြည့်
လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဘမြင့် မင်းက
အထက်တန်းကျောင်းမှာ ၆ တန်း
အထိ နေခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတော့ ဗမာ
စာကောင်းကောင်း ဖတ်တတ်
တာပဲ။ ငါ့နောက်က နံရံမှာ ရေး
ထားတဲ့ စာတန်းကို ဖတ်ပြစမ်း
ပါ”

“လိမ်ညာစကားဖြင့် ဤ

နေရာကို မကျော်လွှားနိုင်”

“ဘာတဲ့ ကျယ်ကျယ် ဖတ်
ပြစမ်းပါကွာ”

“လိမ်ညာစကားဖြင့် ဤနေ
ရာကို မကျော်လွှားနိုင်”

“အေး ဒီလိုမှပေါ့ ဘမြင့်ရာ
ဟောဒီကိုယ်ရေး အကျဉ်းဖတ်
ကြည့်လိုက်တော့ ဘမြင့်ဆိုတဲ့
အမည်တစ်လုံးတည်း ဆိုက
တည်းက မင်းဟာလိမ်ညာပြီဆို
တာတို့သိတယ်။ မင်းမှာ နာမည်
သုံးမျိုးမက ရှိတယ်။ ဘမြင့်
(ခေါ်) ဘယ်သူဘယ်ဝါပေါ့ကွာ။
အဲဒီတော့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြော
ဟုတ်လား။

“ဘမြင့် (ခေါ်) ဘီလား
(ခေါ်) ကီးမာစတာ အများကကီး
လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ တကယ်
တော့ စောသီဟ ပြစ်မှတ်ရဲ့
အမည်ကို စခန်းရောက်သည်
အထိ မသိသေး။ ကိုသံချောင်းနဲ့
တွေ့စဉ်ကလည်းမသိခဲ့။ သို့ရာ
တွင် နယ်ထိန်းအရာရှိသည် အမှု
စစ်ဆေးတာ သဘာရင်နေပြီမို့
သူ စောစောက စခန်းအပေါ်ထပ်
သို့တက် ထမင်းစားတုန်း နယ်
ထိန်းအဖွဲ့ဝင် ရဲတပ်ကြပ် ဝင်း
သိန်းအား ပြစ်မှတ်ရဲ့ ကိုယ်ရေး

ဒီကောင်က
 မာစတာကီးဆိုတော့
 လက်ထိပ်လည်း
 ခဏအတွင်း
 ပြုတ်နိုင်တယ်ကွ
 ငါအထူးသတိပေး
 လိုတာကတော့
 ထွက်ပြေးဖို့
 မကြိုးစားနဲ့

အကျဉ်း ယူစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ရေး အကျဉ်းဆိုကတည်းက အမည်ထိပ်ဆုံးမှ စရမည်ဆိုတာ သူသိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူထင်သလိုပဲ ဘမြင့်ဆိုတဲ့ အမည် ထိပ်ဆုံးမှာ တွေ့တော့ အခြား အမည်ကွဲတွေ ရှိဦးမယ် လို့တွေးမိပြီး အမေးအပေါ်အမေး နဲ့ ရေလာ မြောင်းပေးလိုက်တော့ ဘမြင့် (ခေါ်) ဘီလား (ခေါ်) ကီးမားစတာဆိုတဲ့ အမည်တွေ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပေါ်လာတော့တာ ပေါ့။

“ဘီလား ငါမေးစရာရှိတာ မေးမယ်။ မှန်မှန်ဖြေ၊ လိမ်မယ် ညာမယ်ဆိုရင်တော့ ငါတို့အဖွဲ့ ဆောင်ပုဒ်က မင်းစောစောက ဖတ်ပြထားတဲ့ နံရံပေါ်က စာ တမ်းအတိုင်းပဲ။ နောက်တစ်ခုက တို့တွေဟာ ပြောတိုင်း ယုံတတ် တဲ့ လေးငါးနှစ်ရွယ် ကလေးသူ ငယ်တွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိ ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကန်တော်လေး (....) လမ်း အိမ်အမှတ် (...) ကို ဖောက်ထွင်းတုန်းက ရခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာထားလဲ”

“ဆရာဘာတွေ ပြောနေတာ လဲ ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူး”

“မင်းနဲ့အတူပါတဲ့ လူက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ဘာအမှုမှမကျူး လွန်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မသိဘူး”

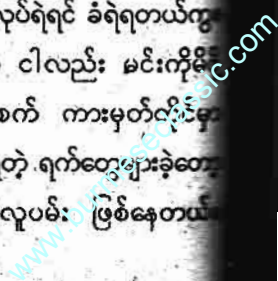
“ဘမြင့် (ခေါ်) ဘီလားက တယ်ပြီးမေ့တတ်တာပဲ။ နံရံပေါ် က စာလေးတစ်ခေါက်လောက် ဖတ်ပြပါဦး”

“လိမ်ညာစကားဖြင့် ဤနေ ရာကို မကျော်လွှားနိုင်”

“ဒီမှာဘီလား မင်းကော ကျော်လွှားနိုင်မယ် ထင်သလား ဟင်”

“ဆရာ ပြောနေတာတွေ ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်ဘူး ဗျ။ ရဲဆိုပြီး အနိုင်မကျင့်နဲ့ သက် ဆိုင်ရာကို ဟိုင်မယ်”

“အေးလေ မင်းဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ငါမတားပါ ဘူး။ တစ်ခုမင်းသိဖို့ကယောက်ျား ဆိုတာ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရတယ်ကွ။ အေးလေ ငါလည်း မင်းကိုမို့ မဆလားစက် ကားမှတ်လိုင်မှာ စောင့်ခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေများခဲ့တော့ စိတ်ပမ်းလူပမ်း ဖြစ်နေတယ်”

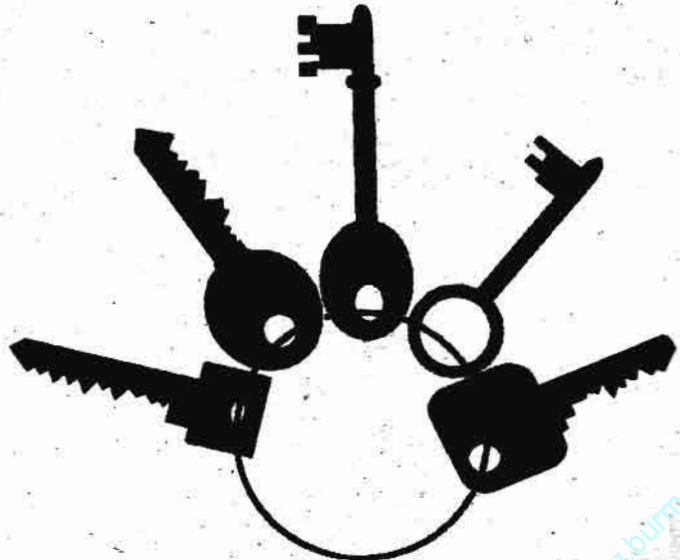
ခဏနားဦးမယ် မင်းလည်းအနားယူပါ။ ပြီးတော့ ငါနဲ့ထပ်ပြီး ပြောကြ ဆိုကြသေးတာပေါ့။ ဟုတ်လား ကဲကဲ ဆရာတင်သိန်း ဆရာတင်ထွေး တပည့် ကျော်ကျားလှထွန်းတို့ သေသေချာချာ စောင့်ကြည့် ထားကြကွာ။ ဒီကောင်က မာစတာကီးဆိုတော့ လက်ထိပ်လည်း ခဏအတွင်း ဖြုတ်နိုင်တယ်ကွ။ ဘီလားကို ငါအထူးသတိပေး လိုတာကတော့ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ငါ့ကို တိုက် ခိုက်သလိုမျိုး မလုပ်နဲ့။ တို့က မင်းကို တာဝန်အရ စစ်ဆေးတာ ကလွဲပြီး လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိဘူးနော်။ အကယ်၍ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မင်းကြံစည် တိုက်ခိုက် လာမယ်ဆိုရင်တော့ တို့ရဲ့ ခုခံကာကွယ်ခွင့်အရ ကာထွယ်ရမှာမို့ မင်း အထိနာလိမ့်မယ်။ တို့ရဲ့တပ်ဖွဲ့မှာ အဆင့်မြင့် ခြန်မှာသိုင်းသမားနဲ့ ခရာတေး (ခါးပတ်နက်) အဆင့်တွေချညှပ် တုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ။ အမျိုးသမီးရဲ့အရာရှိနဲ့ ရိုးရိုးတပ်ဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီးတွေတောင် မင်းတို့လို ဒုစရိုက်သမားတွေကို ယှဉ်

ပြိုင် တိုက်ခိုက်နိုင်ကြတယ် ဆိုတာ မင်းသိထား။
နယ်ထိန်းအရာရှိ စောသီဟ သည်သူ၏ နယ်ထိန်းအဖွဲ့ဝင်များကို မှာစရာရှိတာမှာသလို ဘမြင့် (ခေါ်) ဘီလားကိုလည်း သတိပေးပြောဆိုတာ နယ်ထိန်းရုံးခန်းမှ အပြင်ထွက်သွားသည်။

“သူများပစ္စည်းအပ်တို တစ်ချောင်းတောင် မပြစ်မှားဖူးဘူးတဲ့။ ဖောက်ထွင်းမှုမှာ သူပါတယ်လို့ ဘယ်သူပြောတာလဲလို့ ဒီကောင် ကျွန်တော့်ကိုမေးနေတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်က မသိဘူး ဆရာလာမှမေးလို့ ပြောထားတယ်”

“အေးသိရမှာပေါ့ ဘီလား။ မင်း အမှန်စကားပြောလာတဲ့ အခါ ငါ့ဘက်က ဘာမှ လျှို့ ထားစရာမရှိပါဘူး။ အားလုံး ပြောပြပါ့မယ်။ ခုတော့ မင်းသိဖို့ စောသေးတယ်”
နယ်ထိန်းအရာရှိ ရုံးခန်းအတွင်း ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း ရဲ့တပ်ကြပ် တင်သိန်းက သတင်းပို့လိုက်ရာ စောသီဟက ခေါင်းညိတ်အသိအမှတ်ပြုကာ ဘီလားကို ပြောလိုက်သည်။
“မင်းကောင်က ပြောတာ ရှိသေးတယ်။ အချင်းဖြစ်ညက နှစ်ကျပ်သား ရွှေခွဲကြီး (၁) ကုံး၊ တစ်ကျပ်သား ရွှေခွဲကြီး

**ကျော်ကြီးနဲ့
မာတကာကီး**

(ဂုဏ်သိမ်း)

(၁) ကုံး၊ ငါးမူးသာ ရွှေဆွဲကြီး ကလေးဆွဲကြီး (၁) ကုံး၊ နှစ်ကျပ်သား မောင်နှံခုနစ်ဖော် ရွှေလက်ကောက် (၇) ကွင်း၊ ရွှေရောင်စိတီဇင် အမျိုးသမီး လက်ပတ်နာရီ (၁)လုံး၊ JVC လက်ဆွဲရေဒီယို ကက်ဆက် (၁) လုံး၊ ပန်းကမ္ဘာ အမျိုးသမီးစီး အစိမ်းရောင် စက်ဘီး (၁) စီး၊ သားရေလက်ဆွဲအိပ်အနက် (၁) လုံးကို ယူပြီး အချင်းဖြစ်အိမ်က မင်းအရင်ထွက်သွားတယ်တဲ့”

“တောက်ခွေးသား ကျော်ကြီး ပြန်ဆုံလို့ကတော့ အသေပဲ”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ကျော်ကြီးဆိုတဲ့ကောင်က ဘိန်းစားခြင်းအတူ တစ်လုံးပိုရှုသွားတယ်လို့”

သီဟသည် ကျော်ကြီးနဲ့ ဘီ

လားပါတနာအတွဲဆိုတာ နဂိုက မသိ။ ခုလေးတင် ဘီလားပေါက်ကွဲတောက်ခတ်ကာ နှုတ်ကထွက်လာသော စကားအရ ကျော်ကြီးဆိုတာ သိပြီ။ သူ့စကားနဲ့သူ့ကိုနင်းကာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အထက်ပါ သက်သေခံ ပစ္စည်းများ အကြောင်းလည်း ကျော်ကြီးက ပြော၍ သိခြင်းမဟုတ်။ တရားလိုများ အမှု ဖွင့်စဉ်က ပျောက်ဆုံးသွားသော တိုင်ချက်ပါ ပစ္စည်းအမယ်များကိုစောသီဟ သိထားသဖြင့် အကွက် ဝင်လာတဲ့အခါ အသုံးချ ပြောကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာအားလုံးသိထားပြီးသား ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဖုံးကွယ်နေလည်း အလကားပဲ။ ရခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းအားလုံး ကျော်ကြီးအချုပ်

က လွတ်တဲ့နေ့မှာပဲ ခင်စိန်အေး အိမ်မှာ အညီအမျှ ခွဲဝေပြီးသား။ ကျော်ကြီးဆိုတဲ့ကောင် ပန်းကမ္ဘာ စက်ဘီးအတွက် ကျွန်တော်နဲ့ နည်းနည်း မကျေမလည် ဖြစ်တယ်။ စိတ်ခုသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ချောက်ထွန်းတာပါ”

“ခင်စိန်အေးက ကျော်ကြီး မိန်းမလား”

“ဟုတ်တယ် နံပါတ် (၃) ပေါ့”

“ဒါနဲ့ စက်ဘီးအတွက်ဘယ်လိုပြုသနာ တက်ကြတာလဲ။ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“စက်ဘီးဆိုတာ အကောင်အထည်မြင်သာတယ်။ ဒီနားတစ်ဝိုက် စီးပြီး သွားလာနေရင် တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ကာယကံရှင်များနဲ့တွေ့ပြီး စက်ဘီးကို မှတ်မိရာက အမှုပေါ်သွားရင်ဒုက္ခရောက်မယ်။ ဒါကြောင့် တစ်စစီ ဖြုတ်ပြီး ရေဆိုးမြောင်းထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီလို့ ပြောတာ။ သူက မယုံဘူး။ အဲဒီကစပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တင်းသွားကြတာဆရာ”

“အင်း အမှုပေါ်ချင်တော့

လည်း ဒုစရိုက်ကောင်ချင်း ခပ် ကုန်ကြပြီကိုး”

အချင်းဖြစ်တဲ့ညက အချင်း ဖြစ်အိမ်ကို သူတို့ ဘယ်လိုဝင်ပုံ အခန်းထဲကသေတ္တာနဲ့ ဘီဒိုတွေ ကို ဘယ်လိုဖွင့်ပုံ အံ့ဆွဲအားလုံး နဲ့ သေတ္တာဘီဒိုအားလုံးရဲ့သော့ များကို ဘီလား (ခေါ်) ဘမြင့် (ခေါ်) ကီးမာစတာ (ခေါ်) ကီး က ၁၀မိနစ်အတွင်း ဖွင့်ပုံ။ ရှာ ဖွေတွေ့သမျှ ရွှေထည်ပစ္စည်း တွေကို အချင်းဖြစ်အိမ်က တွေ့ တဲ့သားရေအိတ်မှာထည့်ပြီး ဘီ လားကလွယ်ကာ လှေခါးအနီး ထောင်ထားသော အမျိုးသမီးစီး

စက်ဘီးကို ဆွဲယူခဲ့ကြောင်း နှစ် ဦးတပြိုင်တည်းထွက်လျှင် လူမြင် နိုင်သဖြင့် ဘီလားက အရင် ထွက်ခဲ့ကြောင်း ပြီးမှကျော်ကြီး က ထွက်၍ဒီဘီလိုင် ထိပ် တွင် ပြန်ဆုံမည်ဖြစ်ကြောင်း တိုင်ပင် ခဲ့ကြောင်း ဘီလား (ခေါ်) ဘမြင့် က ဝန်ခံထွက်ဆိုချက်ပေးသည်။

“ဆရာရေ ကျော်ကြီးကို ခေါ်ခဲ့ပြီ”

“မြန်သားပဲ ဒီငနဲပထမ ရီ မန်မှာ လွတ်သွားပေမယ့် ဒီတစ် ခါတော့ မလွတ်တော့ဘူး”

“အခက်အခဲရှိသေးလား”

“မရှိပါဘူးဆရာ”
ဒါဆို စခန်းကား အသင့် ပြင် ခိုင်း ဘီလားနဲ့ တစ်လှည့် ကျော် ကြီးနဲ့ တစ်လှည့် သက်သေခံ ပစ္စည်းလိုက်သိမ်းမယ်။

ဝင်းသောင် (ရမည်းသင်း)

ပြစ်ဒဏ်

ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရာတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအပေါ် ကလဲ့စားချေသည့် သဘော မဟုတ်ဘဲ ပညာပေးသည့်သဘောလည်း သက်ရောက်စေရမည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း ထိုအပြစ်ဒဏ်သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား ထပ်မံ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းမှ နောင်ကြဉ်စေရန် နှင့် အလားတူ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန် ကြံရွယ်သူတို့အား အဟန့်အတား ဖြစ်စေသင့်သည်။ သို့မှသာ ပြည်သူ၏ အကျိုးကို စောင့်ရှောက်ရာ ရောက်မည်ဖြစ်ပြီး ရာဇဝတ်ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခြင်းမှ ကာကွယ်ရာရောက်သည်။

မစ္စရုန္ဒမာယာနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ
၁၉၆၆ ခု၊ တရားရုံးချုပ်

ရာမညဖောင်ဖောင်ကျော်

*ဗေထိ-ဗေထိ-ဗေထိ ဗိန်
မောင်-ပုန်ဖောင်ထိ-ဗေထိ-ဗေ
ထိ-ဗေပေါင် ပုန်းဖောင်ထိ*

နတ်ဆိုင်သံ တော့လိုက်
သည်။ နတ်ဆရာသည် နတ်
ကန္တာပွဲစရန်အတွက် ဆိုင်ရာ
ပိုင်ရာများတို့အား ပူဇော်ပသ၍
မြှောက်ပင့်လျက်ရှိသည်။

အလှည့်ကျသည်က ရောင်
ပိုင်ဦးရှင်ကြီး ပင့်နေ ကောက်
ညှင်း၊ ငှက်ပျော ယိုစုံနှော၍ဆား
ဆီမဆွတ်၊ သတ်သတ်လွတ် ပွဲ
များပြင်၍ ဝါးဖြူ ဝါးအလုံးခပ်
ကြီးကြီး၊ လုံးပတ်လေး လက်မ
ပတ်လည် အရှည် တစ်လံခန့်ကို
အထက်ပိုင်း တဝက်ခန့် လေးစိပ်
ခွဲပြီး တစ်ပေခွဲပတ်လည် နှီးဖြင့်

ယက်ထားသော အပြားကို တိုင်
ထိပ်တွင် စင်သဖွယ်ဖြူ လုပ်ပြီး
မြေတွင်းတူးကာ အုန်းရွက်လေး
လက်ထိုး၊ ထောင့်လေးထောင့်
တိုင်များတွင် တစ်လက်စီ ချည်
နှောင်လျက် ဦးရှင်ကြီး တင်စင်
၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြင်ဆင်ထား
လေသည်။

နတ်ကန္တာ၏အပြင်အဆင်
မှာလည်း ခမ်းနားထည်ဝါလှပေ
သည်။ နတ်ဆရာသည် လင်ဗန်း
တွင်း အထက်ပွဲအတွက် (၃) ပွဲ၊
အောက်ပွဲအတွက် (၁) ပွဲ၊ ရွာ
တော်ရှင်ပွဲ၊ နယ်တော်ရှင်ပွဲ၊ ဆိုင်ရာ
ပိုင်ရာပွဲများ အသီးသီး နေရာ
အလိုက် တင်မြှောက်ပြီး။

“ပုလဲငွေမိုး၊ သဲရေငယ်စို

ပဲရွှေအမို့အပိုင်း အောက်ခရိုင်
ကျောက်ဘိုင်ပမာ နေမင်းတထီး
ရွှေစာရင်းညှိလိုက်တော့ ရေကင်း
အထိ ပိုင်တော်မူပါသတဲ့ ခရိုင်
အကျော် ဇမ္ဗူဘွဲ့တစ်လုံး အမည်
သာပါတဲ့ ရောင်ပိုင်ဦးရှင်ကြီး။

ရွှေကျွန်းကြီး ဒီပါမြေက
ဤဌာနေ ကျောင်းဝိဟာသို့
အပေါင်း တပည့်မကွာ ချွေရံတ
သင်းရယ်နဲ့ ရောင်မင်း တကျွန်း
ပိုင် ကွမ်းခရိုင် ဆွမ်းထိုင်လို့ ဘုန်း
လှည့်ပါ ဘုန်းရှိတဲ့ နတ်ဦးရှင်
ခင်ဗျား...

နတ်ဆရာသည် နတ်မှ
ပွဲစုံပွဲစုံဖြင့် ရွတ်ဆိုဆုတောင်းပြီး
အုန်းရည်များ ဟိုပက်သည်ထိ
လုပ်၍ ငှက်ပျောသီး လေးထက်

သင်းစသည့် စားဖွယ်ကလေးများ နည်းနည်းစီ စွန့်ကြဲပြီးပြန်၍ ရွတ်ပြန်နေသည်။

‘မှင်စွယ်စခန်း ပင်လယ်နန်းက ကမ်းအကြောတွင် ဒေါအသွင်ဖြင့် ငွေစင်မဟုတ် ဘုန်းချုပ်သည့် နတ်ဦးရှင် နတ်ဘောဇဉ် ချီချည်တင်လို့ ပြီးပါပေါ့။ ဤဌာနေကျောင်း ဝိဟာက အပေါင်း တပည့်မကွာ ချွေရတသင်းနဲ့ ရေငံမင်း တကျွန်းပိုင် ကွမ်းခရိုင် ဆွမ်းထိုင်လို့ ဘုန်းပြီးပါပေါ့။ နတ်နန်းဆော် စောင်းတော်မပါလို့ နေဝင်ရင် ရွှေတည်သို့ မြန်းရမယ် နတ်နန်းစောင့်တော် မပါလို့ အပေါင်းအဖော် နှင့်တကွ ကျောင်းတော်က ကြွတော်မူပါ ဘုန်းရှိတဲ့ နတ်ဦးရှင်ခင်ဗျား’

နတ်ဆရာသည် ဆိုင်ရာပိုင်ရာတို့အား ပူဇော်ပသပြီး နတ်ကန္တာပေးသည့် အလှူရှင်မိသားစုသည် သန်ရာသန်ရာ ကန်တော့ကြသည်။ ပြီးလျှင် နတ်ပွဲစလေသည်။

နှစ်နှစ်ကတော့ ယုံကြည်သူများရှိသလို မယုံတဝက်ယုံတဝက်ဖြင့် လာကြသူများ၊ လုံး

လုံး အယုံအကြည် မရှိဘဲ သံသယစိတ်ဖြင့် နှောင့်လိုသူများလည်း ပါလာကြလေသည်။

နတ်ကန္တာပေးသည့်နေရာက ပဲခူးအလယ်ရိုးမ တောင်ခြေ ငမိုးရိပ် ချောင်းနံဘေးတွင် မေးတင်၍ ရွာတည်ထားသော ဖောင်ကြီးအောက်ဘက်ကမ်း ကော့ရွာနယ်မြေ သတင်းထောက် ဦးတင်ဦး အိမ်ရှေ့ နတ်ကန္တာက ဦးတင်ဦးပေးသော နတ်ကန္တာတော့မဟုတ်ပါ။

သတင်းထောက် ဦးတင်ဦး၏ အိမ်ခြေရင်းဘက် ကပ်လျက် ငမိုးရိပ်ချောင်း၏ ကမ်းနဖူးကို မေးတင်ပြီး ဆင်လိပ်တက်ပုံစံမျိုး ဆောက်ထားသည့် ငါးပိကုန်သည် မွန်မိသားစုတို့က ငါးပိရောင်း၍ မြတ်သဖြင့် ငါးထောင်အကုန်အကျခံပြီး ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

အစိဋ္ဌာန်ပြု၍ အမြတ်ရသည့် အတွက် နတ်ကန္တာပေးသည်ဟု သိရသည်။ မယုံကြည်သူများအဖို့ သံသယတော့ ဝင်နိုင်စရာ ရှိကောင်းရှိမည် ဖြစ်သော်လည်း ယုံကြည်သူများအတွက်မူ သဘောတွေ့ကြမည်

မှာ မလွဲပင်။

ကျွန်တော်သည် ဖောင်ကြီး ရဲစခန်းတွင် စခန်းမှူးတာဝန်ဆောင်ရွက်နေစဉ် ဖြစ်သည့် အလျောက် နတ်ကန္တာ လုံခြုံရေးကိုလည်း တာဝန်ခံထားရသဖြင့် အနီးသို့ မကြာခဏ ဆိုသလို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း လူနောက်လူပြောင် အနှောင့်အယှက် ကင်းအောင် မျက်နှာသွားသွား ပြပေးရပါသည်။

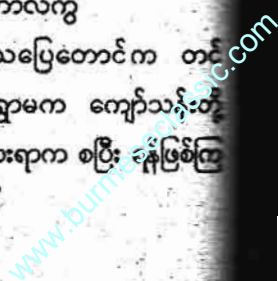
ရဲဘော်များကိုလည်း နတ်ကန္တာကြောင့် ခိုက်ရန် မဖြစ်ပွားစေရန် စောင့်ကြပ်ခိုင်းခဲ့ရလေသည်။

‘အဘ...အဘ၊ လာပါဦးအဘရဲ့၊ နတ်ကန္တာမှာ ရန်ဖြစ်ကြလို့’

နယ်ထိန်းအဖွဲ့မှ ရဲတပ်သား မြဟန်သည် ကျွန်တော်အား လာရောက် သတင်းပို့လေသည်။

‘ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူတွေ ဖြစ်ကြတာလဲကွ’

‘သပြေတောင်က တင်ဝင်းနဲ့ ရွာမက ကျော်သန်းတို့ အငြင်းပွားရာက စပြီး နှစ်ဖြစ်ကြတာပါ’

'ဟ ဒီကောင်နှစ်ကောင် က သူငယ်ချင်း သောက်ဖော် သောက်ဖက်တွေပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ် ကြတာလဲ။ ဒီကောင်တွေ တစ်ခု ခု မှားပြီ ထင်တယ်'

ကျွန်တော်လည်း မေးမေး ပြောပြောဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း လိုက်သွားပါသည်။ ရဲစခန်းနှင့် သတင်းထောက် ဦးတင်ဦး အိမ် သည် ကိုက် ၃၀၀ ကျော်ကျော် လောက်သာ လှမ်းသဖြင့် ခဏ ချင်းပင် ရောက်သွားပါသည်။

နတ်ကန္နားထိန်းမှာ မင်္ဂ လာဒုံဈေးမှ ဒေါ်မူန့်တို့အဖွဲ့ ဖြစ် ပြီး ကန္နားအုပ်မှာလည်း ဒေါ်မူန့် ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ရောက်သွား ချိန်၌ ဒေါ်မူန့်သည် ဘကြီးညိုပွဲ ကို ပင့်လိုက် မြှောက်လိုက်၊ တောင်းပန် တိုးရိုးလုပ်လိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။ ရွာ တော်ရှင်၊ နယ်တော်ရှင်များကို လည်း တိုင်တည်နေလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း အနီး ပတ်ဝန်းကျင် နတ်ကရာကြည့် မော နေကြသူများထံ သတင်း ထောက်လှမ်းလိုက်သည်။

ကျော်သန်းက နတ်ကို

မယုံကြည်၊ တင်ဝင်းက နတ်ကို ယုံကြည်သည်လည်း မဟုတ်၊ မယုံကြည်ဘူးလည်း မပြော၊ သူ ဘာသာသူလုပ် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်နေ သဘောထားသူ။

ကျော်သန်းက အဘညို ကြီးပွဲမှ တင်ထားသော စား သောက်ဖွယ်ရာများကို နတ် ကတော်မသိအောင် ယူ၍ လွင့် ပစ်သည်။ ဒါကို တင်ဝင်းက မကျေနပ် ဖြစ်ရာက စကားများ ကြသည်။ နတ်ကခြင်းကိစ္စတွေ ရပ်လိုက်ရသည်ဟု သတင်း ရ လိုက်သည်။

ဒေါ်မူန့်က-
'ဆရာကြီးရယ် ကျွန်မတို့ ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မတို့ ကြောင့် ရန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ သူတို့အချင်းချင်း စကား များကြတာပါ။ ဒီည နောက်ဆုံး ညဖြစ်တော့ ကျွန်မတို့ ဆက်က ပါရစေရင်။ ဆရာကြီး ကျွန်မတို့ ကို ကူညီစောင့်ရှောက် ပေးပါ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်မ တောင်း ပန်ပါတယ်။'

သတင်းထောက် ဦးတင် ဦးကလည်း-
'ဟုတ်ပါတယ် ယောက်ဖ

ဒေါ်မူန့်သည်
ဘကြီးညိုပွဲကို
ပင့်လိုက်မြှောက်လိုက်
တောင်းပန် တိုးရိုး
လုပ်လိုက်ဖြင့်
အလုပ်
ရှုပ်နေလေသည်
ရွာတော်ရှင်၊
နယ်တော်ရှင်
များကိုလည်း
တိုင်တည်
နေလေသည်

ခွင့်ပြုချက်နဲ့
ငွေကုန်ခံပြီး
ကာယကံရှင်က
ကျေနပ်လို့ လုပ်တာပဲ
နှောင့်ယှက်ရင်
ကုန်ကျစရိတ်
လျော်ရတယ်ဆိုတာ
နားမလည်ကြဘူးနဲ့
တူတယ် ။

ရယ် တို့လည်း ကူညီပါ့မယ်။
 ယောက်ဖရှိနေရင် ကောင်လေး
 တွေ ငြိမ်ပါတယ်။ ဆက်ကခွင့်
 ပြုစေချင်ပါတယ်။ ပရိသတ်က
 လည်း တော်တော်များနေတယ်။
 အဝေးက လာကြတဲ့ လူတွေကို
 ငဲ့ပြီး ဆက်ကဖို့ ကောင်းပါ
 တယ်’

ရန်ဖြစ်တာနဲ့ နတ်ကန္တာကို
 ရပ်လိုက်ရမှာ ဘာမှမဆိုင်ဘူး
 လေ။ ရန်ဖြစ်တဲ့လူ တရားဥပဒေ
 အရ အရေးယူရုံပဲပေါ့။ နတ်
 ကန္တာက ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ငွေကုန်ခံ
 ပြီး ကာယကံရှင်က ကျေနပ်လို့
 လုပ်တာပဲ နှောင့်ယှက်ရင် ကုန်
 ကျစရိတ် လျော်ရတယ်ဆိုတာ
 နားမလည်ကြဘူးနဲ့ တူတယ်။
 ကဲ...ဒေါ်မုန် ဆက်ကပါ’

ကျွန်တော်က ဆက်ကခွင့်
 ပေးလိုက်ပါသည်။

‘ဟာ... ကိုကြီးကျော်
 တောင် ရောက်နေမှပဲ။ ကျွန်တော်
 စောစောကလေးတင် ပြန်သွား
 တာ အိမ်ရောက်လို့ ထိုင်ခါ ရှိ
 သေးတယ်။ ရန်ဖြစ်ကြလို့ လာ
 သတင်းပို့တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း
 ချက်ချင်း လိုက်လာတာပဲ’

ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဦးသောင်း

လည်း ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်
 အား ပြောပြသည်။

‘ဒီကောင်တွေက ဒီလိုပဲ။
 လူကြီးတွေ လစ်ရင် လစ်သလို
 နှောင့်ချင်တဲ့ ကောင်တွေ တော်
 သေးတာပေါ့။ တုတ်တပြက်
 ဓားတပြက် မဖြစ်တာ ကဲ-လာ
 ပါ။ ဟိုနားထိုင်ရအောင် ပြီးမှပဲ
 ပြန်ကြတာပေါ့။ မထူးတော့ပါ
 ဘူး’

နတ်ကန္တာလည်း ဆက်
 ကနေသည် နတ်ချောသူများ
 လည်း ဆိုင်းဝိုင်းအား လက်ပစ်
 ကြေးပေးပေးပြီး နတ်ချောနေကြ
 သည်။

ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဦးသောင်း
 သတင်းထောက် ဦးတင်ဦးတို့
 အဖွဲ့နှင့် ကျွန်တော်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်
 ၃ ဦးတို့ပါ နတ်ကန္တာအနီးတွင်
 ပင် အသင့်ရှိကြသဖြင့် လူနောက်
 တွင် လူနှောင့်တွေ ငြိမ်ချက်သား
 ကောင်းနေကြသည်။ နတ်ပွဲက
 လည်း ကဆဲ။

ကျော်သန်းနှင့် တင်ဝင်းတို့
 နှစ်ယောက်သည် အင်မတန်ရင်း
 နီးကြသည့် တစ်ရွာတည်းနေ
 သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။ ဘာ
 ကြောင့်များ ဒီနတ်ပွဲနှင့် ရန်

ဖြစ်ကြရသနည်း။ သံသယ ဝင်
လာမိသည်။

‘အဘကျော်...အဘကျော်။
ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦး။ အဘ
ကျော်’

နတ်ကန္တား သိမ်းပြီး၍ လူ
တွေလည်း ရှင်းသွားပြီ ဖြစ်သ
ဖြင့် နတ်ပွဲက ကြစဉ်က ပြင်ဆင်
ထားသော ပြင်ဆင်မှုပစ္စည်းများ
ကို သိမ်းနေကြသည်။

ကျွန်တော်လည်း အိပ်ချင်
စိတ် မရှိသေးသည်နှင့် သတင်း
ထောက် ဦးတင်ဦး ကောင်စီ
ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသောင်းတို့နှင့် အတူ
နတ်ကန္တား ပေးသည့် မိသားစု၊
ဒေါ်မုန်တို့ အဖွဲ့သားများနှင့် ဝိုင်း
ထိုင်၍ စကားပြောနေကြစဉ်ညဉ့်
၁၁ နာရီခွဲခန့်တွင် ကျွန်တော့်ကို
ခေါ်၍ အကူအညီ တောင်းနေသံ
ကြားသဖြင့် မဏ္ဍပ်အတွင်းမှပြေး
ထွက်သွားရာ မီးသတ်အဆောက်
အအုံနှင့် မနီးမဝေး နတ်ကန္တား
မဏ္ဍပ်နှင့်လည်း မလှမ်းမကမ်း
လမ်းပေါ်တွင် ကျော်သန်းလဲနေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျော်သန်းသည် လက်
တစ်ဖက်က မြေတွင်ထောက်ပြီး
ညာလက် တစ်ဖက်က ဘယ်

ဘက်လည်ပင်းကို လက်ဝါးဖြင့်
ပိတ်ထားရင်းက

‘တင်-ဝင်း-တင်-ဝင်း-
အဘ...အဘ...အဘကျော်
ကျွန်-ကျွန်တော့်ကို ကယ်...
ကယ်ပါဦး’

‘ကျော်သန်း...ကျော်သန်း
စကားမပြောနဲ့။ အဘ ဒီမှာရှိ
တယ်။ မင်းဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။
တင်ဝင်း ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်
တင်ဝင်း။ ဓား-ဓား-ဓားနဲ့ ခုတ်
...ခုတ်...

ကျော်သန်း ထစ်ထစ်ငေါ့
ငေါ့ မပိတပိပြောရင်း သတိလစ်
သွားသည်။

ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌနှင့်
သတင်းထောက် ဦးတင်ဦးတို့
လည်း ချက်ချင်း ရောက်လာကြ

သည် တင်ဝင်း တင်ဝင်း...ဟု
ပြောနေသံကို အားလုံးပင် ကြား
ကြသည်။

ကျွန်တော်လည်း ကျော်
သန်းအား ပွေထားပြီး...

‘ဥက္ကဋ္ဌကြီး မြင်းလှည်း
တစ်စီး မြန်မြန် လုပ်ပေးပါ။
ဆေးရုံအမြန်ပို့မှ သေတမ်းစစ်
ချက် ယူရလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

အချိန် အနည်းငယ်ကြာ
လျှင် သတင်းထောက် ဦးတင်
ဦး အိမ်ခေါင်းရင်း နှစ်အိမ်ကျော်
ရှိ မြင်းလှည်းရှင်က ချက်ချင်း
မြင်းလှည်းဆင်ပြီး တာလမ်းပေါ်
တွင် အသင့်ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်
တော့် ဧဝံကျယ်အင်္ကျီချွတ်၍
ကျော်သန်းလည်ပင်းမှ သွေး
တဖွက်ဖွက် ထွက်နေသည့်
ကို ပတ်၍ ပိတ်လိုက်သော

အလိမ်းလိမ်းဖြင့် မြင်းလှည်းပေါ်
ပွေတင်ပေးပြီး ရဲတပ်သားမြဟန်
အား အကူထည့်လိုက်၍ ဆေးရုံ
သို့ တင်ပို့ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကောင်စီ
ဥက္ကဋ္ဌ သတင်းထောက် ဦးတင်
ဦးတို့သည် တင်ဝင်း၏ အိမ်သို့
ချက်ချင်းသွား၍ တင်ဝင်းအား
ရှာပါသည်။ မတွေ့။ တင်ဝင်း
လစ်သွားလေပြီ ဖြစ်သည်။

မျက်မြင်သက်သေ ဟူ၍
လုံးဝမရှိ။ ဒဏ်ရာဖြင့် လဲနေစဉ်
ပထမဆုံး တွေ့ရသူက ကျွန်
တော်။ ကျော်သန်း ပြောနေသ
ကဲ့တော့ လူတော်တော်များများ
ကြားကြရသည်။

စောစောပိုင်းက နတ်
ကနွားတွင် တင်ဝင်းနှင့် ကျော်
သန်း ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ကျော်
သန်းက တင်ဝင်းဟု ပြောသည်။
တင်ဝင်း ပျောက်နေပါလေသည်။
သံသယ ဖြစ်စရာပင်။

ကျော်သန်း ဆေးရုံတွင်
သတိမရသေး။ မြို့နယ်ဆရာခန့်
ကြီး ဒေါက်တာမြင့်လွင် ကြီးစား
ကုသပေးသည်။

သွေးသွင်းခြင်း၊ ဂလူးကို့
သွင်းခြင်း အောက်စီဂျင် ပေးခြင်း

**နတ်ကနွားတွင်
ပလ္လော်ကန်သည်ကို
လုပ်မိ၍
ပကောင်းဆိုးပါးတွေ
ကိုင်လိုပုံလား ၊
နတ်ကတော်၏
တိုင်တည်မှုကြောင့်များ
ပြစ်ရလေခြင်းလား ၊
တွေးတောရာ**

များ ဆက်တိုက်ပြုစု ကုသပေး
လျက် ရှိသည်။ အသက်မသေ
သေး၊ မသေနိုင်ဟု သိရသည်။
လောလောဆယ် သတိလစ်နေ
သည်။

အသက်ရှင်သည့်တိုင် လူ
ဘဝတော့ တဝက်ဆုံးမည် ဖြစ်
သည်ကို ကျွမ်းကျင်လှသော
စေတနာ ဆရာဒေါက်တာ မြင့်
လွင်က ကြိုတင်အသိပေးထား
သည်။

လောလောဆယ် တရား
လိုဖြစ်သူ ကျော်သန်း သတိမရ
သေးသဖြင့် ကျွန်တော်ကပင်
တရားလို လုပ်၍ အမှုဖွင့်ထား
လိုက်ပါသည်။

ရန်ကုန်တိုင်း လှည်းကူး
မြို့နယ် ဖောင်ကြီး ရဲစခန်းတွင်
(ပ) နံပါတ် (x x) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၆ အပြင်းအထန်
နာကျင်မှုဖြင့် လက်ခံအမှုဖွင့်ထား
ခဲ့ပါသည်။

ဘာကြောင့် ခုလို ခင်မင်
ရင်းနှီးသူ သူငယ်ချင်းချင်း
တစ်ရပ်တည်းသားချင်း လွန်လွန်
ကျူးကျူး ကိုယ်ထိလက်ရောက်
ဓားခုတ်မှုအထိ ဖြစ်ရသနည်း။
စဉ်းစားစရာ အကြောင်းရှာရန်

လမ်းကြောင်း ပေးသလိုပင် ဖြစ်နေသည်။

နတ်ကန္တာတွင် မလျော်ကန်သည်ကို လုပ်မိ၍ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ကိုင်လို့ပဲလား။ နတ်ကတော်၏ တိုင်တည်မှုကြောင့် များ ဖြစ်ရလေခြင်းလား။ တွေးတောစရာ သံသယအမျှင်တန်းများ ယှက်သိမ်းလာသည် အထိ ဂယက်က လှုပ်ခတ်ခဲ့လေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါတွေက တရားဝင် လက်ခံနိုင်စရာ ကိစ္စတွေ မဟုတ်။ ဒဏ်ရာဖြင့်ဆေးရုံတက် နေရသည်။ သတိရပြီးမှသာ စစ်ဆေးမေးမြန်း စုံစမ်းမှုလုပ်ငန်း စရပေတော့မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

တင်ဝင်းက ရှောင်တိမ်းနေဆဲ...။

ပြေးစမ်းပါ။

နောက်ဆုံးတော့ ပြေးစရာ နုတ္တိ မြေမရှိ ဖြစ်ရမှာ မလွဲပါလေ။

ယုံကြည်မှု မယုံကြည်မှု ဒွန်တွဲလာလျှင် ဝိရောဓိ ဖြစ်လာတော့မည် ဖြစ်သည်။ တစတစဖြင့် ဝိရောဓိက မြင့်မားပြင်းထန်လာလျှင် ပဋိပက္ခ ဆောင်လာ

တော့မည်မှာ မလွဲစကန်ပင် ဖြစ်သည်။

စိတ်ပိုင်း၊ ရုပ်ပိုင်း သက်ရှိ၊ သက်မဲ့အရာ ခပ်သိမ်းတွင်ပြောင်းလဲသည့် အရာသည် ...သည်။ သည်အရာက ဘာလဲ ပြောင်းလဲနေသည့်အရာသည် ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲခြင်းတည်း။

ချစ်ရာက မုန်းတတ်ကြသည်။ မုန်းရာမှလည်း ချစ်လာတတ်ကြသည်ကိုလည်း တွေ့ဖူးမြင်ဖူးပါသည်။

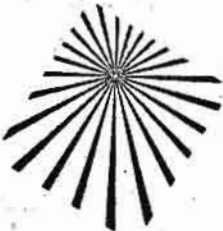
သံသယ ကင်းရှင်းက ချစ်ရာက မုန်း၊ မုန်းရာက ချစ်။ မမြင်နိုင်စရာ အကြောင်းကား မရှိ ရှိနိုင်သည် ဖြစ်နိုင်သည်ပင်။ ကျော်သန်းနှင့် တင်ဝင်းတို့ နှစ်ဦး၏ ဘဝက ရင်နာစရာ ကောင်းလှပေသည်။

ကျော်သန်းသည် ကိုယ်တခြမ်းစောင်း၍ ခေါင်းတခြမ်းစောင်းကာ မသန်မစွမ်းတော့သည့် လူ့ဘဝ အသက်ထက် ဝက် သေနေသူနှင့်မခြား လူစင်မစီတော့သည့် ဒုက္ခိတဘဝဖြင့် လူလုံးမလှတော့ဘဲ ယနေ့ထက်တိုင် ဖောင်ကြီးအနောက်ဘက်ကမ်း၌ အသက်ရှင်လျက် ဘဝ

ပျက်နေသူအဖြစ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာ မြင်တွေ့နေရသေးသည်မှာ ရင်နှင့်စရာ မဟုတ်ပါလား။

တင်ဝင်းမှာမူကား ကိုယ့်မိုက်ပြစ်ဒဏ် ကိုယ်သာခံရမည်ဆိုသည့် နိယာမတရားအား မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံးအဖမ်းခံရပြီး တရားဥပဒေ၏ အဆုံးအမကို တွန်းလှန်ငြင်းရာ မစွမ်းနိုင်သဖြင့် အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် သုံးနှစ်ကျခံသွားရလေတော့သည်။

ရာမညမောင်မောင်ကျော်

ရှေးအခါက သိုက်ဆရာနဲ့ သူတပည့်တို့ဟာ ဥစ္စာစောင့် သိုက်ရှိတယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ကျောက်တစ်လုံးဂူကို သိုက်ဖမ်းဖို့ သွားခဲ့ကြတယ်။ ကျောက်တစ်လုံးဂူဆိုတာက လူသူမနီးတဲ့ တောတောင်ထဲက ဧရာမကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုရှိတဲ့ နေရာပေါ့။ အဲဒီဂူမှာ ဥစ္စာစောင့်တွေထားတဲ့ ရတနာသိုက် ရှိတယ်လို့ သိုက်ဆရာတွေ၊ ဂိုဏ်းဆရာတွေက ယူဆခဲ့ကြတယ်။

ကျောက်တစ်လုံးဂူရောက်တော့ ဆရာကြီးက ရှောင်ရာ ဆောင်ရမယ့်သဘော သဘာဝကို တပည့်ကို ရှင်းပြတယ်။ သူ့ဆီက ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ၊ သူ အမိန့်မပေးဘဲ ဘာမှမလုပ်ရ၊ မပြောရဘဲ ပြီး တားမြစ်ထားတယ်။ သူတပည့်ကို ပြောဆိုစရာတွေ ပြောပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ဆရာကြီးဟာ သိုက်ဖမ်းဖို့ဂါထာ မန္တရား အစီအရင်တွေနဲ့ စီရင်တယ်။ စည်းတားတယ်။ ကျောက်ဂူက သိုက်ခွဲထွက်

သိုက်ဆရာ

ရှေးဟောင်းရတနာနဲ့

ဟောစာတိုက်သူတို့ ငါ်ဒါကုသိုလ်တရား

ဦးကျော်လှဖြူ (မဟာဝိဇ္ဇာ)

မပြေးနိုင်အောင် ဖမ်းချုပ်တယ်။ သူ့အစီအရင်တွေပြီးလို့ အမိန့်ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ဂူကြီးထဲက သိုက်စောင့်ဟာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ပုန်းကွယ်လို့ မရတော့ဘဲ သူတို့ရှေ့မှာ ဘွင်းဘွင်းကြီး ပေါ်လာ တော့တယ်။

ပေါ်လာတဲ့ပုံကတော့ ရတနာတွေအပြည့်နဲ့ ရွှေလှေတစ်စင်းပေါ့။ အဲဒီ ရတနာလှေပေါ်မှာက လူနှစ်ယောက်ပါတယ်။ တစ်ယောက်က လှော်တက်ကိုင်ပြီး လှော်ခတ်တော့မယ့်ပုံအတိုင်း။ နောက် တစ်ယောက်ကတော့ ရွှေမောင်းကလေးတစ်လုံးကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်၊ မောင်းထုတဲ့ သစ်သားဖုကို တစ်ဖက်က ကိုင်ပြီး ရပ်နေတယ်။ သိုက်ဆရာကြီးကတော့ သူ့အစီအရင်အောင်လို့ သူတို့ ချမ်းသာတော့မယ် လို့ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေတယ်။ နောက်တစ်ဆင့် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာလဲ သူ စဉ်းစားနေတာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူတပည့်ဟာ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ သိုက်အစီအရင်နဲ့ ပေါ်နေတဲ့ ရတနာ လှေပေါ်က ရွှေရုပ်ကလေးကိုကိုင်ထားတဲ့ ရွှေမောင်းကို သွားထုလိုက်ပါတယ်။ မောင်းသံ 'ဒူ' လို့ ဖြည့်ပြီး သူတို့ရပ်နေတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးဟာ ရေပြင်ကြီးဖြစ်သွား။ ရတနာလှေပေါ်က လူတွေ သက်ဝင် လှုပ်ရှားလာပြီး သူတို့လှေကို လှော်ကြတယ်။ ရတနာလှေပေါ်က လူနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်က မောင်းကလေးကို 'ဒူ' ခနဲ ထုလိုက်၊ နောက်က လူတွေက လှော်လိုက်နဲ့ အဝေးကိုရောက်သွားကြသလို သိုက်ဆရာတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ကတော့ အသက်လှပြီး ရေကူးခဲ့ကြရတယ်။

ဆရာကြီးက စည်းပေါက်လို့ အခုလိုဖြစ်ကြရတာ ဆိုပြီး တပည့်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းတယ်။ ရခါနီးဆဲဆဲမှာ စည်းပေါက်သွားလို့ ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက်ဟာ မချင့်မရဲ ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အဲဒီအဖြစ်ကလေးဟာ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က လူကြီးမိဘတွေ ပြောတာ ကြားခဲ့ဖူးတဲ့ ပုံပြင်တစ်ခုပါ။ ရတနာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ပုံပြင် တစ်ခုလို့လည်း ယူဆနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီလို သိုက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆဟာ အမ်းမြို့နယ်က ကျေးရွာတွေမှာ အခုအချိန်ထိ ကလေးငယ်တွေ၊ လူငယ်တွေ ပြောနေကြတာ စိတ်ကူးယဉ်နေကြတာ ရှိနေတုန်းပါပဲ။ တစ်ခါက ရွာတစ်ရွာက ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် တစ်ယောက်က သရဲဆိုတဲ့ ရွာက ချင်းတိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ဟာ ဥစ္စာစောင့်ကပေးတဲ့ ရွှေငှက်ပျောဖူး တစ်ခုရတယ်လို့ ပြောတာ ကြားဖူးကြောင်း ပြောခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လူငယ်တွေဟာ ဥစ္စာစောင့်သိုက်အကြောင်း ပြောရင် အိပ်မက်ပေးလို့ သွားတူးတာ စည်းပေါက်လို့ ကျင်းကြီးထဲမှာ မီးသွေးတုံးတွေကိုသာ တွေ့တဲ့အကြောင်း၊ စဉ့်အိုးကိုတူးဖော်ရရှိပေမယ့် အထဲမှာ ပြာတွေဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုတတ်ကြပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ တောတောင်တွေမှာရှိတဲ့ ကျောက်ဖျာကြီးတွေ၊ ကျောက်တုံးကြီးတွေမှာ ချောမွေ့တဲ့ တွင်းခေါင်းတွေဟာ သိုက်ဆရာတွေ သိုက်တူးလို့ ဥစ္စာစောင့်တွေကို နေရာရွှေ့သွားတာ။ ဒါမှမဟုတ် သိုက်ဆရာတွေ တူးဖော်ယူသွားတာဆိုပြီး ပြောတတ်ကြပါတယ်။ အဲသလို ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးတွေမှာ လှပချောမွေ့တဲ့ တွင်းပေါက်တွေကို ကျွန်တော်လည်း တွေ့ဖူးပါတယ်။ ပထဝီသဘော၊ ဘူမိဗေဒသဘောနဲ့ စစ်ဆေးရင်တော့ အဖြေတစ်မျိုး ရနိုင်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

သိုက်ဆရာဆိုတဲ့ အယူအဆတွေ၊ သိုက်လိုက်တယ် (ဥစ္စာသိုက်ရှာတယ်) ဆိုတဲ့ အယူအဆတွေဟာ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အတွေ့အကြုံတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲသလို ငယ်စဉ်က ကြုံဖူးကြားဖူးခဲ့တာဟာ အခုလို အသက်ကြီးပိုင်းတစ်ယောက်အနေနှင့် စဉ်းစားကြည့်လိုက်မိတဲ့အခါ သို့လော သို့လော အတွေးတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ဟုတ်ပုံပုံဖြစ်ဖြစ် မဟုတ်ဘဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုရှာဖွေတတ်ကြတာတွေဟာ လူ့ယဉ်ကျေးမှုတွေ လူတွေရဲ့ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ

အေးချမ်းလွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ကြမှုတွေကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးလိုက်ကြတာတွေလိုသာ အဖြေထုတ်မိပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သိုက်ဆရာဆိုတဲ့ လောဘသားတွေဟာ သူတို့ အကျိုးစီးပွားတစ်ခုကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုတွေကို အန္တရာယ်ပြုလာကြလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ကြားဖူးခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကတော့ လုတ်ရွာက ဖြစ်ရပ်ပါ။ လုတ်ရွာဆိုတာ ဟိုတုန်းက ရွာကြီးတစ်ရွာပါ။ အခုတော့ အရင်လို အိမ်ကြီးရခိုင်တွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ငွေကြေးချမ်းသာသူတွေလည်း တခြားရွာကို ပြောင်းသွားကြလို့ ရွာငယ်တွေဖြစ်သွားပါပြီ။

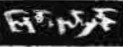
အဲဒီရွာကို ဖြတ်စီးတဲ့ လုတ်ချောင်းနံဘေးမှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ငါးသုံကြတယ်တဲ့။ ငါးသုံရင်း ချောင်းနံဘေးမှာ စဉ့်အိုးတစ်လုံးတွေ့လို့ မကြည့်တဲ့အခါ အထဲမှာ ငွေဒင်္ဂါးတွေ (တချို့က ရွှေဒင်္ဂါးတွေတဲ့) ပါပြီး သူတို့နှစ်ယောက် မ,မနိုင်တာနဲ့ ရွာကိုပြန်ပြီး လူကြီးတွေကို ခေါ်ကြတယ်။

လူကြီးတွေနဲ့အတူ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ စဉ့်အိုးက မရှိတော့ဘူး။ စောစောကတွေ့ခဲ့တာတော့ အသေအချာပဲ။ ဒီတော့ ဖြစ်နိုင်တာက ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြောကြဆိုကြတုန်းက ကြားသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်က ယူသွားတာဖြစ်မယ်။ အဲသလိုပဲ ယူဆကြတယ် မကြာပါဘူး။ အဲဒီရွာက လူတစ်ယောက်ဟာ မြို့ကို ပြောင်းရွှေ့သွားတယ်။ အဲဒီရွာက လူတွေကတော့ အဲဒီလူဟာ မိန်းကလေးတွေတွေ့တဲ့ ရတနာအိုးကို ရသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ချမ်းသာသွားတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ဒဏ္ဍာရီလို ထင်ရပေမယ့် တစ်ချိန်တုန်းက တကယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ လူကြီးတွေက ပြောနေတုန်းပါပဲ။

အခု ကင်းခြေရွာက ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို တင်ပြပါ့မယ်။ ကင်းခြေရွာဟာ လုတ်ရွာနဲ့ ငါးမိုင်လောက်ဝေးမယ် ထင်ပါတယ်။ ကင်းခြေရွာသားတစ်ယောက်ဟာ မိဘ၊ ဘိုးဘွားပိုင် လယ်မြေကို လုပ်ကိုင်ရင်း မိုးတွင်းယာယီနေတဲ့ တဲနားမှာ နှုတ်ပင်တွေ စိုက်တယ်။ နွေဘက်မှာ ဥတွေဖော်တယ်။ တစ်ခါမှာတော့ နှုတ်ပင်တွေ တူးဖော်ရင်း ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေ တွေ့တယ်။ သူဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို မြို့ကို သွားပြီး ရောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေအကြောင်း နားမလည်လို့ ရသင့်သလောက် မရခဲ့ဘူးလို့ ပြောကြပါတယ်။

အမ်းမြို့နယ်မှာ ရခိုင်တိုင်းရင်းသားတွေ အပြင် ချင်းတိုင်းရင်းသားတွေလည်း နေထိုင်ကြပါတယ်။ ရခိုင်ရွာ မနီးမဝေးအရပ်တွေမှာ ချင်းရွာတွေရှိတတ်ပါတယ်။ ချင်းအမျိုးသမီးတွေဟာ မျက်နှာမှာဆေးတွေနဲ့ စုတ်ထိုးထားတတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက

သိုက်ဆရာဆိုတဲ့ လောဘသားတွေဟာ
သူတို့ အကျိုးစီးပွားတစ်ခုကို
ရှေ့တန်းတင်ပြီး
ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုတွေကို
အန္တရာယ်ပြုလာကြလို့ပဲ

ချင်းအဘွားကြီးတွေကို တွေ့ရင် အလွန်ပင် ကြောက်တတ်ကြပါတယ်။

ချင်းလူမျိုးတွေဟာ ငွေထည်ပစ္စည်းတွေကို သုံးစွဲတတ်ကြပါတယ်။ သူတို့လူမျိုးတွေ သေတဲ့အခါ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခါတည်း သင်္ချိုင်းမှာ မြှုပ်လိုက်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် နှစ်ကြာလာတဲ့အခါ ချင်းလူမျိုးတွေမှာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မြှုပ်နှံပြီးသား ဖြစ်လာပါတယ်။

ဒါကို မတော်လောဘရှိသူတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ရွာအနီးက သင်္ချိုင်းဟောင်းတစ်ခုကို ညဘက်မှာ တိတ်တဆိတ်တူးတယ်။ ငွေထည်ပစ္စည်းတွေကို ပန်းထိမ်ဆိုင်တွေ သွားရောင်းတယ်။ သလို့နဲ့ တစ်ယောက်ကနေ တခြားလူတွေကို ကူးစက်ပြီး အဲဒီသင်္ချိုင်းဟောင်းရော တခြားသင်္ချိုင်းတွေပါ လိုက်တူးကြတာ သက်ဆိုင်ရာက တားဆီးအရေးယူရတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်သွားတယ်လို့ ကြားလိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော်သက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာတော့ သိုက်ဆရာတစ်ယောက်မျှ ကြီးပွားချမ်းသာသွား တယ်ဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး။

အမ်းမြို့နယ်က ကျေးရွာတွေမှာ သိုက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပြောစကားတွေရှိပါတယ်။ ဥစ္စာစောင့်သိုက်၊ ဘုရားသိုက်နဲ့ ခေတ်ပျက်တုံးက ဖွက်ထားခဲ့ကြတဲ့ ရတနာတွေပေါ့။ လုတ်ကျေးရွာက ဖြစ်ရပ်မှာ ရွှေဒင်္ဂါးအိုးတွေ တွေ့တယ်။ ကင်းခြေရွာက လယ်သမား နန္ဒင်းဥတူးရင်း ရွှေဒင်္ဂါးတွေ့တယ်ဆိုတာ ခေတ်ပျက်ကာလ (အင်္ဂလိပ်ခေတ်) က လူတွေ ဝှက်ထား မြှုပ်ထားခဲ့ကြတာ ဖြစ်မှာပါ။ အဲဒါတွေအပြင် ဘုရားတွေမှာလည်း တန်ဖိုးရှိတဲ့ရတနာတွေ ရှိတယ်လို့ လူတွေက ယူဆကြပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ဘုရားတည်တယ် ဆိုကတည်းက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရတနာတွေကို လှူဒါန်းဌာပနာ ထည့်သွင်းကြတဲ့အတွက် ဘုရားစေတီတွေမှာ ရတနာတွေရှိတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလို့ မရဘူး။ ဒါတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအတွက် ကောင်းမြတ်တဲ့ ဓလေ့အစဉ်အလာဖြစ်လို့ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ အမွေ မပျက်စီးမပျောက်ဆုံးဖို့ ရှေးဘိုးဘွားတွေရဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကို နှောင့်နှေးတံလူငယ်တွေက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမှာပါပဲ။

ခက်တာက ဒါတွေကို ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်လို့ မသိမြင်ဘဲ တချို့ လောဘဇောတိုက်သူတွေက တစ်ခါစား တစ်နှစ်စားဉာဏ်နဲ့ ဘုရားဖျက်ပြီး သိုက်တူးတာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို သိုက်တူးလို့ အမ်းမြို့နယ်မှာ ပျက်စီးရတဲ့ ဘုရားဆင်းတုတော်တွေ ရှိပါတယ်။ ကင်းခြေရွာက ရှေးဟောင်းစေတီတစ်ဆူ ပြိုဖျက်လို့ တူးဖော်ရာမှာ ဓာတ်တော်မွေတော်တွေနဲ့ ရှေးခေတ်ဘုရားတစ်ဆူကို တူးဖော်တွေ့ရှိရပါတယ်။ ကြေးပုရပိုက်တစ်ခုလည်းပါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကြေးပုရပိုက်ဟာ ဘာတွေ ရေးထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မဖတ်တတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ အင်္ဂါရတ်ထိုးတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး အင်္ဂါရတ်ထိုးပစ်လိုက်လို့ ကြေးပုရပိုက် ပျက်စီးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီကြေးပုရပိုက်ကိုသာ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့ရင် အဲဒီဘုရားရဲ့ သမိုင်းမှတ်တမ်းကို သိရမှာ။ ခုတော့ သမိုင်းမှတ်တမ်းတစ်ခု ပျက်စီးသွားခဲ့ရပါတယ်။

**ဒါတွေဟာ စီးပွားရေးပြတ်လမ်း လိုက်ချင်သူတွေအတွက်
စိတ်ကူးယဉ် ဓရာတွေပဲလို့ ထင်ပါတယ်။**

ကျွန်တော်တို့ ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းက သိုက်စာဖတ်ပြီး ထူးခြားတဲ့ နေရာတွေ၊ စေတီဘုရားတွေ မှာ သိုက်လိုက်ကြတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောကြပါတယ်။ တချို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိတဲ့ ယောင်တောင် တောင် သွားလာနေတတ်ကြတဲ့ လူစိမ်းတချို့ကို တွေ့ကြရပါတယ်။ သူတို့ဟာ သိုက်ဆရာတွေလို့ ပြောကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဒေသခံနားမလည်သူတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး သိုက်ရှိတယ်လို့ ထင်တဲ့ နေရာတွေကို တူးဖော်တတ်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် တချို့ကျေးရွာတွေမှာ သိုက်တူးတဲ့အကြောင်းတွေကို ခဏခဏ ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သိုက်ဆရာမှ ရွှေအိုးရတယ်ဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး။

အမ်းမြို့နယ်မှာ ရှေးဟောင်းဘုရားတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရုပ်ပွားတော် တချို့ဟာ မူရင်းအတိုင်း မဟုတ်တော့ဘဲ ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးခဲ့ကြရတာတွေကို ဝမ်းနည်းစရာအဖြစ် တွေ့မြင်ကြရပါတယ်။ သိုက်ဆရာတွေဟာ ဘုရားရုပ်ပွားတော်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ ရတနာရှိတယ်လို့ ယူဆရင် အဲဒီနေရာ

ကို ပျက်ဆီးလိုက်တာပါပဲ။ ရတနာမေ့တဲ့အခါ တော့ ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ကြတယ်။ ရုပ်ပွားတော်တွေ ပျက်စီးကြရပါတယ်။ ခုအချိန်မှာတော့ သက်ဆိုင်ရာ က ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်တွေကို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ထိန်းသိမ်းတဲ့အတွက် ဒီလိုအဖြစ် မျိုးတွေ မရှိတော့ပါဘူး။ ယခု အမ်းမြို့မှာ ကိုးကွယ် နေကြတဲ့ မဟာကနောင်ဆိုတဲ့ ရုပ်ပွားတော်ဟာ လက်မောင်းတော် ပျက်စီးနေလို့ အသစ်ပြန်လည် ပြုပြင်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မဟာကနောင် ရုပ်ပွား

တော်ဟာ တစ်ချိန်က ကံချိန်ကျေးရွာနားက ဘုရားတောင်မှာ သီတင်းသုံးခဲ့တာ ဖြစ်ပြီး သိုက်သမားအမည်ခံ လောဘကောင်တွေ လက်ချက်ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရတာလို့ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကြားဖူးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ဘုရားတောင်မှာ ပျက်စီးနေတဲ့ ဘုရားရုပ်ပွားတော်တွေ ရှိလိမ့်ဦးမယ်လို့လည်း လူတွေက ယူဆ ကြပါတယ်။ အဲဒီ ကံချိန်တောင်ဟာ ဥစ္စာစောင့် သိုက်တွေ၊ ဘုရားသိုက်တွေ ရှိလို့ သိုက်သမားတွေရဲ့ ပစ်မှတ်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက ကြားဖူးခဲ့လို့ အခုအခါ အိပ်မက်လိုလို မှတ်မိ နေတုန်းပါပဲ။

ကျွန်တော့်သက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာတော့ သိုက်ဆရာတစ်ယောက်မျှ ကြီးပွားချမ်းသာသွား တယ်ဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး။ ဒါတွေဟာ စီးပွားရေးဖြတ်လမ်း လိုက်ချင်သူတွေအတွက် စိတ်ကူးယဉ် စရာတွေပဲလို့လည်း ထင်ပါတယ်။

လူတစ်ယောက်အတွက် ဥစ္စာပစ္စည်း ရှာဖွေဆိုတာ မိမိရဲ့ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယတွေနဲ့ အရင်းစိုက် လုပ်ပါမှ တကယ့်စီးပွား ဖြစ်ထွန်းစရာ ရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ရတနာကို လူတိုင်း မက်မောကြပါတယ်။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေဟာ ရတနာတွေ ပါပဲ။ ရတနာဆိုတာ တခြားကမ္ဘာက လာတာမဟုတ်ဘဲ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ တွင်းထွက်ပစ္စည်းတွေဖြစ် ပြီး ရာသီဥတု နှစ်လရှည်စွာ ပြောင်းလဲမှုတို့ကြောင့် သူ့အလိုလိုဖြစ်လာတဲ့ ဘူမိတွင်းထွက်တွေ ဖြစ် ပါတယ်။

လူတွေဟာ သူ့သက်တမ်းနဲ့သူ အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်ပေမယ့် လူတွေရဲ့ မျိုးဗီဇ ဆက်လက် ပေါက်ဖွားမှုကြောင့် ဒီကမ္ဘာရဲ့ ကြာမြင့်ခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ လူသားတွေဟာ အမြဲ ရှိနေကြ ပါတယ်။ ကမ္ဘာမှာ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ များစွာရှိတဲ့အထဲက လူဟာ အသိဉာဏ်အရှိဆုံးနဲ့ သတ္တုလောက ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ အရှင်သခင်ဟာလည်း လူတွေသာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ လူတွေဟာ လာမ္ဘာမှာရှိတဲ့

စားစရာ၊ ဝတ်စရာ၊ အသုံးအဆောင်၊ ရတနာမျိုးစုံတွေကအစ အခြား သက်ရှိသစ်ပင်၊ တိရစ္ဆာန်တွေ အားလုံးရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်ပြီး အဲဒီအရာတွေအားလုံးကိုလည်း မိမိ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယတွေနဲ့ စွမ်းအား ရှိသလောက် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိဖို့ ကြိုးစားကြပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ဟာ မိမိအတွက်၊ မိသားစုအတွက်၊ မိမိ လူမျိုးအတွက်၊ မိမိနိုင်ငံအတွက် အသုံးတည့်မယ့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းနှင့် ရတနာတွေကို ရှာဖွေကြ သိမ်းဆည်းကြပါတယ်။ ဒီလို ရှာဖွေရာမှာ တချို့က လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ဥပဒေ၊ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေးဘောင်တွေနဲ့ ညီညွတ်စွာ ရှာဖွေကြသလို တချို့ကတော့ မိမိတစ်ဦးတည်း ကောင်းစားရေးအတွက် လုပ်ကြလို့ တခြားသူတွေကို ထိခိုက်နစ်နာရတာတွေ ရှိပါတယ်။

ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြား စတဲ့ ရတနာတွေကို လူတွေက အသွင်ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံနဲ့ ရှာဖွေကြ၊ စုဆောင်းကြတာတွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာဆိုရင် ရှေးခေတ်ကတည်းက စပြီး ဓေတီ၊ ပုထိုးတွေ၊ အိမ်ရာတိုက်တာ အဆောက်အဦတွေမှာ ရတနာတွေထည့်သွင်း ပန္နက်ချ မြှုပ်နှံထားခဲ့ ကြတာတွေရှိပါတယ်။ ရှင်ဘုရင်တွေက သူတို့မိသားစု သူတို့ဘဝရဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရတနာတွေ နဲ့ စီရင်လုပ်ကိုင်ထားခဲ့ကြတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ မိမိတို့ရဲ့ ရှာဖွေရရှိခဲ့တဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေဟာ အဲဒီလူနဲ့ တစ်ခါတည်း သေဆုံးပျောက်ကွယ်သွားတာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် ရှာဖွေတဲ့လူတွေသာ သေကြေပျောက်ဆုံးသွားကြပေမယ့် သူတို့ရှာဖွေခဲ့တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ ကတော့ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီရတနာတွေဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ နောက်လူတွေ လက်ထဲကို ရောက်ကြရပြန်တယ်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို နယ်ချဲ့ ကိုလိုနီတွေနဲ့ ဖက်ဆစ်တွေ ဝင်ရောက်ခဲ့တဲ့ ကာလမှာ ဘာသာ

ရေးဆိုင်ရာ ထိခိုက်ပျက်စီးခဲ့ရတာတွေ အများကြီးရှိခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ လုပ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စစ်ကာလမှာ အုပ်ချုပ်ရေးမနိုင်နင်းလို့ တောကြောင်တွေကပဲလုပ်လုပ် ပျက်စီးခဲ့ရတာတွေကတော့ တကယ်ရှိခဲ့တာပဲ။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတွေကို ဖောက်ယူသလို ကြေးခေါင်းလောင်းတွေကိုတောင်မှ အမြောက်သွန်းလုပ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ တွေ့ကြရတာပဲ။ ဒါတွေဟာ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဘာသာရေးဆိုတဲ့ ရတနာတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာတွေပါပဲ။

တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ဒီလို မသမာမှုတွေ မဖြစ်ပေါ်ရအောင် ဒေသခံလူတွေက နားလည်သဘောပေါက်မယ်ဆိုရင် သိုက်သမားတွေလည်း ဝင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိမိတို့ရဲ့ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်တွေကို ကာကွယ်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ်လို့ သိလာကြရင် နောက်ထပ် ဆုံးရှုံးမှုတွေ မဖြစ်ပေါ်နိုင်တော့ပါဘူး။ နိုင်ငံသားတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန် ကျေပွန်ရာလည်း ရောက်နိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် လူတွေမှာ မိမိတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အမွေအနှစ်ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထိန်းသိမ်းထားရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နိုးကြားနေမယ်ဆိုရင် အထက်က ရေးခဲ့သလို ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ကာကွယ်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုရားသိုက်ပြစ်မှားသူမှာတော့ ဥပဒေနဲ့အညီ အပြစ်ပေးတာ ခံရမှာဖြစ်သလို နောင်တမလွန်အတွက်လည်း အကုသိုလ်က စောင့်ဆိုင်းနေမှာမို့ ရှောင်ရှားနိုင်ကြပါစေလို့ တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

ဦးကျော်လှဖြူ (မဟာဝိဇ္ဇာ)

ကြောက်မက်ဖွယ်ရေချက်

ရီနေဆန်ခေတ် ပန်းချီဆရာ တစ်ဦးဖြစ်သူ 'ဂျီယော့တို' သည် သူ့လက်ရာအနည်း အကျဉ်းကိုသာလျှင် ယနေ့ခေတ် လူများအတွက် ထားရစ်ခဲ့နိုင်သည်။ သူသည် ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို စိတ်တိုင်းကျမှ ရေးဆွဲလေ့ရှိသည်။ သူ့စိတ်ထဲ သဘာဝ မကျဘူးထင်လျှင် ရေးလက်စတန်းလန်း ပန်းချီကားတွေကို သည်အတိုင်း ချောင်ထိုးထားလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် ဂျီယော့တိုသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော သူတောင်းစားတစ်ယောက်အား အခကြေးငွေ ကောင်းကောင်းပေးပါမည်ဟူသော ကတိဖြင့် သူ့အတွက် ကိုယ်ဟန်ပြပေးရန် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

စတူဒီယိုခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ စိတ်အားထက်သန်နေသော သူတောင်းစားသည် ပန်းချီဆရာအား သူ့လက်တွေ၊ မြေတွေကို ကြီးဖြင့် တုပ်နှောင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ သူတစ်ယောက် စိတ်အားထက်သန်မှုအတွက် ကြီးစွာသော နောင်တကို သူရရှိခဲ့ပါလေသည်။

ပန်းချီဆရာ ဂျီယော့တိုက သူတောင်းစား၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ကို ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

ပြင်းထန်သောဝေဒနာကိုတဖြေ့ဖြေ့ခံစားရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း အသက်ထွက်သွားသောသူတောင်းစား၏ပုံတူကို ဂျီယော့တိုက အေးအေးဆေးဆေးစိတ်တိုင်း ကျထိုင်ဆွဲနေပါလေသည်ဟူ၏ ။

www.burmeseclassic.com

မရထကမ္ဘာသို့ ချိန်းဆိုသောနေ့လယ်စာ

စလင်းညို (နီလာဂိုင်း)

Lynch Dare With Death

by

Don White Head

၁၉၅၀ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ၁၀ ရက်

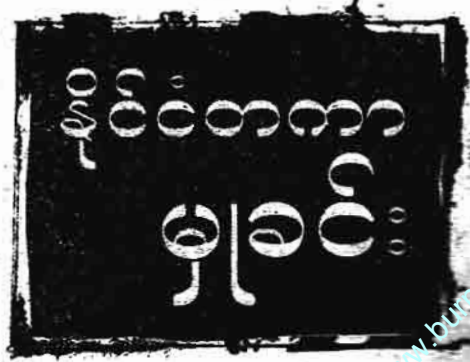
နံနက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် စားပွဲရုံကလေးတစ်ခုဆီသို့ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ယင်းစားပွဲရုံကလေးကား ပါရီမြို့အစွန်တစ်နေရာ၊ ဒေါင်ဗီးလေးမြို့သို့ သွားရာလမ်းနံဘေး၌ တည်ရှိပေသည်။

ယနေ့သည်ကား နှစ်ဦးပိုင်းကတည်းက အချိန်ယူကာ စနစ်တကျ သိုသိုသိပ်သိပ် စီစဉ်လှုပ်ရှားလာခဲ့ရသော အစီအစဉ်တစ်ခုကို အပြီးအပိုင် အကောင်အထည် ဖော်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ အတန်ကြာအောင် လာပြီးနောက် စားပွဲရုံဆီသို့ ရောက်ရန် သုံးမိုင်ခန့်လိုသော နေရာတွင် ကားကို ဆိုက်ရပ်ထားလိုက်၏။ ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှ တစ်ဆိုသလို ပန်းတိုင်သို့နီးကာမှ ကျွန်ုပ်၏ အစီအစဉ်များ ပျက်ယွင်းသွားမည်ကို မလိုလားပေ။ အစီအစဉ်တစ်ခုလုံးကို သတိကြီးစွာထား၍ အစပြု လာရသကဲ့သို့ ယခုအချိန်၌လည်း သတိပေါ့ဆ၍ကား မဖြစ်ပေ။ ထို့ကြောင့် စားပွဲရုံဆီသို့ ကားလမ်းဘေး တစ်လျှောက်ရှိ တောအုပ်အတွင်းမှ ဖြတ်၍လမ်းလျှောက်သွားရန် ကျွန်ုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် စားပွဲရုံကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာသို့ ရောက်သည်အထိ ကျွန်ုပ်လျှောက်လာခဲ့၏။ စားပွဲရုံကလေးကို တိုက်ရိုက်မြင်တွေ့နိုင်သော ချုံပုတ်ကြီးတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကျွန်ုပ်အား

မမြင်မတွေ့နိုင်အောင် ချုံပုတ်အတွင်းသို့ မသိမသာ တိုးဝင်ပြီး ခိုအောင်းနေလိုက်သည်။

မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် စားပွဲရုံကလေးရှေ့သို့ တောက်ပသစ်လွင်သော ဒီလဟာရီ လင်မော်စိုင်း အမျိုးအစား အမိုးဖွင့်စလွန်းကားကြီးတစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာခဲ့သည်။ ထိုကားမျိုးမှာ ပါရီမြို့တော် တစ်ဝိုက်တွင် အပျော်တမ်းဂီတသံမား လူငယ်တို့ အများဆုံး စီးနင်းကြပေသည်။ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အမျိုးသမီးနှစ်ဦးနှင့် စတိုင်ကျကျ ဝတ်စားတတ်သော အမျိုးသားနှစ်ဦးတို့သည် ကားပေါ်မှ စုပြုံဆင်းလာကြပြီးနောက် စားပွဲရုံကလေးအတွင်းသို့ တပျော်တပါး လျှောက်ဝင်သွားခဲ့ကြလေသည်။ အဖြစ်မှန်ကို သိထားသော ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်မှလွဲလျှင် မြင်ရသူတိုင်းက အပျော်ခရီးထွက်လာကြသည့် လူငယ်စုံတွဲများဟူ၍ ယူဆကြသည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

စားပွဲရုံအတွင်း၌ကား နေ့လယ်စာ စားနေသူတစ်ဦးမှအပ လူရှင်းလျက်ရှိ၏။ ထိုလူသည် သီးသန့်စားသောက်ခန်းအနီးရှိ စားပွဲတွင်တစ်ဦးတည်း ထိုင်လျက်နေ့လယ်စာကို စိမ်ပြေနေပြေစား

နေသည်။ ဆူဆူညံညံ ရယ်မောပြောဆိုဝင်ရောက် လာခဲ့ကြသော လူငယ်အဖွဲ့သည် တစ်ဦးတည်း ထမင်းစားနေသူ၏ စားပွဲအနီးရှိ စားသောက်ခန်း အတွင်းသို့ ဝင်သွားခဲ့ကြသည်။ လူငယ်နှစ်ဦးက အဖိုးတန်ဘောင်းဘီရှည်များနှင့် ပါတိတ်ဆင် ဟာ ဝေယံရှပ်လက်တို့ အရောင်တောက်တောက်များကို ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက ခေတ်မီ လှပသစ်လွင်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိမည့် ဝတ်စုံများ ကို အသီးသီးဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ တစ်ဦး တည်း နေ့လယ်စာ စားနေသူက သူတို့အဖွဲ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေ၏။

‘ဟေ့...ပိုင်ရီ၊ အိုရီရင့်ဟိုတယ်ကို ငါ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်’

‘ဂျက်ကွီ...ဘီယာ သောက်လိုက်ဦး လေကွာ။ ငါ မှာလိုက်မယ်’

‘ဟာ...ငါ ဘီယာမသောက်ချင်ဘူး။ သီးစုံဖျော်ရည်ပဲ မှာပေးထား’

‘ဟေး...ဟုတ်တယ်၊ တို့လည်း သီးစုံ ဖျော်ရည်ပဲ သောက်မယ်မဟုတ်လား မာဂျီ’

‘အေး...ကောင်းတယ်’

တစ်ဦးတည်း စိမ်ပြေနပြေ နေ့လယ်စာ စားနေသူသည် သီးသန့်ခန်းတွင်းမှ သူတစ်ပေါက် ငါတစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသည်ကို အသာနား စွင့်ရင်း၊ စားပွဲရုံတံခါးပေါက်ဆီသို့ မသိမသာကြည့် လျက် ဆက်စားနေလိုက်သည်။ နဲ့သာရောင် သက္ကလပ်ပျော့ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ပါတိတ်ဆင် ညှိဝါရောင်ကွက်ပြောက် ခပ်ပျော့ပျော့ ဟာဝေယံ ရှပ်လက်တို့ဝတ်ထားသူ လူငယ်တစ်ယောက်သည်

သီးသန့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး တယ်လီဖုန်းရှိရာ ကောင်တာဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်ကို နေ့ လယ်စာစားနေသူက မသိမသာ အကဲခတ်နေလိုက် သည်။

‘ကျွန်တော် ဖုန်းပြောချင်တယ်’ ကောင် တာမှ စာရေးမှ ဖုန်းခုံကို ထိုလူ၏ ရှေ့သို့ တွန်းရွှေ့ ပေးလိုက်သည်။

‘ဟယ်လို...အိုရီရင့်တီမာစီလီ ဟိုတယ် ကပါလား ခင်ဗျား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာများ ဆောင်ရွက်ပေးရမလဲဆိုတာကို အမိန့်ရှိပါ။ မွန် စီယာ’

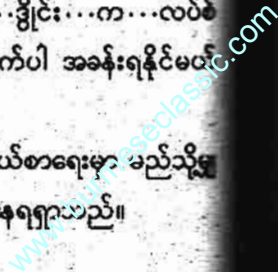
‘ကျွန်တော်က ဟင်နရီနူးရန်ပါ ကျေးဇူး ပြုပြီး ကျွန်တော့်အတွက် နှစ်ယောက်ခန်းစီစဉ်ပေး ပါ။ ပထမတန်းအခန်းပေါ့’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် မွန်စီယာ၊ ကျွန်တော် တို့ဆီမှာ အခန်းအားလုံး ပြည့်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် မွန်စီယာ...’

တစ်ဖက်မှ စကားမဆုံးမီ နူးရန်က ကြား ဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် ဟန်ကျတာပေါ့။ ကျွန်တော် တို့နဲ့အတူ မိတ်ဆွေတွေလည်း ပါဦးမယ် သူတို့က တော့ မွန်စီယာနဲ့ မဒန်ပိုင်ရီနှိုင်းကလပ်(စ်)တို့ ဇနီးမောင်နှံပါပဲ။ ဩတ်...ဒွိုင်း...က...လပ်စ် ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့အတွက်ပါ အခန်းရနိုင်မလို့ မဟုတ်လား’

တစ်ဖက်မှ ဟိုတယ်စာရေးမှာ မည်သို့မှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရရှာသည်။

‘မွန်စီယာ၊ ဒီလိုမဟုတ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်ခန်းပါပဲ။
ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်အခန်းနဲ့ ကပ်လျက် စီစဉ်
ပေးပါ။ ဪ...ဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုရင် ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်’

‘မဟုတ်သေး’ နူးရန်က တယ်လီဖုန်း
ကို ချလိုက်သည်။

‘မွန်စီယာ နူးကလပ်စ်’

သီးသန့်စားသောက်ခန်းထဲမှ နူးကလပ်
ထွက်လာခဲ့သည်။

‘ဂျက်ကွီး ငါတို့အတွက်ပါ အခန်းရရဲ့
လား’

နူးကလပ်စ်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်
ကိုယ်တော် နေ့လယ်စာ စားနေသူမှာ ရုတ်တရက်
မမျှော်လင့်ဘဲ နူးရန်တို့နှစ်ဦး၏ လျင်မြန်စွာ ခုန်အုပ်
ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရလေတော့၏။ သူ့အဖို့ ခါးမှ
သေနတ်ကို မဆွဲထုတ်နိုင်မီအချိန်ကလေးအတွင်းမှာ
ပင် နူးရန်တို့နှစ်ဦး၏ လက်ထဲတွင် မလှုပ်နိုင်အောင်
ချုပ်မိနေတော့သည်။ နူးရန်က လက်တစ်ဖက်ဖြင့်
ဝီစီ (ရဲခရာ) ကိုထုတ်၍ ခပ်ကျယ်ကျယ် မှုတ်လိုက်
သည်။

စားပွဲရုံအတွင်းသို့ စုံတွဲများ ဝင်သွားပြီး
ကတည်းကပင် ကျွန်ုပ်လည်း အထူးသတိထား၍
နေခဲ့သည်။ ဝီစီသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်သေနတ်
ကိုထုတ်၍ စားပွဲရုံအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ် အမြန်ဆုံးပြေး
ဝင်သွားလိုက်၏။ စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦး၏ လက်ထဲ
တွင် မရုန်းမကန်နိုင်အောင် မိနေသော သူ့ကို မြင်
လိုက်ရမှ စိတ်အေးသွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အကြောများ

ကို လျော့ချလိုက်မိသည်။

‘ဪ...လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားပဲ
ကိုး’ ကျွန်ုပ်ကို အားမလိုအားမရစိုက် ကြည့်ရင်း
သူက ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်လိုက်လေ ဘွစ်ဆန်ရယ်။ ကျုပ်
ပါပဲ’

အပြုံးဖြင့် ကျွန်ုပ်က တုံ့ပြန်လိုက်ပြီး၊
ကျွန်ုပ်၏ နာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘အင်း...တစ်နာရီနဲ့ လေးဆယ်ခုနစ်မိနစ်
ဆိုတော့ ကျုပ်နှစ်မိနစ်တောင် နောက်ကျသွားတယ်။
ဒါတော့ စိတ်မကောင်းစရာပဲ’

ဘွစ်ဆန် သူ၏နာမည် အပြည့်အစုံကား
အီမလေဘွစ်ဆန် ဖြစ်သည်။ သူကား ရှစ်နှစ်အရွယ်
လူမယ်ကတည်းက စ၍ ခိုးဝှက်ခြင်း၊ ကလိန်ကျ
ခြင်းတို့ဖြင့် ရာဇဝတ်မှုလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ တိုးပင်
လာခဲ့သည်။

သူ၏ သက်တမ်း ၄၀ အတွင်း ဘဝဆိုသည်ကို အခြားသော အမြင်ရှုထောင့်များဖြင့် သူမသိပေ။ သိနားလည်ရန်လည်း သူ မလိုလားပေ။ ရာဇဝတ်မှုများကို ကျူးလွန်ခြင်းသည်သာ သူ့အသိ၊ သူ့အကြိုက်ဖြစ်၏။ သူ၏ အနှစ်ခြိုက်ဆုံးလုပ်ငန်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဥပဒေကို ကျူးလွန်ဖောက်ဖျက်ကြသူများသာ သူ၏ မိတ်ဆွေများဖြစ်ပြီး သူ၏ အကြီးဆုံးသော ရန်သူများကား ရဲများပင်ဖြစ်သည်။

ဘွစ်ဆန်ကား နားလည်ရခက်သလောက် လူပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကလည်း သေးကွေးလှသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ၏ ခြေစကြိုဖြန့်၍ ကျက်စားရာအရပ်ကား ပါရီမြို့တော်တစ်ခွင်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်ကျင့်ကြံတတ်သလို အရာရာကိုလည်း သံသယမျက်လုံးများဖြင့်သာ ရှုမြင်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ကျူးလွန်ခဲ့ပြီးသော ရာဇဝတ်မှုများနှင့် နောက်ထပ်ရာဇဝတ်မှုအသစ် မကျူးလွန်မီစပ်ကြားကာလ၌ သူ၏ ဝိုင်းဝင်များနှင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားလေ့ရှိသည်။

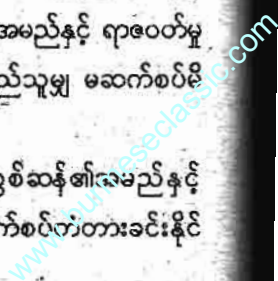
သူ၏ ရာဇဝတ်မှုလုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အကျိုးအမြတ်ခံစားမှု၌ ကြံရာပါများအပေါ်တွင် ရက်ရောသလောက် ရက်စက်ပြီဆိုလျှင်လည်း ပြိုင်ဖက်မရှိပေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူ လက်မခံနိုင်သော အမှားကို ကျူးလွန်မိလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် သူ့အနေဖြင့် ယုံကြည်မှု နည်းပါးပြီဆိုလျှင် ဘွတ်ဆန်သည် ကိုယ်တိုင်တရားစီရင်ဆုံးဖြတ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သွေးအေးအေးဖြင့် လက်မရွံ့သားလုပ်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများက ထာဝရကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုကို ဖော်ပြနေပေသည်။ သူ

စိတ်ဆိုးလာပြီဆိုလျှင် ပြောဖွယ်မရှိတော့ပေ။ သူ၏ မျက်လုံးများမှ ကောက်ကျစ်သော အငွေ့အသက်များ ယှက်သန်းနေသည့် ဒေါသရောင်များဖြင့် လက်နေသော သူ့အကြည့်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှတော့၏။ ယင်းအချိန်မျိုး၌ သူ့အား တွေ့မြင်မိခဲ့သူတစ်ဦးက နောင်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြခဲ့သည်။

‘ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်တဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ မြွေဆိုးတစ်ကောင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေလိုပဲ ကြောက်စရာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ကောက်ကျစ်ပြီး မကောင်းမှုအရိပ်အယောင်တွေနဲ့ တောက်ပြောင်နေတော့တာပါပဲ’

သူနှင့် ပတ်သက်၍ ရဲများအနေဖြင့် သိထားသမျှအကြောင်းမှာ စာမဖွဲ့လောက်ချေ။ သူ၏ လက်ရာဖြစ်သော်ငြားလည်း ပါရီမြို့သူမြို့သားများနှင့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များထံမှ လူယက်တိုက်ခိုက်သွားခဲ့သော ဓားပြမှုကြီးများနှင့် ပတ်သက်၍ ခြေရာခံမိသမျှမှာ သွေးနှင့်လူသေအလောင်းများသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် မမျှော်လင့်သောအချိန်၊ မမျှော်လင့်သောအရပ်များတွင် ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး ရှိန်းဆာယာပိုမောက် ကိုယ်ပျောက်တတ်သည့် သူ့အလား တစ်ခါတည်း စုံးစုံးမြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြင်သစ်တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် သူ့အမည်နှင့် ရာဇဝတ်မှုများကို အချိန်ကြာအောင် မည်သူမျှ မဆက်စပ်မိခဲ့ကြပေ။

အမှန်တကယ် ဘွစ်ဆန်၏အမည်နှင့် သူ၏ ရာဇဝတ်မှုများကို ဆက်စပ်ကာတားခင်းနိုင်

ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်သည်ကား သူ၏ ဒုစရိုက်သက်တမ်း တတိယပိုင်းအစပြုသည့် ၁၉၄၇ ခုနှစ်မှပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအချိန်က သူသည် ပါရမီစတီအကျဉ်းထောင်ကြီးအတွင်း၌ ထိုင်ရေမှ ဖရန့်ဌေ ၁၈ သိန်းတန် လှယက်မှုကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကျဉ်းသားအဖြစ်ရှိနေပေသည်။ သူ၏ ထောင်တွင်း မိတ်ဆွေကား ရိဂျာဒက်ကားဆိုသူ နာမည်ကြီး သူခိုးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထောင်မှလွတ်မြောက်ရေးအတွက် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ထားခဲ့ကြသည်။ ဘွစ်ဆန်သည် သူ၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အကောင်းဆုံးအခွင့်အလမ်းအဖြစ် ထောင်အရာရှိများအား သူ့အပေါ် စိတ္တဇအကျဉ်းသားတစ်ယောက်အဖြစ် ယုံကြည်လာအောင် လှည့်စားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့အကြံသာ အောင်မြင်ခဲ့ပါက သူ့အား ဗီလီဂျူဖ်တွင်ရှိသော အယ်အဆေးအကျဉ်းစခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားရှိမည်ကို သူသိထား၏။ ဗီလီဂျူဖ်ရှိ အကျဉ်းစခန်းတွင်ကား အကျဉ်းသားလူနာများအား အထိုက်အလျောက်သာ ကြပ်မတ်အုပ်ထိန်းထားပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဘွစ်ဆန်သည် စိတ်ဖောက်ပြန်သော ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးပမာ တဖြည်းဖြည်း သရုပ်ဆောင်ပါတော့သည်။ လျှောင်ချိုင့်ထဲရှိ သားရဲတစ်ကောင်ပမာ သူ၏ အခန်းတွင်း၌ တစ်ညပြီးတစ်ည ခေါက်တုံ့လူးလာ လျှောက်နေသည်ကို အစောင့်အကြပ်များက စတင်အမှတ်ထားမိကြသည်။ ၂၄ နာရီအတွင်း ၂ နာရီထက် ပို၍မအိပ်ပေ။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးခြင်း

Lynch Dare With Death
by
Don White Head

များပြုလုပ်လာပြီး လက်သီးများကို သွေးဖုံးလွှမ်းလာသည့်တိုင်အောင် နံရံများကို ထုနှက်လေတော့၏။ အခြားသော အကျဉ်းသားများမှာ သူ့ကြောင့်ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကြရပါတော့သည်။ သူ၏ အပြုအမူများသည် စိတ္တဇဝေဒနာရှင်များ၏ အပြုအမူများသာဖြစ်သည်ဟု ထောင်အာဏာပိုင်တို့က ယုံကြည်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် အကျဉ်းထောင်ဆေးရုံသို့ သူ့အား တင်ပို့ကုသကြလေသည်။ ဆေးရုံတွင် စိတ္တဇဝေဒနာရှင်များကို လျှပ်စစ်ဖြင့် ရှော့တိုက်ကုသလေ့ရှိရာ အခံရခက်အောင် နာကျင်လွန်းအားကြီးသဖြင့် အများသော စိတ္တဇလူနာများသည် ထိုသို့ ကုသရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ကြပြီး အကြိတ်အနယ် ရုန်းကန်ကြသည်သာဖြစ်၏။ ဘွန်ဆန်ကမူ ယင်းသို့သော ကုသမှုကိုသာ ထပ်ကာတလဲလဲ တောင်းဆိုနေတတ်ပြီး သူ့တောင်းတိုင်း မလုပ်ပေးသောအခါ ဆရာဝန်များကို ဒူးတုပ်လျက် တောင်းပန်နေတော့သည်။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သူ့အား ပါရီမြို့တောင်ဘက်အစွန် ဗီလီဂျူဖ်ရှိ အယ်အဆေးစိတ္တဇအကျဉ်းစခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားလိုက်ကြလေသည်။ များမကြာမီပင် သူ၏ ကြမ်းတမ်းသော အပြုအမူများလည်း တဖြည်းဖြည်း အနယ်ထိုင်၍ လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အား ပြုပြင်ကုသလွယ်ကူသော လူနာအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလျက် စခန်းဧရိယာအတွင်း၌ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်ပြုခဲ့ပေသည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွင်း တစ်နေ့တွင် စိတ္တဇဝေဒနာရှင် အကျဉ်းစခန်းသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာပြီး ဘွန်ဆန်နှင့်တွေ့ဆုံလေသည်။ ဘွန်ဆန်၏ညီဖြစ်သူ ဂျင်း၏ဇနီး ဆူဆန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဆူဇန်အား ကောင်းစွာမမှတ်မိသော အမူအရာဖြင့် ဇဝေဇဝါလုပ်နေသော ဘွန်ဆန်အနီးသို့ ကပ်၍ သူမက တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

‘ဒက်ကာတော့ လွတ်သွားပြီ၊ ရူးဘစ်ချတ်မှာ ဂျင်းနဲ့အတူ ရှိနေတယ်။ စက်တင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့ အရုဏ်ဦးမှာ တောင်ဘက်တံတိုင်းနားမှာ စောင့်နေပါလို့။ သူတို့မှာ လိုက်တယ်။ ရှင်စောင့်နေမယ် မဟုတ်လား’

‘အေး...ပြောလိုက်၊ ဆက်ဆက်စောင့်မယ်လို့’

ချိန်းဆိုထားကြသည့်အတိုင်း ထိုနေ့အရုဏ်ဦးတွင် ဘွန်ဆန်သည် စခန်း၏တောင်ဘက်ကျောက်တံတိုင်း နံရံကြီးအနီး၌ ဝပ်နေခဲ့သည်။ မကြာမီ တံတိုင်းကြီးထိပ်မှ အချက်ပေးသံကို တိုးသဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရပြီး လှေကားတစ်စင်းကျလာသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကျောက်တံတိုင်းနံရံကြီးကို ခက်ခဲစွာ ကျော်လွှားခဲ့ပြီး ဘွန်ဆန်လွတ်မြောက်သွားခဲ့လေသည်။ သူ လွတ်မြောက်သွားကြောင်းကို အစောင့်အကြပ်များ မသိရှိမီမှာပင် ရုဘီချတ်ရှိ အိမ်တစ်ဆောင်သို့ ဘေးကင်းစွာ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပေသည်။

သူ လွတ်မြောက်ခြင်း အထိမ်းအမှတ် ကြိုဆိုပွဲကလေး ကျင်းပကြရာ ထောင်ပြေးများဖြစ်ကြသော

ရိုဂျာဒက်ကာ၊ ဒန်ဒ ရေလီမိုနပ်၊ ဟင်နရီရူဆက်၊
ဖရန့်ကျွဲကံစ်ဂိုင်လိုအပြင် သူ၏ ညီဖြစ်သူ ဂျင်းပါ
တက်ရောက်ခဲ့ကြပေသည်။

ထိုညမှာပင် လူစည်ကားနေသော အရက်
ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ သေနတ်ကိုင်လူဆိုး
၅ ဦး ရုတ်တရက်ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်
၏ အပြင်ဘက်တွင် သူတို့ ခိုးလာခဲ့သော ကား
တစ်စီးကလည်း မောင်းသူနှင့်တကွ စက်မသတ်
ဘဲ အဆင်သင့်ရပ်စောင့်နေလေသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော မျက်လုံး
အကြည့်များနှင့် လူညက်ကလေးက ဆိုင်အတွင်းရှိ
လူများကို စက်သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထား
စဉ်၊ သူ့လူများက ဆိုင်အတွင်းရှိသမျှ မိန်းမ၊
ယောက်ျားများထံမှ ပါလာသမျှ ငွေနှင့် လက်ဝတ်
လက်စားများကို သိမ်းယူလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်
လူဆိုးများသည် ဝင်ရောက်လာစဉ်ကကဲ့သို့ပင် ရုတ်
ခြည်းပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ ဓားပြ
တိုက်ကြရသူများ၏ ရွေးပြသော ဓာတ်ပုံများအရ
လူညက်ကလေးမှာ ဘွစ်ဆန်ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရ
သည်။ အရက်ဆိုင် လုယက်မှုအပြီး နောက်တစ်ပတ်
အတွင်း သူတို့အဖွဲ့သည် ရှုလေဆူအလမ်းထဲရှိ
စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု အတွင်းသို့ ရုတ်ခြည်းဝင်
ရောက် လုယက်ကြပြန်သည်။ သူသည် ကြောက်ရွံ့
တုန်လှုပ်နေကြသော လူများ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ကျော်
၍ စက်သေနတ် ဖြင့် နှစ်ချက်သုံးချက်ပစ်လိုက်၏။

‘ပါတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားနဲ့ ငွေအားလုံး
တို့ကို ပေးရမယ်’ သူက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်
ပြီး ပစ္စည်းအားလုံး ရယူပြီးသည်အထိ သူ၏

သေနတ်ကို လူများဆီသို့ တဆတ်ဆတ်လှုပ်ရင်း
ချိန်ရွယ်ထား၏။ စိတ်တိုင်းကျ ရှာဖွေယူငင်ကြ
ပြီးသောအခါ သူ့လူများအား ထွက်ခွာရန် အချက်
ပြလိုက်သည်။

‘ဟေ့...ဂိုင်လို သွားကြစို့’ ဂိုဏ်းသား
တစ်ယောက်က အမှတ်မထင်ပြောလိုက်သည်။
စောင့်နေသော ကားပေါ်သို့ သူတို့အားလုံးပြေး
တက်သွားသောအခါ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော ဒက်
ကာက ကားကို တစ်ရှိန်ထိုးမောင်း၍ ထွက်လာခဲ့
လေသည်။ ရဲများကလည်း မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင်
အခင်းဖြစ်ပွားရာ ဧရိယာအတွင်းရှိ ထွက်ပေါက်
အားလုံးကို ပိတ်ဆို့ရန် ကြိုးပမ်းလိုက်ကြ၏။ ရူဒီ
ကလီချီလမ်းထဲသို့ သူတို့ကားရောက်သောအခါ
သံဆူးကြိုးမြင်းခုံအတားအဆီးများဖြင့် လမ်းကို ပိတ်
ဆို့ပြီး ရဲများစောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

ဒက်ကာက ကား၏အရှိန်ကို အမြင့်ဆုံးမြင့်တင် လိုက်ပြီး အရံအတားများကို တိုးဝင်တိုက်ဖောက် ပြီး ထွက်လိုက်သည်။ ရဲနှင့်ဘွဲ့ဆန်တို့အုပ်စု အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်လိုက်ကြသော သေနတ်သံ များက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဆူညံသွားစေခဲ့ သည်။ မကြာမီ သူတို့၏ ကားနောက်မှ ဆိုင်ကယ် စီးရဲသားနှစ်ဦး ထပ်ချပ်မကွာလိုက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

‘ရပ်လိုက်စမ်း’ ဘွဲ့ဆန်က အမိန့်ပေး လိုက်သည်။ ဒက်ကာက ဘရိတ်နင်းလိုက်ရာ ကား သည် လမ်းပေါ်တွင် ကိုက် ၂၀၀ ခန့် လျှော့ပါ သွားပြီးမှ ရပ်သွားခဲ့၏။ ကားရပ်လျှင် ရပ်ချင်း လမ်းပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် သူ၏ စက်သေနတ်ပြောင်းဝမှ မီးပွင့်များ ထွက် လာခဲ့သည်။ ကျည်တစ်တောင့်က ရဲသားတစ်ဦး၏ မေးရိုးကို ဖောက်ထွက်သွားခဲ့ပြီး၊ ရဲသားခမျာမှာ လမ်းပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျသွားခဲ့လေသည်။ ထို အခြင်းအရာကြောင့် ကျန်ရဲသားတစ်ဦးမှာ နောက် ကြောင်းသို့ လှည့်ပြေးသွားခဲ့လေသည်။ နောက် ထပ် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်လာချိန်၌မူ လူဆိုး များ၏ အရိပ်အယောင်မျှကိုပင် မတွေ့ကြရတော့ ချေ။

ခိုအောင်းစခန်းချရာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက် သောအခါ ဘွဲ့ဆန်၏ဒေါသယမ်းအိုး ပေါက်ကွဲ လေတော့၏။ သူသည် ရူဆက်၏အင်္ကျီကော်လာ ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆီသို့ တွန်းပစ်လိုက်၏။

‘အလကားအကောင် ... မင်းကိုတော့

ရှင်းပစ်ရမယ်။ ငါတို့အားလုံးကို ချောက်ချတ် ခွေး ကောင်’ သူသည် အံ့အားသင့်နေသူ ရူဆက်ကို စားမတတ် ဝါးမတတ် ကြည့်ပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်း လိုက်၏။

‘ကျွန်... ကျွန်တော် ဘာ... ဘာလုပ်မိလို့ လဲ’ ရူဆက်၏ အသံမှာ တုန်ယင်ထစ်ငေါ့နေပေ သည်။

‘ဘာလုပ်မိလို့လဲ ဟုတ်လား ခွေးမိုက်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ ဝိုင်လိုရဲ့ နာမည်ကို မင်းခေါ် လိုက်တာလေ’

ဘွဲ့ဆန်က ရူဆက်၏အသံကို တု၍ တစ်ဆက်တည်း ဆိုပြလိုက်၏။

“ဟေ့ ... ဝိုင်လို သွားစို့”

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသော ရူဆက်က သူ့အမှားအတွက် တိုးလျှိုးတောင်းပန်ရှာသည်။

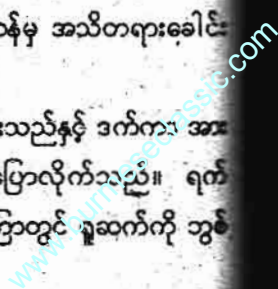
“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှား သွားလို့ပါ။ ကျွန်တော် မှား ... မှားပါတယ်။”

“မင်း ဒီညပဲ ပါရီကနေ ရှောင်ထွက် သွား။ မင်းမိန်းမကိုပါ ခေါ်သွား၊ ငါမမှာမချင်း ပြန်မလာရဘူး”

ဘွဲ့ဆန် အမိန့်သံဆုံးလျှင် ရူဆက်လည်း အပြေးအလွှား ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

“ဒီကောင်မပါဘဲ တို့တစ်တွေ အလုပ် လုပ်နိုင်ပါတယ်။ အင်မတန်မှ အသိတရားခေါင်း ပါးတဲ့ အကောင်ပဲလေ”

ရူဆက်ထွက်သွားသည်နှင့် ဒက်ကာ အား ဘွဲ့ဆန်က ယင်းသို့ ပြောလိုက်သည်။ ရက် သတ္တပတ် နှစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ရူဆက်ကို ဘွဲ့

ဆန်က ပြန်ခေါ်လိုက်၏။ ရူဆက်သည် ပါရီသို့ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့ပြီး ဘွစ်ဆန်နှင့် လာတွေ့သည်။ သူ့အမှားအတွက် ထပ်ကာမနား တောင်းပန်ရှာသည်။

“မေ့ထားလိုက်စမ်းပါကွာ။ ရဲတွေလည်း သိတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ထိုသို့ပြောရင်း ဘွစ်ဆန်က ရူဆက်၏ ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်များ ထပ်ဖြည့်ပေးသည်။ ရူဆက်က တစ်ကျွက်တည်းမော့ချလိုက်၏။ ဘွစ်ဆန်က ထပ်ဖြည့်ပေး၏။ ရူဆက်က မော့ချလိုက်၏။ ဖြည့်သူက ဖြည့်ပေး၊ မော့သူက မော့ချနှင့် သူတို့ ၃ ဦး အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာကြသောအခါ ရူဆက်မှာ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်လျက် သိုင်းကွက်နင်းနေပေပြီ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် နောက်စေ့၌ ကျည်ဆန်ရာ တစ်ပေါက်နှင့်အတူ ရူဆက်၏ အလောင်းကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ဤအကြိမ်တွင်မူ ရဲများက သဲလွန်စကို နင်းမိလိုက်ကြ၏။ ရူဆက်၏ အလောင်းကိုတွေ့ပြီး ရက်အနည်းငယ်အကြာ တစ်ညတွင် ရူဘီချွတ်လမ်းရှိ အိမ်တစ်အိမ်ကို ရဲများက ဝိုင်းဝန်းစီးနင်းလိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘွစ်ဆန်၊ ဒက်ကာဂျင်းဘစ်ဆန်၊ ပိုင်ရီပီလေနှင့် ဇနီးများဖြစ်သော ဆူဇန်၊ ဗေတီတို့ အားလုံး တစ်စုံတစ်ရာအကြောင်းကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြသည်။ ရဲက စီးနင်းလိုက်စဉ် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်သွားသော အခြေအနေကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် ဘွစ်ဆန်သည် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပြုတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်

ခေါင်မိုးစွန်းကို တွဲခိုလိုက်ပြီး ကိုယ်ကို လွဲလျက် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ ရဲအဖွဲ့ဝင်အချို့လည်း သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်လာကြ၏။ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၌မူကား ဘွစ်ဆန်အား မတွေ့ရတော့ပေ။ ဘွစ်ဆန်က လက်မတင်ကလေး လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပြန်ချေပြီ။ အမှန်တော့ ရဲများမျက်စေ့မှောက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍ မီးခိုးခေါင်းတိုင်အတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်ကြမည်ဆိုလျှင် ရဲများပြန်သွားသည်အထိ အသက်အောင့်ပြီး ပုန်းအောင်းနေသော ဘွစ်ဆန်ကို တွေ့ကြရပေမည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အခြေအနေငြိမ်သက် အေးဆေးသွားသည်အထိ နာရီပေါင်းအတော်ကြာ ပုန်းအောင်းနေခဲ့ပြီးနောက် ဘွစ်ဆန် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် ခေါင်မိုးပေါ်မှ သတိကြီးစွာ တွားဆင်းလာပြီးနောက် နံနက်

ရေခြားမြေခြား ဖြစ်ရပ်မှန်

၁၉၄၉ ခု မေလတွင် ထုံးစံအတိုင်း ဘွဲ့ဆန်သည် တရားသူကြီးနှင့် လက်မရွံ့သားအဖြစ် တစ်ပြိုင်နက် သရုပ်ဆောင်ပြန်ပါတော့သည်။ ဖြစ်ပုံမှာ တစ်နေ့တွင် ဘွဲ့ဆန်နှင့် အော်ဆိုနီတို့ နှစ်ဦးစောင့်နေကြမည့် ချိန်းဆိုထားသော နေရာဆီသို့ ပိုလီဒရီနှင့် ယိမ်းတို့နှစ်ဦးသည် ကားတစ်စီးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကားကို ယိမ်းက မောင်းလာစဉ် နံဘေးမှ ပိုလီဒရီက သေနတ်တစ်လက်ကို မောင်းတင်လိုက်၊ မောင်းပြန်ဖြုတ်လိုက်၊ လက်ညှိုးနှင့် လှည့်ပတ်လိုက်ဖြင့် ကစားလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ သေနတ်မှ ကျည်ဆန်ထွက်သွားပြီး ယိမ်း၏ နှလုံးသားကို ဖောက်ဝင်သွားခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် အထိန်းအကွပ် မရှိတော့သော သူတို့ကားကလေးသည် ကျောက်တုံးများပေါ် ခုန်ပေါက်ဖြတ် ကျော်သွားပြီး၊ အဆောက်အဦးတစ်ခုကို ဝင်တိုက်မိမှ ရပ်သွားခဲ့လေသည်။ ချက်ချင်းပင် ပိုလီဒရီလည်း ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းထွက်ပြေးသွားခဲ့၏။

“မောရစ်ရော့” ယိမ်းမပါလာဘဲ တစ်ယောက်တည်းရောက်လာသော ပိုလီဒရီကို ဘွဲ့ဆန်ကမေးလိုက်၏။ မြေအောက်လောကတွင် “ငါးစိမ်းသည်ကလေး” ဟူသော အမည်ဖြင့် လူသိများလှသော လူငယ်ကလေးယိမ်းကို ဘွဲ့ဆန်က အတော်ပင် သဘောတွေ့ထားသည်။

- “သူသေပြီ”
- “ဘာကွ ... သေပြီ ဟုတ်လား”
- ဘွဲ့ဆန်မှာ ကြီးစွာအံ့အားသင့်သွားရ၏။
- “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”
- “သူ့ကိုယ်သူ ပစ်မိတယ်လေ။ သူတစ်ချိန်

လုံး သေနတ်တစ်လက်နဲ့ မဆင်မခြင် ဆော့ကစားနေခဲ့တာကိုး”

အင်းဖြစ်ပွားချိန်တွင် သူက ကားကို မောင်းလာကြောင်း၊ ယိမ်းသည် ဘေးမှထိုင်လိုက်လာရင်း သေနတ်တစ်လက်ကို ဆော့ကစားရာမှ ကျည်ဆန်ထွက်ပြီး သေဆုံးသွားရကြောင်း ပိုလီဒရီက ဘွဲ့ဆန်အား ပြောလိုက်သည်။

ညတွင်းချင်းပင် ဘွဲ့ဆန်သည် သူ့ဇနီးနေထိုင်ရာ ဆင်ခြေဖုန်းရှိ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် ခိုအောင်းတိမ်းရှောင်ရန် ပါရီမြို့မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။ ယိမ်းသေဆုံးမှုနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ပိုလီဒရီကို ရဲများအနေဖြင့် မည်သို့ ဆက်စပ်ပြီး ခြေရာကောက်နိုင်လာမည်ကို သူ့လုပ်ငန်းသစ် မစမီ ဘွဲ့ဆန်သိလိုလှ၏။ အကယ်၍ ပိုလီဒရီအား ရဲများက ဖမ်းမိသွားခဲ့သော် သူ့အဖို့ အခွင့်အရေးကောင်းများ ဆုံးရှုံးရတော့မည်ကို ဘွဲ့ဆန်က ကြိုတွေးဆထားသည်။ ယိမ်းသေဆုံးခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပိုလီဒရီပြောပြချက်များကို သူ့အဖို့ချင့်ချိန်စဉ်းစားဖွယ်ရာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့သတင်းစာများတွင် မော်တော်ကားလက်ကိုင်ဘီးပေါ်တွင် မှောက်လျက်သေဆုံးနေသော ယိမ်း၏ ဒဏ်ရာလောင်း

ကို တွေ့ခဲ့ကြရကြောင်း သတင်းက ပါလာခဲ့သည်။

မော်တော်ကားကို ယိမ်းကိုယ်တိုင်မောင်းလာသည်မှာ ထင်ရှားလှ၏။ သေနတ်ကို ယိမ်းဆောက်စားလာခဲ့သည်ဆိုသော ပိုလီဒရစ်၏စကားမှာ ယုတ္တိမတန်တော့ပေ။ သို့ဆိုလျှင် ပိုလီဒရစ်က သူ့အားလိမ်ပြောခဲ့ပြီတကား။ ယိမ်းကို ပိုလီဒရစ်သတ်ခြင်းသာဖြစ်ရမည်။ ဤသို့လျှင် ဘွဲ့ဆန်က ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။ ယိမ်းသေဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အမှုမှန်ကို ရဲများက စုံစမ်းရှာဖွေနေကြချိန်မှာပင် ပါရီသို့ ဘွဲ့ဆန်ပြန်လာခဲ့သည်။

ညစာစားရင်း တွေ့ရှိထားသော အကွက်ကောင်းကိစ္စတစ်ခုကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြရန်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ဘွဲ့ဆန်က ပိုလီဒရစ်ကို ခေါ်ယူလိုက်၏။ ဘွဲ့ဆန်သည် ပိုလီဒရစ်နှင့် အော်ဆိုနီတို့ကို အင်းဗလိုက်ဟော်တယ်အနီးရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင် လက်ခံတွေ့ဆုံလေသည်။ ည ၁၀ နာရီခန့်တွင် သူတို့သုံးဦးသည် စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်လာကြပြီး နိုင်ငံခြားရေးရုံးဘက်ဆီသို့ အညောင်းပြေလမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စားသောက်ဆိုင်အနီးမှောင်ရိပ်ထဲတွင် ရပ်ထားခဲ့သော ကားတစ်စီးသည် သူတို့သုံးဦးနောက်မှ ကားဘီးကို တစ်လိုမ့်ချင်း လိုမ့်ရင်းလိုက်လာခဲ့သည်။

“ဒီလမ်းထဲမှာ အရက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ တို့အရက်သောက်ရင်း စကားပြောကြရအောင်”

လမ်းခွဲကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်သော

အခါ ဘွဲ့ဆန်သည် ပိုလီဒရစ်အား အဆိုပါ လမ်းခွဲကလေးထဲသို့ များခေါ်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ အတော်ကြာ လျှောက်လာကြပြီးသောအခါ သူတို့နောက်မှ ရုတ်တရက်လင်းလာသော ကားမီးနှင့်အတူ ဟွန်းသံကိုပါ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပိုလီဒရစ်က လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဘွဲ့ဆန်သည် သူ၏ ပစ္စတိုကို ထုတ်၍ ပိုလီဒရစ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ရှိ ချက်ကောင်းနေရာများဆီသို့ အဆက်မပြတ် ကျည်ဆန်များကို ပစ်လွှတ်လိုက်လေသည်။ ပွဲချင်းပြီး သေလောက်သော ဒဏ်ရာများဖြင့် ပိုလီဒရစ်ခမျာ မြေပေါ်သို့ အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားခဲ့လေသည်။ ချက်ချင်းပင် ဘွဲ့ဆန်နှင့် အော်ဆိုနီတို့ နှစ်ဦးစလုံး စောင့်နေသော ကားထဲသို့ ရောက်သွားကြပြီး ကားလည်း တစ်ရှိန်တိုး မောင်းထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ပွဲချင်းပြီးသေလောက်သော ဒဏ်ရာများဖြင့်ပင် ပိုလီဒရစ်သည် ၊ နာရီကြာမျှ အသက်ရှင်နေခဲ့သေးသည်။

“ဘွဲ့ဆန် ... ဘွဲ့ဆန်သတ်တာ” ရဲများက သူ့ထံမှာ သေတမ်းစစ်ချက်ယူချိန်တွင် ပိုလီဒရစ်သည် လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် စကားတစ်လုံး နှစ်လုံး ပြောပြီး အသက်ရှူရပ်သွားခဲ့သည်။ ဘွဲ့ဆန်၏ နောက်ဆုံးကျည်ဆန်ကပင်လျှင် သူ့အား ဤမျှပြောခွင့်ပေးပြီးမှ လူ့လောကအား အဆက်ဖြတ်စေလိုက်ဟန်တူပေသည်။

၁၉၅၀ ခုနှစ် နှစ်ဆန်းပိုင်းတွင် ရဲမင်းကြီး ချုပ်နှင့် အမျိုးသား လုံခြုံရေးအဖွဲ့တို့ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင် လျက် ဘွဲ့ဆန်အတွက် ဥပဒေပိုက်ကွန်ကို ဖြန့် ကျက်လိုက်ကြလေသည်။ သူ၏ အပေါင်းပါများ မှာ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ရဲနှင့်ဆုံထောက်များ၏ ဥပဒေ ပိုက်ကွန်အတွင်း မိခဲ့ကြသော်လည်း ဘွဲ့ဆန်မူ ကား လက်မတင်ကလေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့သည် ချည်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း တစ်နေ့တခြား တင်းကြပ်ကျဉ်းမြောင်းလာသော ဥပဒေဘက်တော် သားတို့၏ ပိုက်ကွန်ပစ်ချက်များက ဘွဲ့ဆန်အား

ဆင်ခြေပုံးတစ်ခုအတွင်းသို့ မလွဲမသွေ တွန်းပို့ ခိုအောင်းစေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် မွန်စီယာများလ် ချီနီဗိုင်အမည်ဖြင့် ရာဇဝတ်မှုခင်းဆိုင်ရာ ညွှန်ကြား ရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိပေသည်။ ဘွဲ့ဆန်ကဲ့သို့သော မြေအောက်ရာဇာတစ်ဦးကို ရှာဖွေထောက်လှမ်းရသည်မှာ အန္တရာယ်စက်ကွင်း အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရသည်နှင့် မခြားလှပေ။ သာမန်အားဖြင့် ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေထောက်လှမ်းရသည်မှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စမဆန်ဘဲ သွေးအေးအေးဖြင့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်တစ်ခုမျှသာဖြစ်သည်။ သို့ပေသော်ငြား ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့လှစွာ တစ်ခါတစ်ရံညွှန်မှုကား ကိုယ် ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတစ်ရပ်သဖွယ် မိမိကိုယ်မိမိ သဘောထားလာတတ်ပေသည်။ ဘွဲ့ဆန်ကိစ္စတွင် လည်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတစ်ရပ်အလား ကျွန်ုပ်ကို ကျွန်ုပ်သဘောထားလျက် လုပ်ဆောင် လာမိခဲ့လေသည်။ ဥပဒေ ပြင်ပသားများနှင့် ယှဉ်

ပြိုင်ကြရာတွင် ရဲများ၏ မအောင်မြင်သော အပိုင်း မျှကို ကြည့်၍ ပြည်သူတို့က မရိုးသားသောလုပ်ရပ် များအဖြစ် ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့လာကြသည်မှာ ယခုကိစ္စတွင် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍ပို၍ ကျယ်လောင် လာခဲ့ ပေတော့၏။

တွေ့ရာသင်္ချိုင်းဓားမဆိုင်းဘဲ ဘွတ်ဆန် အား ပစ်သတ်ရန် ရဲမင်းကြီးချုပ်က ရဲအဖွဲ့ဝင်များ အား ညွှန်ကြားမိန့်ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ သို့ပင်ဖြစ်ငြား ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဘွတ်ဆန်အား လက်ရဖမ်းရန်သာ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တွင် ခိုင်လုံသော အကြောင်းရှိပါသည်။ ယနေ့တိုင် မဖြေရှင်းနိုင်သေး သော ပါရီမြို့တော်မှ ရာဇဝတ်မှုခင်းအတော်များများ ၏ နောက်ကွယ်ရှိ ဇာတ်လမ်းများကို သိသူဆို၍ ဘွတ်ဆန်တစ်ဦးတည်းသာရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်အနေ ဖြင့် ခိုင်လုံစွာ ယူဆထားခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်း များကို ကျွန်ုပ်သည် ဘွတ်ဆန်ထံမှ ကြားနာရန် ဆန္ဒရှိနေပေသည်။

တစ်နေ့တွင် မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ကျွန်ုပ် အား ဘွတ်ဆန်ကို ရှာဖွေထောက်လှမ်းနေခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ချက်များကို တောင်း ဆိုလာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ‘စတတ်ပိုက’ ဆိုတာ ကစားဖူးသလား၊ မကစားဖူးသေးဘူးမဟုတ်လား။ ကျုပ်ရှင်းပြမယ်။ ဒီကစားနည်းကို စစ်အတွင်းမှာ အမေရိကန်တွေဆီက သင်ယူထားခဲ့တာ။ ဒီ ကစား နည်းမှာ တစ်ဖက်ပြိုင်ဖက်ရဲ့ ဖဲအခြေအနေကို သိ အောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်းရသလို ကိုယ့်ဖဲအခြေ အနေကိုလည်း တစ်ဖက်သား မရိပ်မိအောင်

ပရိယာယ် သုံးပြီး ကာကွယ်ရတယ်” ကျွန်ုပ်သည် စကားကို ခေတ္တဖြတ်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် ကို မီးညှို့လိုက်၏။

မေလကုန်ကာနီးတွင် ဘွတ်ဆန်သည် သူ၏ ပထမဆုံးသော ခြေလှမ်းအမှားကို စတင် လှမ်းလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှန်းဆထားသော အချိန် တိုင်အောင် ဘွတ်ဆန်ပုန်းမနေနိုင်။ ခမ်းစပြုနေသော ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေက သူ့ကို ငြိမ်သက်စွာနေခွင့် မပေးတော့ချေ။ သူသည် အကျဉ်းသမားဘဝက သိထားခဲ့သော ထောင်ပြေးတစ်ယောက်ကို ဆက် သွယ်ခဲ့လေသည်။ ထိုသူက သေနတ်တစ်လက်နှင့် ကားတစ်စီး ရှာပေးရမည်ဖြစ်ပြီး ဘွတ်ဆန်က ငွေ ကြေးမြက်မြက်ကလေး တို့ပြန်မည်ဟု ဆွဲဆောင် သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါ့မယ်” ထောင်ပြေးက ကတိပြုလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်တွေ့ဆုံကြပြီးနောက် မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ဘွတ်ဆန်တစ်ယောက် ခိုအောင်းရာနေရာမှ ထွက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ် ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိခဲ့ရ၏။ ဘွတ်ဆန်ဆက်သွယ်ခဲ့ သော ထောင်ပြေးသည်ကား ကျွန်ုပ်ထံမှာ မျက်နှာ သာပေးမှုကို အထိုက်အလျောက်ရရှိလိုသူဖြစ်ပြီး ထိုအခွင့်အရေးအတွက် ကျွန်ုပ်ထံသူတင်ရှိနေသော အကြွေးကို ပြန်လည် ပေးဆပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ သည်။ စိုးရိမ်ပူပန်တတ်သော ရဲကြပ်ကြီးတစ်ဦးက

အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ဘွန်ဆန်တစ်ယောက် ခိုအောင်းရာနေရာမှ ထွက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိခဲ့ရ၏။ ဘွန်ဆန်ဆက်သွယ်ခဲ့သော ထောင်ပြေးသည်ကား ကျွန်ုပ်ထံမှာ မျက်နှာသာပေးမှုကို အထိုက်အလျောက်ရရှိလိုသူဖြစ်ပြီး ထိုအခွင့်အရေးအတွက် ကျွန်ုပ်ထံသူတင်ရှိနေသော အကြွေးကို ပြန်လည် ပေးဆပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်တတ်သော ရဲကြပ်ကြီးတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အား မေးလာသည်။

“ဘွန်ဆန်ကို ကားနဲ့ သေနတ်ပေးပြီးတဲ့အခါ ရဲတပ်စိပ်တစ်စိပ်ကိုပါ လွှတ်လိုက်မယ် မဟုတ်လား။”

“မလွှတ်ပါဘူး။” ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါရင်း ဖြေလိုက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်လို့ကတော့ တို့ထောင်ချောက်

ထဲ သူဝင်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ တို့လူတွေကို သံသယနဲ့ အမြဲတန်း အကဲခတ်နေခဲ့တာ။ သူ့အတွက် လုံခြုံစိတ်ချမယ့်ဆိုတာကို သေချာပေါက်ယုံကြည်မှသူက လှုပ်ရှားလာမှာ။ ယုတ်စွအဆုံး သူ့အနေနဲ့ တစ်ခွတ်ထိုးလုပ်လာတယ်ထားဦး၊ သူ့ထွက်လမ်းကိုတော့ သူရှင်းတော့မှာပဲ။ ဒါဆိုရင် တို့လူတွေ အနည်းဆုံး သုံးလေးယောက်တော့ ကြွပြီသာ မှတ်ပေတော့”

ဘွန်ဆန်အတွက် ကားနှင့်သေနတ်ကို ကျွန်ုပ်စီစဉ်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏လူများကိုလည်း နောက်ယောင်ခံလိုက်ရန် ခွင့်မပြုခဲ့ပေ။ သို့ပေငြား နာရီအနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်သိချင်ခဲ့သမျှကို ကျွန်ုပ်သိလိုက်ရလေသည်။ ဘွန်ဆန်ကား ဒေါင်ဗီးလေးသို့ သွားရာလမ်းမကြီးတွင်ရှိသည့် စားပွဲရုံကလေး တစ်ရုံတွင် ခိုအောင်းနေပေသည်။

ဇွန်လ ၈ ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် အမျိုးသားလုံခြုံရေးဌာနချုပ်တွင် အစည်းအဝေးတစ်ရပ်ကို ကျွန်ုပ်က ခေါ်ယူလိုက်၏။

“လူကြီးမင်းတို့ ခင်ဗျား၊ ကြေညာစရာ အကြောင်းတစ်ရပ် ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိနေပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ဒီလ ၁၀ ရက်နေ့ မွန်းလွဲ ၁ နာရီ ၄၅ မိနစ်မှာ ဘွဲ့ဆန်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းချုပ်နိုင်ပြီဆိုတာပါပဲ”

ကျွန်ုပ်၏ စကားဆုံးလျှင် ဆုံးခြင်း ပြောင်လျှင်ကဲ့ရဲ့လိုသော မေးခွန်းပေါင်းများစွာဖြင့် ထိုးနှက်လာကြရာ။ အစည်းအဝေးခန်းမတစ်ခုလုံး ဆူညံနေပေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ စီစဉ်ထားသော စာတ်လမ်းအတွက် ပီတိဝေဆာနေလေသည်။ အတန်ကြာလျှင် ကျွန်ုပ်သည် မေးခွန်းရှင်များကို ပြန်လည် ငြိမ်သက်စေလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ သိသင့်သိထိုက်ထားဖို့ ကတော့ ဒါလောက်ပါပဲ။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့နဲ့မှ မပြောမဆိုမိဖို့တော့ ကြပ်ကြပ်သတိထားကြပါ။ ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့ မွန်းလွဲ ၁ နာရီနဲ့ ၄၅ မိနစ်။ အဲဒါကို မှတ်ထားကြပါ”

ဘွဲ့ဆန်ခိုအောင်းနေသော နေရာနှင့် ထိုနေရာတွင် နေ့စဉ်ပြုမူလုပ်ဆောင်မှုများနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အစီရင်ခံစာများ ကျွန်ုပ်ထံတွင် ရှိနေကြောင်းကိုမူ ချန်လှပ်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်အဝင်စားဆုံးအချက်မှာ ဘွဲ့ဆန်သည် နေ့ခင်း ၁ နာရီတွင် နေ့လည်စာကို အမြဲတမ်း အချိန်မှန်စားတတ်ပြီး စားချိန်မှာလည်း တစ်နာရီထက်မနည်း အချိန်ယူကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်သူသည် စားပွဲရုံအတွင်းသို့ ဝင်လာသမျှလူများကို မြင်တွေ့အကဲခတ်နိုင်သည့် သီးသန့်စားသောက်ခန်းအနီးရှိ စားပွဲတွင်သာ အမြဲပုံမှန်ထိုင်လေ့ရှိကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အလောတကြီး မလုပ်ခဲ့ပေ။ ဘွဲ့ဆန်အနေဖြင့် လုံခြုံစိတ်ချရဆဲပင်ရှိကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုပိုမိုခိုင်မြဲနေစေရန် ကျွန်ုပ်က လိုလားပေသည်။

x x x

“ကဲ မွန်စီယာဘွဲ့ဆန်ရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအောက်က သေနတ်ကို ယူလိုက်ကြပါဦး။ သူ့အနေနဲ့ သေနတ်ဆောင်ထားဖို့ မလိုတော့ပါဘူးလေ” ကျွန်ုပ်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး အစားအသောက် မီးနားတတ်ပြားကို ကောက်ယူဖတ်ရှုလိုက်၏။

“အခုကလေးတင်တောထဲက ဖြတ်ပြီး ခြေလျင်လျှောက်ခဲ့ရလို့ ဗိုက်သိပ်ဆာနေတယ်။ နေ့လည် ၁ နာရီထိုးတာနဲ့ ကျုပ်က စားနေကျပဲ။ ထိုင်ပါ ဘွစ်ဆန် ... မင်းလည်း ကော်ဖီသောက်ဖို့ အချိန်ရပါသေးတယ်”

ကျွန်ုပ်က ဘွစ်ဆန်အား ကုလားတိုင် တစ်လုံးဆီသို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။ အားပါးတရ စားနေသော ကျွန်ုပ်ကို အတန်ကြာငေးကြည့်နေပြီး မှ ဘွစ်ဆန်က စတော်ဗယ်ရီသီးများယူလာရန် စားပွဲထိုးအား မှာလိုက်သည်။

“ဒီစတော်ဗယ်ရီသီးတွေကို ဒီနေ့ မနက် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခြံထဲက ရွေးခူးထားတာ”

“ဖြစ်ရမယ်” ကျွန်ုပ်သည် စတော်ဗယ်ရီ သီးတစ်လုံးကို မြည်းကြည့်လိုက်၏။

“တော်တော့ကို အရသာရှိပေတာပဲ” ကျွန်ုပ်၏စကားကိုကြားလျှင် ဘွစ်ဆန်က သူ့ နှုတ်ခမ်းအစုံကို မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“အင်း ... ဒီအသီးတွေကို အခုလို ခင်ဗျားစားမယ်မှန်းသိထားရင် အဆိပ်ခပ်ထားလိုက် ပါတယ်။ တကယ်ပါ။ အမှန်အတိုင်းပြောတာ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ” သူ့စကား ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရယ်လိုက်မိ၏။

“တို့တတွေရဲ့ သရုပ်ဆောင်လှည့်ကွက် ကလေးထဲကို မင်းဝင်တိုးမိခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦးကွ ဘွစ်ဆန်”

အတန်ကြာအောင် သူ စဉ်းစားနေလိုက် သေး၏။ ပြီးမှ “အင်း ... ကားကြောင့်ပဲ ထင်တယ်။ ဒီလဟာ ရီလီမွန်ဆိုင်း ကားတစ်စီး

ပေါ်မှာ ရဲတွေစီးပြီး ပါလာလီမိုမယ်လို့တော့ ထင် စရာအကြောင်းမရှိဘူးလေ”

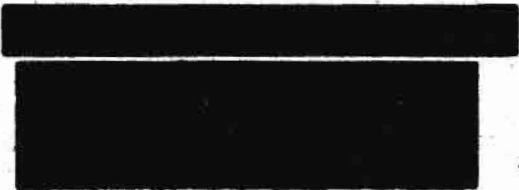
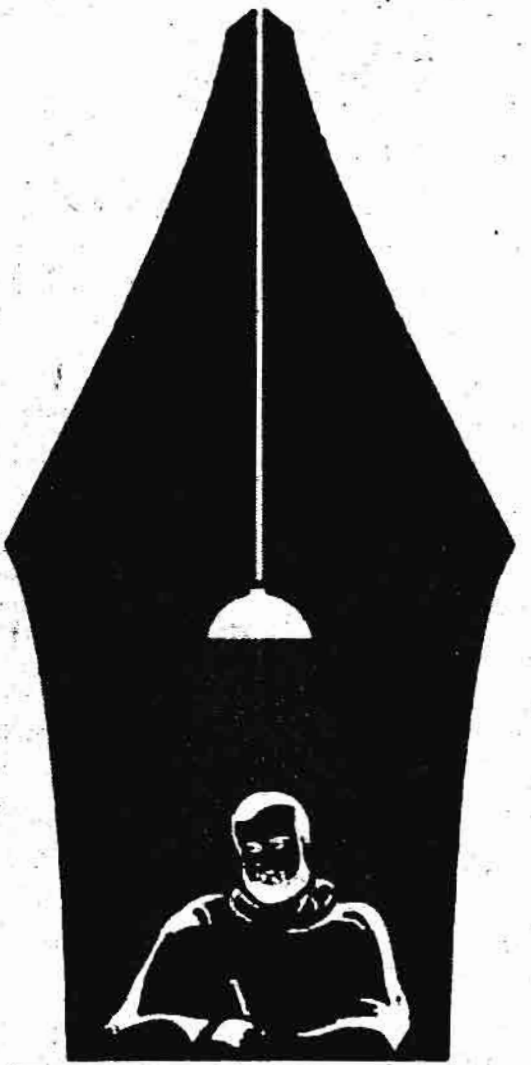
“အေးလေ ... ငါကတော့ ငါ့ရဲ့ ကိုင်တွယ်မှုကလေးတွေ ထူးချွန်နေလို့ပဲလို့ ထင်ပါ တယ်။ ကဲ ... ကဲ ကော်ဖီသောက်ပြီးပြီ မဟုတ် လား သွားကြစို့”

ဘွစ်ဆန်သည် တရားဥပဒေကို ရှောင် တိမ်း၍ ပြေးလွတ်မည်ထင်ခဲ့၏။ ထင်ထားသည့် အတိုင်းလည်း လှည့်ပတ်ရှောင်တိမ်းပြီး ပြေးပုန်းနေ ခဲ့၏။ သူ ယူဆသလို ဖြစ်မလာသောနေ့တွင်ကား သူ့ကို ဖမ်းမိပြီး ရက်သတ္တပါတ် အနည်းငယ်ကြာ သောအခါ အီမလေဘွစ်ဆန်၏ ဦးခေါင်းနှင့်ကိုယ် အား ခေါင်းဖြတ်စက်ကြီးမှ ဖြတ် တောက်ခွဲထုတ်လိုက်လေတော့သတည်း။

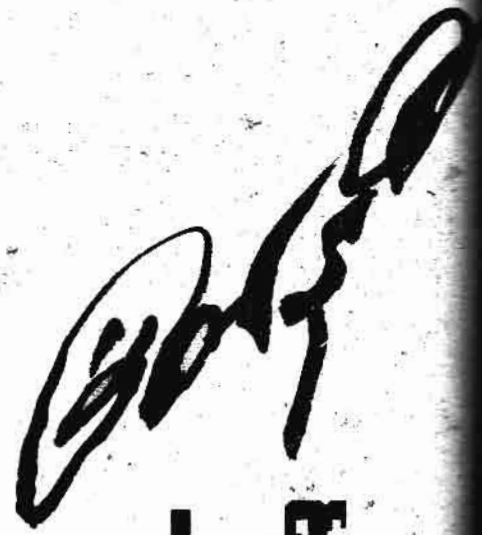
စလင်းညို (နီလာရိုင်းမြေ)

(၁၉၆၂ ဇွန်လထုတ် Wide Worldမဂ္ဂဇင်းမှ Lynch Dare With Death by Don White Head ကို ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ထားပါသည်။)

ဗြစ်ဂျပ်မုန့်စာပေဆောင်းပါး

ဆေးခုံပေါ်မှ
စိန်ခေါင်

ဆေးရုံပေါ်မှ စိန်ခေါ်သံ (သို့မဟုတ်)
စာပေကြီးရိုင်းအတွင်းမှ ဆရာ အောင်လင်းနှင့် ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အပိုင်း(၁)

ပွဲဆုပွဲချောက်ဆရာများ

သဘောထားအမြင်၊ အယူအဆတွေ၊ ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက်တွေ မထူကြလို့ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဝေဖန်ကြ၊ ထောက်ပြကြ၊ ခုခံချေပကြတာတွေဟာ အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုဖြစ်စဉ်တွေ ဖြစ်ရပ်မျိုးဟာ စာပေသမိုင်းတလျှောက်မှာ ရှိခဲ့ဖြစ်ခဲ့ကြတာတွေပါပဲ။

ကိုယ့်ရဲ့သဘောထားအမြင် ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက်တွေ အကြောင်း ရှင်းလင်းဖော်ပြရေးသားကြတာဟာ သင့်လျော်သလို ကိုယ်နဲ့မတူတဲ့ အခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ သဘောထားအမြင်ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက်တွေကို အပြုသဘောဆောင်ပြီး ကြောင်းကျိုးညီညွတ်စွာ ဝေဖန်ရေးသားကြတာမျိုးဟာလည်း လက်ခံထိုက်တာပဲလို့ ထင်မြင်မိပါတယ်။

အဲဒီလိုသဘောထားမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲတွေကို ရှေ့တန်းတင် အတ္တမာန၊ ပညာမာန အလံတံခွန်တွေထူ၊ ဒေါသတွေ၊ အာဇာတတွေနဲ့ ထုံမွမ်းပြီး အမနာပရူ့ချပြစ်တင်ပုတ်ခတ်တိုက်ခိုက်တဲ့ စာမျိုးတွေကို ဖတ်ရတဲ့အခါမှာတော့

အတော်လေး စိတ်မချမ်းမြေ့ ဘဝင်မကျဖြစ်မိတာပါပဲ။

စာနယ်ဇင်းများရဲ့ စာမျက်နှာအချို့မှာ သင့်လျော်တယ် အပြုသဘောဆောင်တယ်။ ကြောင်းကျိုးညီညွတ်မျှတတယ်လို့ ယူဆနိုင်တဲ့ စာမျိုးကို တွေ့ရတတ်လို့ ဆင်ခြင်တွေးခေါ်မှု တွေ တိုးပွားလာသလို မလိုလားအပ်တဲ့ ပြစ်တင်ရှုံ့ချပုတ်ခတ်တိုက်ခိုက်တဲ့စာတွေကို ဖတ်ရတာမျိုးလည်း ရှိနေတာပါပဲ။

မုဆိုးထက် မုတ်ချောက်က ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ ကြားခဲ့မှတ်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ မုတ်ချောက်ဆိုတာ မုဆိုးကသားကောင်ကို ပစ်ခတ်နိုင်အောင် တောချောက်ပေးရတဲ့ သူကို ပြောတာဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဒီနေ့ စာပေလောကမှာ ပွဲဆုဆုအောင် လုပ်တတ်တဲ့ ပွဲဆုဆရာတွေရှိနေသလို 'ငါတို့ ဇာနည်ကြီးသည် ကား' မှာဆိုလျှင် အစချီပြီး သတ္တိရှိရင် ငါတို့ဆရာကြီးနဲ့ ချမလားဆိုပြီး ရွာဆုအောင်ဘေးတီးပေးနေကြတဲ့ ပွဲချောက်ဆရာများကိုလည်း တွေ့နေရတတ်ပါတယ်။

လွတ်လပ်စွာ သဘောထား ကွဲလွဲခွင့်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို ဗန်းပြပြီး ပွဲဆူအောင်လုပ်နေကြ တဲ့ ပွဲဆူဆရာ၊ ပွဲချောက်ဆရာများအကြောင်း စဉ်းစားမိရာကနေ စာရေးသူလေးစား ကြည်ညိုတဲ့ စာရေးဆရာများထဲမှာ ရှေ့တန်းကဟိဝင်တဲ့ ဆရာ အောင်လင်းနဲ့ ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်တို့ အကြောင်း အမှတ်ရနိုင်သရွေ့ ပြန်လည်စုစည်း ကြည့်မိပါတယ်။

အပိုင်း (၂)

ဆေးရုံပေါ်ကစိန်ခေါ်သံ

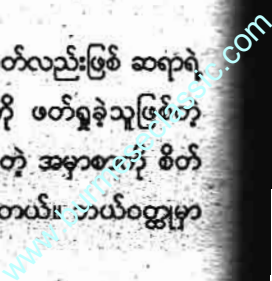
စာရေးသူဟာ ဆရာအောင်လင်းနဲ့ ဆရာ တက္ကသိုလ်ဘုန်း နိုင်တို့ကို လေးစားကြည်ညိုမိ ပေမယ့် အဲဒီဆရာနှစ်ဦးစလုံးကို တွေ့မြင်သိ ကျွမ်းခဲ့ဖူးခြင်း မရှိပါ။ ဒါပေမယ့် ဆရာနှစ်ဦးနဲ့ တိုက်ရိုက် ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ကိုတော့ အကြောင်းအားလျော်စွာ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ထူးထူးခြားခြား ဦးဦးဖျားဖျား ကြုံကြိုက် သိရှိခွင့် ကြုံခဲ့ရဖူးပါတယ်။

အဲဒီအချိန်က စာရေးသူဟာ အလယ်တန်း ကျောင်းသား အရွယ်မျှသာရှိပါသေးတယ်။ စာရေးသူရဲ့ ဦးလေး ဦးထွန်းလွင် ဆိုတာ စာပုံနှိပ်လုပ်ငန်းကို နှစ် ပေါင်းကြာရှည်စွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ဗိုလ်တထောင်၊ နိုင်ငံသစ်၊ ဂါးဒီး ယန်း၊ ကြေးမုံ၊ မဏ္ဍိုင်အစရှိတဲ့ သတင်းစာများအပါအဝင် သတင်းစာတိုက် အတော်များများ စာအုပ်တိုက်အတော်များများ ကျင်လည်ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။

အမျိုးသားဂျာနယ်လို စာစောင်မျိုးကိုလည်း စာပုံနှိပ်ဆိုင် ရာလုပ်ငန်းကို တာဝန်ခံဆောင် ရွက်ခဲ့တာမှတ်မိနေပါတယ်။ အလွန်စိတ် သဘောထား ကောင်းပြီး လူချစ်လူခင် များလှတဲ့ ဦးလေးဦးထွန်းလွင်ဟာ အငြိမ်းစား ယူပြီး တဲ့နောက် အုတ်ကျင်းလျှော်ရွေး လျှော်ထုတ်စက် ရုံမှာ စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး လွန်ခဲ့ တဲ့ ၂နှစ်လောက်က အဲဒီစက်ရုံဝင်း အတွင်းမှာပဲ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။

စာရေးသူတင်ပြမယ့် အကြောင်းအရာပေါ် ပေါက်ခဲ့တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်ခန့် က နေ့တစ်နေ့မှာ ဦးလေးကခေါ်လို့ သူနဲ့အတူ ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးကို လိုက်သွားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆေးရုံကြီး ရောက်တော့ သူကအပေါ်ထပ်ကို တက်သွား ပြီး စာရေးသူက အောက်မှာ စောင့်နေခဲ့ပါတယ်။ ဦးလေးပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ ဆရာအောင်လင်းကို သွားတွေ့ရတာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ ဦးလေးအလုပ် လုပ်နေတဲ့ စာအုပ်တိုက်က ဆရာအောင်လင်းရဲ့ လုံး ချင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေနေ တဲ့အချိန် ဖြစ်ပြီး စာအုပ်က ရိုက်နှိပ်ပြီးစီးပြီး ဖြစ်ကာ ဆရာရဲ့အမှာစာ ကျန်နေတဲ့အတွက် အမှာစာ စာမူလာယူတာ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဦးလေးက ပြောပြပါတယ်။

ဆရာအောင်လင်းရဲ့ ပရိသတ်လည်းဖြစ် ဆရာရဲ့ စာအုပ် တော်တော်များများကို ဖတ်ရှုခဲ့သူဖြစ်တဲ့ စာရေးသူဟာ ဦးလေးယူလာတဲ့ အမှာစာကို စိတ် ဝင်တစား ဖတ်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သယ်ဝတ္ထုမှာ

ရေးခဲ့တဲ့ အမှာစာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ မမှတ်မိ တော့ပါဘူး။ ဆရာရဲ့ စာအုပ်တွေမှာ ပြန်ရှာရင်တော့ တွေ့နိုင်မှာပါ။

ဆရာအောင်လင်းရဲ့ အမှာစာထဲမှာ ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ရပ်ကို တွေ့ရပါတယ်။ မှတ်မိသရွေ့ အဲဒီ အမှာစာထဲမှာ ညစာစားပွဲတစ်ခုမှာလား၊ ဧည့်ခံပွဲ ဒါမှမဟုတ် အခမ်းအနားတစ်ခုမှာလား မသိ။ သူနဲ့ ဆရာတက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်တို့ တွေ့ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီလို တွေ့ဆုံ ကြတဲ့အခါမှာ ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်က ဆရာအောင်လင်းကို ကိုတင်ဖေလို့ခေါ်ဆို နှုတ်ခတ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဆရာအောင်လင်းရဲ့ ကောက်ချက်ကတော့ ဆရာတက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်ဟာ သူ့ကိုစာရေးဆရာ အောင်လင်းလို့ အသိအမှတ်မပြုဘဲ နာမည်ရင်း ကိုတင်ဖေလို့ ခေါ်ခဲ့တာဖြစ်မယ်လို့ ထင်မြင် ယူဆခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကို ဆရာအောင်လင်း

မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ပုံရတာ တွေ့ရပါတယ်။
အဲဒီအကြောင်းကို ရေးရာမှာ ဆရာအောင်လင်းက ကားစီးယပ်ကလေးခေါ် မိုဟာမက်အလီ ဆိုတဲ့ ကမ္ဘာ့ဟဲဗီးဝိတ်လက်တွေ့ ချန်ပီယံနဲ့ သူ့ရဲ့ပြိုင်ဘက် ဆန်နီလစ္စတန်တို့အကြောင်းထည့် သွင်းဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။ ကားစီးယပ်ကလေးခေါ် မိုဟာမက်အလီနဲ့ ဆန်နီလစ္စတန်ဆိုတဲ့ တစ်ချိန် ကလျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့ကြတဲ့ ကမ္ဘာ့ဟဲဗီးဝိတ် လက်တွေ့ကျော်ကြီးတွေ အကြောင်းကို ဒီနေ့မျိုး ဆက်သစ်လူငယ်လေးတွေ အားကစားနဲ့ပတ်သက်ပြီး လေ့လာ ထားမှုမရှိလျှင် သိနိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ပေမယ့် လူ့လတ်ပိုင်း၊ လူကြီးပိုင်း ရောက်နေပြီ ဖြစ်သူတွေအဖို့တော့ သိသူတွေ များကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ပြောစမှတ်ပြုလောက်တဲ့ လက်တွေ့ပြိုင်ပွဲတွေကိုလည်း အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိ ခဲ့ကြသလို သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ လက်ရာပွဲကို ကမ္ဘာကျော်လက်တွေ့ပွဲအဖြစ်

ဆရာနီလေးမောင်ဟာ အချိန်ကုန်၊ ငွေကုန်၊ လူပင်ပန်း ရတာကို ပဓာနမထားဘဲ အပယ်ခံရတဲ့ စာမူအတွက် စိတ်မသက်မသာနဲ့မြောမဆုံး ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအပယ်ခံ စာမူပြန်လည်ဖော်ပြခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားတတ်ပါတယ်။ သူ့ကြိုက်နှစ်သက်လို့ ရွေးချယ်ထားတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ် အပယ်ခံရလျှင် စိတ်ထိခိုက်ခံစားနေတတ်သူပါ။
နှစ်ပေါင်းများစွာ စာပေလောကထဲမှာ ကျင်လည်ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ ဆရာနီလေးမောင်မှာ စာပေရေးသားခြင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတတ်ပညာပိုင်းဆိုင်ရာနဲ့ စာပေသဘောတူရာရေးရာတွေကို ဖော် ထုတ်ထိန်းသိမ်းဖို့လည်း သတိမလစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါဟာလည်း ဆရာနီလေးမောင်ရဲ့ စာပေဆိုင်ရာ ကြိုးပမ်းအားထုတ် မှုရဲ့ အကျိုးပြုရလဒ်တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလို့ ဆိုရပါမယ်။
(စာရေးသူ

အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိ ခဲ့ကြသလို သူတို့ နှစ်ဦးရဲ့ လက်တွေ့ကို ကမ္ဘာကျော်လက်တွေ့ အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ကြပါတယ်။

မိုဟာမက်အလီရဲ့ မူလအမည်က ကားစီးယပ် ကလေးဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တော့သူ့ အမည်ကို မိုဟာမက်အလီလို့ပြောင်းခဲ့ပါတယ်။ အမည် သာမက သူ့ရဲ့ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်ကိုပါ ပြောင်းခဲ့တာ လို့ထင်ပါတယ်။ မိုဟာ မက်အလီ ဆိုတဲ့အမည်ကို သိပ်အလေးထား နှစ်သက်ပြီး သူ့အမည်ဟောင်း ကားစီးယပ်ကလေး လို့ခေါ် တာကို မလိုလား မနှစ်သက်သလို အဲဒီလိုအမည် တပ်အခေါ်ခံရလျှင် အကြီးအကျယ် ဒေါပွတတ် ပါတယ်။

လိပ်ပြာကလေးလို ပျံဝဲပြီး ပျားပိတုံးလို တုတ် နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်ရည်သွေးဂုဏ်ပုဒ်ကို ဖော်ထုတ် ပြီး စိတ်ဓာတ်စစ် ဆင်ရေးသဘောနဲ့ ပြိုင်ဘက်ကို မခံချင်အောင် ကလိတတ်၊ ရိတတ်၊ စတတ်၊ ဆွတတ်သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဆန်နီလစွတန်ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ ပြိုင်ဘက်ကြီးကတော့ သူ့လို စကားမကြွယ်တဲ့အပြင် သူတစ် ပါးမခံချင် အောင် ကလိတတ်၊ ရိတတ်၊ စတတ်၊ ဆွတတ်သူ လည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကြီးမားတုတ်ခိုင်တဲ့ သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးကို ရည်ညွှန်းပြီး အလီက သူ့ကို ဝက်ပုတ် ကြီးစတဲ့ အသုံးအနှုန်းမျိုးနဲ့ ပုတ်ခတ် တိုက်ခိုက်တာ မျိုးကိုလည်း ခံရတတ်ပါတယ်။

သူတို့နှစ်ဦး ထိုးသတ်ကြ မယ့် ပြိုင်ပွဲတစ်ခု မတိုင်မီ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်သဘောအရ ကိုယ် အလေး ချိန် စစ်ဆေးကြရာမှာ သူတို့နှစ်ဦး ထိပ်တိုက်တွေ့

ခဲ့ကြပါတယ်။ တွေ့ကြတယ်ဆိုလျှင်ပဲ အလီက ဆန်နီလစွတန်ကြီး မခံချင်အောင် ဒေါသဖြစ်အောင် စတာဆွတာတွေ လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ လစွတန်က ဟောကောင်... ကားစီးယပ်ကလေး လို့သူ မကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ နာမည်ဟောင်းကိုခေါ်ပြီး အလီကို တုန်ပြန်လိုက်ပါတယ်။

သူမကြိုက် မနှစ်သက်တဲ့ နာမည်ဟောင်းကို ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲခံလိုက်ရတဲ့အတွက် အလီဟာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားခဲ့ပုံ ရပါတယ်။ သူက ဆန်နီ လစွတန်ကို ကြိမ်းဝါးခြိမ်းချောက်ခဲ့ပါတယ်။ “ဟေ့ဝက်ပုတ်ကြီး ငါဟာ ကားစီးယပ်ကလေး လား၊ မိုဟာမက်အလီလားဆိုတာ ကြီးဝိုင်းထဲ ရောက်ရင် မင်းသိစေရမယ်။ ကြီးဝိုင်းထဲမှာ တွေ့ကြ သေးတာပေါ့” လို့စိန်ခေါ်သံ ပေးခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တမ်း လက်တွေ့ ကြီးဝိုင်း ထဲမှာတွေ့ပြီး အကြိတ်အနယ် ထိုးသတ်ကြတဲ့အခါ လိပ်ပြာက လေးလိုပျံဝဲပြီး ပျားပိတုံးလို တုတ်နိုင်တယ်လို့ သူ ကိုယ်သူ အမွန်းတင်ကြွေးကြော်ခဲ့တဲ့ အလီဟာ ပြိုင်ဘက် ဆန်နီလစွတန် ကိုအနိုင်ရအောင် ထိုး သတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အနိုင်ရလိုက်တဲ့အခါမှာ အလီဟာ ပြိုင်ဘက်လစွတန်ကို ကြည့်ပြီး “ဟေ့ငါ ဟာ ကားစီးယပ် ကလေးမဟုတ်ဘူး။ မိုဟာမက် အလီသာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိပြီ မဟုတ်လား” လို့ ဟစ်အော် ကြုံးဝါးခဲ့ပါတယ်။

ဒီဖြစ်ရပ်ကို ရည်ညွှန်းပြီး နာမည်ရင်း ကိုတင်ဖေ လို့ခေါ်ခဲ့တဲ့ ဆရာဘာက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ကို ဆရာ အောင်လင်းက သူဟာ တင်ဖေလား၊ အောင်လင်း လား ဆိုတာကို စာပေကြီးဝိုင်းထဲမှာ ရှင်းကြတာ

လောကီ ကိုသာ ရေးခဲ့ ရတာဖြစ်လို့ ပြည့်စုံတိကျမှု မရှိ လစ်ဟာချွတ်ယွင်းမှုရှိခဲ့လျှင် သည်းခံစေလို ပါတယ်)

ဆရာအောင်လင်းက သူ့ စာအုပ်အတွက် အမှာ (သို့မဟုတ်) နိဒါန်းကို ကော်ပီစာအုပ်မှာ စာရွက် အချို့ကိုဖြုတ်ယူပြီး ရေးပေးခဲ့တာပါ။ ဆေးရုံမှာ တက်ရောက်ကုသနေရစဉ် ရေးပေးခဲ့ရလို့လား မသိ။ ဆရာလက်ရေးတွေက ခပ်သော့သော့ ဖြစ်နေ တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

အပိုင်း (၃)

စာပေသစ်တပ်ဦးက ဆရာအောင်လင်း

စာရေးသူ မှတ်သားမိသရွေ့ စာပေနယ်မှာ ဆရာအောင်လင်းဟာ ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် ထက် အချိန်စောပြီး အောင်မြင်မှု ရခဲ့တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ (စာရေးသူရဲ့အမြင်သာဖြစ်ပါတယ်) ဆရာအောင်လင်းအကြောင်း ပြောရင် စာပေသစ်လို့ ခေါ်တဲ့ စာပေအယူအဆတစ်ရပ် အကြောင်း မပါလျှင် ပြည့်စုံမှာမဟုတ်ပါဘူး။

'စာပေသစ်' ဆိုတဲ့ အယူ အဆဟာ ၁၉၅၀ ခုနှစ်ဝန်းကျင်လောက်မှာ ပေါ်ပေါက် လာခဲ့တာ ဖြစ်တယ်လို့ မှတ်သားမိပါတယ်။ စာပေသစ်သမား တွေက စာပေဟောင်းကို ဆန့်ကျင်ကြပါတယ်။ စာပေဟောင်းဆိုတာ ပဒေသရာဇ်စာပေ၊ အရင်းရှင် စာပေတွေ ဖြစ်တယ်လို့ သူတို့ကသတ်မှတ်ပါ တယ်။ စာပေဟောင်းတွေက အလုပ်သမား၊ လယ်သမား၊ လူတန်းစားနဲ့ ဆန့်ကျင်တယ်။ အရင်း ရှင်လူ့ဘောင်ကို ချီးကျူးတယ်။ လူထုရဲ့ တော်လှန်

ရေးကို အသိအမှတ်မပြု၊ ဒါမှမဟုတ် အလေး အနက်မထားဘဲ အရင်းရှင် လူနည်းစုရဲ့ အကြောင်းကိုသာ ရေးဖွဲ့ကြတယ်။ အခြေခံလူ တန်းစား ပြဿနာတွေကို မျက်ကွယ်ပြုတဲ့ ဖောက် ပြန်တဲ့ စာပေဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

စာပေသစ်သမားတွေရဲ့ အဆိုအရ စာပေသစ် သမားတွေဟာ အခြေခံလူတန်းစားတွေ ဘက်မှာ နေတယ်။ လူထုရဲ့တော်လှန်ရေးနဲ့ လူထုရဲ့ဘဝကို ဖော်ထုတ်တယ်။ စာပေဟောင်း သမားတွေက လက်ရှိ လူမှုရေးစနစ်ကို ကျေနပ်ရောင့်ရဲကာ ခေတ်ကို နောက်ပြန်ဆွဲနေပေမယ့် စာပေသစ် သမားတွေကတော့ အရင်းရှင်လူ့ဘောင်ကို ဝေဖန်စစ်ဆေးတယ်။ အရင်းရှင်လူမှုရေးစနစ် ကို မကျေနပ်လို့ ရှေ့ကိုတိုးတက်အောင် ဦးတည်လှုပ် ရှားတယ်။ ဒါတွေသည်ပင် စာပေသစ်ဝါဒဖြစ် တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ စာရေးသူမှတ်သားမိသ ရွေ့အဲဒီ စာပေသစ်အယူအဆ ကိုဖော်ဆောင်တဲ့ စာပေသစ် မဂ္ဂဇင်းဟာ ၁၉၅၀ပြည့်နှစ် နှစ်ဦးပိုင်း ဇူလိုင်လမှာ ထုတ်ဝေခဲ့တာ ဖြစ်ပြီး အမှတ်စဉ်(၃) အထိသာ ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပြီး ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ပါတယ်။

စာပေသစ်အယူအဆကို ကိုင်စွဲကာ ဦးဆောင်ခဲ့သူတွေအထဲမှာ ဆရာအောင်လင်းဟာ ထင်ရှားသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ စာပေသစ် မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ အဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်ကြတဲ့ ဆရာ မောင်ကြည်လင်း၊ ဆရာမြသန်းတင့်၊ ဆရာကျော်အောင်၊ ဆရာသန်းတင် တို့နဲ့အတူ ဆရာအောင်လင်းဟာ စာပေသစ် အယူအဆကို ကိုင်စွဲပြီး ဦးဆောင်ခဲ့ပါတယ်။

စာပေသစ်ရဲ့ အဦးအစ ကာလမှာ ဆရာဒဂုန်တာရာ ပါဝင်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဆရာအောင်လင်းနဲ့ အမြင်မတူ၊ သဘောကွဲလွဲမှု ဖြစ်ခဲ့လို့ ဆရာတာရာဟာ စာပေသစ် အုပ်စုကနေ လမ်းခွဲထွက်ခဲ့ပါတယ်။ မိုဟာမက်အလီနဲ့ ဆန်နီလစ္စတန်ကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး စာပေကြီးပိုင်း မှာတွေ့ကြမယ်လို့ စိန်ခေါ်ခဲ့တဲ့ ဆရာအောင်လင်းဟာ အဲဒီတုန်းကလည်း သူနဲ့အမြင်မတူတဲ့ ဆရာ ဒဂုန်တာရာရဲ့ စာပေသစ်ဆိုတာ သရုပ်ဖျက်စာပေသစ်သာ ဖြစ်တယ်လို့ ဝေဖန်ခဲ့ပါတယ်။

စာရေးသူတို့ လူငယ်ဘဝမှာ ဆရာအောင်လင်း

ဟာ စာရေးသူတို့လို လူငယ်စာဖတ်ပရိသတ် များအပါအဝင် စာဖတ်ပရိသတ် အများစုကြီးအပေါ် ဩဇာကြီးမားစွာ လွှမ်းမိုးခဲ့တဲ့ စာရေး ဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူယုံကြည်တဲ့ သူ့ကိုင်စွဲတဲ့ သူ့ကြွေးကြော်တဲ့ အတိုင်းအခြေခံ လူတန်းစားတွေဘက်က ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်ခဲ့ပါတယ်။ အရင်းရှင်လူ့ဘောင် အဖွဲ့အစည်း၊ အရင်းရှင်ယဉ်ကျေးမှု၊ အရင်းရှင်လူမှုရေး စနစ်ရဲ့သရုပ်သကန်တွေကို ဖော်ထုတ်ရှုံ့ချတဲ့ ဆရာအောင်လင်းရဲ့ အောင်မြင်ထင်ရှားတဲ့ စာပေမှတ်တိုင် အများအပြားကို စိုက်ထူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာမောင်ကြည်လင်း၊ ဆရာ မြသန်းတင့်၊ ဆရာကျော်အောင်၊ ဆရာသန်းတင် စသူတို့နဲ့အတူ စာပေသစ်အယူအဆကို အခိုင်အမာကိုင်စွဲရပ်တည်လာခဲ့တဲ့ ဆရာအောင်လင်းကို နောက်ပိုင်းကာလ အချိုးအကွေ့တစ်ခုမှာ ဆရာမြင့်ကျော်၊ ဆရာမြင့်နီ၊ ဆရာကရမက် အစရှိတဲ့ အသည်းကွဲစာပေတွေကို ရေးသားကြသူများလို့ အချို့ကရေးသား ဝေဖန်ခံရတဲ့ လူငယ်စာရေးဆရာအုပ်စုကို ဦးဆောင်သူ အဖြစ်လည်း သတ်မှတ်ရေးသားခဲ့ကြတာမျိုးလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဆရာအောင်လင်းရဲ့ အုပ်စုထဲကလို သတ်မှတ်ခံရတဲ့ ဆရာမြင့်နီက ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ကို နေရှင်ပေါက်စ၊ ပညာတတ်လူတန်းစား၊ စာရေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ်သတ်မှတ်ကာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတိုးတက်မှုမရှိတဲ့ စာရေးဆရာအဖြစ်ပါ ရွတ်ချပုတ်ခတ် တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ တွေ့ရပါတယ်။ ဆရာဘုန်းနိုင်ရဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေဟာ လက်တစ်ဆုပ်စာ

အရင်းရှင်လူတန်းစားကို အခြေခံထားပြီး ခန်း
 နားထည်ဝါလှတဲ့ အဆောင်အယောင် တွေကြားမှာ
 ကြောင်နေသူဖြစ်ကြောင်း။ ဆရာဘုန်းနိုင်ဟာ
 ဖောက်ပြန်တဲ့ လက်ယာအယူသီး စာရေးဆရာဖြစ်
 ကြောင်း အနုပညာသည် အနုပညာအတွက်
 ဖြစ်သည်။ (Art For Art Sake) ဆိုတဲ့ ပျက်စီးပုပ်
 သိုးနေတဲ့ အယူအဆကိုစွဲမြဲစွာ လက်ခံပြီး ဆိုရှယ်
 လစ်သရုပ်မှန် စာပေကို ဆန်ကန်းတောတိုး ဝေ
 ဖန်တိုက်ခိုက်သူဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဝေဖန်
 တိုက်ခိုက်တာ မျိုးလည်းရှိခဲ့ပါတယ်။

ဆရာမြင့်နီက အထက်ပါအတိုင်း
 ဆရာဘုန်းနိုင်ကို ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ တွေ့ရပေ
 မယ့် ဆရာအောင်လင်းကိုယ်တိုင်ကတော့ အဲဒီလို
 မျိုး ပုဂ္ဂိုလ်ရေး တိုက်ခိုက်တာမျိုး မရှိခဲ့ဘူးလို့
 ထင်ပါတယ်။ (ရှိခဲ့ပါလျက်-စာ ရေးသူမသိခဲ့တာ
 လည်း ဖြစ်နိုင်မလား မသိပါ) လက်ရောက်ပြီးဝိုင်း
 အတွင်းမှာ မိုဟာမက်အလီက ဆန်နီလစွတန်ကို
 သဲသဲမဲမဲ အပြီးကြီးကြီးနဲ့ အလဲထိုးတာမျိုးလုပ်ခဲ့
 ပေမယ့် စာပေကြီးဝိုင်းထဲမှာ တွေ့ကြမယ်လို့
 စိန်ခေါ်ခဲ့တဲ့ တိုင်အောင် စာပေကြီးဝိုင်းအတွင်း
 မှာ ဆရာဘုန်းနိုင်အပေါ် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အာဇာတ
 အပြီးအတောနဲ့ အလဲထိုးရာ ရောက်စေတဲ့အလုပ်မျိုး
 ကိုတော့ ဆရာအောင်လင်း မလုပ်ခဲ့ဘူးလို့ဆို
 ချင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာ
 အောင်လင်းဟာ 'တရားကိုယ် သဘောသည်
 ပထမ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးသည် ဒုတိယဖြစ်ရမယ်' (Case
 Will be the first, person will be the second)
 ဆိုတဲ့မူကို အစဉ်စွဲကိုင်ထားသူ ဖြစ်ကြောင်း

သူ့စာတွေထဲမှာ တွေ့နိုင်လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာအောင်လင်းဟာ ဆရာဒဂုန်တာရာကို
 ဝေဖန်ရှုံ့ချခဲ့ကြောင်း အထက်မှာ ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။
 အဲဒီလိုဝေဖန်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆရာဒဂုန်တာရာ
 က သူ့အစဉ်တစိုက် ကိုင်စွဲလာခဲ့တဲ့ 'ရန်သူမရှိ
 မိတ်ဆွေသာရှိ၊ မုန်းသူမရှိ ချစ်သူသာရှိ' ဆိုတဲ့မူအရ
 ဆရာအောင်လင်း ကိုပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ တုန်ပြန်ဝေဖန်
 တာမျိုးလုပ်ခဲ့တာ မတွေ့ရပါဘူး။ နောက်ပိုင်းကာ
 လများမှာလည်း ဆရာဒဂုန်တာရာနဲ့ ဆရာအောင်
 လင်းတို့ဟာ ပုဂ္ဂိုလ် ရေးအာဇာတတွေ အပြီးအ
 တေးတွေ မပါဘဲ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်စွာ တွေ့ဆုံနိုင်
 ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ဆရာဒဂုန်တာရာရဲ့ စာတွေမှာ
 တွေ့ရပါတယ်။ ကိုယ်ယုံကြည်ရာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ
 ဆုပ်ကိုင်ကြပေမဲ့ လွတ်လပ်စွာ သဘောထား
 ကွဲလွဲခွင့်ဆိုတာကို အလေးအနက် လက်ခံကျင့်
 သုံးကြတဲ့ အဲဒီဆရာကြီးများရဲ့ အမူအကျင့်နဲ့
 ရည်တည်ချက်ကို ငါနဲ့မတူ ငါ့ရန်သူလို့ သတ်မှတ်
 ကာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်တတ်
 သူတွေ အတုယူသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

စာပေဟောင်းဆိုတာတွေကို ဆန့်ကျင်
 တော်လှန်ပြီး စာပေသစ် ဆိုတဲ့အလံတံခွန်ကို လွှင့်ထူ
 ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ ဆရာအောင်လင်း ဟာ
 စာပေဆိုတာ ပြည်သူ့အတွက် ဖြစ်ရမယ်။ ပြည်သူ
 ဘက်က ရပ်တည်ရမယ်ဆိုတဲ့ သန့်ရှင်းနဲ့အတူ
 သူယုံကြည်ချက်အတိုင်း တစိုက်မတ်မတ်
 မသွေမည် ရပ်တည်ခဲ့ပါတယ်။ အရင်းရှင်လူအဖွဲ့
 အစည်းနဲ့ လူမှုစနစ်ကို ဖော်ထုတ်တာ ဝေဖန်
 တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါတယ်။ အခြေခံလူတန်းစားအား

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာဘက်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရပ်တည်ခဲ့ပါတယ်။

အနုပညာလောကအဖွင့် မဟာစာနိဒါန်း လိုစာမျိုး အပါအဝင် အရိုင်းစပယ်၊ ဗေဒါ၊ မောင့်မမငြိမ်း၊ တရဲရောအခါ၊ နှစ်လေသူတစ်ဦး၊ နီလာ၊ ရွှေဝတ်မှုံ၊ ပစ်တိုင်းတောင်၊ ခြေဖဝါးတော်နုနု၊ စိန် သို့မဟုတ် စိမ်၊ ရင်ပွင့်လေသောအခါ စသည့်...စသည့်... စသည့်အောင်မြင် ကျော်ကြားလူကြိုက် များလှတဲ့ ဝတ္ထုရှည် ပေါင်းများစွာ၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်း များစွာကို ရေးဖွဲ့ပြီး မြန်မာစာပေနယ်မှာ စာရေးဆရာကြီး အောင်လင်းရယ်လို့ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ကမ္ဘာ့တင်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာအောင်လင်းရဲ့ ဩဇာ လွှမ်းမိုးခံကြရ သူတွေ၊ ဆရာအောင်လင်းရဲ့ အမာခံပရိသတ် တွေ ဒုနဲ့ဒေ၊ အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ ရှိနေဆဲဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာ့တေးဂီတ အနုပညာကိုလည်း ကျွမ်းဝင်နဲ့ စပ်၊ တေးသီချင်းများကို ကိုယ်တိုင်ရေးဖွဲ့၊ တီး ခတ်နိုင်တဲ့ ဆရာအောင်လင်းဟာ သူယုံကြည်ရာ ကိုဘာမဆို လုပ်ရဲသူလည်း ဖြစ်ပါသေးတယ်။ သူဟာစာပေနဲ့ ဂီတလောကမျှ သာမက ရုပ်ရှင် နယ်မှာပါ။ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ရေးဖွဲ့ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရ သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာအောင်လင်းရဲ့ စာအုပ်တွေကို အုပ်ရေ ပေါင်းများစွာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့အပြင် အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ ဆရာရဲ့ဝတ္ထု တွေဟာလည်း အောင်မြင်ထင်ရှားတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေ ဖြစ်လာခဲ့ တာပါပဲ။ ဒီမျှ လောက်နဲ့ပဲ စာပေသစ်တစ်ဦးက ဆရာအောင်

လင်းရဲ့ အကြမ်းဖျင်း ရုပ်ပုံလွှာကို ခြုံငုံမိလောက်ပြီ ထင်ပါတယ်။

နိုင်မြတ် စာပေပညာရှင်

ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ဟာ ညီမလေးရယ် စိုးရိမ်မိတယ် ဝတ္ထုမရေးဖွဲ့မီအချိန် အတော်စောစော ကတည်းက စာတွေရေးခဲ့တယ် လို့သိရပေမယ့် စာရေးသူကတော့ 'ညီမလေးရယ်စိုးရိမ်မိတယ်' ဝတ္ထုကစပြီး ဆရာဘုန်းနိုင်ကို မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီအခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်ကြီးဟာ အလွန်ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ဖတ်ကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုရှည် တစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး အင်အား ကြီးမားတဲ့ အမာခံပရိသတ်နဲ့အတူ တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်ဆိုတဲ့ ထင်ရှားတဲ့ကလောင်တစ်လက်ဟာ စာပေနယ်မှာ ထည်ထည်ဝင်ဝင် ပေါ်လွင်လာခဲ့ တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

စာဖတ်ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ လက်က မချနိုင်လောက်အောင် ဖတ်လို့ကောင်းတဲ့ စာတွေ အဖြစ် ဆရာရဲ့စာတွေကို စဉ်ဆက်မပြတ် ဖတ်ခဲ့ ပေမယ့် ဆရာ့အပေါ်မှာ အမြင်မကြည်လင်နိုင်။ ဘဝင်မကျနိုင်တာတွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ 'အဲဒီအချိန် က စာရေးသူတို့ မမှီမကန်း၊ မပြည့်မစုံဖတ်ရှုလေ့ လာပြီး ဝေဝေဝါးဝါးနဲ့ လက်ခံယုံကြည်ခဲ့တဲ့ လက် ဝဲအယူအဆကို ဆန့်ကျင်ဝေဖန်တိုက်ခိုက်တဲ့ စာ တွေလို့ ထင်မြင်ယူဆခဲ့တဲ့ အတွက်ဖြစ်ပါတယ်။

အထက်မှာဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဆရာမြင့်နီတို့လို ဆရာများရဲ့ ကောက်ချက်တွေနဲ့လည်း ဆရာဘုန်း နိုင်ကိုရော သူ့စာတွေတို့ပါ တိုင်းတားဖွဲ့မိတာပါပဲ။

စိတ္တဗေဒပညာရပ်ကို အခြေပြုပြီး လူတစ်သောင်း မှာတစ်ယောက်၊ လူတစ်သိန်းမှာ တစ်ယောက် လောက်သာ ရှိနိုင်တဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေကို ဖန်တီး ပြီး စကားလုံးအလှအပ အနုအရွလေးတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ရေးဖွဲ့တတ်တဲ့ စာရေးဆရာတစ်ဦးလို့လည်း ထင်မှတ်ခဲ့ဖူးတာပါပဲ။

အချိန်ကာလအားလျော်စွာ ဆရာဘုန်းနိုင်ရဲ့ အရေးအဖွဲ့တွေဟာ ရှေးရိုးရေးစဉ်တွေနဲ့မတူ ကွဲပြားကာ တမူထူးခြားမှုတွေ ရှိလာတယ်လို့ထင်မြင်ယူဆလာတာနဲ့အမျှ ဉာဏ်မီသလောက် ဆန်းစစ်လေ့လာမှုတွေ ပြုခဲ့တဲ့အပြင် ဆရာရဲ့ စာပေအယူအဆ၊ အတွေးအမြင်၊ ရှင်းပြချက်တွေကို ဖတ်ခွင့်သိခွင့်ရလိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ ဆရာ့အပေါ် အမြင်မကြည်လင် ဘဝင်မကျတာတွေ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

တချိန်တုန်းက မြန်မာစာပေနယ်မှာ အနုပညာသည် ပြည်သူ့အတွက်ဖြစ်တယ်။ (Art for the people) အနုပညာသည် အနုပညာအတွက်ဖြစ်တယ်။ (Art for Art Sake) ဆိုတဲ့ အယူအဆနှစ်ရပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငြင်းခုံခဲ့ကြတာတွေရှိခဲ့ပါတယ်။ ဆရာဘုန်းနိုင်ဟာ အနုပညာသည် အနုပညာအတွက်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆကို လက်ခံကျင့်သုံးသူဖြစ်တယ်လို့ ဝေဖန်တာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။

အနုပညာသည် အနုပညာအတွက်ဆိုတာကို အတော်နားလည်ဖို့ခက်တယ်လို့ သူရေးခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်း အဲဒီလိုရေးခဲ့တာဟာလည်း အဲဒီအချိန်က သူကိုယ်တိုင် တကယ့်ကိုနားမလည်လို့ ရေး

ခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း ဆရာဘုန်းနိုင်က ရိုးရိုးစင်းစင်းပဲ ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်း ဆက်လက်ရှင်းပြရာမှာတော့ အနုပညာသည် အနုပညာအတွက်ဆိုတဲ့ဝါဒဟာ ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ အယူဝါဒကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလောက်ကြီးလည်း အဖက်လှုပ်ရေးနေစရာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရေးခဲ့ပါတယ်။

အနုပညာသည် အနုပညာအတွက်ဆိုတဲ့ ဝါဒဟာ နိုင်ငံခြားကဝင်လာတဲ့ စာပေဝါဒဖြစ်တယ်။ တော်တော်သတိထား ကြည့်ဖို့လိုတယ်။ အရှေ့တိုင်းမှာ ထွန်းကားနေတဲ့ အဘိဓမ္မာတွေနဲ့ အနောက်ပိုင်းမှာ ထွန်းကားနေတဲ့ အဘိဓမ္မာတွေ မတူတာတွေရှိတယ်။ ကလပ်တစ်ကယ်လစ်ဇင်း ဆိုတဲ့စာကြီးပေကြီးဝါဒ အဲဒီနောက် ရိုမင်းတစ်ဇင်း၊ ရီရယ်လစ်ဇင်းစတဲ့ အယူဝါဒတွေဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ သိပေါမင်းခေတ် မရောက်ခင်ကတည်းကပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ အယူဝါဒတွေဖြစ်ပြီး သူ့သမိုင်းကြောင်း သူ့ဝါဒနဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့တာတွေဖြစ်တယ်။ ဒါတွေကို ၁၉၄၈ ခုနှစ်လောက်ကျမှ သွင်းလာတဲ့အခါ ကျတော့ ဒါတွေက ဟိမာလိယားက ကလပ်တစ်ဇင်း

ဒါတွေကို ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်နေကြတာလို့ လည်း ဆရာဘုန်းနိုင်က ထောက်ပြရှင်းလင်းခဲ့ပါတယ်။

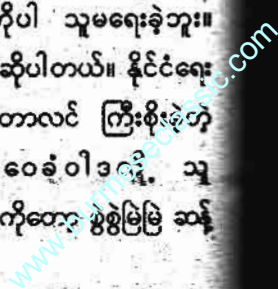
အနုပညာသည် အနုပညာအတွက် ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်မျိုးချစ်က 'မရှိတော့ပြီဖြစ်တဲ့ ပျောက်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ဒီလောကမှာ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ကို လိုက်ပစ်မနေပါနဲ့တော့' လို့ ပြောခဲ့တာကို ရည်သန်ပြီး အနုပညာသည် အနုပညာအတွက်ဆိုတဲ့ အယူဝါဒဟာ မရှိတော့တဲ့ ငှက်၊ ပျောက်သွားခဲ့တဲ့ငှက် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိတော့ဘူး။ အဲဒါကြီးကို တချို့က ရှိနိုးနိုးနဲ့ သေနတ်နဲ့လိုက်ပစ်နေတာမျိုးလည်း ရှိသေးတယ်လို့ ဆရာဘုန်းနိုင်က ဆိုခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါဆို အနုပညာသည် အနုပညာအတွက် ဆိုတာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆရာဘုန်းနိုင်ရဲ့ အမြင်နဲ့ ခံယူချက်ဟာ ရှင်းသွားပြီလို့ဆိုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာဘုန်းနိုင်ဟာ ပွင့်လင်းသူဖြစ်ပါတယ်။ အနုပညာသည် ပြည်သူ့အတွက်ဆိုတာနဲ့ပတ်သက်လို့ အဲဒီအယူဝါဒက နည်းနည်းခန့်ခန့်ငြားငြားရှိတယ်။ လူလေးစားစရာရှိသလို စင်မြင့်ပေါ်ကနေလည်း ပြောလို့ကောင်းတယ်။ ကြည်ညိုစရာလိုလို ဘာလိုလိုဖြစ်တော့ တကယ့်ကာယကံမြောက် ရောက်မရောက်မသိပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ ရောက်တယ်လို့ အော်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ စိတ်တိုင်းမကျရင် သူ့စွာက အနုပညာသည် အနုပညာအတွက်ကြီးပါလို့ အုပ်ထည့်လိုက်တယ် စသည်ဖြင့် ရှင်းပြပါတယ်။

ပြည်သူ့အတွက် အနုပညာလို့ဆိုပြီး ဟိုလူအတွက် အနုပညာလုပ်နေတာတော့ မကြိုက်ဘူးလို့ဆိုခဲ့လို့ တချို့လူတွေက အယူအကောက်မှားပြီး ဒီကောင် ပြည်သူ့အနုပညာကို စော်ကားတယ်ဆိုပြီး ဒေါပွဲခံခဲ့ရကြောင်း ပြန်ရှင်းပြရာမှာ ပြည်သူ့အတွက် အနုပညာဆိုတာကို လေသံနဲ့တပ်ရုံ မပြီးဘူး။ အလုပ်နဲ့ပြရမယ်လို့ ဆိုလိုတာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

ပြည်သူ့အတွက် အနုပညာဆိုတဲ့ သဘောကို လက်ခံတယ်။ ကြည်ညိုလေးစားတယ်လို့ ဆရာဘုန်းနိုင်က ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ထုတ်ဖော်ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။ ပြည်သူ့အတွက် စာပေဆိုတာကို ကရင်မလင်က ဆုံးဖြတ်မှာလားလို့ ကလိခဲ့တာကိုလည်း ဆရာဘုန်းနိုင်က ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပါသေးတယ်။ ပြည်သူ့အတွက် စာပေ၊ ပြည်သူ့အတွက် အနုပညာဆိုတာကို ပါးစပ်က ပြောနေရုံ အော်နေရုံနဲ့မဖြစ်ဘူး။ လက်တွေ့လုပ်ရပ်နဲ့ပြရမယ်။ အဲဒီအနုပညာ၊ အဲဒီစာပေဟာ ပြည်သူ့အတွက်ဖြစ်တယ်။ မဖြစ်ဘူးဆိုတာကို ကရင်မလင်က ဆုံးဖြတ်ရမှာမဟုတ်လား။ ကရင်မလင်က စံတွေနဲ့တိုင်းတာရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။

နိုင်ငံရေးအယူဝါဒနဲ့ ပတ်သက်လို့ လက်ဝဲဝါဒကိုရော၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကိုပါ သူမရေးခဲ့ဘူး။ မဝေဖန် မတိုက်ခိုက်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ နိုင်ငံရေးအယူဝါဒနဲ့ပတ်သက်လို့ စတာလင် ကြီးစိုးခဲ့တဲ့ စတာလင်ခေတ် လက်ဝေခံဝါဒလို့ သူသတ်မှတ်ထားတဲ့ အယူဝါဒကိုတော့ ဖွဲ့စွဲမြဲမြဲ ဆန့်

ကျင်ခဲ့တာတွေ့ရပါတယ်။ ညီမလေးရယ်
စိုးရိမ်မိ တယ်နဲ့ မုန်းရစ်လေဦးဝတ္ထုတွေမှာ
အဲဒီအမြင် သဘောထားတွေ ပါပါတယ်လို့
ဆိုပါတယ်။

စတာလင်ခေတ် လက်ဝဲခဲဝါဒကို လက်ဝဲဝါဒ
လို့ ဇွတ်ကြေညာနေတဲ့လူတွေနဲ့ အဲဒီဝါဒကိုသာ
သူ ပယ်ပယ်နယ်နယ် တွယ်ခဲ့တာလို့ ဆရာဘုန်းနိုင်
ကဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒနဲ့ လက်ဝဲ
အယူအဆကို ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိခဲ့ဘူးဆိုတဲ့
ဆရာဘုန်းနိုင်က စတာလင်ကြီးစိုး တဲ့လက်ခဲခဲဝါဒ
နဲ့ ရုပ်ကြမ်းဝါဒတို့ကိုတော့ ဆန့်ကျင်တဲ့အကြောင်း
ဆရာဘုန်းနိုင်က အတိအလင်းဖော်ထုတ်ခဲ့ပါ
တယ်။ အဲဒီအယူဝါဒမျိုးကို တိုက်ခိုက်တာနဲ့
ပတ်သက်လို့ ဘယ်တော့မှ မရပ်သိမ်းဘူး။ ဆက်
ရေးနေရင်း ဆက်တိုက်နေဦးမှာပဲလို့ရှင်းရှင်းပြတ်
ပြတ် ရှင်းပြခဲ့ပါသေးတယ်။

ဆရာဘုန်းနိုင်က သူဟာရုပ်ကြမ်းဝါဒ ကိုသာ
ဝေဖန်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး ကျန်တာတွေကို ဝေဖန်ခြင်း
မပြုခဲ့ဘူးလို့ ဖြေရှင်းရာမှာ ရုပ်ကိုချည်း အာဟာရ
မပေးရဘူး။ နာမ်ကိုလည်း အာဟာရပေးရမယ်။
ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးလုံး လုပ်ရပါမယ်။ ရုပ်ဝါဒလည်း
မလုပ်ရဘူး။ နာမ်ဝါဒလည်း မလုပ်ရဘူးဆိုပြီး
ညီမလေးရယ် စိုးရိမ်မိတယ် ဝတ္ထုကို ရည်ညွှန်း
ကာ ဆရာဘုန်းနိုင်ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

လက်ဝဲဝါဒ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဆန့်ကျင်ရေး လုပ်
ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ မုန်းရစ်
လေဦးဝတ္ထုမှာ ပစ္စည်းဟာ တောင်လိုမောက်တဲ့
နေရာမှာမောက်ပြီး ချိုင့်လိုနီမ့်တဲ့နေရာမှာ နီမ့်နေ

သရွေ့ကာလပတ်လုံး သာယာတဲ့ လူ့ဘောင်မဖြစ်
နိုင်လို့ ရေးခဲ့ကြောင်း၊ ဒီလိုရေးသားထားတာကို
ဆိုရှယ်လစ်ဆန့်ကျင်ရေးလို့ သတ်မှတ်ရင် သူ့မှာ
အခြားပြောစရာမရှိပါဘူးလို့ ဆရာဘုန်းနိုင်က
ရှင်းပြရာမှာ ဒီအချက်ဟာ အချိန်အခါ တစ်ခုကို
ရောက်တော့မှ တမင်လှည့်ပြောင်းရေးခဲ့တာမဟုတ်
ဘဲ သူ့ရဲ့မူလကတည်းက ယုံကြည်ချက်ဖြစ်
ကြောင်း ဖြေရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

ကျေးဇူးရှိတဲ့သူကို ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သင် ဆရာ
မဟုတ်လင့်ကစား မြင်စရာ၊ ကြားဆရာတွေကို
ဆရာအဖြစ် အလေးအမြတ်ပြု ဂါရဝထားတတ်
တဲ့ နေရာမှာ ဆရာဘုန်းနိုင်ဟာ အတုယူလေးစား
ချီးကျူးထိုက်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဆရာကို
ဆရာမဟုတ်ဘူးလို့ ဘာကြောင့် ငြင်းရမလဲ။
ကိုယ့်ဆရာကို ဆရာလို့ ဒီနေရာမှာလည်း ပြော
တယ်။ အမြဲတမ်းလည်း ပြောနေမှာပဲ။ သေတဲ့
အထိ ပြောနေမှာပဲလို့ သင်ဆရာမဖြစ်ခဲ့သည့်တိုင်
အောင် မြင်ဆရာ ကြားဆရာလည်းဖြစ်ပြီး သူ
အပေါ် အများကြီးဩဇာလွှမ်းမိုးခဲ့တဲ့ သူချစ်ခင်
ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ ဆရာဗန်းမော်တင်အောင် နဲ့
ပတ်သက်လို့ ဆရာဘုန်းနိုင် အကြိမ်ကြိမ်ထုတ်
ဖော်ပြောဆိုရေးသားခဲ့ဖူးပါတယ်။

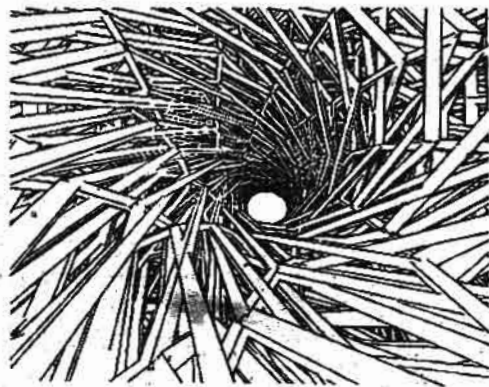
ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်ကို သဘောကျနှစ်
သက်လွန်းလို့ အတုယူခဲ့တဲ့နေရာမှာ သူကလောင်
အမည် ဘုန်းနိုင်ဆိုတာသည်ပင်လျှင် ဗန်းမော်
တင်အောင်ရဲ့ ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးရဲ့ အမည်ကို
ယူခဲ့တာဖြစ်ပြီး သူ့ကျွန်မခံပြီဆိုတဲ့ ဝတ္ထုမတိုင်မီ
သူရေးခဲ့သမျှ စာတွေမှာ ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်
ကလွှမ်းမိုးကာ ဩဇာကြီးမားခဲ့ကြောင်း တိတိ

ကလွမ်းမိုးကာ ဩဇာကြီးမားခဲ့ကြောင်း တိတိလင်းလင်း ဖော်ထုတ်ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကို ဆရာလို့ အသိအမှတ်ပြုရမှာ ဝန်လေးနေတတ်သူတွေ သင်ခန်းစာယူဖို့ကောင်းပါတယ်။

စာရေးဆရာကြီး ဦးရန်အောင်ဟာ သူ့ရဲ့ရှေးဦးဆရာဖြစ်ကြောင်း၊ အဲဒီနောက် ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်၊ ဆရာဦးသိန်းဖေမြင့်၊ ဆရာဇေဝန၊ ဆရာသာဂဒိုး စသူတို့ဟာလည်း သူ့ဆရာတွေဖြစ်ကြောင်း ဆရာဘုန်းနိုင်က ဖော်ထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ မှော်ဘီဆရာသိန်းမှတ်တမ်း လိုစာမျိုးကို ရေးခဲ့တဲ့ ဆရာကိုကိုလေး၊ စုံထောက်ဝတ္ထုတွေရေးတဲ့ စာရေးဆရာဝဇီရာ တို့မှအစနောက်ပိုင်းမှာ ဆရာဒဂုန်တာရာ၊ ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်စတဲ့ ဆရာများဟာလည်း သူ့ဆရာတွေဖြစ်ကြောင်း ဆရာဘုန်းနိုင်ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။

ပွင့်လင်းမှုရှိတဲ့ ဆရာဘုန်းနိုင်ဟာ ဟိတ်ဟန်လှုပ်တတ်သူတစ်ဦးမဟုတ်သလို သူ့ရဲ့ဖြတ်သန်းမှုတွေကိုလည်း အရှိအတိုင်း အမှန်အတိုင်း မချွင်းမချန်ပြောဆိုတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်တာကိုလည်း လေ့လာတွေ့ရှိရပါတယ်။ ကိုနင်ဒွိုင်းကို အများ

ကောင်းလို့သာ လိုက်ကောင်းရတာ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းရဲ့ စုံထောက်ကြီး မောင်စံရှားကို ဖတ်ပြီး ကြိုက်ခဲ့ရစဉ်က ရှားလော့ဟုမ်းကို ဖတ်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှားလော့ဟုမ်းကို ဖတ်မိတဲ့အခါမှာလည်း ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းရဲ့ ဦးစံရှားနဲ့ ကိုနင်ဒွိုင်းရဲ့ ရှားလော့ဟုမ်း ဘယ်သူ့ကို ကြိုက်သလဲဆိုရင် မောင်စံရှားကိုပဲ ကြိုက်တယ်လို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောခဲ့တာပါပဲ။

လောကမှာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ လူရယ်လို့မရှိ (No man is perfect) ဆိုတာမျိုးလိုပါပဲ။ ဆရာဘုန်းနိုင်ဟာ ရိုးသားပွင့်လင်းပြီး ဂါရဝတရား အလေးထားသူဖြစ်ပေမယ့် တစ်ခါတရံမှာတော့ ဆိုလိုရင်းကို ပြည့်စုံတိကျစွာ မဆိုမိ၍ဖြစ်စေ ဒေါသကြောင့် ဖြစ်စေ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောဆိုရေးသားခဲ့မိတာမျိုးတွေ မကင်းခဲ့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။

မေတ္တာ မေတ္တာနဲ့ အရမ်းပြောနေကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ၅၂၈ သွယ်သောမေတ္တာတောင်မှ အမိနဲ့သား။ သားနဲ့အမိအဲဒါတောင်မှ နေရာတိုင်း မေတ္တာဟုတ်ရဲ့လား စဉ်းစားစရာရှိတယ်။ မေတ္တာမေတ္တာနဲ့ ဂေဟသိတပေမတွေ့ ဖြစ်နေတတ်တယ်လို့ ဆရာဘုန်းနိုင်က ဟောပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီလိုပြောခဲ့မိလို့ မိဘမေတ္တာကို မေတ္တာမဟုတ်ဘူးလို့ မောင်ဘုန်းနိုင်ဆိုတဲ့သူငယ်က ပြောသွားတယ်။ အပယ်ကျမယ့် သတ္တဝါကလေးပဲလို့ အပြောခံခဲ့ရဖူးပါတယ်။ သူ့အဲဒီလို ပြောခဲ့မိတာဟာ သတိချွတ်ယွင်း ပြောခဲ့မိတာဖြစ်ကြောင်းနဲ့ သူ့ဆိုလိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ထပ်မံရှင်းပြခဲ့ရဖူးပါတယ်လို့ ဆရာက ဆိုခဲ့ပါတယ်။

လုပ်ခဲ့ကြရာမှာ ဆရာရဲ့ ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့
 ဝယ်ဝတ္ထုမှာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံး လူဦး
 ရေအထူထပ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ တိုင်းပြည်ကြီးတွေကို ရှေ့
 ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုနေကြတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ
 ဖြစ်ကြတဲ့ လီနင်၊ စတာလင်၊ မော်စီတုံး၊
 ချူအင်လိုင်၊ အစရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ ကို
 ဝက်နဲ့နှိုင်းပြီး ရေးခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ့်ထက်
 အသက်ကြီးတဲ့ သူတွေကို ကန်တော့ပါတယ်။
 သက်တူ ရွယ်တူတွေကိုလည်း လေးစားပါတယ်
 လို့ ပြောခဲ့တဲ့ ဆရာဘုန်းနိုင်အနေနဲ့ ကမ္ဘာ့ပစ္စည်း
 မဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေကို ဝက်နဲ့ နှိုင်းပြီး သရော်
 ခဲ့တာကို ရှိခိုးတောင်းပန်မလား၊ မတောင်းပန်
 ဘူးလားဆိုတာ သိချင်ပါတယ်လို့ မေးခွန်းထုတ်ခဲ့
 တဲ့ ဆရာမောင်သိန်းဆိုင်ရဲ့ မေးခွန်းမျိုးကိုလည်း
 ဆရာဘုန်းနိုင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။

ဆရာဘုန်းနိုင်အကြောင်းပြောရင် ဆရာရဲ့စာပေ
 သစ္စာအကြောင်းမပါရင် ပြည့်စုံမှာမဟုတ်ပါဘူး။
 ဆရာရဲ့ ‘ရသစာပေဖန်တီးမှုများ’၊ ‘လူ့သမိုင်း
 လောကအမြင်နှင့်စာပေလှုပ်ရှားမှုများ’၊ ‘စာဖတ်
 သူအမေး၊ ဘုန်းနိုင်အဖြေ’ စတဲ့ ခေါင်းစဉ်တွေနဲ့
 ရေးခဲ့၊ ပြောခဲ့တဲ့အချက်တွေ၊ စာတမ်းတွေမှာ
 ဆရာဘုန်းနိုင်ရဲ့ အတွေးအမြင်တွေကို တွေ့ရှိနိုင်
 ပါတယ်။ ဆရာဘုန်းနိုင်ဟာ မြန်မာစာပေ၊ ကမ္ဘာ့
 စာပေရေးရာတွေမှာ ဘယ်လောက်အထိ ကျယ်
 ကျယ်ပြန့်ပြန့် လေးလေးနက်နက် လေ့လာတတ်
 သိတတ်တယ်ဆိုတာ အဲဒီရေးသားဟောပြော
 ချက်တွေ စာတမ်းတွေမှာ တွေ့ရှိနိုင်ပါတယ်။

ဆရာဘုန်းနိုင်ရဲ့ လေ့လာမှု၊ တတ်သိနားလည်

မှု ခံယူမှုနဲ့ သဘောထားအမြင်တွေဟာ ကျယ်
 ဝန်းနက်ရှိုင်းလှပေမယ့် ဆရာဘုန်းနိုင်ရဲ့ စာပေ
 သစ္စာကတော့ အလွန်ရိုးရှင်းလှပါတယ်။ ဆရာရဲ့
 စာအုပ်များမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ ‘ငါ့စာဖတ်၍
 မမြတ်တိုင်စေ၊ မရှုံးစေသား’ အစချီတဲ့ သစ္စာဆို
 တဲ့ကဗျာလေးဟာ ဆရာရဲ့ စာပေသစ္စာလို့ဆိုရမယ်
 ထင်ပါတယ်။ သူ့စာကိုဖတ်တဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်
 တွေ သူ့စာကိုဖတ်တဲ့အတွက် အမြတ်မရဘူးဆို
 သည့်တိုင်အောင် မရှုံးရစေဖို့ဆိုတဲ့ စေတနာကို တွေ့
 ရပါတယ်။ သူ့စာကိုဖတ်ရလို့ အပျင်းပြေတယ်။
 နှစ်ခြိုက်တယ်။ တွေးမြင်သင့် တွေးမြင်ထိုက်တဲ့
 စာတစ်ပုဒ်တလေ တွေ့ရတယ်ဆိုလျှင်ပဲ သူ့စာပေ
 တာဝန်ကျေပွန်ပါပြီဆိုတဲ့ ရုပ်တည်ချက်ကိုလည်း
 တွေ့ရပါတယ်။ စာရေးဆရာရဲ့ အာသီသလို့ ပြော
 ရမလားပါပဲ။ ပြီးတော့ ငါသာမြတ်တယ်၊ ငါသာ
 တတ်တယ်ဆိုပြီး စာဖတ်သူရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကျော်
 ပြီး ငါဘယ်တော့မှ ဆရာမလုပ်ပါဘူးတဲ့။

ငါသာတော်တယ်၊ ငါသာတတ်တယ်၊ ငါရဲ့
 ဆရာသာတော်တယ်။ ငါ့ရဲ့ဆရာသာတတ်တယ်။
 ငါသည်ကားဟုဆိုလျှင် ငါ့ရဲ့ဆရာသည်ကားဟု
 ဆိုလျှင် စသည်ဖြင့် အတ္တမာနတကြားကြားဖြင့်
 ထောင်လွှားတတ်ကာ စာဖတ်ပရိသတ်ကို ပြစ်
 တင်ရှုတ်ချနှိမ့်ချစော်ကားတတ်တဲ့ ဆရာတွေ၊ ဆ
 ရာဘုန်းနိုင်ရဲ့ ရိုးရှင်းလှတဲ့ စာပေသစ္စာကဗျာကို
 မည်ကာမတ္တမျှသာမက အလေးအနက်ဖတ်ခွာ
 နှလုံးသွင်းအပ်ကောင်းတယ် ထင်ပါတယ်။ ဆရာ
 ဘုန်းနိုင်ဟာ မြန်မာစာပေနယ်မှာ တက္ကသိုလ်ဘုန်း
 နိုင်ဆိုတဲ့ အလောင်းတစ်လက်ကို နိုင်နိုင်တော့

စိုက်ထူနိုင်ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ကဗျာ၊ လင်္ကာများ သာမက တေးသီချင်းများကိုပါ ရေးစပ်ဖွဲ့သီခဲ့တဲ့ ဆရာဘုန်းနိုင်ဟာ ညီမလေးရယ်စိုးရိမ်မိတယ်။ မုန်းရစ်လေဦး၊ ဆရာပြောမယ်မိလွမ်းနွယ်၊ ပိတောက်ပွင့်ဆဲ လသာဆဲ၊ လွမ်းတေးမဆုံးစေနှင့် စောသခင်၊ ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်၊ မိုးညအိပ်မက်မြူ၊ သူငယ်ချင်းလို့ပဲဆက်၍ခေါ်မည်ခိုင်၊ နှင်းငွေ့တစ်ထောင့်မိုးတစ်မှောင့်၊ နွေကန္တာဦး၊ နှင်းရက်ကြေစော၊ ဤမြေမှသည်၊ ဦးကြီးဘထိုက် သို့မဟုတ် မိုးနှင့်မြေကိုအောင်နိုင်ခြင်း၊ သူ့ကျွန်မခံပြီစသည့် စသည့်တို့အပြင် ဝတ္ထုတိုပေါင်းများစွာတို့ကို ရေးဖွဲ့ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။

အပိုင်း (၄)

အောင်မြင်မှုအနုပညာမှတ်တိုင်တွေ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ

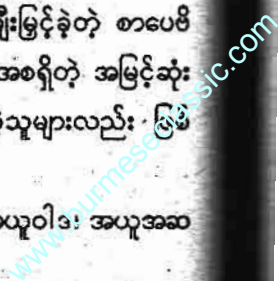
ဆရာအောင်လင်း၊ ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်တို့ရဲ့ စာဖတ်သူတစ်ဦးအနေနဲ့ စာရေးသူဟာ ဆရာနှစ်ဦးရဲ့ အကြမ်းဖျင်းရုပ်ပုံလွှာတွေကို တို့ထိကြည့်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး ဆရာနှစ်ဦးရဲ့ စာပေအရည်အသွေးနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာတွေကို ဝေဖန်အကဲဖြတ်ခဲ့တာမဟုတ်ကြောင်း ဖော်ပြလိုပါတယ်။ အဲဒီလို ဝေဖန်အကဲဖြတ်တဲ့သဘော သက်ရောက်နေလေမလားလို့ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်ခဲ့မိပါသေးတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာနှစ်ဦးရဲ့ အရည်အသွေးကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်နိုင်လောက်တဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ အတတ်ပညာမရှိလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်လေးစား ကြည့်ညှိတဲ့ဆရာများအပေါ် စာ

ဖတ်သူတစ်ဦးအနေနဲ့ ရှုမြင်တွေ့ရှိရတာကို သဘောရိုးနဲ့ ရေးသားဖော်ပြရုံနဲ့တော့ ဆရာများအပေါ် အင်္ဂါရပ်ဖြစ်ရာ မရောက်တန်ပါဘူး။ အပြစ်မမြင်တန်ကောင်းပါဘူးလို့ တွေးမိတော့လည်း စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားပါတယ်။

ဆက်စပ်နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိတဲ့အခါမှာ ဆရာနှစ်ဦးစလုံးမှာ တူညီတဲ့အချက်တွေ အတော်များများ ရှိနေတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။ ဆရာနှစ်ဦးစလုံးဟာ ပညာတတ်တွေဖြစ်ပါတယ်။ ခေတ်ပြိုင်တွေဖြစ်တဲ့ ဆရာနှစ်ဦးစလုံးဟာ မြန်မာ့စာပေနယ်မှာ အောင်မြင်တဲ့ သမိုင်းမှတ်တိုင်တွေ စိုက်ထူနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ လေးနက်တဲ့စာပေ သဘောတရားရေးရာ၊ အယူဝါဒရေးရာတွေအပြင် ကဗျာလင်္ကာနဲ့ တေးဂီတအဖွဲ့အနွဲ့များကိုသာမက ဂန္ထဝင်၊ ရသအဖွဲ့အနွဲ့များဖြစ်တဲ့ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်ပေါင်းများစွာကို ရေးဖွဲ့နိုင်ကြရာမှာလည်း တူညီကြပါတယ်။ ဆရာနှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ဝတ္ထုများဟာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများအဖြစ် ကူးပြောင်းလာတဲ့ အခါမှာလည်း အောင်မြင်ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေ ဖြစ်လာကြတာတွေ့ရပါတယ်။ ဆရာအောင်လင်းရဲ့ အရိုင်းစပယ်၊ ဆရာဘုန်းနိုင်ရဲ့ သူ့ကျွန်မခံပြီတို့ဟာ ထင်ရှားတဲ့ပြယုဂ်များဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာနှစ်ဦးစလုံးဟာ ခေတ်အခါအလျောက် ချီးမြှင့်ခဲ့တဲ့ စာပေမိမာန်ဆု၊ အမျိုးသားစာပေဆု အစရှိတဲ့ အမြင့်ဆုံး စာပေဆုများကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့သူများလည်း ဖြစ်ကြပါတယ်။

ကိုယ်ယုံကြည်ရာ စာပေအယူဝါဒ၊ အယူအဆ

တွေနဲ့ တိုယ့် လမ်းကိုယ်ဖောက်၊
 လျှောက်လှမ်းဖြတ် သန်းခဲကြတဲ့
 ဆရာနှစ်ဦးစလုံးမှာ ခိုင်မာအား ကောင်းတဲ့
 အမာခံပရိသတ်တွေကိုယ်စီ ရှိခဲ့ကြပါ တယ်
 ပြည်သူ့အတွက် အခြေခံလူတန်းစားအတွက် လို့
 ပြတ်ပြတ်သားသား ကြွေးကြော်ရပ်တည်ခဲ့တဲ့
 ဆရာအောင်လင်းရဲ့ အမာခံပရိသတ်တွေဟာ ပခုံး
 ထမ်းအလုပ်သမား၊ ဆိုက်ကားသမား၊ ခေါင်းရွက်
 ဗျက်ထိုးဈေးသည်၊ စက်ရုံအလုပ်ရုံ အလုပ်သမား
 များ၊ တိုးတက်တဲ့အမြင်ရှိကြတဲ့ လူငယ်အင်အား
 စုများ၊ စာပေကိုလူတန်းစားအမြင်၊ နိုင်ငံရေး အမြင်
 များနဲ့ ဆန်းစစ်တတ်ကြသူများ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်
 ပါတယ်။

‘ငါ့စာဖတ်၍ မမြတ်တိုင်စေ မရုံးစေသား’ ဆိုတဲ့
 စေတနာကို အဓိကထား၊ သစ္စာခံယူထားတဲ့ ဆရာ
 ဘုန်းနိုင်ရဲ့ အမာခံပရိသတ်များကတော့ ပညာတတ်
 လူတန်းစားများ၊ လူလတ်တန်းစားမရွေး၊
 အတွေးသစ် အမြင်သစ်ကို ရှာဖွေလိုကြသူများ၊
 လှပနုရွတဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့၊ ဆွတ်ပျံ့တိမ်မှူးဖွယ် အချစ်
 ဇာတ်လမ်းမျိုးကို နှစ်ခြိုက်ကြသူများ အများစု
 ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။

အထက်မှာဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဆရာနှစ်ဦးရဲ့ အမာခံ
 ပရိသတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပိုင်းခြားဖော်ပြချက်ဟာ
 အလွန်ယေဘုယျဆန်နေနိုင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
 ဆိုတော့ ဂိတ်ထိုးထားတဲ့ ဆိုက်ကားပေါ်မှာ၊ လမ်း
 ဘေးကွမ်းယာ ဆိုင်လေးမှာ ဆရာတက္ကသိုလ်
 ဘုန်းနိုင်ရဲ့ ဝတ္ထုကိုသံသံမဲမဲ ဖတ်နေတဲ့
 ဆိုက်ကားဆရာနဲ့ လမ်းဘေးဈေးသည်မလေး

တွေကို တွေ့ရတတ်သလို ဆရာအောင်လင်းရဲ့
 ဝတ္ထုတွေကို လက်မလွတ်တန်း ဖတ်လေ့ရှိတဲ့
 ကြေးရတက်ကုန်သည် ပွဲစားတွေ တက္ကသိုလ်ဆရာ၊
 ဆရာမတွေ၊ အခြားပညာတတ် လူတန်းစားတွေကို
 တွေ့နေခဲ့ရလို့ပါပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီဆရာနှစ်ဦးစလုံး
 ဟာ လူတန်းစားစုံ အလွှာစုံ၊ စာဖတ်ပရိသတ်ကို
 ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ထူးခြားတဲ့အရည်
 အသွေးရှိသူတွေအဖြစ်လည်း သတ်မှတ်ရမယ်
 ထင်ပါတယ်။

စာပေအယူအဆရေးရာနဲ့ပတ်သက်လို့ ဆရာ
 အောင်လင်းက အခြေခံလူတန်းစားတွေဘက်က
 ခုခံကာကွယ်တဲ့ ပြည်သူ့အကျိုးပြုစာပေကို ဟစ်
 ကြွေးရပ်တည်ခဲ့သလို၊ အနုပညာသည် အနုပညာ
 အတွက်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူဝါဒကိုလက်ကိုင်
 ထားသူဖြစ်တယ်လို့ ပုတ်ခတ်ခံခဲ့ရဖူးတဲ့ ဆရာ
 ဘုန်းနိုင်က သူဟာ အနုပညာသည် အနုပညာ
 အတွက်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူဝါဒလက်ခံသူမဟုတ်
 ဘူး။ ပြည်သူ့အတွက် အနုပညာကိုလက်ခံကျင့်
 သုံးသူဖြစ်တယ်လို့ အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ရှင်းပြ
 လာတဲ့အခါမှာ ဒီဆရာနှစ်ဦးရဲ့ စေတနာနဲ့ ရည်
 ရွယ်ချက်တွေဟာ သိသာထင်ရှားစွာ ကွဲပြားမှု ရှိ
 တာမဟုတ်ဘူးလို့ ကောက်ချက်ချစရာဖြစ်လာပါ
 တယ်။

စေတနာ၊ ရည်ရွယ်ချက်၊ ဦးတည်ချက်တွေ
 တူကြ၊ ကောင်းကြပေမယ့် လက်တွေ့ဖော်ဆောင်
 ကြရမှာတော့ အလေးအပေါ့၊ အဖိအဖော့တွေမှာ
 တော့ မတူကွဲပြားမှုတွေ ရှိနိုင်တယ်လို့ ယူဆနိုင်ဖ
 ရာတွေ့ရပါတယ်။ ဆရာအောင်လင်းရဲ့ အဓိက
 ဇာတ်ကောင်တွေဟာ ပညာတတ်၊ ပညာရှင်၊ ကြေး

ရတက်တွေ ဖြစ်နေထတ်တာမျိုး ရှိပေမယ့် အများအားဖြင့်တော့ တကယ့်လူ့ဘဝထဲက အောက်ဆုံးအလွှာကဖြစ်တဲ့ ဆိုက်ကားသမား၊ ရေထမ်းသမား၊ ပခုံးထမ်းအလုပ်သမား၊ စက်ရုံအလုပ်ရုံလုပ်သားများမှအစ အရက်သမား၊ ပြည့်တန်ဆာခေါင်းနဲ့ ပြည့်တန်ဆာများ အထိ ထဲထဲဝင်ဝင် ရေးဖွဲ့တတ်ကြောင်း တွေ့ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဆရာဘုန်းနိုင်ကတော့ သူ့ကျွန်မခံပြီနဲ့ နောက်ပိုင်း ဝတ္ထုတွေမှာ သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား၊ လူတန်းစားများရဲ့ ဘဝသရုပ်ဖော်တွေကို ရေးဖွဲ့လာတာမျိုးတွေ ရှိခဲ့ပေမယ့် အစောပိုင်းကာလအဖွဲ့အနွဲ့များမှာတော့ အထက်တန်းလွှာ၊ လူကုန်ထံနဲ့ ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းက ဇာတ်ကောင်တွေကို အခြေပြုဖွဲ့နွဲ့ခဲ့တာတွေလို့ ဆိုရမယ်ထင်ပါတယ်။

အရင်းရှင် လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ လူနေမှုစနစ်နဲ့ သရုပ်သကန်ကို ဖော်ထုတ်ရှုတ်ချုတ်ခိုက်ရာမှာ ဆရာအောင်လင်းက မထောက်မညာ ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း ဝေဖန်တိုက်ခိုက်တတ်ပေမယ့် ဆရာဘုန်းနိုင်ကတော့ ပစ္စည်းတွေဟာ တောင်လိုမောက်တဲ့နေရာမှာ မောက်နေပြီး ချိုင့်လို့နိမ့်တဲ့နေရာမှာ နိမ့်နေသရွှိကာလပတ်လုံး သာယာတဲ့ လူ့ဘောင်မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ကြောင်းကျိုးဖော်ပြချက်များနဲ့ ညင်ညင်သာသာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ရေးသားထားတာမျိုးကို တွေ့ရပါတယ်။

အတွေးအမြင်၊ အယူအဆတွေ မတူကွဲပြားကြတာဟာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ ဓမ္မတာသဘောသာ

ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုမတူကွဲပြားမှုတွေကြောင့် အပြန်အလှန် ငြင်းခုံဆွေးနွေးရေးသားကြတဲ့ အစဉ်အလာမလေ့လာ ခုမှမဟုတ်ပါဘူး။ ရှေးယခင်ကတည်းက ရှိခဲ့တာပါ။ ရှေးအခါတုန်းက စာပေရေးသားပြုစုကြတဲ့ ပညာရှိကြီးတွေဟာ ကဗျာအကြောင်း၊ သဒ္ဒါအကြောင်း၊ ဝေါဟာရတွေအကြောင်း အပြန်အလှန်ငြင်းခုံခဲ့ကြသလို ပိဋကတ်ဆိုင်ရာ ကျမ်းကျင့်နဲ့စပ်သူများဟာလည်း ပိဋကတ်စာပေတွေကို ဆွေးနွေးငြင်းခုံခဲ့ကြတာပါ။

နိုင်ငံရေးအယူအဆနဲ့ပတ်သက်လို့ ငြင်းကြခုန်ကြ၊ ဝေဖန်ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ကြ ပုတ်ခတ်ကြတာတွေဟာ စာပေရေးရာကိစ္စတွေထက် ပိုပြီးပွဲကြမ်းတယ်ထင်ပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံရေးဇာတ်ခုံမှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ခွဲရေး၊ တွဲရေးကိစ္စမျိုးမှာ အပြင်းအထန် မျက်နှာသွေးသပ်ရေးကြတာ တွေ့ရပါတယ်။

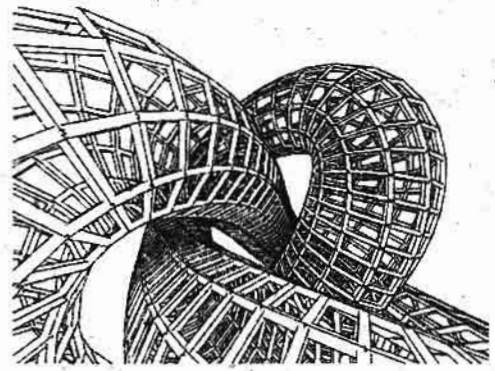
သူရိယသတင်းစာ၊ ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်၊ ကြီးပွားရေး တိုးတက်ရေးအစရှိတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ စာစောင်တွေမှာ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို အကြောင်းပြုပြီး အပြန်အလှန်ငြင်းကြခုန်ကြ ဝေဖန်ဆွေးနွေးခဲ့ကြတဲ့စာတွေနဲ့ အတော်ပွဲစည်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ ဆရာကြီးမြကေတု၊ ဖိုးပြန်တောင်ဖေသူတော်လေး၊ သျှင်သန်းမေ အမည်ခံ ဆရာကြီး ဦးဘသန်း၊ ပျဉ်းမနားမောင်ချစ်စရာ၊ ရသေ့ကြီးဦးမင်းအမည်ခံ ဆရာကြီးဦးဘိုးမင်း၊ ကလောင်ပျံရသေ့ကြီးစတဲ့ ကလောင်ရှင်များဟာ အဲဒီခေတ်က စာပေငြင်းခုံပွဲတွေမှာ ထင်ရှားခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီခေတ်က ငြင်းခုန်ပွဲတွေမှာ တိုးတက်ရေး
မဂ္ဂဇင်းမှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်
တော်မှိုင်းနဲ့ ဆရာကြီး မြကေဘုဘိုရဲ့ မန္တန်နဲ့ ပန်ထူ
ကိစ္စကတော့ သမိုင်းဝင်ဆွေးနွေးငြင်းခုန်မှုကြီးလို့
ရေးခဲ့ကြတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဆရာကြီးဦးရွှေစံအောင်၊ ဆရာကြီးဦးဖိုးကျား၊
ပညာရှိဆရာကြီး ဦးဝဇီရ စသူတို့ ဆွေးနွေးငြင်းခုန်
ခဲ့ကြတဲ့ နေ့ချမ်း၊ လူချမ်းကိစ္စဟာလည်း စိတ်ဝင်
စားစရာကောင်းလှပါတယ်။ လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ်
ကြီးရဲ့ မဲစာတောင်ခြေရတုမှာ (ယုဂန်ထင်ရှား
တောင်တော်ဖျားက ရထားယာဉ်သာ၊ နေစကြာ
လည်း ရောင်ဝါမထွန်းချမ်းရှာလွန်း၍) စသည်ဖြင့်
ပါရှိရာ အဖွဲ့အနွဲ့ကိုအကြောင်းပြုပြီး ချမ်းရှာလွန်း
တာဘယ်သူလဲ။ နေကချမ်းတာလား၊ လူကချမ်း
တာလားဆိုပြီး နေကချမ်းတာဖြစ်တယ်ဆိုသူတွေနဲ့
နေကချမ်းတာမဟုတ် လူ (လက်ဝဲသုန္ဒရ) ကချမ်း
တာဖြစ်တယ်ဆိုသူတွေ ကျမ်းကိုးကျမ်းကား
အထောက်အထားတွေနဲ့ ငြင်းခုန်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါ
တယ်။

မြန်မာ့စာပေနယ်ပယ်မှာ အကြောင်းအရာတစ်
ရပ် အယူအဆတစ်ရပ်၊ အတွေးအမြင်တစ်ရပ်
စသည်တို့ကို အကြောင်းပြုပြီး အပြန်အလှန် ငြင်း
ခုန်ခဲ့ကြတာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ အထက်မှာ တင်ပြခဲ့
တဲ့ အနုပညာသည် အနုပညာအတွက်၊ အနုပညာ
သည် ပြည်သူ့အတွက်ဆိုတာမျိုးတွေ၊ အကြောင်း
အရာသာ အဓိကဖြစ်တယ်။ ပုံသဏ္ဍာန်သာ အဓိက
ဖြစ်တယ်ဆိုတာမျိုးတွေ၊ စာပေရေးသားရာမှာ
အရေးပုံစံအတိုင် ရေးရမယ်။ အပြောပုံစံ (စကား

ပြောသလို) ရေးရမယ်ဆိုတာမျိုးတွေ၊ စာပေဆိုတာ
အခြေခံလူတန်းစားအားလုံး၊ လူထုဘဝ အားလုံးကို
ကိုယ်စားပြု ရပ်တည်ရမယ်။ စာပေကိုဝါဒ
ဖြန့်ချိတဲ့အနေနဲ့ ဝါဒဖြန့်တဲ့ကိရိယာ တစ်ခုအနေနဲ့
မသုံးသင့်ဘူးစသည် စသည်ဖြင့် ဆွေးနွေးငြင်း
ခုန်မှုတွေ အတော်စုံခဲ့တာပါပဲ။ ဆရာအောင်လင်း၊
ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်၊ ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်း
နိုင်တို့ခေတ်၊ အဲဒီမဲတိုင်မိခေတ်နဲ့ အဲဒီနောက်ပိုင်း
ယနေ့ခေတ်ကာလအထိမှာလည်း လွတ်လပ်စွာ
သဘောထားကွဲလွဲခွင့် ရှိတယ်ဆိုတဲ့မူနဲ့ ဆွေးနွေး
ငြင်းခုန်တာတွေ ရှိနေတာပါပဲ။

ရှေးအခါက ဆရာဆရာကြီးများ အကြောင်း
အရာတစ်ရပ်၊ အယူအဆတစ်ရပ်အပေါ်မှာ ကွဲလွဲလို့
ဝေဖန် ငြင်းခုန်ကြရာမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာကိစ္စ
တွေမပါမဟုတ် အနည်းနဲ့အများ ပါခဲ့ကြတာပါ
ပဲ။ အကြောင်းအရာထက် လူပုဂ္ဂိုလ်ကို တိုက်ခိုက်
ထိုးနှက်အပုပ်ချတာတွေ မရှိမဟုတ် အနည်းနဲ့
အများ ရှိခဲ့ကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ဆွေး
နွေးငြင်းခုန်ချက်တွေမှာ စာဖတ်သူက လက်ခံပည်
ဖြစ်စေ လက်မခံသည်ဖြစ်စေ အတွေးအမြင် တိုး

ပွားလာစရာတွေ ဗဟုသုတတိုးပွားလာစရာတွေ များပါတယ်။

မကြိုဆိုထိုက်သော ငြင်းခုံမှု

ဒီကနေ့ တွေ့နေရတဲ့ ငြင်းခုံဝေဖန်မှုတွေမှာ တော့ အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆတစ်ရပ်ရပ် အပေါ်အခြေပြုပြီး ကြောင်းကျိုးညီညွတ်စွာ အပြုသဘောနဲ့ ဆွေးနွေးငြင်းခုံ ကြတာတွေ မရှိမဟုတ် ရှိပေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ၊ ဂိုဏ်းဂနစွဲတွေ၊ မာနတွေ၊ အာယာတတွေနဲ့ ကိုယ်နဲ့အမြင် သဘောထားမတူတဲ့ပြားသူကို တစ်ဖက်သတ် ပြစ်တင် ရှုတ်ချနှိမ်ချပတ်ခတ် တာမျိုးတွေကိုလည်း တွေ့နေရတတ်ပါတယ်။ ဒါမျိုးဟာ ကြိုဆို လက်ခံ ထိုက်တဲ့ ဆွေးနွေးငြင်းခုံမှု မျိုးမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။

ဆရာအောင်လင်းနဲ့ ဆရာဘုန်းနိုင်တို့ဟာ တူတာ တွေရှိသလို၊ မတူတာတွေလည်း ရှိမှာပါပဲ။ ဆရာနှစ်ဦးဟာကိုယ့်ယုံကြည်ချက်၊ ကိုယ့်စာပေ သစ္စာတွေကို ကိုင်စွဲပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုဖောက် လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဖြတ်သန်းမှုတွေကနေ မြန်မာ့စာပေနယ်ပယ်မှာ ဆရာအောင်လင်း၊ ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ဆိုတဲ့ အောင်မြင်ထင်ရှားတဲ့ မှတ်တိုင်တွေ စိုက်ထူနိုင်ခဲ့ ကြပါတယ်။

ဆရာအောင်လင်း ဆရာဘုန်းနိုင်အကြောင်း ရေးနေရင်း ဆရာပန်းမော်တင်အောင်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားကိုအမှတ်ရလိုက်မိပါတယ်။ တိတိကျကျ ကိုးကားမော်ပြနိုင်လို့ မှတ်မိသလောက် ပြန်ပြော

ရရင် သူဖြတ်သန်းနေတဲ့ ခေတ်ကြီးက သူ့ပခုံးပေါ် ကို တင်ပေးခဲ့တဲ့ သမိုင်းတာဝန်ကို ဘယ်လောက် ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်သလဲဆိုတဲ့ အပေါ် မှာ သူ့ရဲ့တန်ဖိုးဟာ တည်တယ်ဆိုတဲ့သဘောလို ထင်ပါတယ်။ အသုံးအနှုန်းအထားအသို လွဲကောင်း လွဲနိုင်ပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အနီးစပ်ဆုံးတူ မယ်ထင်ပါတယ်။

ဆရာပန်းမော်တင်အောင်ရဲ့ အဆိုအတိုင်း အကဲ ဖြတ်ကြည့်ရင် ဆရာအောင်လင်းရော၊ ဆရာဘုန်း နိုင်တို့နှစ်ဦးစလုံးဟာ သူတို့ပခုံးထက်ကို ကျရောက် လာတဲ့ စာပေတာဝန်တွေကို ကျေပွန်ခဲ့ကြသလို သူတို့ရဲ့ သမိုင်းမှတ်တိုင်၊ သူတို့ရဲ့ တန်ဖိုးကိုလည်း မှတ်မှတ်ထင်ထင် သတ်မှတ်စိုက်ထူနိုင်ခဲ့ပြီလို့ ဆိုရ မှာဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာနှစ်ဦးဟာ စာပေများ ရေးသားပြုစုကြရာ မှာ စာဖတ်သူသိချင်သိ၊ မသိချင်နေ၊ နားလည်ချင် ရင်နားလည်၊ နားမလည်ချင်ရင်နေ၊ အံကျိုးရှိရင် ရှိ မရှိရင်နေ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာရှိတာကို ကိုယ်ရေး ချင်သလို ရေးမယ်။ ရေးတယ်ဆိုသူများ မဟုတ် ကြပါဘူး။ ငါသာတော်တယ် ငါသာတတ်တယ်၊ ငါသာမြက်တယ်လို့ ကိုယ်ရည်သွေး ဟစ်ကြွေး တတ်သူများလည်း မဟုတ်ကြပါဘူး။ သူတို့ဟာ ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက်၊ ဦးတည်ချက်နဲ့ စေတနာ တွေရှိတာကြောင့်ပါ။ အနည်းဆုံးအားဖြင့် ကိုယ် ရေးတဲ့ စာကိုဖတ်ရတဲ့အတွက် အပျင်းပြေ နှစ်ခြိုက် စရာ တစ်ပုဒ်တလေ ပါစေရုံစေလိုရာကနေ အပြိုင် ဆုံးအားဖြင့် အတွေးအမြင်သစ်တွေ တိုးပွားစေရေး၊ အခြေခံလူတန်းစားများနဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ရဲ့ အကျိုး

စီးပွားကို ဖော်ဆောင်နိုင်ရေး စသည်တို့အထိစေ တနာကောင်း၊ ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းတွေ ထားရှိ ကာ ရေးဖွဲ့ကြပါတယ်။ ကိုယ်ရေးတဲ့စာကို ဖတ်ရ တဲ့အတွက် အမြတ်မရဆိုစေဦးတော့ အရုံးမရှိစေ ရဘူးဆိုတဲ့ စာပေသစ္စာနဲ့ စေတနာထားတတ်သ လို ကိုယ်ရေးလိုက်တဲ့စာဟာ ကိုယ်အခြေခံတဲ့လူ တန်းစားရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ရပ်တည်ကာကွယ် ရာရောက်စေရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ကို သတိ မပြတ် ကိုင်စွဲတတ်ကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါ တွေသည်ပင်လျှင် ဆရာအောင်လင်းနဲ့ ဆရာဘုန်း နိုင်တို့ အောင်မြင်မှုမှတ်တိုင်အသီးသီး စိုက်ထူနိုင် အောင် ပံ့ပိုးထောက်ကူခဲ့တာတွေဖြစ်မယ် ထင်ပါ တယ်။

ဘာစေတနာ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်၊ ဘာဦး တည်ချက်မှ ရှိဖို့ထားဖို့မလိုဘူး။ ကိုယ်ရေးချင် တာကို ရေးချင်သလိုရေးမယ်၊ ရေးတယ်ဆိုတဲ့ ဆ ရာများနဲ့ ဒီဆောင်းပါးရဲ့အပိုင်း (၁)မှာပါတဲ့ ပွဲဆူ ပွဲချောက်ဆရာ အပေါင်းတို့ဟာ ဆရာအောင်လင်း တို့ ဆရာဘုန်းနိုင်တို့ ထုံးကိုနှလုံးမှူပြီး သမိုင်း တွင်ကျန်ရစ်စေမယ့် စာကောင်းပေကောင်း အစဉ် အလာကောင်းတွေကို စိုက်ထူနိုင်အောင် အကြံပြု ချင်ပါတယ်။ ခုလိုထင်မြင်မိရုံ၊ အကြံပြုမိရုံနဲ့တော့ မာန်ဆွယ်ဖွေးဖွေး တရေးရေး တသွေးသွေးဖြစ်နေ တဲ့ထိုဆရာများရဲ့ အန္တရာယ်စက်ကွင်းသို့ မကျ ရောက်၊ မသက်ဆင်း၊ လွတ်ကင်းနိုင်ခွင့်ရတန် ကောင်းပါရဲ့လို့လည်း မျှော်လင့်မိပါတယ်။

**အပိုင်း (၅)
နိဂုံးဂါရဝ**

ဆရာအောင်လင်း ဆရာဘုန်းနိုင် သူတို့ကွယ် လွန်ခဲ့ကြရှာပါပြီ။ ဆရာအောင်လင်းဟာ စာပေ ကြီးဝိုင်းထဲမှာ ဆရာဘုန်းနိုင်ကို အလဲမထိုးခဲ့ပေ မယ့် သူဟာအောင်မြင်ထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာ အောင်လင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပြသနိုင်ခဲ့သလို ဆရာဘုန်းနိုင်ကလည်း သူဟာထင်ရှားကျော်ကြား တဲ့ စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေထူနိုင်ခဲ့တာပါပဲ။

စာပေကြီးဝိုင်းအတွင်းမှာ မိုဟာမက်အလီလို အလဲမထိုးခဲ့တဲ့ ဆရာအောင်လင်း၊ ဆန်နီလစ္စတန် လို အလဲထိုးမခံရတဲ့ ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၊ အဲဒီဆရာကြီးနှစ်ဦးကို ဒီဆောင်းပါးနဲ့ ဂုဏ်ပြုမှတ် တမ်းတင်ကာ နိဂုံးချုပ် ဂါရဝပြုလိုက်ရပါတယ်။

မြတ်နိုး

